Ramtha

İNSANLIK TARİHİ

Birinci Kısım

İNSAN UYGARLIĞI

Kökenler ve Tekâmül

AKAŞA®

Ramtha

İNSANLIK TARİHİ

Birinci Kısım
İNSAN UYGARLIĞI
Kökenler ve Tekâmül

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
A MASTER'S REFLECTION ON THE HISTORY OF HUMANITY
Part I: Human Civilization, Origins and Evolution

Copyright © JZ Knight 2001, 2017
Bu Kitabın Türkçe Yayın Hakları,
Akaşa Yayın Dağıtım Tanıtım Ltd. Şti.*'ne aittir.*

Bu çeviri Ramtha tarafından verilmiş özgün bir öğreti olan İngilizce, gözden geçirilmiş baskıya dayanmaktadır; kaçınılmaz olarak mesajın bir bölümü çeviride kaybolmuş olabilir.

Bu kitabın tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, JZK, Inc'nin bir bölümü olan JZK Publishing'in ve Akaşa Yayınları'nın yazılı izni olmadan fotokopi, ses kaydı ya da herhangi bir bilgi depolama sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir şekilde yeniden üretilemez ya da aktarılamaz.

Bu kitabın içeriği JZ Knight'ın ve JZK, Inc'nin izniyle, ABD Copyright Ofisi'ne tarafından tescil edilmiş bir dizi manyetik kayıt olan Ramtha Diyalogları®'na dayanmaktadır.

Ramtha®, Ramtha Dialogues®, C&E®, Consciousness&Energy®, Field work®, The Tank®, Blue Body®, Twilight®, Torsion Process®, Neighborhood Walk®, Mind As Matter®, Create Your Day®,Become a Remarkable Life®, The Grid®, Analogical Archery℠ ve Gladys®, JZ Knight'ın tescilli markalarıdır ve onun izniyle kullanılmıştır.

Ramtha'nın öğretileri hakkında daha fazla bilgi için şu adrese başvurabilirsiniz: Ramtha's School of Enlightenment, PO Box 1210, Yelm, WA 98597, USA. www.ramtha.com

Kapak Tasarımı: *Dilara Arın*

Basım: *Avcı Ofset / Matbaa Sertifika No:12001*
Davutpaşa Cad. İpek İş Merkezi No:2/13 Topkapı İstanbul
Kapak Basımı: *Karadeniz Basım Ltd. Şti.*
Cilt: *Evren Ciltevi*
Yayıncılık Sertifika No:10544
ISBN:978 605 9262 14 9

AKAŞA
Yayın Dağıtım Tanıtım Tur. Dış Tic. Ltd. Şti.
Lamartin Cad. No:40 Asma Kat Taksim İstanbul
Tel: (0212) 235 99 73 Fax: 235 99 70 (www.akasa.com.tr)
Birinci Basım İstanbul 2019

"Pekâlâ, Sokrat, sana konuk armağanı olarak hazırladığımız plân hakkında ne düşünüyorsun? Timaeus bizim astronomi uzmanımız olduğundan ve evrenin doğasını bilmeyi esas işi haline getirdiğinden, önce onun konuşması, evrenin kökeni ile başlayıp insanın doğası ile bitirmesi gerektiğini düşündük."

- Platon
Timaeus

İÇİNDEKİLER

Teşekkür / 9
Önsöz:
Ramtha'nın Öğretilerine Giriş: Bilgi, Deneyim ve Bilgelik / 11

BİZ KİMİZ?
Birinci Bölüm Üzerine Açıklayıcı Bir Yazı / 21
İnsanlığın Gerçek Kökeni / 21
Sizler Tekâmül Yolculuğundaki Yaratıcı Tanrılarsınız / 23
Yanıtlanmamış Özlü Sorular / 24
Manipülasyon Alışkanlığı ve Hayatta Kalma / 26
Tanrısal Aşkınlığın ve Benliğin Gizemi / 28
Kadim Bilgeliğin Gerçeğini Hatırlamanın Önemi / 28
Bir Üstadın İnsanlık Tarihi Üzerine İki Ciltlik Düşünceleri / 31

BÖLÜM 1
GİRİŞ: REALİTE SADECE BİR RÜYADIR / 33
Gerçeği Sunmak için Antikçağ Mezarından Kalkmak / 34
Kadim Bir Zamandan Dersler / 36
Kadim Bilgeliğin Doğuşu / 41
İnsanlığın Spiritüel Tekâmülü / 48
Rüya Manzarasında Yaşamak / 55

TANRI DERKEN NEYİ KASTEDİYORSUN?
İkinci Bölüm Üzerine Açıklayıcı Bir Yazı / 63
Ramtha'nın Kozmolojisinin Etkisi ve Değeri / 63
Akılcılık ve Özgür İrade Gerçek mi, İllüzyon mu? / 64
Ramtha'nın Çok-tanrıcılık ve Tanrıtanımazlık Paradoksuna Alternatifi / 66
Çok-tanrıcılık / 68
Tek-tanrıcılık / 70
Tanrıtanımazlık ve Maddecilik / 73

Rönesans'ın Mistisizmi / 75
Benliğin Gerçek Doğasını İfade Edememek / 76

BÖLÜM 2
YARATILIŞ DESTANI / 79
Düşünce Tüm Varoluşun Kaynağıdır / 80
Yaşam Nefesi / 85
Başlangıçta Boşluk Vardı ve O Kendisini Derinlemesine Düşündü / 88
Yaratım, Düşünüp Tasarlama ve Olma Sanatı / 91
Kürelerin Müziği / 93
Güneş Sistemlerinin Ortaya Çıkışı / 95
Meydan Okunan ve Saldırıya Uğrayan Yaratıcılık / 98
Yıkımın Büyük Üzüntüsü / 102
Terra, Yeni Bir Umudun Doğuşu / 104
Hayvan ve Bitki Âlemlerinin Evrimi / 108

İNSAN FORMUNDA DOĞAN TANRILAR
Üçüncü Bölüm Üzerine Açıklayıcı Bir Yazı / 111
Tasarlama ve Odaklanmış Düşünce / 111
Yedi Varoluş Katının Genişlemesi / 114
Benlik Bilgisi / 116
Charles Darwin'in Doğal Ayıklanma Yoluyla Evrim Teorisi/117
Beden/Zihin Sorununa Yeni Bir Yaklaşım / 119

BÖLÜM 3
TANRILARIN DÜŞÜŞÜ / 123
Tanrıların Kendi Yarattıkları İmaj Haline Gelmeleri / 124
İnsan Türünün Tekâmülü: Erkek ve Kadın Olarak Ayrılmak / 127
Bir Tufanın Okyanusları Üretmesi, Yeni Bir Güvenlik Sığınağı / 131
Koca Ayak, Balinalar ve Yunuslar / 133

Düşmüş Melekler - Erkek ve Kadın Olarak İlk Deneyim / 136
Tanrıların Kar Gibi Yağışı ve Genetik Tekâmül / 139
Birbirinin Kusursuz Aynaları / 156
Rekabet ve Ayrılık / 160
İkinci Bir Şans - Tekrardoğuş / 163
İlk Aşkın Yeniden Kazanılması ve Kıskançlığın Doğuşu / 165
Tanrıların İnsan Formundaki Temsilcileri / 167
Bir'liği Aramak - Yuvaya Geri Dönmek / 169

İNSAN KİMLİĞİNİN ARKEOLOJİSİ
Dördüncü Bölüm Üzerine Açıklayıcı Bir Yazı / 175
Arketip Olarak Koşulsuz Sevgi / 175
Tanrı'nın İnsandan Ayırılması Tekâmüle Karşı Bir Direniştir / 176
Mitokondrial DNA'nın Arkeolojisi / 179
Tanrı Hayatımızın Baş Düşmanına İzin Vermiştir / 182

BÖLÜM 4
TANRILARIN DÖRT YÜZ ELLİ BEŞ BİN YIL ÖNCEKİ MÜDAHALESİ / 185
Her Şeyi Kapsayan Bir Sevgi Evrenin Tekâmülünü Sürdürür / 186
Tanrısallığın Bedeli İki Kenarı Keskin Bir Kılıç Gibidir / 195
Koşulsuz Sevgi Nereden Kaynaklanır? / 198
Ninhursag - Yaratılış Kitabı'nın Gerçek Tanrıçası / 202
Tekâmül Yolculuğuna Hemen Başlamak / 206
Baskının Kökü Derindeki Genetik Anısı / 212

BENLİĞİN GİZEMİNE GİRMEK
Beşinci Bölüm Üzerine Açıklayıcı Bir Yazı / 227
Ramtha'nın Öğretilerindeki Kadim Bilgelik Bilgisi / 227
Köşe-Taşları / 228
Deneyimin Niteliğinin ve Olmanın Önemi / 233

BÖLÜM 5
KADİM BİLGELİK OKULLARININ KUTSAL BİLGİSİ / 237
Cehalet Karanlığını Bilgiyle Yok Etmek / 238
Bir İnisiyenin Sınavı / 248
Boş İnançlar Gizliliğe Mecbur Eder / 262
Dağ Mağaralarında Aydınlanmayı Arayan Zahitler / 272
Hayatın Tekâmülü Bilinmeyeni Bilinir Kılmakla İlgilidir / 282
Assisili Fransis'in Uyanışı / 292
Deneyim Asla Bir Hata Değil, Bilgelik Tohumudur / 297
Cahil Olmayın, Bilgiyi Çok İsteyin. Aydınlanın / 304

Ramtha'nın Terimler ve Disiplinler Sözlüğü / 316
Ramtha'nın Aydınlanma Okulu Hakkında / 320
Kaynakça / 322
Bibliyografya / 323

TEŞEKKÜR

Bu kitabın ortaya çıkmasına yardımcı olan herkese içtenlikle teşekkür ederiz. Bu, Üstat Öğretmenimiz Ramtha'ya ve onun sözlerine duyduğumuz ortak sevginin ilham verdiği zor bir ekip çalışmasıydı.

Ramtha'nın orijinal sözlerini yazıya döktüğü için Debbie Christie'ye teşekkür etmek isteriz. Metni düzeltme ve yayına hazırlama çalışması ve Üstat'ın sözlerinin saflığını koruma gayretinden ötürü Patricia Richker'e teşekkür ederiz. Bu kitabın ve Ramtha'nın Sözlüğü'nün yaratılmasına ve yayına hazırlanmasına yardımcı olan ve Ramtha'nın özellikle rica ettiği gibi, kitabın her bölümü için açıklayıcı bir yazı yazan Jaime Leal-Anaya'ya özellikle teşekkür ederiz. Verdikleri ilhamla, bölüm başlarında Ramtha'nın mesajının özünü görsel olarak ifade etmemize yardımcı olan ressam Noel Sagrera ve Melissa Peizer'a da teşekkür ederiz.

Hepsinin üzerinde, Büyük Çalışma'ya olan sarsılmaz adanışından ötürü JZ Knight'a ve öğretilerini, onları işitmek ve kendilerini aşarak aydınlanmak isteyen herkese sunan Ramtha'ya teşekkürlerimizi ve sevgimizi sunmak isteriz.

ÖNSÖZ
RAMTHA'NIN ÖĞRETİLERİNE GİRİŞ: BİLGİ, DENEYİM VE BİLGELİK

Ramtha'nın öğretileri benzersiz bir metafiziksel düşünce sistemidir. Onlar, insanın varoluşu ve insan, kaderimiz, ve kökenlerimiz, iyinin ve kötünün doğası, ruh, ölüm ve yaşam, dünya ve diğerleriyle ilişkilerimiz hakkındaki temel sorulara karşılık verir.

Ramtha'nın öğretilerinin genel aktarım biçimi mesajın kendisine özgüdür. Bu öğretiler, belirli konularla ilgili sadece entelektüel bir tez ya da onların sadece entelektüel bir analizi değildir, ifşa edilen ve kör bir imanla kabul edilmesi gereken türde bir gerçek de değildir. Ramtha'nın öğretileri yeni bir din ya da yeni bir kilisenin yapı taşları da değildir. Onun öğretileri, realiteye yaklaşımında, bireyin Ramtha'nın felsefesini kavramasını ve onun içeriğini ilk elden doğrulayıp deneyimlemesini sağlayan unsurlar içeren bir düşünce sistemidir. Başka bir deyişle, öğretilerin bu benzersiz veçhesi, felsefenin ya da *realite kavramlarının* deneyimlenmesini ve *realitenin doğası hakkında bilgeliğe* dönüşmesini sağlar.

Ramtha'nın düşünce sisteminin bu özel niteliği Yunan, Mısır ve Ortadoğu kadim gizem okullarının yanı sıra, Ortadoğu'nun ve Avrupa'nın kadim Gnostik okulları tarafından uygulanan kutsal bilgiye inisiyasyonlara benzer. Bu özelliğin Ramtha'nın öğretilerini batı dünyasının geleneksel felsefe okullarından ayırdığını anlamak önemlidir.

Nesnel bilginin ve gerçeğin geleneksel batı anlayışında bulduğumuz şey, insan ve realitenin doğası hakkında temel bir varsayımdır. Bilimsel yöntem, kendi erişilebilir bilgi alanını fiziksel bedenin duyularıyla gözlemlenip doğrulanabilen fenomenlerle sınırlar. Bu alanın dışındaki herhangi bir şey mit ve folklor

âlemine gönderilir. Başka bir deyişle, realitenin ve insanın doğası, onun fiziksel doğasından ve maddeselliğinden başka bir şey değildir. Sigmund Freud'un psikanalizi ve insan psişesinin portresi bu eğilimin açık bir örneğidir.

Ramtha'nın düşüncesine göre, fiziksel beden ve maddesel dünya gerçek dünyanın sadece bir veçhesidir. Aslında, onlar sadece, bilinç ve enerji tarafından oluşturulan gerçek dünyanın ürünü ve sonucudur. İnsan, en iyi şekilde, realitenin doğasını yaratan bilinç ve enerji olarak; yaratıcı ve tanrısal bir varlık olarak tarif edilir. Fiziksel dünya, bilinç ve enerjinin yedi ifade düzeyinden sadece biridir. Ramtha, kendi bilinç ve enerji anlayışını açıklamak için kuantum teorisinin Gözlemci kavramını kullanır. O ayrıca, insanı bilinç ve enerji olarak tarif etmek için, yaratıcı ve egemen güç olarak Tanrı kavramını kullanır.

Farklı kültürel geçmişlere sahip birçok insan için, bu öğretilerin olağandışı (medyum kanalıyla) aktarılma biçiminden dolayı, Ramtha'nın öğretilerini hemen reddetmek kolay olabilir. Ramtha'nın öğretilerini sunuş biçimi, bu özgün biçim asla keyfi ve yüzeysel bir biçim değildir. O, böyle bir biçimin ardındaki nedenleri açıkça belirtmiş ve onun mesajını kavrayabilmek için yerleşik fikirlerimizin, bilinçsiz önyargılarımızın köklerinin ve normal olarak realiteyi algıladığımız, yargıladığımız ve değerlendirdiğimiz kalıpların farkına varmamızın önemli olduğunu açıklamıştır.

Ramtha'nın öğretim yöntemleri sık sık bireye meydan okur ve bizim normal olarak realiteyi algıladığımız sınırları oluşturan o yerleşik fikirlerin farkına varmamız için gereçler sunar. Bunun amacı, bizim realiteyi daha anlamlı, sınırsız, bilinçli ve olağandışı bir biçimde deneyimlememizi mümkün kılacak daha geniş bir zihin perspektifinin ortaya çıkmasını sağlamaktır. O ayrıca bize, daha önce kendi yargımız tarafından sağlanandan daha büyük bir deneyim tayfı sunar.

Ramtha, felsefesini kendi gerçeğinin ve kişisel deneyiminin meyvesi olarak sunarken, kendisinin bu felsefenin somut örneği olduğunu, öğretilerinin canlı temsili ve tezahürü olduğunu vurgulamaktadır. O, öğretileriyle sürekli olarak, nasıl ölümsüz bir tanrı, bilinç ve enerji olduğunu iddia edebildiğini ve otuz beş bin yıl önce -şimdi var olmayan- Lemurya kıtasında bir kez insan olarak yaşadığını ve asla ölmediğini açıklar. Ramtha, o hayatta insanın varoluşu ve yaşamın anlamı hakkında sorular sorduğunu ve kendi gözlemi, derin düşünüşü sonucunda aydınlandığını ve fiziksel dünyayı ve ölümü yendiğini açıklıyor. O, bedenini -bilinç ve enerji olan gerçek özünün tümüyle bilinçli kalabileceği, yaratılışın tüm veçhelerini deneyimlemek için tamamen özgür ve sınırsız olabileceği ve bilinmeyeni bilinir kılmaya devam edebileceği- bir zihin düzeyine birlikte götürebileceği bir yolu idrak ettiğini açıklıyor. Ramtha, bu süreçten kendi yükselişi olarak söz ediyor.

Artık fiziksel bedeni tarafından sınırlanmaması Ramtha'nın bilinç ve enerjisinin fiziksel dünya ile başka biçimlerde etkileşime girmesini sağlar. O sık sık kendinden, örneğin, rüzgâr olarak, bir yabancı olarak ya da bir sokakta oturup uygarlıkların ortaya çıkıp kayboluşunu gözlemleyen bir dilenci olarak veya bilincin hayal edebileceği herhangi bir şey olarak söz eder.

Ramtha, felsefesini kişisel olarak aktarmak ve öğretmek için sadece JZ Knight'ı kanal olarak kullanır. Bir kanal bir medyumdan farklıdır; bir kanal onun vasıtasıyla gelen bilinç ile dinleyiciler arasında bir aracı değildir. Bir kanal, bilgiye kanallık ederken düşünemez ve kımıldayamaz bir halde kalmaz; o, bedenini tamamen terk eder ve kanallık ettiği bilincin onun tüm bedeni üzerinde tam bir yetkiye ve yetiye sahip olmasına izin verir.

Ramtha'nın, kendi bedenini kullanmak yerine, mesajını bir kadın kanalıyla aktarmayı seçmesi, Tanrı'nın ve tanrısal ola-

nın sadece erkeklerin ayrıcalığı olmadığı ve kadınların da tanrısal olanın değerli ifadeleri oldukları, dehaya ve Tanrı'yı idrak etmeye muktedir oldukları konusunda güçlü bir bildirimde bulunmaktır. Bu, ayrıca, önemli olanın mesajcıya ya da bir yüze veya imaja tapınmak değil, mesajın kendisini dinlemek olduğunu vurgulamaktır. Bu, ayrıca, insanlar olarak bizim gerçek özümüzün fiziksel bedenle ya da belirli bir cinsiyetle sınırlı olmadığını bildirmektir. JZ Knight'ın örneğinde olduğu gibi, kanallık fenomeni Ramtha'nın realitenin doğası görüşüne derin bir biçimde bağlıdır ve en iyi şekilde o görüşle anlaşılır. Bu özgün fenomenin gerçekliğinin kanıtı, dolayısıyla, Ramtha'nın öğretilerinin geçerliliğini ve doğruluğunu da işaret edecektir. Bu dikkate alınması gereken önemli bir noktadır, çünkü bilim bu fenomeni irdeleyebilecek ve onu fizyolojik, nörolojik ve psikolojik olarak inceleyebilecek testleri ve donanımı geliştirmiştir. Artık kanallık fenomenini inceleyecek ve sahtekârlık olasılığını ortadan kaldıracak bilimsel yöntemler mevcuttur. JZ Knight, kendisini böyle bir bilimsel incelemeye açmış olan kanallardan biridir -belki de *tek* kanaldır. Bu bilimsel incelemeler 1996'da yapıldı; bilimcilerden, psikologlardan, sosyologlardan ve din uzmanlarından oluşan on sekiz kişilik seçkin bir jüri JZ Knight'ı Ramtha'ya kanallık etmeden önce, kanallık ederken ve daha sonra birkaç kere inceledi.

Bu araştırmacılar ekibi Şikago Teoloji Okulu, Temple Üniversitesi, Colgate Üniversitesi, Kaliforniya Üniversitesi, Oregon Üniversitesi, Saybrook Yüksek Lisans Okulu & Araştırma Merkezi ve Londra Üniversitesi'nin Birkbeck Yüksekokulu gibi farklı kurumlardan gelen uzmanlardan oluşuyordu: Londra Üniversitesi'nin Birkbeck Yüksek Okulu'ndan Dr. Basil Hiley; Colgate Üniversitesi'nden Dr. Joscelyn Godwin; Şikago Teoloji Okulu'ndan Dr. Robert L. Moore; Kanada, Quebec'teki Concordia Üniversitesi'nden Dr. Susan Jean Palmer; Kaliforniya, Berke-

ley'deki Lisansüstü Teoloji Birliği'nden Dr. Constance A. Jones; Northwest Araştırma Grubu'ndan Dr. Joseph Bettis; Saybrook Yüksek Lisans Okulu & Araştırma Merkezi'nden Dr. Stanley Krippner, Dr. Ian Wickramasekera, Dr. Judy Wickramasekera ve Dr. Charles Winstead III; Temple Üniversitesi'nden Dr. Franklin H. Littell ve Dr. Marcia Sachs Littell; o sırada Santa Barbara'daki Kaliforniya Üniversitesi'nde Amerikan Dinlerini İnceleme Enstitütüsü'nün yöneticisi olan Dr. J. Gordon Melton; Oregon Üniversitesi'nden Dr. Amit Goswami; Tampa'daki Güney Florida Üniversitesi'nden Dinî İncelemeler Profesörü Dr. Gail M. Harley; Washington Üniversitesi'nden Tıp Doktoru Carroll Adam Cobbs ve emekli Tarih Profesörü Dr. Charles LeWarne; ve Batı Illinois Üniversitesi'nden Dr. John Simmons.

Onlar, o sırada mevcut olan en yeni psikolojik ve tıbbi testleri, teknolojiyi ve donanımı kullanarak bilimsel araştırmalarını yaptıktan sonra, JZ Knight'ın otonom sinir sisteminin tepkilerinden elde edilen test sonuçlarının çok çarpıcı olduğu ve bunların bilinçli sahtekârlık, şizofreni veya çoklu-kişilik sendromu olasılığını kesin olarak geçersiz kıldığı sonucuna vardılar.

***

Ramtha, öğrencilerinin öğrenmekte oldukları şeyi kişisel olarak deneyimleyebilmeleri ve onu salt teori ya da felsefeden bilgeliğe dönüştürebilmeleri için, onları o bilgiye inisiye eder. Bu inisiyasyonlar, onun tasarladığı ve öğrencinin öğretileri kavrama fırsatı bulduğu çeşitli disiplinler şeklini alır. Ramtha bu bakımdan diğer öğretmenlerden farklıdır. O, sözünü ettiği ve niyet ettiği şeyi tezahür ettirme gücüne sahip bir Üstat Öğretmen ve Hieropant, öğrencilerini inisiye edecek güce sahip bir Öğretmen rolünü üstlenir. Bu, öğretilerin, Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nu Gnostik harekete ve kadim gizem okullarına ben-

zeten önemli bir veçhesidir. Yine de, Ramtha'nın öğretileri yakından incelendiğinde, onların geleneksel olarak Gnostisizm ve gizem okullarının felsefesi olarak bilinen şeyden biçim ve içerik olarak açıkça farklı olduğu görülür. Ramtha kendi öğretilerini bu terimlerle sunmaz; onları Ramtha'nın Aydınlanma Okulu, Büyük Çalışma'ya Adanmış Kadim Bilgelik Okulu olarak adlandırır. Büyük Çalışma, Ramtha'nın öğretilerinin pratik uygulamasıdır; bu çalışmada her öğrenci bilgiyi uygulama ve onu kişisel deneyime dönüştürme fırsatına sahip olur. Büyük Çalışma'nın öğrencileri, Gizem Okulları'nın bu ortamında kendini bilme ve aydınlanma fırsatına sahip olurlar.

Ramtha'nın öğretileri birçok konuyu kapsar, ancak hepsi onun düşünce sisteminin temel kavramlarını açıklamaya hizmet eder. O, tekrar tekrar, mesajının bütününün "Tanrı'yı gör. Sizler tanrılarsınız" bildirimiyle ifade edilebileceğini vurgulamıştır. Ama biz bu bildirimi nasıl yorumlayabiliriz? Belki "Tanrı" teriminin Dünya'daki insan sayısı kadar çok tanımı vardır. Ramtha'nın öğretilerini doğru olarak anlayabilmek için, bizim hem kendi Tanrı kavramımızın hem de onun Ramtha'nın Tanrı ve realitenin doğası hakkındaki açıklamasına ve tanımına ne kadar ters düştüğünün farkına varmamız çok önemlidir.

Her şeyin özü nedir? Onların kaynağı nedir? Onların doğası nedir? Onların kaderi nedir? Ramtha'nın bu sorulara yaklaşımı onun Boşluk kavramı ile başlar. Boşluk, var olan her şeyin ondan kaynaklandığı Kaynak'tır. Ramtha, Boşluğu, "her şeyin potansiyel olarak bulunduğu, ama hiçbir şeyin maddesel olarak bulunmadığı engin bir hiçlik" olarak tarif eder. Boşlukta hiçbir şey yoktur, onda ne hareket ne de eylem vardır. Tektanrıcı dinlerin teolojileri de dâhil olmak üzere, Tanrı konusuna birçok felsefi yaklaşım Tanrı'yı her-şeyi-bilen, sonsuz, mutlak, aşkın ve değişmez bir varlık olarak tasvir etmiştir. Ramtha'nın sisteminde, mutlaklık, sonsuzluk ve değişmezlik nitelik-

leri Boşluğun ayırıcı özellikleridir. Boşluk, tam ve bütündür, kendi kendine yeterlidir, hareketsiz haldedir ve hiçbir şeye ihtiyaç duymaz. Boşluk her-şeyi-kapsayan bir enginlik olarak görülse de, asıl halinde o kendisiyle ilgili bir bilgi içermez, çünkü bilgi bir eylemdir.

Aristo'nun felsefesinde ve Thomas Aquinas'ın teolojisinde bulduğumuz yaratıcı, "ilk neden" ve "hareket etmez hareket ettirici" olarak Tanrı kavramı, Ramtha tarafından, Boşluğun kendini düşünüp tasarlaması ve kendini bilmesi olarak tarif edilir. Bu düşünüp tasarlama eylemi Boşluk'ta -bir farkındalık noktası ve kendini biliş üretmiş olan- özgün bir hareketi temsil eder. Bu farkındalık noktasından, Sıfır Noktası, Gözlemci, birincil bilinç, bilinç ve enerji ve Tanrı olarak söz edilir. Sıfır Noktası, Boşluğun enginliği içinde potansiyel halde bulunan ve bilinmeyen her şeyi bilinir kılma ve deneyimleme ezeli niyetini taşır. Tekâmülün (evolüsyonun) temeli ve çıkış noktası budur. Boşluğun kendini düşünüp tasarlaması insanın Kaynağı ve kökenidir. Ramtha'nın "Siz Tanrı'sınız" bildirimi kişinin Gözlemci, Sıfır Noktası'nın somut hali, yaratıcı bilinç ve enerji olduğunu ifade eder.

Sıfır Noktası, Boşluğun düşünüp tasarlama eylemini taklit ederek, bilinmeyeni bilinir kılma ve tekâmül etme doğasını gerçekleştirmiştir. Bunu yaparak, Sıfır Noktası -onun vasıtasıyla kendinin farkına varabileceği bir ayna görevi gören- bir farkındalık başvuru noktası üretmiştir. Ramtha, bu ayna bilinçten ikincil bilinç olarak söz eder. Sıfır Noktası, Boşluğun bağrında hareketsiz halde bulunur ve onun bilebileceği şeylerin bir sınırı yoktur. Sıfır Noktası ile ayna bilinç arasındaki yansıma zaman ve uzayda bir çevre, somut bir varoluş katı üreten şeydir. Öz (Spirit), Sıfır Noktası'nın dinamik veçhesidir. O, bilinmeyeni bilmeyi ve deneyimlemeyi arzulayan irade ya da niyettir. Boşluğun potansiyellerinin Sıfır Noktası ve ayna bilinç ta-

rafından araştırılışı yedi bilinç düzeyini ve onlara karşılık gelen yedi zaman ve uzay düzeyini, katını ya da frekansını üretmiş olan şeydir. Bu yedi bilinç ve enerji düzeyi boyunca aşağı doğru yapılan yaratılış yolculuğu ve eyleminden, involüsyon (içe katlanma) yolculuğu olarak söz edilir. Tanrı'ya ve Boşluğa geri dönüş yolculuğuna ise evolüsyon (açılma, tekâmül) yolculuğu denir. Ruh (soul) Öz'den (Spirit) farklıdır. Ramtha, ruhtan Yaşam Kitabı olarak söz eder. Ruh, involüsyon ve evolüsyon yolculuğunda yaşanan tüm deneyimlerin ve kazanılan bilgeliğin kaydedicisidir.

İnsanın kötü ve zor durumu, onun kökenlerini ve kaderini unutması ve bu konudaki cehaleti olarak ifade edilir. Yolcu ya da ayna bilinç, kendini en yoğun ve yavaş varoluş katıyla (fiziksel katla) o kadar özdeşleştirmiştir ki sonunda kendi ölümsüzlüğünü ve tanrısallığını unutmuştur. İnsanlık kendi kendisine, içimizde yaşayan ve biz olan Tanrı'ya yabancılaşmış ve dışsal bir kaynaktan yardım, anlam ve kurtuluş aramıştır. Bunu yaparak, insanlık kendi tanrısallığını inkâr eder ve mevcut durumundan kurtuluş şansını engeller.

Şunu da fark etmek önemlidir: Ramtha'nın öğretilerinde maddesel dünya, yani en yoğun varoluş katı ve fiziksel beden asla esasen kötü ya da istenmez olarak görülmez. Realitenin, tipik olarak Gnostik geleneklerde bulunan -ve iyi ile kötü, ışık ile karanlık, Öz ile madde, günah ve doğruluk arasındaki mücadeleyi vurgulayan- dualistik bir yorumlanışı Ramtha'nın öğretilerinde esas olarak dışlanır. Arzu edilmez bir durum haline gelen şey, kendi gerçek doğamız ve kaderimizle ilgili olarak bir cehalet ve inkâr hali içinde kalmaktır. Bilinç ve enerji olarak, onları yaratmış olan bizken, sınırlılıklarımızı savunmak saçmadır.

Aydınlanmaya giden yol, Sıfır Noktası'na geri dönüşü içeren tekâmül (evolüsyon) yolculuğudur. Bu görevi başararak,

kişi bilinmeyeni bilinir kılma ve deneyimini -ebedi bilgeliğe dönüşmek üzere- Boşluğa getirme emrini yerine getirir.

Ramtha'nın öğrencilerini inisiye etmek için tasarlamış olduğu ve kullandığı tüm Büyük Çalışma disiplinleri Boşluğun - realitenin doğasını yaratan bilinci ve enerjiyi doğurmuş olan- kendini düşünüp tasarlama sürecine göre oluşturulmuştur ve bir bakıma onu taklit eder.

Sonuç olarak, Ramtha'nın felsefesinin dört köşe-taşı, Boşluk kavramı, yedi realite düzeyini yaratan bilinç ve enerji, "Siz Tanrı'sınız" bildirimi ve bilinmeyeni bilinir kılma ve kendinizi fethetme emirleridir. Çoğu durumda geriye kalan tüm şey, zamanın geçişine ve yorum için uygun bağlamını yitirişe zar zor dayanmış zayıf yankılar olmasına rağmen, kadim geleneklerde Ramtha'nın öğretilerinin birçok izi bulunur. Bu geleneklerin bazıları şunlardır: Kadim Mısırlıların ve Firavun Akinaton'un felsefeleri; Buda'nın kendisini uyanmış varlık olarak tanımlayışı; Sokrat'ın ruhun erdemi ve ölümsüzlüğü anlayışı; Platon'un evrensel formlar kavramı; İsa'nın hayatı ve öğretileri; Havari Aziz Tomas'ın eserleri ve *İnci İlahi*'si; Yuhanna'nın İncili'nde tanrısal söz için söylenen ilahi; Tyanalı Apollonius'un yaşamı ve öğretileri; Origen; Mani; Assisili Fransis; Yahudi ve Hıristiyan mistikleri; Haç'ın John'unun çizdiği ve zirvenin insan bedeninin başının tepesine yerleştirildiği *Karmel Dağı'na Tırmanış* eskizi; Michelangelo ve Leonardo da Vinci gibi sanatçıların eserleri; Avilalı Teresa'nın yazıları ve mistik deneyimleri; Fray Luis de Leon'un eserleri; Katarlar ve Albigensiyanlar; Avrupa'daki Rönesans hareketinin hümanistleri; Gül-haççılar (Rosicrucians); Uzakdoğu'nun (ölümsüz) üstatları ve diğerleri.

Ramtha'nın öğretileri bize hayatın gizemini görebileceğimiz benzersiz bir perspektif sunar. Onlar bize felsefe, bilim ve din tarafından yanıtlanmadan kalmış soruların yeni bir anlam bulduğu bir çerçeve sunar. Bu öğretiler insan deneyiminin kap-

samını, bugüne dek bilim ve dünyanın çeşitli dinleri tarafından oluşturulmuş olan sınırların çok ötesine doğru genişletebilir. Ramtha'nın öğretileri ne bir dindir ne de realitenin felsefi bir yorumudur. Onlar insan ırkının bir üyesinin deneyimi tarafından kazanılmış ve doğrulanmış olan gerçektir. Bu bakımdan onlar Ramtha'nın bilgisi, onun bilimi ve bilgeliğidir. Şimdi bu yol yürünmüş olduğundan, kapılar onu araştırmayı ve bilinmeyene kendi yolculuklarını yapmayı arzulayanlar için açıktır.

- Jaime Leal-Anaya

Yazar ve Editör, JZK Yayıncılık

BİZ KİMİZ?

BİRİNCİ BÖLÜM ÜZERİNE AÇIKLAYICI BİR YAZI: GİRİŞ: REALİTE SADECE BİR RÜYADIR

İnsanlığın Gerçek Kökeni

Ramtha'nın insan uygarlığının tarihi üzerine eleştirel düşünüşü, insanın aşkın doğasını ve kökenini göstermeye çalışmaktadır. O direkt olarak şu soruları ele alır: Biz kimiz? Nereden geliyoruz? Onun esas tezi, bizim kendini bilme amacıyla tekâmül (evolüsyon) yolculuğunda bulunan ölümsüz tanrılar olduğumuzdur. Ramtha'ya göre, insanın büyük patlama ve öncesinden günümüze dek olan tekâmül yolculuğu, yaratıcı tanrıların tüm potansiyellerini araştırma ve gerçekleştirme öyküsüdür. Ramtha'nın tarih üzerinde düşünüşü, onu aydınlanmaya ulaştıran kendi yaşam deneyimine aynalık eder. O, gözlemlerinin kendi kişisel bilgeliği ve gerçeği olduğunu söyleyecek ilk kişidir. O, öğrencilerinin onun belirli yaklaşım çizgisinin -onu karanlıkta ve spekülasyona açık bırakmadan- farkında olmalarını sağlar. Ramtha'nın öyküsünün tüm etkisini algılamak için, onun *Tanrı, tanrılar, benlik, insan, tekâmül, bilgelik* ve *gerçek* terimlerini tanımlayışını ve kullanışını incelemek ve tanımlamak önemlidir.

Ramtha'nın öyküsünün bu kadar değerli olmasının nedeni, bu öykünün insanın doğasını -insanın varoluşunun gizemini çerçeveleyen ve aydınlatan bir biçimde- yeniden tanımlamasıdır. Ramtha'nın mesajının geçerliliği, onun kişisel iddialarının geçerliliğiyle doğru orantılıdır. Eğer o gerçekten otuz beş bin yıl önce aydınlanmış olan ölümsüz bir üstatsa, o zaman onun -ancak bugün mevcut olan sınırlı arkeolojik ve tarihî kanıtlardan kabaca kuramlaştırmayı umabileceğimiz- olayları kişisel olarak hatırladığını hayal edebiliriz. Eğer o gerçekten -uzay

ve zamanın sınırları tarafından sınırlanmayan- bir yükselmiş üstatsa, o zaman olağanüstü bir bilgi kaynağına sahip olmalıdır. Eğer biz de bilinçli varlıklar olarak binlerce yıl yaşasaydık, sadece gözlem ve tefekkürden (derin düşünmeden) gerçekten olağanüstü bir bilgelik kazanabilirdik.

Ramtha'nın öyküsünü -üstatlığın ve ölümsüzlüğün sadece fantezi olduğunu düşünerek- reddetmeden önce, onun gözlemlerini dikkate almak önemlidir. Hangi pozisyonu alırsak alalım, onun sonuçta, doğal ve kaçınılmaz olarak, *bizim kim olduğumuzla* ilgili temel bir varsayımı içeren kendi öznel kanımız olduğunu anlamalıyız. Nesnellik (objektiflik) bilimsel dünyada çok yanlış anlaşılmıştır. Bilimsel yöntemin kendisi, herhangi bir bilimsel deneyde ya da analizde incelemeyi yapan Gözlemci'nin veya kişinin kaçınılmaz rolünü çoğunlukla fark edememiştir. Herhangi bir ciddi akademik ya da bilimsel incelemede elde edebileceğimiz en büyük nesnellik, analize girişmeden önce kendi genel yaklaşım çizgimizin ve varsayımlarımızın farkında olmak ve onları açıklamaktır. Biz ölümsüz üstatların ve aydınlanmanın, yaratıcı bir hayal gücünün ve mitin ürünü olduğunu savunabiliriz. Eğer bu varsayımı desteklersek, o zaman bu varsayımın bizim Tanrı, benlik, ahlâk ve hayatın anlamı ile ilgili kavramlarımızı nasıl şekillendirdiğini ve renklendirdiğini sormamız gerekir. O tümüyle en temel soruya indirgenebilir. Ramtha'nın öyküsü değerlidir, çünkü o insanlığın doğasını ve tüm aşkınlığı tutarlı ve kapsamlı bir biçimde açıklar ve -iyi ve kötü sorunu, yaşam ve ölüm, beden/zihin sorunu ve tanrısal aşkınlık veya üstün bir varlıkla ilişkili olarak insanın özgür iradesinin realitesi gibi- birçok ortak paradoksa bir çözüm sunar. Ramtha'nın esas yaklaşım çizgisinin farkında olmak, onun öyküsünü dokuyan ve akmasını sağlayan ortak ipliği tanımlamaya yardımcı olur.

Sizler Tekâmül Yolculuğundaki Yaratıcı Tanrılarsınız

Ramtha'nın insanlık tarihi ile ilgili açıklaması, bizim dünyanın ve evrenin yaratılmasında nasıl aktif bir rol oynadığımızı gösterir. Eğer bizler tanrılarsak, nasıl oluyor da bunu hatırlamıyor ya da bilmiyoruz? Ramtha, "Sizler tanrılarsınız, realitenin doğasını yaratan bilinç ve enerjisiniz" bildiriminin anlamını açıklar. O, insanlık tarihinin tüm tekâmülünün, gerçek kimliğimizi tanımlayan daha iyi ve daha yeterli yanıtlar bulma mücadelesi olarak görülebileceğini açıklar.

İnsan uygarlığının hareket ettirici kuvvetini, motorlarını ve onun çeşitli kendini ifade ve keşif biçimlerini oluşturan üç temel soru vardır. Bu sorular *kim, ne* ve *neden*'dir. Tarih boyunca dünyanın çeşitli kültürleri varoluş hakkındaki bu üç temel soruyu bir biçimde yanıtlamaya çalışmıştır.

Kadim filozoflar gibi, dinî düşünürler, ünlü siyasetçiler ve günümüzün antropologları ve bilimcileri de hâlâ bizim kimliğimizin doğasını daha iyi açıklamanın yeni yollarını aramaktadırlar. Biz neden buradayız? Esasen nereden geliyoruz? Hayatın, varoluşun anlamı nedir? Halen içinde bulunduğumuz karışık durumu kim yarattı? Bundan kim sorumludur? Dünyada neden kötülük var? Esasen kötü olan bir varlık ya da kuvvet gerçekten var mı? Onu kim ve neden yarattı? İnsan varoluşunun nefes almaktan, yiyip içmekten ve uyumaktan başka bir amacı var mı? Ölümden sonra bir yaşam var mı? Biz daha önce de yaşadık mı? Biz fiziksel biyolojimiz miyiz, yoksa ondan daha fazlası mıyız? Eğer biz biyolojimizden daha fazla bir şeysek, öyleyse neyiz? Sevgi nedir? Onu nasıl tanımlarsak tanımlayalım, o neden o kadar mest edici ve çekicidir? Biz neden nefesimize, hayatımıza bu kadar umutsuzca tutunuruz? En mahrem hayallerimize neden o kadar çok değer veririz?

Bunlar yukarıda sözünü ettiğim temel üçlüden (kim, ne,

neden) kaynaklanan birçok sorunun sadece birkaçıdır. Bir sorundaki birçok soruyu -berraklıktan daha çok karışıklık yaratan basit indirgemeciliğe düşmeden- temel köküne indirgemenin bir yolunu bulmak önemlidir. Tüm bu sorularda biz üstü kapalı olarak bir özne, bir nesne, bir eylem veya bir direktif - ya da onun ardındaki niyeti- buluruz. Biz önce nesneyi arayan öznenin kim olduğunu -kimin ne'yi ve neden yaptığını- tanımlamadıkça, bugüne dek insan uygarlığının gelişimini şekillendirmiş olan bu temel soruların yanıtına ulaşamayız.

Belki biz yanıtları yanlış yerde aradığımız için her şeyin kökenini, kaynağını, başlangıcını bulmak imkânsızdır. Belki insan olmanın bir parçası ilk başta tüm yanıtları bilmemek ve onları ilerledikçe keşfetmek zorunda olmaktır. Belki hayat ve evren sonlu ve somut değil, Mandelbrot Kümesi[1] gibi sonsuza dek devam eden bir "oluş"tur. Belki bizim pek çok soru ve gerçekte ne olduğumuz konusunda bir anlayış kazanmak için tarihteki aktif bir karakteri, yani insanı incelememiz gerekir.

Yanıtlanmamış Özlü Sorular

Bir bütün olarak, insanlık bu soruların yanıtları konusunda kesinlikle hemfikir değildir. Bugüne dek var olan en büyük trajedilerden biri, bizim hâlâ kişisel görüşlerimizin başka herkesin görüşünden üstün ve yanılmaz olduğunu savunmamızdır. Gerçek, bizim gerçeği henüz anlamamış olmamızdır. Eğer anlamış olsaydık, bugün uluslarımız, kültürlerimiz, ırklarımız ve

1 Benoit Mandelbrot'un adı verilen Mandelbrot Kümesi, iyi bilinen bir fraktaldır. Fraktallar z^2+c formülü tarafından üretilen -bilgisayar tarafından oluşturulan ve çeşitli ölçeklerde kendine benzerlik sergileyen renkler tarafından vurgulanmak üzere programlanan- karmaşık sayılar içeren son derece ayrıntılı bir matematiksel formdur. Mandelbrot Kümesi, büyütülmüş ölçeklerde kendine-benzer (bütüne benzeyen parçalara sahip) olsa da, küçük-ölçekli ayrıntılar bütüne benzemez. Aslında Mandelbrot Kümesi son derece karmaşıktır. O, muazzam miktarlarda büyütülebilir ve hâlâ kendini asla tekrarlamadan ayrıntısını korur. İşte, sonsuza dek ve ebediyen tekâmül kavramına benzeyen bu özelliktir.

cinsiyetlerimiz arasında baskı, adaletsizlik ve şiddet olmazdı; açlık, hastalık ve ölüm olmazdı. Bilimciler bile, araştırmaları geleneksel görüşlere meydan okuduğunda, bilimsel topluluktan dışlanmamak için onları yayınlamaya korkarlar. Teologlar, yanlış yapmakla yargılanabilecekleri ve gözden düşebilecekleri için, inançlarının geleneklerine meydan okuyan yeni biçimlerde düşünmekten bile korkarlar. Siyasetçiler, o gücü kaybetmemek için, onları bir güç konumuna getirmiş olan prensiplere saygı göstermek istemezler.

Bugün insan ırkıyla ilgili bu teşhisin gerçeğini neden küçümser ve yadsırız? O gerçektir ve onu destekleyen kanıtlara herkes kolayca erişebilir. Anlaşıldığı kadarıyla, bu durum göründüğünden daha ciddidir; çünkü vuku bulan şey, bireyin sorular sorma ve yanıtlar bulma yeteneğinin -statükoyu sürdürmek uğruna, ilerlemek ve tekâmül etmek yerine hareketsiz kalmak uğruna- kaybedilmiş olmasıdır. Ramtha'nın mesajı, bizim bir ırk, bir tür, bir varlık ve bir bilinç olarak unutmuş olduğumuz şeyi bize hatırlatmaya çalışır.

Eğer bir kaos dünyasındaki tek değişmez şey çeşitlilik kaosu ise, o zaman bizim onu yaklaşımımızda esas varsayım olarak benimsememiz gerekir. Başka bir deyişle, eğer benimsediğimiz her yaklaşım sadece bulgularımızın sonucu ise, o zaman insanın gözlemlediği şeyin, onun gözlemlediği şeyi renklendireceğini ve tanımlayacağını kabul etmemiz gerekir. Neye ve nasıl odaklandığı ile çevresini belirleyen, insanın içindeki Gözlemci'dir; bunun tersi geçerli değildir.

Bu çok önemli bir gözlemdir. Tarih daima belirli bir bakış açısından ve ardında belirli bir niyet veya nedenle anlatılır. Küçük bir Hıristiyan kız, tarihi, bir Müslüman ya da Hindu kızdan çok farklı bir biçimde öğrenecektir. Eğer bu üç kızdan biri sonunda ailesinin geleneklerinin sınırlarını aşıp üniversiteye giderse, hâlâ akademik incelemelerini çocukluk inanç-

larıyla kıyaslamak ve uzlaştırmak zorunda olacaktır. Sonunda, bu inançlar bir engel de oluşturabilir, bu kızın eski kavramlardan yeni içgörüler çıkarmasına yardımcı olan değerli bir nitelik de olabilir. Bu kızın deha düzeyini belirleyecek olan şey, onun eski kavramlarını sentezleyerek, eski soruları yeni bir ışıkta araştırmasına yardımcı olan paradigmalara dönüştürebilmesidir. Burada, statükonun ya da aile geleneklerinin ortak kabulünü aşacak kadar korkusuz olmak anahtardır. Ramtha'nın dediği gibi, "Biz burada bilinmeyeni bilinir kılmak için bulunuyoruz. Biz bilinene katkıda bulunmak istiyoruz, onu geri dönüştürmeyi değil."

Manipülasyon Alışkanlığı ve Hayatta Kalma

Ramtha'nın tarih incelemesi, bir savaşı kazananların, öyküyü, o savaşı kaybedenlerden çok farklı bir biçimde anlattıklarını vurgular. Çoğu kez, kaybedenler o öyküyü anlatma şansını hiç elde edemezler. Dahası, toplum içinde siyasi ya da dinî bir güç konumuna sahip olanlar, öyküyü kendi görev sürelerini uzatmalarına yardımcı olacak biçimde hatırlayacaklardır. Bu ille de kötü bir niyetle yapılmaz, bu sadece hayatta kalma yasasını uygulamaktır.

Dünyanın son altı ila yedi bin yıllık -özellikle son iki bin yıllık- tarihinin, insanların işitmek istedikleri ana öyküye uyacak ve onların yaşam biçimlerini ve inanç sistemlerini sürdürmelerini sağlayacak bir şekilde aşırı derecede değiştirildiğini görmek çok kolaydır. Ne ilginçtir ki, tekrar tekrar, yeni, meydan okuyucu bir kanıt ortaya çıktığında, geleneksel görüşler ve inançlar o kanıtın geçerli olup olmadığı ve nasıl yorumlanacağı konusunda ölçme kriterleri veya yargıç olarak kullanılır.[2] Örneğin, o konuda yeterli arkeolojik kanıt[3] bulunmasına rağ-

2 Michael A. Cremo, *Yasaklanmış Arkeolojinin Etkisi* (Los Angeles: Bhaktivedanta Book Publishing, Inc., 1998).

men, kimse insan ırkının gelişmiş bir uzaylı ırk tarafından yapılan genetik kaynaştırma ve manipülasyondan hâsıl olduğunu işitmekten hoşlanmaz. Binlerce yıl önce, bugün rekabet edilemeyecek bir biçimde nükleer enerjiyle ve gelişmiş teknolojilerle oynayan insanların var olduğunu kabul etmek isteyen hiçbir arkeolog yoktur.[4] O zamanın kafatası boşluğu açıkça söylenen, uyumlu seslere ve karmaşık sözcüklere izin vermez göründüğünden, hiçbir geleneksek antropolog, otuz beş bin yıl önceki Kro-Magnon insanının, aydınlanmak şöyle dursun, incelikli bir biçimde konuşabildiğine,[5] entelektüel bir biçimde düşünebildiğine inanmak istemez. Evrende cehennem diye bir yerin olmayabileceğini kabul etmek isteyen veya İbrahim ve Musa'nın Tanrısı'nın, İsa Mesih'in sözünü ettiği -ve onun ve bizim Babamız olarak adlandırdığı- Tanrı'ya tamamen ters düşen kaprisli, kana susamış, gaddar bir varlık olduğunu kabul etmek isteyen çok fazla dinî vaiz yoktur.[6] Bizim realite olarak gördüğümüz uzay/zaman süreklisinin, aslında, dışsal bir kuvvet ya da ilah tarafından yaratılmayan; kendimizi keşfetmek ve bilinmeyeni bilinir kılmak uğruna bizim tarafımızdan bilinçte -kuantum mekaniğindeki Gözlemci'de- bir arada tutulan bir rüya, bir illüzyon olabileceğini kabul etmek, bu olasılığı açıklığa kavuşturmak veya ele almak isteyen hiçbir klasik fizikçi ya da filozof yoktur.

---

3 *Enüma Elis* (kadim Babil yaratılış efsanesi), *Gılgamış Destanı* ve diğer Sümer, Babil ve Mısır kayıtları.

4 Sodom ve Gomora'nın yok edilişi ve Ölü Deniz'in yaratılışı; Baalbek ve diğer birçok şaşırtıcı antik site.

5 William A. Haviland, *Kültürel Antropoloji*, 9. basım (New York: Harcourt Brace & Co., 1999).

6 Sinoplu Marsiyon (İ.S. 85-165), kilise tarafından mahkûm edilen ilk Hıristiyan aykırı-görüşlerinden biri olan Marsiyonizm'in kurucusuydu. Marsiyonizm, Eski Ahit'in Tanrısı'nın, İsa Mesih'in sözünü ettiği Tanrı'dan açıkça farklı bir Tanrı olduğu görüşünü savunuyordu.

Tanrısal Aşkınlığın ve Benliğin Gizemi

Teologlar, Tanrı'nın özünün, tüm varoluşun temelinin, aşkınlığın ve tanrısallığın, doğası gereği, insan terimleriyle isimlendirilemeyeceğini, tanımlanamayacağını ya da kavranamayacağını, çünkü o zaman onun Tanrı'yı yeterince tanımlayamayan beşeri bir tanım olacağını savunmuşlardır.[7] Bu görüş bir sorun yaratır, çünkü o insan zihninin bilgi edinme gücünü zayıflatır ve sınırlandırır. Teologların Tanrı kavramıyla ilgili geleneksel düşünme biçimleri, onu insan kavramından o kadar çok ayırır ki gerçek bir birlik olasılığı dışlanmış olur. Ne ilginçtir ki, tanrısal olanın insan doğasından bu mutlak aşkınlığını ifade etmek için geleneksel olarak kullanılan şiirsel yollardan biri, aslında, kişinin tanrısal doğasıyla ilgili aşikâr-olmayan bir içgörü sağlar. Tanrısal ve kutsal olanın büyüleyici, son derece huşu verici bir gizem (mysterium tremendum et fascinas) olduğu söylenmiştir. Eğer bu bildirimi tekâmül hareketine, hayatın gelişimine, bilincin genişlemesine ve ifade edilmesine ve insan zihnine tercüme edersek, o zaman bilinç gizeminin isimlendirilemez, tanımlanamaz olması mantıklı gelir, çünkü bilinç hareket halindedir; o tekâmül etmektedir. O, durağan ve sonlu değil, dinamiktir ve daima kendini-ifadenin ve kendini-keşfin yeni biçimleri haline gelmektedir. Bu, bizim bilincin doğası hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceğimiz anlamına gelmez. O, bilincin ve varoluşun temel özelliğinin onun büyüleyici, huşu verici dinamizmi ve yaratıcılığı olduğunu; yani onun esasen, gerçekte olduğu tanrısal realitenin izlerini taşıdığını bildirir.

Kadim Bilgeliğin Gerçeğini Hatırlamanın Önemi

Ramtha, bu giriş bölümünde, insanlar olarak tamamen muktedir olmamızın ve insanın zor durumunu ve zayıflığını yen-

7 Martin Henry, *Tanrı'yı Anlamamak Üzerine* (Maynooth: Columba Press, 1997).

memizin tek yolunun kökenimizin ve tarihimizin gerçeğini bilmek olduğunu vurguluyor. Biz gerçeği bildiğimizde, korkularımız ve iblislerimiz artık bizi kör kölelik içinde tutamaz. Bizim kökenlerimiz yakın geçmişteki tek bir genetik manipülasyon olayına ya da -aşikâr, zeki bir neden olmadan- kozmik bir büyük patlamaya değil, çağlara aittir.

Ramtha kendisini, insanların sadece geçmişten kalan miraslarını değil, spiritüel tarihlerini, yüce tekâmüllerini de onurlandırabilmeleri için yeni bir paradigma yaratmak üzere ortaya çıkan, zamanın dışındaki bir varlık olarak tanıtır. Tıpkı, Ramtha'nın aydınlanmasında bir rol oynayan yıkıcı olaylar yaşamış olması gibi, insanlık da bir kozmik değişiklikler zamanına, doğanın ve toplumların altüst olacağı bir zamana girmektedir. Kehanet edilmiş olan Yerküre değişiklikleri[8] ne insanlığın günahlarının -dışsal bir kuvvet ya da ilah tarafından verilen- cezasıdır ne de zamanın veya dünyanın sonudur. Bu değişiklikler yaratılışın hareketinin ve tekâmülünün bir parçasıdır. Onlar, Doğa Ana'ya ve tanrısal doğamıza daha fazla uyum sağlayan yeni bir toplum oluşturmak üzere, geçmişte kazandığımız bilgeliği özümsememiz için bir fırsattır.

Ramtha'nın yaşadığı dönemde spiritüel farkındalığın ortaya çıkışı, Kadim Bilgelik Okulları kavramını doğurmuştu. Bu, insanlığın tekâmülünde belirleyici bir rol oynamış olan ve Ramtha'nın tarihimiz üzerinde düşünürken odaklandığı çok önemli bir unsurdur. Boşluk'un kendini düşünüp tasarlama hareketinden kaynaklanan gerçek kökenimiz ve realiteyi yaratan tanrılar olmamız ile ilgili bilgi tarih boyunca sürekli olarak kaybolmuş ve bu, insan ırkının tam bir öz-farkındalığa doğru doğal tekâmülünü engellemiştir.

Ramtha'nın Atlantislilerin kibir ve zorbalığına karşı ver-

---

8 Orta Amerika'daki Mayaların, Hopi Yerlilerinin kehanetleri, Mesih'in İkinci Gelişi ile ilgili kehanetler ve diğerleri.

diği savaş, insanlığın içine gömülmüş olduğu kötü ve zor duruma karşı bir başkaldırıydı. O zamanlar, fiziksel beden ve zekâ, maddesel dünyayı araştırmak için bir vasıta olmak yerine, kişinin kimliği haline gelmişti. Tanrıların fiziksel kata inişleri, onların gerçek kökenlerini ve doğalarını -hayatın artık kutsal görülmediği, teknolojiye ve insan zekâsına bir ilah olarak tapınıldığı noktaya dek- unutmalarına neden olmuştu. Tıpkı bugün birçok dinde olduğu gibi, Ramtha'nın atalarının Bilinmeyen Tanrı'sı da insanların hayatlarında uzak, suskun ve erişilemez bir figür olarak kalmıştı. Ramtha'nın çektiği acılar yüzünden Bilinmeyen Tanrı'ya karşı duyduğu nefret onu hayatının -bu Tanrı'yı yeni bir biçimde anlayacağı- uzun yolculuğuna yönlendirmişti.* O, Tanrı'nın ondan gerçekten ayrı olmadığını, Tanrı'nın yaşam nefesi, kalp atışı, tüm düşüncenin ve varoluşun zemini olduğunu öğrenmişti.

Ramtha, bu idraklerini ve içgörülerini halkına da öğretmeye çalışmış, Kadim Bilgelik Okulları'nın temellerini oluşturmuştu. Bu bir yasalar ve yasaklar öğretisi değil, hayatın sadeliğini ve birbirine-bağlılığını, bir'liğini bilmek ve anlamak için bir farkındalık, bir açıklıktı. Ramtha, yükseldikten sonra da bu bilgiyi çeşitli okullar, hareketler, ressamlar, şairler, filozoflar ve bilimciler vasıtasıyla, onların eserleri ve sanatları yoluyla insanlığa sunmaya devam etti. Ramtha, benlik kavramımızı yeniden tanımlamanın önemini vurgulayarak, yaklaşımını aşağıdaki gibi özetler. O, aydınlanmanın "kim ve ne olduğunuzu bilmenin görkemi" olduğu sonucuna varır.

> "Sevinç, hem özgürleşmeden hem de bilgelikten kaynaklanır ve kendinizi zorluklarınızın üstesinden gelecek kadar sevdiğinizde elde ettiğiniz şey odur. Bir başkasının bunu sizin için yapmasını beklemek an-

*Ramtha'nın hayatı ve öğretisi hakkında ayrıntılı bilgi almak için *Ramtha - Beyaz Kitap*'ı okumanızı tavsiye ederim (Ç.N.)

lamsızdır. Ben, Öğretmeniniz olarak, sizi mutlu kılmayacağım. Ben, sizin ne olduğunuzu -ve bu konuda seçimler yapmanız gerektiğini- söylemek ve size özümsemeye başlayacağınız mükemmel bir bilgi vermek, umut vermek ve benim burada tanrılara hitap ettiğimi size hatırlatıp durmak için buradayım. Ben, eğer ölüme inanırlarsa kendilerini ebedi bir ölüme mahkûm edebilecek kadar güçlü olan ölümsüz varlıklara hitap ediyorum. İşte sizler bu kadar güçlüsünüz. Ben burada tanrılara hitap ediyorum."[9]

- Ramtha

Bir Üstadın İnsanlık Tarihi Üzerine İki Ciltlik Düşünceleri

İnsanlık Tarihi'nin bu, *İnsan Uygarlığı, Kökenler ve Tekâmül* alt-başlıklı birinci kısmı (cildi), fiziksel evrenin yaratılmasından önce insanlığın kökenlerinin ve onun ilk erkeğe ve kadına doğru nasıl tekâmül ettiğinin öyküsünü anlatmaktadır. Bu kısım, ayrıca, insan ırkının genetiğinin diğer gelişmiş (uzaylı) ırklar tarafından değiştirilişini, gerçek kökenlerimizin ve doğamızın kadim bilgeliğinin nasıl kaybedildiğini ve boş inançlara ve cehalete gömüldüğünü de anlatmaktadır. Kadim bilgelik okulları, kutsal bilgiyi, gelecekte onu anlayacak ve benimseyecek donanıma sahip olacak bir nesil için korumuştur.

İnsanlık Tarihi'nin *Kadim Bilgelik İncisini Yeniden Keşfetmek* alt-başlıklı ikinci kısmı (cildi), Atlantis'in çöküşü, Ramtha'nın savaşı ve eski krallıkların yıkılışı, kadınların köleleştirilmeleri ve dinî boş inançların ortaya çıkışıyla başlayarak insanlık destanının öyküsünü sürdürmektedir. Bu kısım, Yerküre'nin içindeki gizli bir uygarlığı anlatmakta ve Mısır piramit-

9 Ramtha, *Doğumun ve Ölümün Gizemi: Benliği Yeniden Tanımlamak*, İkinci Basım (Yelm: JZK Publishing, 2017).
Bu kitap Akaşa Yayınları tarafından yayınlanmıştır. (Ç. N.)

lerinin, unutulmuş tanrısallığımızın hatırlatıcıları olarak inşa edilmiş anıtların kutsal sembolizmini de açıklamaktadır. İnsanlık tarihinde bir dönüm noktası, Ortadoğu'da Yehova'nın ortaya çıkışı ve İsrail halkının yaratılmasıydı. Yozlaşmanın ve kadim bilgeliğin değiştirilmesinin büyük bölümü bu dönemde meydana geldi ve bu dönemi Hıristiyanlığın İsa'nın öğretilerini yorumlaması ve Ortadoğu'nun diğer dinleri takip etti. Bu süreçte, her bireyin kendi içsel, kutsal yeri ile bağlantısı tamamen kesildi ve kayboldu. Ramtha, bireyde Mesih bilincinin ortaya çıkması kavramını modern toplum bağlamında aydınlanma olarak tarif eder. II. Kısım, insanlığın tekâmülünde sonraki aşamanın sunulması ve yeni bir aydınlanmanın doğuşunun bir vizyonu ile sonuçlandırılmaktadır.*

* Bu kitap yakında Akaşa Yayınları tarafından yayınlanacaktır.

BÖLÜM 1

GİRİŞ: REALİTE SADECE BİR RÜYADIR

Bir rüya
henüz maddesel dünyada
var olmayan bir realitedir.
Bir rüya
zamanı ve uzayı aşar,
ama rüya gören herkes
böyle realiteleri yaşar.
Nihai realite rüyasını
tezahür ettirenlere ne mutlu.
Ben de mutlu bir varlığım.
Öyle olsun.

- Ramtha

Gerçeği Sunmak için Antikçağ Mezarından Kalkmak

Hayallerinizden asla vazgeçmeyin. Asla. Size bir öykü anlatmak istiyorum. Ama önce şunu anlamanızı istiyorum: İnsan, tam olarak muktedir olabilmek için, geçmişinden kurtulmalı, özgürleşmelidir. İnsan kara atlıdan,[10] içinizde bulunan ve size büyük bir sıkıntı, ıstırap ve mutsuzluk veren iblisten kurtulmalıdır. Bedeninizdeki hastalığın gerçekten iyileşebilmesi, hayatınızın gerçekten değişebilmesi ve uzun bir ömre sahip olabilmeniz için önce bu ıstırap ve mutsuzluk ele alınmalıdır. Bedeninizdeki her hücrenin sonsuza dek yaşayacak şekilde yaratıldığını bilmenizi istiyorum. Hücreler kendini yenileme, gençleştirme ve o beden yapısını sonsuza dek sürdürme yeteneğine sahiptir. Ancak, kişisel olarak üzüntü ve ıstırap çekmek, birilerinin sizde neyin yanlış olduğunu tahmin edeceklerinden, birilerinin yalanınızı ortaya çıkaracaklarından korkmak ve her günü ikiyüzlü biri olarak yaşamak zorunda kalmak bedeni yaşlandırır. Bu böyledir.

Ben zamanın dışında olan bir varlığım. Gerçekten öyleyim. Ben çok kadim ve uzak bir hayali gerçekleştiren bir varlığım. Kullandığım sözcükler, sizin dağarcığınızdan seçilmiş ve sizi harekete geçirebilecek olan, anlayabileceğiniz basit sözcüklerdir. Ama eğer size kendi dilimle hitap etseydim, şaşırırdınız. Ben sözcüğün en doğru anlamında bir yabancıyım.

Ben bu dünyada yaşarken boyum iki metreden uzundu. Derim tarçın rengiydi, gözlerim karaydı, saçlarım siyahtı ve çok uzundu. Ben kendimi sınırlamadan konuşur, düşüncelerimi açıkça ifade ederdim. Halkımın içinde bembeyaz tenli insanlar vardı; onlar kızıl-kahverengi saçlı, ela gözlü, etli pembe dudaklı ya da solgun yüzlü, buz-mavisi gözlü, ince dudaklı, ince

10 İblislerimizle ilgili bu imaj, J.R.R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* adlı romanındaki korkunç kara atlılardan alınmıştır.

ak saçlı idiler. Halkımın içinde gece gibi kapkara tenli, çok uzun boylu ve güzel insanlar da vardı. Onlar İyonyalılardı. Halkımın içinde Atlantis'in kızıl derili insanları da vardı. Onlar günümüzün Kızılderilileridir. Onlar o zamanlar her şeye sahiplerdi, şimdi ise onların hayatı ne yazık ki balık tutmak ve kumar oynamakla sınırlıdır. Eğer siz bu hayatta bir Kızılderili iseniz ve bu sözlerden hoşlanmadıysanız, sizin daha önce bir İyonyalı, bir Mısırlı, bir Atlantisli de olduğunuzu ve başka pek çok enkarnasyon geçirdiğinizi söyleyebilirim. Öyleyse bu enkarnasyona niye öncelik veresiniz?

Ramtha, müthiş bir günde dağdan aşağı inen Ram (Koç) anlamına gelir. Bu efsane tüm antikçağda bilinirdi. Kadim Mısır'da, büyük fatih Ram'a adanmış bir cadde vardı ve bu efsane ben buradan ayrıldıktan sonra da, on, on beş bin yıl daha varlığını sürdürdü.[11] Onlar, Ram'ın yolundan geçenlerin rüzgârı fethedebileceklerine inanırlardı. Bu mitolojidir.

Dört bin yıl önceki en büyük uygarlık, çöküş döneminde bile bir gerçeği, gerçekten önemli olan bir şeyi hatırlıyordu. Ram'ın Müthiş Günü kadim metinlerde yer alır, ama Kutsal Kitap'ta (Kitab-ı Mukaddes) yer almaz, çünkü on ila on beş bin yıl önce Yehova ve kız kardeşi sahneye çıktı ve onlar tüm insanlıkta bir bölünme -ve bir Tanrı'ya inanmak ve kazanan tarafta olmakla ilgili bir din- yarattılar. Bu bizzat dinin ve Musa ve İbrahim efsanesinin temelini oluşturacaktı.

---

11 Ramtha'nın burada sözünü ettiği cadde İsa'dan on sekiz bin yıl önce inşa edilmişti ve on bin yıl boyunca kullanıldı. Mısır'ın o zamanki başkenti olan Thebes'in (günümüzdeki Luxor) tapınaklarına çıkan ana yolların birçoğunun iki yanında sfenksler yer alırdı. Karnak Tapınağı'nın girişinde, iki yanda koç başlı aslanlar yer alıyordu. Koç, tapınağın onun için inşa edildiği Tanrı Amon'un bir sembolüydü. Her sfenksin ön ayakları arasında firavun II. Ramses'in (İ.Ö. 1279-1213) ayakta duran bir heykeli yer alıyordu. Bu yolun girişinde duran biri onun uzunluğu ve sütunlarının muazzam büyüklüğü karşısında şaşırıp kalırdı. Mısır'daki diğer tapınaklar gibi, bu tapınak da yaratılış tepeciğini simgeler. Zemin, girişten tapınağa doğru tedricen yükselir. Sütunlar, yaratılış tepeciğinin çevresindeki bataklıkta yetişen bitki örtüsünün taş kopyalarıdır.

Böylece, burada siz Musa'dan ve İbrahim'den daha yaşlı olan birini dinliyorsunuz. Siz nasıl yükseleceğini anlamış olan ilk tanrıyı dinliyorsunuz. O zamanlar biz Atlantis'te, onların köleleri olarak bulunuyorduk, ama gerçek kökenimiz Lemurya'ya dayanıyordu. Lemuryalıların ataları,* Kuzey Yıldızı'nın ötesinden gelen devlerdi ve daha sonra efsanelerde onların bir gün gömüldükleri yerden tekrar kalkacakları anlatılmıştı. Bugün yapılan kazılar sonucunda topraktan çıkarılan o dev iskeletlerin benim insanlarıma ait olduklarını biliyor muydunuz? Ben de dünyayı kaosa sokacak bir gerçeği sunmak ve tüm insanların sadece miraslarını değil, spiritüel tarihlerini de onurlandırabilecekleri yeni bir paradigma yaratmaya yardımcı olmak için antikçağ mezarından kalkan bir devim.

Ben sizin köklerinizden ve sizi yaşadığınız bu noktaya getirmiş olan şeyden söz edeceğim ve bir bakıma sizin bazı sorularınızı yanıtlayacağım. Beni dikkatle dinleyin, çünkü bugün işiteceğiniz şey, onu ister kabul edin ister etmeyin, vardı ve vardır. Ve bu zamanda, bu katta size bu bilgiyi verebilecek başka bir kaynak yoktur. Neden mi? Çünkü hiç kimse söyleyeceklerimi görebilecek ya da bilebilecek bir noktaya erişmemiştir.

Kadim Bir Zamandan Dersler

Şimdi, daha ileri gitmeden önce, size spiritüel hayatınızdan söz etmek istiyorum. Bu, bunu yapmak için uygun bir zamandır, çünkü bu on yıl[12] içinde bir güneş tutulmasına ve bir tam ay tutulmasına tanık oldunuz. Kehanete göre, son zamanlarda yeni bir gökyüzü ve sonra yeni bir Dünya ortaya çıkacaktır. Bu kozmik olaylar, gelecekteki değişiklikleri görebilen gerçek bir kâhin tarafından önceden görülmüştü. Eski zamanın bu

* Ramtha'nın Andromeda'dan gelen atalarıyla ilgili bilgiyi *UFO'lar ve Realitenin Doğası* adlı kitapta bulabilirsiniz. (Ç.N.)

12 1990lar.

insanları, Büyüleyici Dişi'nin (Ay'ın), aşığı (Dünya) tarafından gölgelendiği her seferinde yeni bir varlık haline geldiğini biliyorlardı ve bu tutulmalar spiritüel olarak böyle inceleniyordu. Onlar, zaman içinde yavaş yavaş ölen güneş tutulma sırasında yeniden doğduğunda, bunun döngüsel bir rahme girip sonra yeni bir kaderle ortaya çıkmak anlamına geldiğini biliyorlardı. Bu kadim vizyona göre, son zamanda yeni bir gökyüzü ortaya çıkacaktır -ki şimdi bu kehanet gerçekleşmektedir- ve sonra yeni bir Dünya ortaya çıkacaktır ki bu kehanet de kesinlikle gerçekleşecektir.

Benim zamanımda, yani otuz beş bin yıl önce kozmos ve dünyanın karaları bugünkünden çok farklı görünüyordu. O zamanlar dünyanın iki uydusu, yani iki ayı vardı ve onların arasındaki dinamik kuvvetler ve dünya ile ilişkileri bugün gördüğünüzden çok farklı bir çevre yaratmıştı. Ancak, daha sonra insanın doğaya ve insanlığa karşı gösterdiği duyarsızlık, o zamanda bile tüm dünyanın sularla kaplanmasına yol açan çok talihsiz bir durum yaratmıştı. Benim halkım, soyu geçmişte -o devirde göremedikleri- Kuzey Yıldızı'nın ötesinden gelen varlıklara dayanan spiritüel insanlardan oluşuyordu. O zaman, nesilden nesle sözlü olarak anlatılan efsaneye göre, dağların içindeki görkemli yapılarda kaydedilmiş olağanüstü yıldız haritaları halkımın geçmişte burada bir koloni kuran gerçek soyunun bu sarı güneşli yıldız sistemine nereden geldiğini gösteriyordu. Benim doğduğum devirde, tüm dünyanın üzerinde kalın bir bulut örtüsü vardı. Dünya, tıpkı bugün Venüs gezegenini kaplayan bulut tabakası gibi, bir su rahminin içinde bulunuyordu.

O zamanlar, Boşluğun[13] farklı bölgelerinden farklı halklar burada bir araya gelmişlerdi. Benim zamanımda, o bulut örtüsünün ötesine yolculuk yapabilecek yeteneğe sahip olmayan insanlar güneşi hiç görmemişlerdi. Biz güneş ışığını sanki

13 Engin uzay.

derin ve berrak bir suyun içinden doğru görüyorduk. Siz bir suyun derinliklerine daldığınızda, o suyun yüzeyinde parlayan ışığı suya yayılan bir biçimde görürsünüz. Işığın kaynağını göremezsiniz; sadece onun çevreye yayılışını görürsünüz. İşte o zamanlar, Ra'nın o bulut örtüsünden yayılan görkemli ışınları direkt bir ışık değil, böyle yayınık bir ışık oluşturuyordu ve bu örtü yüzünden biz yıldızları ve iki ayı da net bir biçimde göremiyorduk. Biz onları sadece kalın bir bulut örtüsünün ardından görüyorduk ve ışığın o örtü tarafından adeta kapana kıstırıldığını algılıyorduk. İki ay aynı zamanda gökyüzünde belirdiğinde, biz yukarıya, o bulut örtüsüne bakar ve gökyüzünde farklı noktalarda büyük, yayınık ışıklar görürdük. Bu durum, o bulut örtüsünün dışına çıkıp, Dünya denen bu olağanüstü çocuğu bu yeni su rahminde görme yeteneğine sahip olmayan sıradan insanlar için böyleydi. Dünya benim zamanımdan önce de böyle su rahimlerinde bulunmuştu, ama şimdi yeni bir su rahmi içinde yeniden ortaya çıkmış ve yeniden doğmak üzere arınmıştı.

Benim yaşadığım dönemde, güçlü bir halka (Atlantislilere) karşı büyük bir rahatsızlık vardı ve bu insanlar harika bir teknolojiye sahiplerdi. Onlar bu teknoloji ile savaş yaptıklarında, sözünü ettiğim o bulut örtüsünü parçaladılar ve o rahmin içindeki tüm suyun yeryüzüne akmasına yol açtılar. Böylece, yağmurlar geldi, kış geldi ve buzullar ortaya çıktı. Bir zamanlar dünyanın geniş bölgelerinde ılıman bir iklimde yaşayan birçok güzel hayvan ve bitki şimdi korkunç bir duruma düşmüştü, çünkü onlar direkt güneş ışığına ve kutup bölgelerinde ortaya çıkan direkt soğuğa hazırlıklı değillerdi. Onların birçoğu helâk oldu ve ben yaşam sürecimde bu yok oluşa tanık oldum.

Bugün bilimcileriniz bu egzotik yaratıkların kemiklerini -hayvanların, ağaçların, bitkilerin ve böceklerin yaşaması mümkün olmayan bölgelerde- bulduklarında şaşıp kalıyorlar. Ama

onlar meydana gelenin bir kutup kayması olmadığını anlayamıyorlar. Onlar dünyanın bir zamanlar Venüs gibi bir bulut örtüsüyle kaplı olduğunu ve o örtü yüzünden burada buzulların var olmadığını anlamıyorlar. O bulut örtüsü parçalandığında ve güneş ışığı ve radyasyonu direkt olarak geldiğinde, güneş ışığına en uzak olan bölgelerde sular dondu. Şimdi burada kış vardı ve o sırada bu dünyada yaşayan en büyük mamutlar -dev yaratıklar- bile bir öğleden sonra güzel çayırlarda otlanırken saniyeler içinde donarak telef oldular. Bu, on, on beş bin yıl önce değil, benim zamanımda vuku buldu.

Bugün bilimciler, bir maddenin yaşını, onun içerdiği radyoaktif karbon miktarını ölçerek saptıyorlar. Bu yöntemde yanlış olan nedir? Bu karbon-tarihleme, sadece, eğer saptanan o tarihte bu dünyada güneş ışınımı varsa geçerli olabilir, ama eğer otuz beş bin yıl önce direkt bir güneş ışınımı yoksa, bu yöntemle doğru bir sonuç elde edemezsiniz.

Böylece, benim zamanımda, kızgın lazer ışınlarını kullanarak birbiriyle savaşan, ayrıca bu ışınlarla canavarları[14] kendi kıtalarından uzak tutmaya çalışan zeki insanların dikkatsizliği yüzünden o bulut örtüsü parçalandı ve bu büyük tufanlara yol açtı. Benim halkımın yaşlıları ve büyükleri bunun geleceğini biliyorlardı, bunu önceden tahmin etmişlerdi. Ben sadece, annem diğer birçok Lemuryalı göçmenle birlikte, bugün Pasifik denen bölgedeki bataklık arazilerden, dar bir kara parçasına, o zamanlar sadece sulak ormanlar olan Meksika'nın ve Yucatan'ın bataklık arazilerine, oradan da Onai topraklarına geçtiği için yaşayabildim. Böylece, biz anayurdumuzun başına gelen felâketten kurtulduk.

Böylece, benim zamanımda güneş tüm güzelliğiyle dünyayı aydınlatmaya başladı. Tufanlar oldu, buzullar oluştu ve bulutların arasından görünen dağ zirveleri birden bembeyaz kar-

14 Dinozorlar.

larla kaplandı. Ama çok az kişi bu ısı değişikliğine hazırlıklıydı ve bu yüzden pek çok insan öldü. Sıradan insanlar öldüler.

Böylece, var olan teknoloji çöktü, çünkü o teknolojiye sahip olan uygarlık (Atlantis uygarlığı) çökmüştü. Onların ağabeyleri, aydaki üslerinden ayrılıp kızıl gezegendeki üslerine gittiler ve buradaki kuzenlerini kendi başlarının çaresine bakmaları için geride bıraktılar. Teknolojinin çöküşüyle birlikte de barbarlık ortaya çıktı. İşte benim zamanım böyleydi.

Yeryüzü arkamızda parçalanırken bir ben bir grup insanla oradan (Onai'den) ayrıldım ve hep birlikte hızla yürüyerek Kuzey'deki topraklara doğru ilerledik ve bugün artık var olmayan kara parçalarından geçtik. Bir zamanlar sakin akan nehirlerin gökten akan sularla dolduğunu ve batmamış olan kara parçalarını kapladığını gördük. Evet, o karalar bir zamanlar dünyanın çevresinde bulunan su tarafından kaplanmıştı. O günlerde, halkımla birlikte çıkacak yüksek yerler arayıp bulduk ve böylece hayatta kaldık. Halkımla birlikte, güneşin Terra (dünya) üzerinde ilk parlayışını gördük. Bu muhteşem bir görüntüydü ve bu yüzden güneş beni sadece o hayatta değil, bugüne dek hep büyülemiştir. Ben ve halkım onu hiç kimsenin yapamayacağı biçimde tarif edebilirdik. Biz o iki ay'ın güzelliğini başka kimsenin yapamayacağı biçimde tarif edebilirdik, çünkü onlar muazzam boyutlarda olan harikalardı. Ve ancak yıldızlarla dolu o uzay üzerinde tefekküre dalmış, ona hayret ve hayranlıkla bakmış olan biri onu bir sonsuzluk fonu olarak adlandırabilirdi. Benim yaşadığım zamanda bu gerçek bir serüvendi.

O zaman bazı insanlar hayatta kaldılar. Çünkü doğa ona uyum sağlayanı, onunla uyum içine gireni korur. Doğa onunla uyum içinde olmayanı korumaz ki bu da bizi daha önce sözünü ettiğim konuya getirir: Evet, bu yüzyılın sonunda burada yeni bir gökyüzü tezahür etmiştir. O yeni bir gökyüzüdür. Eski zamanın kâhinlerinin görmüş oldukları gibi -ve benim zamanım-

da tanık olduğum ve bir parçası olduğum şeyler gibi- siz de bu değişimin bir parçası olacaksınız. Ve en çarpıcı değişiklikler o sonsuz fondan (uzaydan) gelecek. Bu gerçekten en çarpıcı şey olacak, gökyüzü on iki gün boyunca ışıkla aydınlanacak ve büyük bir gözdağı verilecek.* Peki, öyleyse yeni Dünya nedir? Yeni Dünya'da, bu zamandan geleceğe köprü kurabilecek bilinç gücüne sahip varlıklar yer alacaklar. Korunacak olanlar onlardır. Bu size nispeten metafiziksel ve basit gelebilir, ama öyle değildir. Bu zamandan geleceğe uzanan köprüden geçebilenler, o zamanlarda yaşayacak olanlardır. Kendilerini oraya yerleştirecek kapasiteye sahip olanlar, orada olacak olanlardır. Kendilerini geleceğin canavarlarıyla dolaşık görenler orada olmayacaklardır.

Benim adım Aydınlanmış Varlık Ramtha'dır, benim zamanımda böyle adlandırılırdım ve bugüne dek böyle hatırlandım. Mısırlılar, İranlılar ve tüm kadim kültürler beni hatırlarlar, çünkü benim halkım tüm kültürlerin tohum ırklarını oluşturmuştur. Onlar yasalarını, tanık oldukları şeyleri yerleştikleri her yere götürdüler, çünkü ben sadece büyük yıkım yaratan değişiklikleri değil, kibrin son buluşunu, barbarlığın ortaya çıkışını ve nihai ve gerçek aydınlanmayı içeren tarihi bir zamanı temsil ediyordum.

Kadim Bilgeliğin Doğuşu

Bu dünyaya gelmiş olan kültürlerin bir kadim bilgelik okulu yoktu. Kadim bilgelik okulu kavramı -şimdi evrenlere yayılmış olsa da- gerçekten bu dünyaya özgüdür. Neden? Çünkü bu dünyanın insanları tanrıların ve doğanın öyle bir karışımına (uzaylı ırkların ve dünyadaki insanımsı yaratıkların genetik bileşimine) ve Öz'ün bir insan bedenindeki yolculuğu için neyin

*Burada Ramtha gelecekte meydana gelecek bir ışık savaşından söz etmektedir. Daha geniş bilgi için, Ramtha'nın *UFO'lar ve Realitenin Doğası* adlı kitabının 172. sayfasına bakınız. (Ç.N.)

korunabilir, neyin arzu edilebilir olduğu konusunda öyle bir kafa karışıklığına sahiptirler ki düşünce çizgisi burada çok bulanık hale gelmiştir. O gerçekten kafa karıştırıcıdır. Bu durumda, kadim bir aydınlanma okulu yolculuğu önemlidir, çünkü buradaki insanlar spiritüel varlıklar olduklarını gerçekten unuturlar. Onlar insanlıklarının büyüleyiciliğiyle -başka her yerdekinden daha çok- mest olur, kendilerinden geçerler.

Böylece, otuz beş bin yıl önceki kaos zamanında bir barbar (eski savaşçı Ramtha) ve onun halkıyla birlikte spiritüel öğretinin, mistik öğretinin bir başlangıç kavramı doğdu. Bu kavram, Bilinmeyen Tanrı hakkındaki gerçeği doğanın işleyişinde bulmayı -örneğin, yanı başımda yuva yapan bir gece kuşunu ve onun gelip yuvalarını orada yapan tüm nesillerini gözlemlemekte bulmayı- içeriyordu. Ben hayatı -bağnaz hayatı değil, sadece hayatı- doğayı gözlemleyerek öğrendim. Uzun zamandır üzerinde oturup bu gözlemleri yaptığım ve tefekküre daldığım kayadan aşağı indiğimde, ordumun komutanlarını bir yürüyüşe çıkararak onlara bu bilgiyi aktarmaya çalıştım. Onlarla birlikte, Şambala adını verdiğim büyük bir orman bulduk, bu ormanın ortasında büyük bir ağaç vardı. Bu yaşlı savaşçılardan bu dev ağacın çevresinde el ele tutuşmalarını istedim ve onlar bu görkemli ağaca kıyasla çok küçük görünüyorlardı. Sonra, onlardan şu bilmeceyi yanıtlamalarını istedim: Bu ağaç sizin bilmediğiniz neyi biliyor?

Böylece, bu büyük soru otuz beş bin yıl önce spiritüel farkındalığı başlattı, çünkü o hayatla ilgili, bizim tüm hayatla karşılıklı olarak birbirimize bağlı olduğumuzla, bir olduğumuzla ilgili bir farkındalıktı. Ben bir savaşta yaralandıktan sonra girdiğim uzun gözlem ve tefekkür sürecinde bu farkındalığa erişmiştim (bkz. *Beyaz Kitap*) ve şimdi bu ormanın kalbinde onlara bu farkındalığı aktarmaya çalışıyordum. Teknolojinin küllerinin ve evrenin farklı bölgelerinden gelen harika varlıkların

bir noktada birleşmesi ve "Bu ağaç sizin bilmediğiniz neyi biliyor?" sorusu bir başlangıca, insanlığın savaşmayı bırakmak için spiritüel bir arayışa girmesine yol açtı. Hayatın değeri üzerinde iyice düşünecek kadar uzun bir süre ekin biçmeyi bırakın. Ölümlülüğünüz üzerinde iyice düşünecek kadar uzun bir süre eğlenceyi bırakın. Bir soru soracak kadar uzun bir süre, yapmakta olduğunuz her şeyi bırakın: Ben bu dünyadan ayrıldığımda bu gökyüzü ve bu ay hâlâ burada olacak mı? Evet. Bu ağaçlar hâlâ burada olacak mı? Bazıları olacak. Bu toprak hâlâ burada olacak mı? Evet. Öyleyse o -ölümsüzlük vaadine rağmen ölümlü olan- sizin bilmediğiniz neyi bilmektedir? O sizin bilmediğiniz neyi bilmektedir? Bu, hayatları hakkında hiç düşünmemiş olan çok meşgul insanlara sorulacak iyi bir sorudur.

Ben neden bu kadar garip bir varlığım? Çünkü ben her şeyin bir noktada birleştiği bir zamandan ve insanda -erkekte ve kadında- spiritüel benliğin sorgulanışının gerçek başlangıcından geliyorum. Benim hayatımın sonuna doğru yaptığım önemli şey, o farkındalığı -çocuklarına da aktarmaları için- halkıma sunmaktı. Askeri yürüyüşümüz artık sona ermişti. Dünya her bakımdan değişmişti. Şimdi yeni bir dünyanın tohumları ekilmişti ve ben bu tohumların, "Bu ağaç sizin bilmediğiniz neyi biliyor?" sorusunu da taşımasını istiyordum ve onu çocukların bir ağacın altında oturup bu sorunun yanıtını merak edip bulmaya çalışacakları kadar basit, ama önemli bir soru kılmayı amaçlıyordum.

Ben her şeyin bir noktada birleştiği bir zamanda yaşadım ve o zamandan geleceğe bir köprü kurabildim, çünkü bunu yapabilecek bir konumdaydım. Bunu yapmayı istedim. Benim yapım böyleydi; ben bilmediğim şeyi araştırıp keşfetmek ve fethetmek istedim; ama artık bunu savaşarak değil, gece kuşunun nesilleriyle ve gökyüzünde büyüyen ve küçülen iki ayla arkadaş olmuş tutkulu bir zihinle yapmak istiyordum. Ben

Ra'yı (güneşi), mor dağları, altın başakları ve safran rengi toprağı iyi tanıyordum. Hepsini yaşamıştım. Bu benim spiritüelliğimi azaltmadı, tam tersine artırdı, çünkü artık ben doğayı yok edici bir zihniyetle değil, son derece takdir edici bir anlayışla yaşıyordum. Onu çok iyi yaşadım ve doğanın onun kapısını mutlak bir samimiyetle çalan bir varlığa o kapıyı asla kapatmadığını gördüm ve ben de asla vazgeçmeden bunu yaptım.

Aslında ben hayattan uzun bir zaman önce vazgeçebilirdim. Ben de hepinizin sahip olduğu tüm o kurban mazeretlerine sahiptim. Ama o günlerde siz benimle annemin, erkek kardeşimin, kız kardeşimin başına gelen trajedi ve hiç tanımadığım babam hakkında konuşmaya çalışsaydınız, benim size söyleyecek bir şeyim olmazdı, çünkü ben artık yaşadığım tüm o şeyleri bir trajedi olarak görmüyordum. Siz hayatınızda yaşadığınız zorlukları hâlâ bir trajedi olarak görüyorsunuz ve bu da sizin gelişmekten vazgeçmenize ve insanlardan vazgeçmenize neden oluyor. Ben hiç kimseye güvenmemek için her nedene sahiptim. Ama eğer ben o suçlamaları ve suçluluk duygusunu, yaşadığım o zamanın karanlığını ve batağını içimde barındırsaydım, doğanın kapısını asla çalamaz ve sonuçta istediğim zaman bedenimden ayrılmayı başaramazdım. Çünkü o zaman kendi ben-merkezci mutsuzluğuma ve ıstırabıma çakılıp kalırdım. Ben böyle değildim ve bu o zaman bilinçte bile yoktu.

Hiçbir şey benim Bilinmeyen Tanrı'yı araştırıp keşfetmemi engellemedi, çünkü ben onu tüm varlığımla seviyordum. Şuna dikkat edin: Siz kendiniz için daha çok üzüldükçe -hayatınızı daha çok mağduriyetle yüklü gördükçe, uğradığınız ihanetleri içinizde daha çok barındırdıkça- Tanrı'yı daha az göreceksiniz. Bu böyledir. Siz o zaman Tanrı'yı daha az bileceksiniz. Bu böyledir. Ve siz, o zamanki dünya gibi, kalın bir bulut tabakasıyla kaplısınız. O tabakaya nüfuz etmeye, onu delip geçmeye çalışan parlak ışığı göremiyorsunuz. Ben tanrısal bir varlık ol-

duğumu, tüm halkımın tanrısal varlıklar olduğunu biliyordum, böylece onlarla sevgiyle ve uzun saatler boyunca konuştum ve böylece bugün kuzeydoğu Hindistan olan o bölgede gerçek, spiritüel okul başlamış oldu. Her şey orada başladı. Bu, "şunu ve şunu yapmamalısınız" şeklinde bir öğreti değildi; bunlar spiritüel bir öğreti değildir. Spiritüel bir öğreti farkındalıktır; böylece onlar olağanüstü ölçüde bir farkındalık kazandıktan sonra kulübelerine, balık ağlarına ve ekmek pişirmeye geri döndüklerinde her şeyi farklı bir biçimde gördüler. Daha farkında hale geldiler. Eğer bu durumu şimdi tarif edecek olsaydık, onların zihinsel bantlarının (bedenlerini kuşatan auranın) genişlediğini söyleyebilirdik.

Ben halkıma, hayatı -yaşamaktan kaçınarak değil- sıkıcı ve tekdüze olandan uzaklaşarak yaşamayı öğrettim. Çünkü yolculuğumuzda biz bunu yaptık, her seferinde çadırlarımızı topladık ve daha basit ve sade bir yaşam biçimine doğru ilerledik, çünkü o sadelik, içinde büyük bir farkındalığı barındırır. Ben halkıma, farkında olmayı, rüzgârı hissetmeyi, Yerküre'deki ve mevsimlerdeki süptil değişiklikleri hissetmeyi ve doğaya uyum sağlamayı öğrettim. Onlar böyle yaptıklarında, doğa ile uyum içine girdiler. Böylece, doğa tarafından korunabilir hale geldiler. Hayatı yaşamaya devam ettiler, ama şimdi daha asil ve daha bilge idiler. İkiyüzlü değildiler. Bağnaz değildiler. Güzel bir biçimde yaşadılar ve ben yükselirken geride kalmak onların seçimiydi. Onlara şunu söyledim: "Eğer sizin seçiminiz buysa, eğer bu dünyaya çocuklar getirmek istiyorsanız, bunu yapın ve onlara harika bir ebeveynlik yapın. Onlara Ra'yı ve gece kuşunu öğretin ve onlara bilgelik kazandıracak sorular sorun. Onlara felsefe değil, gerçeği öğretin.[15] Eğer burada kalmak ve tarlalarınızı sürmek istiyorsanız, o tarlaları bir külfet olarak değil, yer-

15 Ramtha'nın öğretilerinde, gerçek -felsefi bir varsayım ya da ezberlenmiş teoriler ve bilgiler değil- deneyim yoluyla kazanılan bilgidir.

yüzüne umut tohumları ekmenin sevinciyle, bu tutumla sürün. Başka bir insandan size ait olmayan bir şeyi asla almayın. Onu kendiniz yaratın." Onlara tanrısal olduklarını da söyledim ve bu tanrısallığı hayatlarında uygulamayı öğrettim. Bu spiritüel bir hayattır, yani Öz (Spirit) önce gelir, beden ikinci sırada gelir.

Ben yükselerek buradan ayrılmadan önce, sizin zaman boyunca yapacağınız yaşam yolculuğunuzu hayal etmiştim. Küçük kulübemde uzun saatler boyunca oturarak bu yolculuğu hayal ettim. Çok az kişi benim orada yaşadığımı biliyordu. Diğerleri benim onların inşa etmiş oldukları -bugün maymunların yaşadıkları bir tapınak olan- bir sarayda yaşadığımı düşünüyorlardı. Ben de böyle düşünmelerinden memnundum, çünkü böylece beni sade yaşamım içinde asla aramadılar. Ben o küçük kulübede kendi ekmeğimi pişiriyor, ateşin yanında oturuyor ve sizin zaman boyunca yapacağınız yolculuğu -ve spiritüel gerçek tutkusunun insanlarda gerçekten uçuşa geçişini- büyük bir tutkuyla hayal ediyordum. Bu sırada, şimdiki gibi yeni bir gökyüzü altında ve yeni bir dünyada sizinle birlikte olmayı da hayal ettim. Ben garip bir varlığım, çünkü ben garip ve uzak bir zamandan zengin anılarla geliyorum. Bu, kanıtlara bakmaktan korkmayanlar dışında, tüm bilimciler tarafından sorgulanabilir bir gerçektir.

Ben büyük bir halkı savundum, destekledim ve her şeye dayanıp hayatta kaldım. Ben Yerküre değişikliklerine, teknolojinin çöküşüne dayanıp hayatta kaldım. Savaşa, barbarlığa ve kendi aydınlanma sürecime dayanıp hayatta kaldım. Buraya geri döndüğümde, size hangi kanalla hitap edeceğimi ve öğretilmesi gerekenleri iyi seçtim. Size çok sıradan bir biçimde görünmek istedim ve bir kadının bedenini kullanarak bunu yaptım. Ben -daha önce, başka gezegenlerde yaşayan bazı varlıklara öğretmenlik yaptığım gibi- bu gezegende yaşayan bir grup insa-

na da öğretmenlik yapabildim ve tüm bu süreçte siz benim olmayan bu bedene bakıp, göremediğiniz bir varlığı sevdiniz. Sizin bu gizemle uzlaşabilmenizin tek yolu, bilinmeyeni sevmektir ve ben bilinmeyenim. Siz beni göremiyor, ama beni seviyor ve -belki hayatınızdaki başka herkesten daha çok- dinliyorsunuz. Bu iyi bir şey, çünkü ben başka herkesten daha çok şey biliyorum, ama bu aslında sizinle ilgili bir bildirimdir. Böylece, ben -tıpkı rüzgâr gibi- sizin göremediğiniz spiritüel bir varlığım. Siz rüzgârın da sadece etkilerini görürsünüz. Eh, sizler benim etkilerimsiniz. Ben sizin hayatınızda esen rüzgârım ve siz hayatınızı o rüzgârla etkiliyorsunuz. Buna Öz (Spirit) denir. İşte ben o'yum.

Ben burada yıllardır öğretmenlik yaptım, dünyanın her yanından insanları plânladığım olaylarda ve seminerlerde bir araya getirdim. Ama siz bu durumun aslında ne kadar harika bir şey olduğunu gerçekten anlamadınız. Bakın, size öğretmiş olduğum her şey gerçektir ve işe yarar. Birçok bilimci buraya geldi ve burada normal olmayan, olağanüstü bir şeyin meydana geldiğini doğrulamak için manevi kızımın (JZ Knight) bedenine tüm o kabloları taktılar. Kızım bunu tüm öğrencilerin önünde yapacak kadar cesur bir kadındır, ama onun saklayacak bir şeyi yoktu, çünkü ben gerçekten bir muammayım ve o bunu hepinize ve o bilimcilere kanıtlamak istedi. Bilimcilerin doğruladıkları şey işte bu muammaydı.

Bu kadının sıra dışı bir yeteneğe sahip, sıra dışı bir varlık olduğunu bilmenizi istiyorum ki bu, güçlü Öz'ün burada kullanılmasına izin verme yeteneğidir. Eğer bilim bunun sıra dışı, olağanüstü bir şey olduğunu söylüyorsa, o zaman sıradan-olan yerine, olağanüstü-olanın mesajını dinlemeye değmez mi? Benim burada sıradan bir biçimde ortaya çıkmamın amacı, varlığımla ve görüntümle sizi gölgelememekti, çünkü bu yanlış olurdu. Siz beni bu görüntüyle Öğretmeniniz olarak sevdiniz ve bi-

limin "olağanüstü" dediği şeyin de sizi, "Bu ağaç sizin bilmediğiniz neyi biliyor?" kadar basit ve şaşırtıcı öğretileri çok önceden plânlayacak kadar çok uzun zamandır sevdiğini bilin. Bu sorunun yanıtları vardır ve ben o yanıtları biliyorum. Sizin de bu yanıtları bilmenizi istiyorum, çünkü sizler yeni dünyada korunabilir olacaksınız. Neden? Çünkü sizler yeniden diriltilmiş olan ve bu zamandan gelecekteki zamana köprü kuran spiritüel insanlarsınız. Yaptığınız her şeyi sorgulayan entelektüel bir zihinle lanetlenmiş olanlarınızın şunu bilmelerini isterim ki ben size işe yaramayan kavramlar öğretmek için zamanda bu yolculuğu yapmazdım. Eğer sizin gideceğiniz bir yer olmasaydı, ben buraya geri dönmek için zamanda bu yolculuğu yapmazdım. Anlıyor musunuz?

İnsanlığın Spiritüel Tekâmülü

Benim size öğrettiğim her disiplin işe yarar. Peki, onlar ne işe yarar? İnsanlık ile Öz arasındaki çizgiyi net ve karşı çıkılamaz bir biçimde tanımlamaya. Böylece, siz tekrar -fiziksel bedenle tam olarak yaşayabilecek ve sizin bile aşabileceğinizi düşünmediğiniz bariyerleri aşabilecek- tam muktedir, tam farkında bir Öz olabilirsiniz. İşte, ben hayatı tam olarak yaşamak derken bunu kastediyorum. Siz onun ne olduğunu henüz bilmiyorsunuz. Ancak spiritüel benlik, fiziksel benlikten ayrı olarak, tam olarak tanımlandığında, ancak siz onları ayırdığınızda, tamamen korunabilir ve yozlaşmaz hale gelebilirsiniz. O zaman, o güçle ölümsüzlüğe kavuşabilir ve geceleri gördüğünüz tüm o yıldızlara gidebilir, benim daha önce gidip gördüğüm her yeri -hatta halkımın atalarının oradan geldikleri yeri, yani Kuzey Yıldızı'nın ötesini bile- görebilirsiniz.

Kadim bir kehanette, etin ve kanın, yani fiziksel bedenin cennete giremeyeceği, o âleme girmek için yeni bir giysiye bürünmeniz gerektiği söylenmiştir ve bu yeni giysi Öz'ün giysisi-

dir.[16] Bu çok açıktır. Bu, cennet denilen yere girmek için ölmeniz gerektiği anlamına gelmez. Bu, bedenin oraya gidemeyeceği anlamına gelir. Öz uyanmadığı sürece, beden kendi âleminde kalmaya mahkûmdur, ama Öz uyandığında ve onun gücü açık bir biçimde ortaya çıktığında, cennet âlemi Öz'den fiziksel âleme getirilmiş olur.

Siz her şeyi, ama her şeyi yaşayabilirsiniz, ama bu söylediğim şeyi başarana dek Öz'ün giysisine bürünemezsiniz. Benim bile, rüzgârın benimle alay ettiği ve benim rüzgâr gibi olmak istediğime karar verdiğim günden sonra (bkz. *Beyaz Kitap*), nasıl rüzgâr olacağımı anlamam yıllarımı almıştı, çünkü ben görünmez bir kuvvete karşılık et ve kandım. Et ve kan nasıl görünmez bir kuvvet haline gelebilirdi? Bedenimden ayrılıp ardından geri döndükten sonra, aynı şeyi yeniden gerçekleştirmek yedi yılımı aldı. Ve ben bunun üzerinde -sadece olaylarda[17] değil (çünkü benim zamanımda böyle olaylar yoktu)- her gün çalıştım. Benim bu işi neden ertesi gün başaramadığımı, neden bedenimden istediğim anda ayrılamadığımı biliyor musunuz? Çünkü onu Öz olarak değil, etten ve kandan oluşan bir kişi olarak başarmaya çalışıyordum ve bunu anlamam yedi yıl aldı. Ve bu olay ikinci kez, yedi yıl sonra, hiç düşünmediğim bir anda, adeta kazara meydana geldi. Bu çok önemliydi. İşte o zaman benim büyük yolculuğum başladı ve ben spiritüel bir varlık olarak geliştim. Böylece, fatih Ramtha, Aydınlanmış Varlık Ramtha haline geldi. İşte benim geri dönüp, bedenimi de alarak yükselmemi sağlayan şey bu tam aydınlanma haliydi. Ve geride ne bir kül kaldı, ne de bir ceset...

Evet, et ve kan cennet âlemine giremez. Ben size bunu nasıl yapacağınızı metodik olarak öğretmek için geri döndüm ve bu disipline spiritüel yaşam denir. Sizler, fiziksel insanlar ol-

16 Yuhanna'nın *Vahiy Kitabı.*

17 "Olaylar" sözcüğü burada Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda düzenlenen olayları ve seminerleri ifade etmektedir.

mak için değil, spiritüel insanlar olmak için buradasınız. Tank veya labirent disiplini fiziksel olarak yorucu olsa da, bu Alan-çalışmasında Öz geliştirilir. Beden bitap düşebilir, ama tüm bunların arasında Öz ortaya çıkıp üstün hale gelebilir. İşte o zaman siz beden ile Öz arasındaki farkı bilebilirsiniz. Bir an için, daha fazla yürüyemeyeceğinizi ya da nefes çalışması sırasında bir nefes daha üfleyemeyeceğinizi[18] hissedersiniz; böyle hisseden et ve kandır; ama sonraki anda doğaüstü bir şey sizin kontrolünüzü ele geçirir ve bu işi başarır; işte o Öz'dür. Evet, beden ve Öz arasında kesinlikle bir fark vardır.

Burada amaç, size bunu öğretmek ve hatırlatmaya devam etmek, bedeni ve Öz'ü hayatınızda açıkça tanımlayabilmenizi ve Öz'ü istediğiniz anda bedene getirmenizi, böylece bedenin onun frekansını hissetmesini sağlamaktır. Bizim yapmaya çalıştığımız işte budur. Öyleyse bu bir spiritüel varlık haline gelmektir. Onun bir keşiş, bir rahip ya da bir melek gibi görünmekle hiçbir ilgisi yoktur. Onun Meryem Ana gibi görünmekle hiçbir ilgisi yoktur. Siz beysbol şapkanızı ve pamuklu kazağınızı giyebilir ve yine de aydınlanabilirsiniz. Sizin sadece aydınlanmanız gerekir. Öz budur.

Biz, size bunu öğretmek için gösterilen bir hayli çabanın ve plânlamanın sonucunda buradayız. Birçoğunuz bu çalışmayı yeterince takdir etmiyorsunuz. Ama bir gün ben artık burada olmayacağım, çünkü burada geçireceğim zaman sona ermiş olacak, çünkü binlerce yıl önce kurduğum hayal belli bir zamanda sona erecek. Beni başka herhangi bir öğretmenle kıyaslayamazsınız, çünkü böyle başka bir öğretmen yok. Ben burada kendimi değil, sizi yüceltmek için bulunuyorum. Ben burada size bunu yapmayı öğretmek için bulunuyorum ve eğer bu çalışmanın değerini küçümser, onu bir kenara bırakır ve kullanmazsanız,

18 Labirent veya Tank, Alan-çalışması, Bilinç ve Enerji güç nefesi Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilen bilinci yükseltme disiplinlerinden bazılarıdır.

ben size ancak sizin bir aptal olduğunuzu söyleyebilirim, çünkü böylece siz bedeniniz uğruna Özünüzü boğmuş olursunuz. Bedeniniz bozulabilir ve sonunda mezara girebilir. Ama Özünüz asla bozulmaz.

Benim eğitimim budur. Siz spiritüel disiplinin tüm inisiyasyonunu aldığınızda ve onu uygulamayı başarabildiğinizde -elinizde bir para ya da bir ekmek tezahür ettirebildiğinizde- o zaman siz tamamen ve bütünüyle Öz olursunuz. O zaman cennete girersiniz, çünkü artık sizin yapamayacağınız hiçbir şey yoktur. Siz insanın sıradanlığından ve yollarından ebediyen kurtulmuşsunuzdur. Bir daha asla bir insan olmazsınız. Siz daima tanrısal bir varlık olursunuz, çünkü -insan değil- sadece spiritüel (özsel) bir varlık cennet âlemine girebilir ve Tanrı'nın masasında yemek yiyebilir. Bir kez bunu yaptığınızda, bir daha asla normal, sıradan bir insan olmazsınız. Dünyanın yolları size asla çekici gelmeyecektir.

Öyleyse bu sizin artık bir erkek veya bir kadın olmayacağınız anlamına mı gelir? Evet, siz bir erkeğin veya bir kadının bedeninde yaşayan bir Tanrı olursunuz ve böylece yaşam gündeminiz de değişecektir. Bu, bir tanrı/erkeğin ya da bir tanrı/kadının gündeminin bir erkeğin veya kadının gündeminden daha az heyecan verici olduğu anlamına mı gelir? Bu, bir tanrı/erkeğin veya tanrı/kadının cinsel ilişki kuramayacağı, aşk yaşayamayacağı, kahkaha atamayacağı anlamına mı gelir? Hayır, onlar bunları daha fazla yaşayabilirler, çünkü tüm bunlar bir Öz olmakla birlikte gelir. Bir Öz, kahkaha atan bir Tanrı'dır. Bir Öz gerçekten sevebilir, güçlüdür, muhteşemdir ve her-şeyi-kapsayıcıdır. İnsan değişken ve dönektir. Tanrı öyle değildir.

Size bu hafta öğrettiğim şey çok değerlidir. Şimdiden ellerinde küçük nesneler tezahür ettirmiş olan çocukların -ki ben onları özellikle küçük şeylerle başlattım- bunu yapabilecekleriyle ilgili inançları ve kabul düzeyleri arttı. Yusuf oğlu İsa ne

demişti? "Eğer bir hardal tanesi kadar imanınız olsaydı, ihtiyacınız olan tüm şey o olurdu." Eğer sizin de inancınız bir hardal tanesi kadar büyük olabilirse, siz de elinizde istediğiniz nesneyi tezahür ettirebilirsiniz. O hemen sizin realitenizde belirecektir ve ihtiyacınız olan tüm iman budur. Ya bir gün bilişiniz bir meşe ağacı kadar ya da dünya kadar büyük olursa, o zaman neler yapabilirsiniz? Her şeyi.

Ben size nasıl ebedi benliğiniz olabileceğinizi öğretmek ve sizi sadece kısa bir mutluluk içeren bir insan yaşamından kurtarmak için bir süre daha burada olacağım. Ben bunu basit ve sıra dışı bir biçimde yapmak için buradayım, ama bu sizden çok şey talep eder. Bu, sizin hayatınızda spiritüel benliğiniz ve insan benliğiniz arasındaki farkı çok net biçimde tanımlayabilmenizi ister. Biz sizin bir insan olarak ne yapabileceğinizi zaten biliriz. Bizim bilmediğimiz şey, sizin bir Öz olarak ne yapabileceğinizdir. İşte bu okul bunu öğrenmekle ilgilidir. O sizden çok şey talep eder, çünkü size öğrettiğim şeyi her gün uygulamanız gerekir. Tabii, hafta sonu tatil yapabilirsiniz.

Mesele şudur: Dik yürümek ve bugün normal insanların yaptıkları şeyleri yapabilmek sizin kaç yılınızı almıştır? Duvarların içinden geçebilen, aynı anda iki yerde belirebilen ve bir ziyafet masası tezahür ettirebilen bir Öz olmak ne kadar zamanınızı alacaktır? Siz her sabah kalktığınızda bedeninizi doyurmak, boşaltmak, yıkamak ve onu çalışır durumda tutmak için gereken her şeyi yapmak zorundasınızdır; Özünüz de aynı ölçüde disiplini gerektirmez mi? Siz onun tek başına varlığını sürdürebileceğini mi düşünüyorsunuz? Onun büyüyüp bir gün büyük bir Öz olacağını mı düşünüyorsunuz? O geliştirilmelidir ve siz onu o olmayı seçerek geliştirirsiniz. Onun da kendi besinine ihtiyacı vardır. Onun sizin o olmanıza ve onu çalıştırmanıza ihtiyacı vardır.

Bakın, olağanüstü olanı geliştirmek için tüm bir ömre sa-

hip olmanız gerekmez. Siz onu mutlak bir tevazu, tutku ve adanış ile yedi günde geliştirebilirdiniz. Ancak, bu uygulama gerektirir. Ama siz tembelsiniz. Bakın, yeni bir gökyüzü ve yeni bir Dünya gelmektedir. Siz hangi tarafta olmak istediğinizi seçeceksiniz. Sizden bu uygulamayı samimiyetle, mutlak bilişle ve odaklanışla yapmanızı istiyorum. Bunu yapmak uzun bir zamanınızı almaz; bu belki bir saat, belki birkaç dakika alır. Sadece sizin onu istikrarlı bir biçimde uygulamanız gerekir. Artık çapanızı bedeninize değil, gökyüzüne atmanız, onu Özünüze demirlemeniz ve hayatta başka her şeyden daha çok o yüce, kusursuz, muhteşem Öz olmayı istemeniz gerekecektir. Sizin sıradan insanın sınırlarının ötesinde hayal kurabilmeniz, her gün oturup elinizi uzatıp Boşluk'tan bir düşünceyi çekmeniz ve o ısınana ve elinizde hissedilene dek o düşünceyi tutmanız gerekir. O şey önünüzde, yolunuzda veya arabanızda belirdiğinde, bu işi başardığınızı bilirsiniz. Siz her gün bu uygulamayı yaptığınızda, bir gün her şeyi yapabilir hale gelirsiniz. İşte spiritüel bir varlık olmak budur. Siz bedeninizi, gözlerinizi, beyninizi ve kalbinizi iyileştirebilirsiniz. Hepsi aynı şekilde yapılabilir. Ben bunu size öğrettim. Eğer onu yapmazsanız, o zaman o gücü tanımlamamış olursunuz.

Ben burada, yapmayı bildiğim şeyi size öğretiyorum, ama bunu sizin adınıza yapamam, bunu yapmak bana düşmez. Ben sizi sevmek, size öğüt vermek, öğretmek, sizi asla gölgelememek, sizin kendi yörüngenizdeki yıldızlar olmanıza ve kendi hayatınızda Tanrı olmanıza yardım etmek için buradayım.

Bir gün ben artık burada olmayacağım, o noktaya kadar siz bu kaynaktan istediğiniz kadar içmiş olacaksınız. Ben sizin bu kaynaktan çok içmenizi istiyorum. Sizin bu çalışmaya hayatınızda çok değer vermenizi istiyorum, çünkü eğer onu öyle görürseniz mükemmel bir hayata sahip olabilirsiniz. Bu çalışma sizden bir şey alıp götürmeyecek, tam tersine o size büyük

bir katkıda bulunacak. Eğer bunu yaparsanız, gittikçe sadeleşecek ve güçleneceksiniz. Sonra, bir gün sizinle buluşacağız ve birlikte bir kutlama yapacağız ve o zaman siz bir tanrı/erkek veya tanrı/kadın olmanın ne olduğunu bileceksiniz. O zaman yüce salonlarda en güzel varlıklarla birlikte olacaksınız ve hiçbir kapı size kapalı olmayacak, çünkü siz oraya et ve kan olarak değil, Öz olarak geleceksiniz. Öyle olsun.

Bir Mesih haline gelme süreci yalnız bir süreçtir, çünkü onu kime anlatabilirsiniz ki? Onu kim bilir? Siz kiminle konuşabilirsiniz? Rüzgârla, içinizdeki Tanrı ile, Baba ile. Bu yalnız bir süreçtir. Sizin mesellerle konuşmak zorunda olmanızda şaşılacak bir şey yoktur. Düşünceyi kimse anlamaz. Siz sadece olamazsınız; sadece kimseniz o olamazsınız. Sizin neden öyle olduğunuzla ilgili bir açıklamada bulunmanız gerekir. Onlara sizinle ilgili tüm sınırlı düşüncelerini bırakmalarını ve sadece olmalarını söyleyebilirsiniz. Bu tanrısal olmaktır.

Bu süper-bilincin yalnız sürecinde, siz ayrıca düşünce denilen orijinal bilince doğru da ilerlemektesinizdir. Düşünce, her şeyin ondan kaynaklandığı Olan'dır. Güneş-lekesi Olan'dan gelir. Güneş rüzgârları, Olan'ın güneşteki lekesinin bir sonucudur. Hava düzeni, güneş rüzgârlarının -Olan'ın güneşteki lekesinden kaynaklanan- değişiminin bir sonucudur.

Süper-bilincin ona doğru ilerlediği düşünce o bilişle birleşmelidir. Sonsuza dek açılıp gelişen ve bir yere giden Olan'dır. Ve siz onunla birleşmeye başlarsınız. Böylece, sizin dramanız sona ererken, "Olan Çağı" olan Kova Burcu Çağı gelmektedir. O Mesih'tir, Mesih'in geri dönüşüdür, uyanıştır, süper-bilinçtir. O, yeni zamandır.

Bundan dolayı, başkalaşım (metamorfoz) tüm düzeylerde ve her şeyde meydana gelmektedir. Güneş bir başkalaşım geçirmektedir. Dünya bir başkalaşım geçirmektedir. Galaksileriniz bir başkalaşım geçirmektedir. Siz güneş sisteminizde bir baş-

kalaşım geçirmekte olan yeni bir gezegen bulacaksınız. Her şey hareket halindedir. Bu, gerçekten, dünyaya ait olmayan bir harekettir. Siz sevgi dolu gerçek benliğiniz olduğunuzda, o bilişin akışında var olur ve o bilişle hayatın akışında olursunuz. O zaman siz ebediyen çağrılırsınız. O zaman o mutlaktır.

O zaman siz hayatın, Olan'ın, düşüncenin süregittiğini idrak edersiniz. Transandantal meditasyonun neden işe yaramadığını biliyor musunuz? Çünkü siz Tanrı'nın zihnini durduramazsınız. Siz sonsuzluğu nasıl durdurabilirsiniz ki? Onun hareketsiz durduğunu düşünmek için sizin onun hızında ilerlemeniz gerekir. O zaman siz süper-zihinde bulunursunuz. Siz onunla aynı hızda olduğunuzda zaman diye bir şey olmaz. O zaman mesafe diye bir şey olmaz. Ölçü diye bir şey olmaz. Sadece Olan vardır ve o sonsuz ve ebedi cennettir. Alfa ve omega, yani başlangıç ve son toplumsal bilinçtir. Olan, onun ötesidir.

Ben sizin toplumsal bilincinize meydan okudum ve bu süreçte bazılarınızı kaybettim, çünkü benim söylediğim şey sizin sosyal takviminize uymaz.

Burada, geçmişi hatırlamanın acısına dayanamayanlar da var. Geçmişi düşünmeyin. Bakın, anlayış kapısının anahtarı sizin bulunduğunuz taraftadır. Siz onun hakkında ne düşünürseniz düşünün, ben bu anlayışı size sağlam ve değişmez bir öğretiyle sunacağım, çünkü sizleri seviyorum.

Rüya Manzarasında Yaşamak

Sizin hiç bir sinemaya gidip de kendinizi tamamen filme, onun dramasına kaptırdığınız, adeta kim olduğunuzu unuttuğunuz oldu mu? Film bittikten sonra dışarı çıktığınızda kendinize gelir ve düşünebilmeye başlarsınız, ama filmi izlerken gerçekten onun bir parçası olmuşsunuzdur. İşte bu başarılı bir illüzyonun bir göstergesidir.

Anlamanızı istediğim şey budur. En büyük illüzyon, sizin

kimyasal mühendisliğin, genlerinizin bir ürünü olan önemsiz biri olduğunuzdur. Eğer gerçek sizin içinizde uyansaydı, o zaman siz rüyanın, rüyanın içindeki manzaranın yaratıcısı olur ve istediğiniz şeyi yaratabilirdiniz. Bu, bir yere saplanıp kalmış görünen uyuşturulmuş bir bilince karşı, ona rağmen bu dünyada, bu madde katında meydana gelmekteydi.

Buradan gelmiş olan her üstadın, "Ben illüzyona tapınan bir aldanma katından geldim. Ben, maksatlı bir biçimde verilen uyuşturucunun hiç kimsenin bu harika rüyanın ötesinde tanrıların yaşadıklarına inanmamasına, bu rüyanın var olan tek şey olduğuna inanmasına yol açtığı bir yerden geliyorum" demiş olmasına şaşmamalı. Bu rüyaya, daima, gerçek ile nüfuz edilmiş, o rüyanın içinde yaşayanlara, "Sizin sadece uydurma bir varoluş halinin bir duygusu olduğunuzu biliyor musunuz?" denilmiştir. Bu sözü gerçekten işitenler o rüyanın dışına çıkabilmiş ve bütün dramayı görebilmişlerdir.

Şimdi size hayatınızda aşırı bir şey yapmak zorunda olmadığınızı söylüyorum. Sadece her gün kendi programlamanızı dinlemeniz gerekir. Eğer programlamanızı Gözlemci olarak dinler ve sonra o programlama üzerinde hâkimiyet kurarsanız, o zaman bu yeri terk edecek kadar bilge olanlara, bu yerin asla bir parçası olmamış olanlara, insanların ruhlarına bakıp, "Tanrım, onlar gerçeği bilmiyorlar mı?" diyenlere katılabilirsiniz.

Peki, gerçek nedir? Gerçek, onların uyuşturulmuş olmalarıdır. Onlar mevcut durumlarını, statükoyu sürdürebilmeye yönelik duyguları ve korkuları tarafından uyuşturulmuşlardır. Bu durumdan kuşkulanan ve ondan farklı bir biçimde yaşayan, kurtulmaya lâyık, saygıdeğer her varlık gerçeği bilmiş ve bu rüyayı aşmıştır. Sizin anlamadığınız şey, sizin oyuncaklar âleminde yaşayan bir oyuncak olduğunuzdur. Siz henüz bunu anlamıyorsunuz. Siz bu âlemden kaçıp kurtulduğunuzda, bura-

da sürüp giden manipülasyonu görürsünüz. Bir zamanlar başka boyutlara hükmeden tanrıları neyin engellediğini görürsünüz. Eski çağlarda adaleti yerine getirmek için büyük bir savaş vermek üzere her şeyi geride bırakarak yola çıkan büyük şövalyeler gibi, siz de bilinmeyeni bilinir kılma savaşını vermek için her şeyi geride bırakarak yola çıkmış, ama geri dönmemişsinizdir.

Başka bir yerde bir ailenizin, sevenlerinizin ve arkadaşlarınızın bulundukları hiç aklınıza geldi mi? Birlikte olduğunuz kişilere ve içinde bulunduğunuz rüyaya sıkıca sarıldığınız için bunun hiç aklınıza gelmediğini düşünüyorum. Aranızdan hiç kimse bu dünyaya gelirken belki birilerini geride bıraktığını hiç düşündü mü? Daha yüksek bir katta, sizin geri dönmenizi bekleyen ailelerinizin olması mümkün müdür?

Ben bunu biliyordum. Bunu ilk kez deneyimlediğimde, geride kalmak benim için zordu. Bazen, bu madde katında, birlikte olmanızın murat edildiğini düşündüğünüz kişi birlikte olmanız gereken kişi değildir. Bazen gece yarısı ter içinde uyandığınızda, bunun nedeni, sizin yuvanıza -ruhunuzun ait olduğu ve sizin burada olduğunuzu ve kaybolduğunuzu bilen birisinin sizi penceredeki mumu yakarak beklediği yere- neredeyse ulaşmış olmanızdır. Ve onlar sizi beklemektedirler.

Ben bunu biliyordum. Ama nasıl olurdu da buradaki çocuklarımı önemsemeyebilirdim? Ama bir kez bunu deneyimlediğimde, geldiğim o yeri nasıl önemsemeyebilirdim? Size bu deneyimimden daha önce hiç söz etmedim. Çoğunuzun başka bir katta akrabaları vardır. Onlar sizin yolunuzu hep gözlemiş, sizi daima sevmiş ve penceredeki mumu sizin için yakarak, bilinmeyeni bilinir kılma savaşından yuvaya geri dönmenizi beklemişlerdir. Ve siz perişan bir halde, lime lime bir kılıkla ve yola çıktığınızdan farklı bir birlikle (savaşçılarla) yuvaya dönseniz bile, dönüşünüzde daima kutlanırsınız.

Tanrı, bunun sadece bir illüzyon olduğunu ve duyguyla enerjiyi çökerterek realiteye dönüştürme gücüne sahip olan sizlerin duygunuzun nitelikleri tarafından ayartılacağınızı, mutlu olduğunuzda ve kazandığınızda bile bunu sorgulayacağınızı ve sizin bir suçludan başka bir şey olmadığınızı düşüneceğinizi bilir. Siz, sizi çağıran o sesi duymak istemez ve dramanızı yaşamaya devam edersiniz. Başka bir yerden gelen bu ses daima size, "Neden yuvaya geri dönmüyorsun? Sen sadece bir rüya görüyorsun" der. Ama siz kendi kendinize, "Hayır ben asıl seni rüyamda görüyorum. Bu gerçek. Ben onu tadabilirim, koklayabilirim ve hissedebilirim. Onun zevkini ve coşkusunu yaşayabilirim, Onu kucaklayabilirim. Onu yenebilirim. Bunun gerçek olması gerekir" dersiniz. Ve o ses size yine, "O gerçek değil, sevgilim. O senin görmekte olduğun bir rüya" der.

Siz bu rüyayı kaç kere (ölüm sonucunda) gömmüşsünüzdür? Birçok kez. Sizler, gerçekten, yabancı bir diyardaki yabancılarsınız. Sizler ya tekâmülünüze ya da esaretinize katkıda bulunan her katılımcıya yaşam verdiğiniz bir rüyanın yaratıcılarısınız. Bunun ne kadar kolay olduğunu biliyor muydunuz? Zihinsel olarak, hayatınızdaki tüm esir-edicileri hemen yok edebileceğinizi biliyor muydunuz? Bunu tek bir zihinsel darbeyle yapabileceğinizi biliyor muydunuz?

Başka neyi hemen yapabileceğinizi biliyor musunuz? Bilge olanlarınız şöyle söyleyebilirler: "Tüm bu insanları hayatımda tutmamın nedeni, onların beni uykuda tutmalarıdır, çünkü ben uyanmaya korkuyorum." Onları tek bir darbeyle saf dışı edebileceğinizi biliyor muydunuz? Sizi gerçekten korkutan şeyin ne olduğunu biliyor muydunuz? Gerçek olduğunu düşündüğünüz tüm yalanların altında, siz öyle hissetmediğinizi bilirsiniz. Başka bir deyişle, siz kuyunun derinliklerindeki bir şeyi dinlemekten gerçekten korkarsınız. Büyük-ebeveynleriniz size hep, "Kuyunun içine bakma ve onun yanında oyun oynama, çün-

kü o kuyunun dibinde şeytan yaşar" demişlerdir. Ama belki o kuyu sizin Özünüzdeki derin bir kuyuyu temsil etmektedir.

Bu rüyadan uyanmanın mümkün olduğunu biliyor muydunuz? Ve sizinle çok yakın bir rolü oynamış olan tüm insanların sadece önemsiz oyuncular olduklarını biliyor muydunuz? Onlara bunu nasıl söylersiniz? Söyleyemezsiniz, çünkü bunu önce kendinize söylemeniz gerekir. Belki siz gerçekten Tanrı'sınızdır ve onunla roller oynadığınız bir genetik bedene düşmüşsünüzdür. Belki, şiddetle tutunduğunuz ve sizi engelleyen rol, gerçekte sizin yaratmış olduğunuz bir roldür.

Siz, sizi taş bir duvara zincirleyen bir şey yarattınız. O zincirlerden kurtulmak, esaretin bağlarından kurtulmak için mücadele edersiniz. Rüyanızda bir biçimde kaçış senaryosu yaratabileceğiniz bir zihin alanı oluşturmak ve sonuçta daima kahraman olmak için o zincirleri kendi kendinize bağladığınızı biliyor muydunuz? Bazılarınız o zincirlerden asla kurtulamazsınız, çünkü onlar çok gerçektir, acı çok yoğundur, zorluk çok fazladır, ıstırap çok şiddetlidir, öyle ki siz kendi kendinize, "Ben bunun bir rüya olduğuna inanamam. Ben bundan daha gerçek gelen bir rüya görmedim. Ben rüya görüyor olamam" dersiniz.

Geçmişte, zincirlerinden gerçekten kurtulmayı başarmış olan üstatlar, o zincirleri oraya bizzat yerleştirmiş olduklarını anlamış olanlardı. Onlar, o zincirlerin Roma'nın, Yunanistan'ın ya da Mezopotamya'nın zincirleri olmadığını, o zincirleri oraya kendilerinin yerleştirmiş olduklarını idrak ettiklerinde, ellerindeki ve ayaklarındaki zincirlerden kurtuldular. Bir üstat, gerçek çeliğin kırılmasını sağlayacak bir büyüye sahip değildir. O zincirlerin kırılmasının tek yolu, üstadın o zincirleri oraya bizzat koyduğunu bilmesidir. Bu hepiniz için önemli bir derstir.

Böylece hayatınızda kimin -hangi kişinin ya da ulusun- olduğu önemli değildir, onu oraya siz yerleştirmişsinizdir. On-

lar tiyatro oyununun donanımının bir parçasıdırlar. Onlar bir bakıma, sizi daha büyük olmanız, kendi illüzyonlarınızın homojen duygusundan daha büyük kararlar vermeniz için kışkırtırlar. Onları -sizi kararlar vermeye kışkırtmaya- siz kışkırtırsınız.

Gerçek bazı şiirlerde ve şarkılarda ifade edilmiş olsa da, siz onları işitmeyebilirsiniz. Belki gerçeği duyabilmek için önce bir kuleye ya da zindana kapatılıp gerçekten ıstırap çekmeniz gerekir. Belki sırtınızın dokuz kamçılı kırbaçla kırbaçlanması gerekir. Bir duvara demir zincirlerle bağlanmanız gerekir. Orada kendi pisliğiniz içinde yatmanız gerekir. Siz orada ıstırap çekerek otururusunuz. Ben bu durumdaki bir kişiye, "Buradaki tek oyuncunun sen olduğunu biliyor musun? Kendini oraya yerleştiren, tüm bu hizipleşmenin oyuncularını yönlendiren sensin. Dolayısıyla da sadece sen onları serbest bırakabilirsin" desem, o beni duyar mı?

Her üstat zincirlerinden kurtulup gözden kaybolmuştur; Tyanalı Apollonius bunu tüm Roma senatosunun önünde yapmıştır. Bu olay onların günlüklerinde kayıtlıdır. Onlar Apollonius'a ne olduğunu anlamamışlardır. Apollonius, tüm illüzyonu kendisinin yaratmış olduğunu idrak etmiştir. O bir rüya idi. Eğer bu durumu yaratan kendisi ise, o zaman o zincirleri kırabilecek olan da o idi. İşte bu yüzden o bir Mesih'tir.[19]

Siz hâlâ kendi karanlığınız ve bataklığınız içinde debeleniyor, ıstırap çekiyor ve bu durumu kimin yarattığını merak edi-

---

19 Bkz. Apollonius'un hayatının Roma İmparatoru Septimus Severus'un karısı Julia Domna'nın isteği üzerine İ.S. 210'da Philostratus tarafından yazılan- orijinal öyküsü: "Ya bana konuşma fırsatı verin ya da bedenimi alacak birini gönderin, çünkü ruhumu alamazsınız. Hayır, bedenimi de alamazsınız. Ben ölümlü olmadığım için beni öldüremezsiniz."

"Ve o, bu sözleri söyledikten sonra, mahkemede gözden kayboldu ki o koşullarda onun yapabileceği en iyi şey buydu, çünkü İmparator'un niyeti onu dava hakkında samimiyetle sorgulamak değildi." Philostratus, *Tyanalı Apollonius'un Hayatı*. F.C. Conybeare tarafından çevrilmiştir. Cilt 2 (Cambridge: Harward University Press, 1950), s. 283.

yorsunuz. Onun efendisi olmak yerine, bu yüzden kendinize ayrıcalık tanıyorsunuz. Ben sizin bunu yapmanızı istemiyorum. Ben burada size, eğer siz Tanrı'ysanız, bir duvara zincirlenemeyeceğinizi söylemek için bulunuyorum. Siz, "Baba, tüm bunları bu anın şanı için ben yaptım ve bu yüzden bu zincirlerden ebediyen kurtulmak istiyorum" diyebilirsiniz. Siz onlardan böyle kurtulursunuz. Peki, onlardan kurtulduğunuzda ne olur? Siz hemen yuvaya, pencerede sizin için mumlar yakmış olanlara, sizi uzaktan sevenlere koşarsınız ya da aynı oyunu oynamakta olanlara yardıma koşar, onları çektikleri işkenceden kurtarırsınız. Ama siz özgürsünüzdür. Sizin uyanmanız gerekir ve uyandığınızda artık ölmek ve tekrar doğmak zorunda olmazsınız. İşte, kim ve ne olduğunuzu bilmenin görkemi budur.

İKİNCİ BÖLÜM ÜZERİNE AÇIKLAYICI BİR YAZI:
YARATILIŞ DESTANI

Ramtha'nın Kozmolojisinin Etkisi ve Değeri

Ramtha'nın anlattığı Yaratılış öyküsü diğer kozmolojilere ve dinî geleneklere benzer, ancak bu öykü daha eski geleneklere ışık tutan, onları yeniden yorumlayan ve Ramtha'nın dünya görüşünün esasını oluşturan önemli bilgiler de içerir. Biz bu geleneklerin ana özelliklerinin bazılarını ve onların Ramtha ile nasıl ilgili olduğunu göstermeye çalışacağız. Bu kısa incelemenin, bir kıyaslama yaparak, Ramtha'nın mesajının uygunluğunu ve önemini takdir etmemizi sağlayacağını umuyorum.

Hayatın ve evrenin kökenini araştırmak bizi kaçınılmaz olarak Tanrı kavramıyla, yani hayatın karmaşıklığından ve zekâsından sorumlu olması gereken, bizden daha büyük bir şeyle karşı karşıya getirir. Tanrı kavramını ve mevcut çeşitli yorumları tartışmak bizim için neden önemlidir? Bu bizi kişisel olarak nasıl etkiler? Bunun günlük hayatımızla ne ilgisi vardır? Bu bizim kimliğimizle ilgili ne söyler?

İnsanlık, kendi varoluşunun anlamını açıklama çabası içinde, tarihi boyunca yanıtlar bulmak için çeşitli Tanrı kavramlarını incelemiştir. O, umutları ve idealleri -insanlık olarak- başardığı şeyi aştığından, anlam bulmak için kendisinden başka bir şeyi aramıştır. Filozoflar, insandan tamamen farklı olan ve tüm gizemlerimizin yanıtlarına sahip olan aşkın bir Tanrı'nın doğası hakkında tahminlerde bulunmuşlardır. Peygamberlerin Tanrı'dan -onlara yaşadıkları karmaşayı aşmalarında ve anlam arayışlarında rehberlik eden- vizyonlar ve vahiyler aldıkları bildirilmiştir. Tanrı kavramı, genelde, insan uygarlığının gelişiminde temel bir rol oynamıştır ki buna toplumlarını -dini ve Tan-

rı inancını "halkın afyonu" ve ıstırabının kaynağı olarak gören Karl Marx'ınki gibi ateist idealler üzerine kuran kültürler de dâhildir.

Tanrı kavramına ve tanrısal aşkınlığa farklı yaklaşımlar sunan sayısız gelenek vardır, ama onların hepsi görüşleri içinde çözümlenmeden bırakılmış paradokslar ve çelişkiler içermektedir. Bazen, Hıristiyanlığın bazı biçimlerinde olduğu gibi, bireysel geleneklerin kendileri insanları -mantıklarını bir iman tutumuyla teslim etmeye teşvik etmek için- böyle çelişkilere izin verir.

Ramtha'nın mesajının özü, realitenin doğasının ve varoluşumuzun anlamının çok ayrıntılı ve birleştirici bir anlayışını sunar. Ramtha'nın mesajı, yanlışlıkla, kör imanın rızasını gerektiren ilahî bir vahiyle karıştırılabilse de, onun insan ırkının -doğası bizden hiç farklı olmayan- bir üyesi olduğu ve bilgisini dışsal bir öğretmenin veya kaynağın yardımı olmadan, doğal dünyayı gözlemleyerek ve onun üzerinde tefekküre dalarak kazandığı açıktır. Bu, insanın gözlemi, akıl ve mantığı kullanma yoluyla bilgi edinme yeteneği ve yaratılmış evren ile onun temel kaynağı arasındaki ilişki hakkında muazzam imalar içeren çok önemli bir noktadır.

Akılcılık ve Özgür İrade Gerçek mi, İllüzyon mu?

Akıl maddi dünyanın sınırlarının ötesini bilebilir mi? Eğer öyleyse, onun olmadığı bir şeyi bilmesi nasıl mümkün olabilir? Özgür irade gerçek midir yoksa bir illüzyon mudur? Masum insanlar niye ıstırap çekerler? Kaderimiz ve yaşam kalitemiz çevremizin ve biyolojimizin koşulları tarafından mı belirlenir? Eğer biz Tanrı'nın bizim dışımızda bulunan, yarattıklarından aşkın bir realite olduğunu gerçek olarak kabul edersek, aklın bilme yeteneğini reddetmiş oluruz. Öte yandan, eğer biz Tanrı'nın biz olduğunu gerçek olarak kabul edersek, o zaman özgür iradeyi,

doğru ile yanlış arasındaki ahlâki ayrımı ve varoluşun anlamlılığını reddetmiş oluruz. Akıl ve özgür irade, Tanrı ve evrenin kökeniyle ilgili paradoksal soruda yer alan temel unsurlar olarak görünmektedir.

Tanrısal-olan hakkında söyleyeceğimiz her şeyin, insanın doğasını anlama ve tanımlama biçimimiz için muazzam imalar içermesi ilginçtir. Tanrı ve tanrısal-olan kavramı kaçınılmaz şekilde benlik kavramına bağlıdır. Tanrı hakkında konuşan insan olduğundan, onun bu gizemler hakkında söylediği her şey, kaçınılmaz şekilde, insanın algı ve anlayışını gösterecektir. Tanrı tarafından, yarattıklarına verilen ilahî vahiy olayında bile, o vahyi alan insanın algısı ve yorumu kaçınılmazdır. Örnek olarak Hıristiyanlığı alalım: Eğer Tanrı birse ve İsa Mesih onun insanlığa ilahî vahyi ise, aynı mesajın -birbiriyle çatışan birçok kilisenin ve mezhebin yaratılmasıyla sonuçlanan- bu kadar çok yorumuna sahip olmak nasıl mümkün olabilir? Verilen mesaj insan algısının filtresinden geçirilmiştir. Dahası, o mesaj insanın algısına hitap eder ve onunla ilişkilidir, çünkü o, tanrısal-olan hakkında olduğu kadar çok, insan hakkındadır.

Tarihî bakış açısından, Amerikan Bağımsızlık Savaşı ve Fransız Devrimi, o sırada ortaya çıkan ve her insan için "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" talep eden bir dizi fikir tarafından ateşlenmişti. Bu fikirler kişinin kendini tanımlama biçimini kökten değiştirdi. İnsanlar, Tanrı tarafından atandıkları iddia edilen dinî liderlerin ya da kralların tebâsı olmak yerine, özgür yurttaşlar oldular. Sanayi devriminin bir sonucu olarak bilim ve teknoloji gelişti. Özgürlük ve eşitlik konusunda ortaya çıkan farkındalık tüm dünyaya dalga dalga yayıldı.[20] Bu hareketin en büyük kazanımlarından biri, Birleşik Devletler'in Anayasası'nda yazılan ve her insanın özgürlük ve yaşam hakkını savunan *İnsan Hakları Beyannamesi* idi.[21] Bu beyanamedeki ilk cümlenin din ve inanç özgürlüğüyle ilgili olması ilginçtir. Bu anayasa, re-

alitenin doğasıyla ilgili herhangi bir dinî inanca ya da felsefi açıklamaya bağlı değildir. Onun insanla ilgili savunduğu ilk tanımlayıcı özellik, her insanın kendisine en uygun ve güvenilir bilgi kaynağını, gerçeği ve anlamı akıl yoluyla bulma hakkına ve yeteneğine sahip olduğudur. İnsanı tanımlayan bu haklar, 10 Aralık 1948'de, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu *İnsan Hakları Evrensel Bildirisi*'ni kabul ettiğinde uluslararası önem kazandı. Bu bildirinin ilk maddesi der ki: "Tüm insanlar özgür doğmuşlardır ve saygınlık ve haklar bakımından eşittirler. Onlar akıl ve vicdana sahiptirler ve birbirlerine karşı bir kardeşlik ruhuyla davranmalıdırlar." Bu beyan, açıkça, Fransız Devrimi'nden kaynaklanan "özgürlük, eşitlik ve kardeşlik" fikirlerini yansıtmaktadır. Birleşik Devletler'in *İnsan Hakları Beyannamesi*'ndeki din ve ifade özgürlüğünün, Birleşmiş Milletler'in *İnsan Hakları Bildirisi*'nin ilk maddesinde özgür irade ve akıl yürütebilme yeteneği olarak belirginleştiğini görmek ilginçtir.

Ramtha'nın Çok-tanrıcılık ve Tanrıtanımazlık Paradoksuna Alternatifi

Aristo'nun, Ortaçağ'da -Arap filozoflar İbn-i Sina ve İbn-i Rüşd'ün yorumlarından etkilenen- Thomas Aquinas tarafından Hıristiyan teolojisine dâhil edilen felsefi yaklaşımı, insanlığı özgün bir tür olarak tanımlayan en değerli özelliklerin akıl yürüt-

---

20 Steven Kreis, 1990larda Florida Atlantik Üniversitesi'nde Fransız Devrimi üzerine verdiği bir konferansta şu beyanda bulunmuştu: "Eski siyasi ve sosyal sistemin kalıntılarının üzerinde, yüksek Aydınlanma ideallerini idrak etmiş görünen yeni bir çağ belirmişti. İdealler samimi ve tamamen iyimserdi. İnsanlık, tarihte boş inançlardan, önyargıdan, zulümden ve dinî coşkudan özgürleşmesiyle karakterize edilen bir aşamaya girmişti. Özgürlük zorbalığı yenmişti. Otoriteye veya kör imana değil, mantığa ve adalete dayanan yeni kurumlar yaratılmıştı. Özgürlüğün, eşitliğin ve kardeşliğin önündeki bariyerler yıkılmıştı. İnsanlar öbür-dünyasal işkenceden kurtulmuşlardı ve şimdi tarih yazıyorlardı."

21 Anayasa üzerinde yapılan ve 15 Aralık 1791'de onaylanan ilk on değişiklik *İnsan Hakları Beyannamesi*'ni oluşturmaktadır.

me yeteneği ve özgür irade olduğunu gösterir. Ancak, daha önce de gösterdiğimiz gibi, insanın bu iki özelliği, Tanrı realitesiyle ilgili çeşitli görüşler tarafından kaçınılmaz şekilde koşullanmıştır. Bunlar çok-tanrıcılık, tek-tanrıcılık, tüm-tanrıcılık, tanrıtanımazlık, maddecilik ve doğal evrimciliktir. Tüm varoluşun temel Kaynağı olarak dışsal bir Tanrı inancı, maddecilik ve doğal evrimcilik ile bariz bir tezat oluşturur. Ramtha, bu iki aşırı uca da alternatif bir görüş sunar.

Ramtha, varoluşumuzun gizeminin özünün -benliğin gizemli, tümüyle başka olan, isimlendirilemez kaynağı yerine- insanın, benliğin gerçek doğasına dayandığını vurgulayarak, tüm bu farklı geleneklerin temel varsayımlarını sorgular. Aristo'nun sözlerini kullanırsak, evrenin kökeni, "dinamik hareketin, değişimin asıl nedeni," Ramtha'ya göre, bizden ayrı kendi-kendine-yeten bir ilah ya da zekâ değil, aşikâr olmayan gerçek benliğimizdir.

Ramtha, sık sık, mesajını "Sizler tanrılarsınız. Sizler unutulmuş tanrılarsınız" bildirimiyle özetler. Yine de şunu açıklığa kavuşturmak gerekir: Ramtha, Tanrı ya da tanrılar terimi ile geleneksel, çok-tanrıcı realite görüşünü ima etmez; bu terim tek-tanrıcı veya tüm-tanrıcı bir realite görüşünü de desteklemez. Ramtha, öğretilerinde kesinlikle tanrıtanımaz değildir, çünkü o sürekli olarak Tanrı terimini mesajının ayrılmaz bir parçası olarak kullanır. Öyleyse o bu tartışmalı, çok-veçheli terim ile neyi kastetmektedir?

Ramtha'nın kozmolojisinin önemini algılamak için, onu diğer önemli felsefi yaklaşımlarla karşılaştırmak yararlı olur. Ramtha'nın görüşü, kendi çerçeveleri içinde oluşturulmuş diğer felsefeler üzerine inşa edilmiş bir görüş ya da onlar üzerine bir yorum değildir. O, diğer geleneklerin pek çok terimini ve kavramını kendi görüşünü açıklamak için kullanır ve yeniden yorumlar. İşte bu yüzden, realitenin doğasını açıklamak için yay-

gın olarak kullanılan diğer kavramların farkında olmak önemlidir. Öyleyse şimdi benlik tanımıyla ilgili diğer felsefelerin temel imalarını kısaca inceleyelim.

Çok-tanrıcılık

Realitenin çok-tanrıcı bir görüşü, tüm veçheleriyle evrenin, yaratılmış evrenden aşkın olan tanrılar ya da varlıklar tarafından yaratıldığını varsayar. Başka bir deyişle, bu tanrı grupları fiziksel evrenden ve onun yasalarından etkilenmezler. Eğer biz onları tanrılar olarak adlandıracaksak, bu ayırım gereklidir; aksi halde onlar sadece bir tür süper-insanlar ya da yaratılmış ve gelişmiş varlıklar olurlar. Bizim burada incelediğimiz Tanrı kavramının, var olan realite içindeki bir varoluş niteliği değil, Aristo'nun tanımladığı gibi, tüm varoluşun temel Kaynağı olduğunu hatırlamak önemlidir.

Tanrı terimi çoğu kez, Mısır'daki Thoth, Orta Amerika'daki Quetzalcoatl, Ortadoğu'daki Ninhursag, Enki ve Enlil, Yunanistan'daki Zeus ve Apollo ve Yaratılış Kitabı'nda anlatılan Elohim tanrıları gibi dünyaya teknoloji ve kültür getirmiş olan tanrılardan söz etmek için kullanılır: "İnsanlar dünya üzerinde çoğalmaya başladıklarında ve onların kız çocukları olduğunda, tanrıların oğulları -Elohim'in oğulları- insan kızlarının ne kadar güzel olduklarını gördüler ve onların arasından kendilerine istedikleri kadar çok eş seçtiler."[22] "O zaman, tanrıların oğulları insan kızlarıyla çiftleştikten ve bu kızlar onlara oğullar doğurduktan sonra Nefilim ırkı dünyada ortaya çıktı. Onlar eski zamanın kahramanları ve şöhretli adamlar idi."[23] Bu örneklerdeki tanrı terimi varoluşun temel Kaynağı'nı kastetmez, çünkü o zaman bu sözde tanrıların nereden geldikleri sorulma-

22 Yaratılış (Genesis) Kitabı 6:2'de yer alan bu cümlede, onların o kadınlarla evlendikleri değil, cinsel ilişkiye girdikleri kastedilmektedir.
23 Yaratılış Kitabı 6:4.

lıdır. Onlara kim yaşam ve zekâ vermiştir? Onların varoluşunu kim sürdürmektedir?

Hinduizm gibi birçok doğu dininin yanı sıra, Mısır, Yunanistan ve Roma gibi kadim kültürlerin inanç sistemleri geniş ve karmaşık bir tanrılar panteonu içerir. İnsanın kaderi bu tanrıların ellerine ve iyi niyetine bırakılır. Hayatta erdeme, bilgeliğe ve mutluluğa erişmek, sonuçta, bu ilahları hoşnut etmeye, onlara hizmet etmeye ve onların lütuf ve inayetini kazanmaya bağlıdır.

Başlangıçtan beri var olan iki karşıt, bağımsız Kaynak arasındaki ebedi çatışma, yani iyi ve kötü, ışık ve karanlık arasındaki -yaratılmış dünyanın üzerinde hiçbir kontrole sahip olmadığı- çatışma, çok-tanrıcılığın ikicilik (düalizm) olarak bilinen başka bir biçimidir. Bin altı yüz yıldır hüküm süren bir dinî inanç olan Zerdüştlük'te, realite, Ormazd ile Ahriman arasındaki çatışma olarak açıklanır. Platon'un felsefesinde ise çatışma kaos ile düzen arasında, ebedi ve değişmez olan gerçek dünya ile daima değişen taklit dünya arasındadır. Maniheizm'de ve Hıristiyan çağının Gnostik geleneklerinde ise çatışma ışık ve karanlık, bilgi ve cehalet, akıl ve ilahî vahiy arasında görülür.

Sonuç olarak, realitenin doğasına çok-tanrıcı bir yaklaşımda bulduğumuz temel bildirim, insanın, varoluşunu ve anlamını ondan esasen farklı olan, onu aşan ve alt eden dışsal bir kaynağa borçlu olduğudur. Başka bir deyişle, Tanrı insanın dışındadır ve insan aklı onu kavrayamaz.

İ.Ö. dördüncü yüzyılda, Yunanlı filozof Epikür, evrenle ilgili açıklamasında, başlangıçtan beri birden fazla varoluş Kaynağı'nın bulunduğu varsayımını ileri sürdü, ama bu ilahların insanların işleriyle ilgilenmediklerini vurguladı. Bu yüzden insanlar onlardan hiçbir lütuf ya da ceza bekleyemezlerdi. Dolayısıyla, Epikür'ün felsefesi deneyciliği vurguladı; buna göre, tüm bilginin kaynağı -ilahî bir vahye gerek olmadan- insanın dene-

yiminde bulunabilirdi. Bu felsefe ayrıca -zevkin yüksek hayır olarak görüldüğü- hedonizme dayanıyordu. Epikürcülük, İ.S. beşinci yüzyıla dek -Çiçero'nun eserleri de dâhil olmak üzere- Yunanistan'ın ve Roma'nın kültürel yaşamında güçlü bir etken olarak varlığını sürdürdü. Epikür'ün deneyciliği on altıncı yüzyılda, Rönesans döneminde, Lorenzo Valla ve büyük hümanistler Erasmus ve Thomas More'un yazılarıyla ve tek-tanrıcı bir eğilimle tekrar ortaya çıktı.

Deneycilik, insan mantığının deneyim yoluyla bilgi edinebileceğini savunur. Ancak, o gözlemlenebilir deneyimini sadece maddi dünya ile sınırladığı için, maddi dünya ile doğaüstü dünya arasında bir bağlantı kuramaz. Deneycilik sadece Tanrı'nın doğasının etkileri hakkında bilgi sağlayabilir. O, benliği fiziksel beden veya onun biyolojisi olarak tanımlayarak, doğaüstü olanı kendi gözlem alanının dışında bırakır. Charles Darwin'in doğal evrimcilik (doğal ayıklanma yoluyla evrim) teorisi ve Sigmund Freud'un psikanalizi ve psişe[24] tanımı bu dünya-görüşünün örnekleridir.

Tek-tanrıcılık

Tek-tanrıcı dünya-görüşü, evren ile onun Kaynağı ya da yaratıcısı, yani Tanrı arasında ontolojik (varoluş ve varlığın doğası ile ilgili) bir ayrılığı sürdürür. Yahudi-Hıristiyan geleneği bu yaklaşımın en iyi temsilidir. Onun içinde biz bu inancın imalarının karmaşık bir ifadesini buluruz.

Evren Tanrı'nın eseri olduğundan, bu eser yaratıcısı ile ilgili bilgiyi de bir biçimde içerir. Ancak, Tanrı'nın doğasını bilmek için akıl ve mantık yeterli değildir. Thomas Aquinas, *Summa Theologica*[25] adlı eserinde, bizim Tanrı'nın *var olduğunu*

24 Sigmund Freud'un psişe tanımı hem bilinci hem de bilinçdışını içerir. Ancak, onun "bilinçdışının her içeriğinin bir zamanlar bilinçli olduğu ve bilinçli deneyim sonucunda psişeye girdiği" tezi, deneyciliğe olan bağlılığını da gösterir.
25 Thomas Aquinas, *Summa Theologica,* Ia. 1, 7; Ia. 2, 2-3; Ia. 12.

söyleyebileceğimizi, ama Tanrı'nın *ne* olduğunu söyleyemeyeceğimizi, O'nun doğasını kavrayamayacağımızı yazar.

Dolayısıyla, Tanrı'yla ilgili bilgi, Tanrı'nın kendini yaratıklarına ifşa etme arzusunu gerektirir. Akıl tanrısal âlemi bilmeye muktedir olmadığından, bu, büyük bir armağan ve erdem olarak görülen imanın kör sadakatini gerektirir. Teolojinin klasik tanımı ortaçağ filozofu Aziz Anselm'in "Anlama arayışındaki iman" (*Fides quaerens intellectum*) sözlerinde bulunur. Bu tanım, çok daha önce Aziz Augustine tarafından yapılmış bir beyanı yansıtır: "Ben anlamak için (önce) inanırım" (*Credo ut intelligam*). Hıristiyan teolojisi, imanın önemini -bilgi edinmek için akıl yürütme yeteneğini tamamen yok sayacak biçimde- vurgulamamaya çok dikkat eder. Tanrı ile onun yarattıkları arasındaki, Tanrı ile insan arasındaki katı ayrım, imanla edinilen bilginin akılla edinilen bilgiden üstün görülmesinden sorumludur. Aziz Anselm, felsefesinde, Aziz Augustine'nin -Platon'un, fikirlerin görünmez ve değişmez âlemi ile görünen âlemin sürekli değişen gölgeleri arasındaki ayrımından ödünç aldığı- kavramlarını takip ediyordu. Bu dünya-görüşüne göre, aklın ve dolayısıyla insan doğasının yeri fiziksel dünya ile sınırlıydı.

Tanrı'nın evreni yaratmayı ve ona yaşam vermeyi seçmiş olması olgusu, Tanrı'nın iyiliksever ve iyi olduğunu ima eder. Tanrı'nın yaratılışa karşı iyilikseverliğiyle ilgili Hıristiyan anlayışına inayet denir. Dördüncü yüzyılda İznik Konseyi'nin kurucularından biri olan Athanasius, inayetten -varoluş armağanına ya da yaratılışa ek olarak verilen- ikinci bir armağan olarak söz etmiştir. Bu ikinci armağan yaratılışın gelişimi ve tamamlanışı olarak görülür; tabii bu Charles Darwin'in, ilahî müdahaleden bağımsız olan, "doğal ayıklanma yoluyla evrim" teorisiyle ilişkili olarak görülmez. Tanrı'nın iyiliksever görünmesine rağmen, dünyada kötülüğün ve ıstırabın var olması bu iyilikseverliği sorgulatır.

Tek-tanrıcılık, ikicilik'te olduğu gibi, kötülüğün varlığına açıklama getirmek için, önceden var olan, bağımsız ve karşıt bir realiteye sığınmaz. Ona göre, tüm varoluşun ondan kaynaklandığı tek bir Tanrı vardır ve bu Epikürcülük'te olduğu gibi birçok tanrı arasında bir tanrı değildir. Eğer yaratılıştan sorumlu olan tek bir Tanrı varsa ve biz bu Tanrı'nın bu yaratılışa karşı iyiliksever olduğunu söylüyorsak, o zaman kötülüğün varlığından ve masum insanların çektikleri ıstıraptan dolayı kimi suçlayacağız? Günah kavramı, özellikle -dördüncü yüzyılda Aziz Augustine tarafından öğretildiği gibi- Âdem ve Havva'dan doğal olarak miras aldığımız ilk günah kavramı bu paradoksu açıklamak için kullanılmıştı. Ebedi kurtuluş, sonsuz yaşam ve mutluluk kavramı günahın, kötülüğün kaynağının, ıstırabın ve ölümün[26] panzehiri olarak ortaya çıkmıştı. Ancak şu soru hâlâ varlığını sürdürmektedir: Tanrı, cennet bahçesinde Havva'yı günah işlemeye teşvik eden yılanı neden yaratmıştır?

Sonuç olarak, realitenin doğasına tek-tanrıcı bir yaklaşımda benlik hakkında bulduğumuz temel açıklama, şaşırtıcı bir biçimde, çok-tanrıcılığın açıklamasına benzer. Buna göre, insan, varoluşunu ve anlamını -kendisinden esasen farklı olan, onu aşan ve alt eden- dışsal bir kaynağa borçludur. Böylece, Tanrı hâlâ insanın dışında ve aklın erişiminin ötesindedir. Çok-tanrıcılıkta olduğu gibi birçok çatışan ve eşit derecede güçlü çıkar yerine, yaratılışın tek bir Kaynağı olduğunda, Tanrı'nın niyetini bilme şansı daha fazladır. Yine de, insanlığın saptadığımız

---

26 Ölümün günahla ilişkili olduğu fikri tüm Eski Ahit'te, onun Yaratılış Kitabı bölümünde -ve bilgelik kitaplarında- görülür. Yeni Ahit'te, Aziz Pavlus bu fikrin ayrıntılarına girer ve insanlığın Âdem ve Havva yüzünden cennetten kovulmuşluk durumu ile İsa Mesih yüzünden getirilen inayet ve kurtuluş durumu arasında bir karşılaştırma yapar: "Bu yüzden, nasıl tek bir insan yüzünden günah dünyaya girdiyse, günah yüzünden de ölüm dünyaya girdi ve herkes günah işlediği için de ölüm hepsine geldi... Ama ölüm, Âdem'den Musa'ya kadar, Âdem'in günah işleyişinden sonra günah işlememiş olanlar üzerinde bile hüküm sürdü." Aziz Pavlus'un Romalılara mektubu, 5:12, 14.

iki temel niteliği -özgür irade ve akıl- bu dünya-görüşü tarafından büyük ölçüde yok sayılır.

Eğer Tanrı tüm varoluştan sorumlu olan tek Kaynak ise, o zaman Tanrı'nın tüm varoluş hakkında bilinebilecek her şeyi bilmesi gerekir. Eğer O'nun bilişinden kaçmış olan herhangi bir şey varsa, o zaman bizim onun, eğer Tanrı'dan gelmemişse, nereden gelmiş olduğunu sormamız gerekir. Tanrı'nın her şeye kadirliği ve her şeyi bilirliği kavramları bu muhakeme çizgisini destekler. Tanrı'nın her şeye kadirliği ve her şeyi bilirliği insanın özgür iradesi için ciddi bir sorun arz eder. Tanrı insanın neyi seçeceğini zaten biliyorsa özgür irade nasıl olabilir? Martin Luther bu sorunun farkına vardı ve Erasmus'a cevaben, iradenin esareti üzerine yazdığı tezde özgür iradeye karşı çıktı. Luther, bir insan kendi iradesine göre davransa da, onun sonuçta Tanrı tarafından kontrol edildiğini savundu. Böylece, bir insanın günahtan kurtulması ya da cehenneme mahkûm olması Tanrı tarafından ezelden belirleniyordu. Bu durum ilahî kader kavramını doğurdu ki bu kavram Stoacılık'ta, Spinoza'nın çok-tanrıcı felsefesinde, Freud'un yaklaşımından alınan psikolojik belirlenimcilikte (determinizm) ve bilim maddeciliğinde bulunan fiziksel ve akılcı belirlenimciliğe benzer.

Tek-tanrıcı bir realite görüşüne göre, özgürlüğün temeli ve akıl yürütme yeteneği, insan doğasının dışındaki bir şeyin rehberliğine muhtaç dışsal armağanlardır. Bu nitelikler ne kadar yükseltilmiş ve geliştirilmiş olursa olsun, eğer onlar bizim kimliğimizin doğal bir sonucu olarak insan doğasından kaynaklanmıyorsa, onlar kendimizi tanımlamak ve kim olduğumuz sorusunu yanıtlamak için kullanılamaz.

Tanrıtanımazlık ve Maddecilik

Tek-tanrıcı yaklaşıma özgü varsayımlar mantıksal aşırı uçlarına götürüldüğünde, onların maddeciliğin belirlenimciliğin-

den veya Jean Paul Sartre ve Friedrich Nietzsche gibi modern varoluşçuların ve hümanistlerin hiççiliğinden (nihilizm) hiç farklı olmayan bir varoluşsal anlamsızlık[27] kaosuna neden olması çok şaşırtıcı ve ilginçtir.

Akılcılık (rasyonalizm) deneycilikten (ampirizm) bir adım daha ileri gider. O, aklın deneyimin ve gözlemin bile ötesinde bilgi edinme yeteneğine sahip olduğunu vurgular. Platon'un diyalektik tez/antitez/sentez işlemi, aklın onun vasıtasıyla bilgi edinebildiği esas işlemdir. On dokuzuncu yüzyılda, akılcılık Engels'in, Karl Marx'ın, Nietzsche'nin ve diğer düşünürlerin eserleriyle diyalektik bir maddeciliğe (diyalektik materyalizme) dönüştü ve bu modern hümanistleri on altınca yüzyılın hümanistlerinden bir adım daha ileriye, realitenin doğasının tanrıtanımaz açıklamalarına götürdü.

Böylece, Tanrı inancı bu düşünürler tarafından kabul edilemez hale geldi ve insanın özgürlüğüne ve akıl yürütme yeteneğine tam karşıt olarak görüldü. Nietzsche, Tanrı'nın varlığını varoluşa ve insanın yaratıcılığına yapılan en büyük karşı çıkış olarak gördü. "Ben tanrıtanımazlığı bir sonuç olarak bilmiyorum: O benim içgüdüsel olarak izlediğim bir yoldur. Ben kaba bir yanıta dayanamayacak kadar çok meraklı, çok kuşkucu, çok coşkunum. Tanrı, biz düşünürlere verilen kaba bir yanıttır; aslında o bize 'düşünmeyeceksin!' diyen kaba bir yasaktır."[28]

Nietzsche'nin, dinî deneyim ve Tanrı inancı uğruna akıl ve mantıktan vazgeçmeyi tamamen reddetmesi İspanyol Rönesansı'nın mistisizmi ile bir tezat oluşturur. Kilisenin "Hekim" olarak kabul ettiği Avilalı Teresa'nın Hıristiyan mistisizmi, Platon'un felsefesindeki Tanrı ile onun yarattıkları arasındaki ayrılığı kendi spiritualitesine ve tanrısal-olanı deneyimleme ara-

27 Fyodor Dostoevsky, *Karamazov Kardeşler* adlı kitabında, Tanrı inancını reddetmenin varoluşsal sonuçlarını zekice ve etkileyici bir biçimde tarif eder.
28 Friedrich Nietzsche, *Nietzsche'nin Temel Yazıları*, çeviri: Walter Kaufmann (New York: The Modern Library, 2000), *Ecce Homo*, s. 692-693.

yışına dâhil etmişti. Başka bir deyişle, tanrısal-olanı deneyimlemek için insan kimliğimizden tamamen vazgeçmemiz gerekiyordu. Avilalı Teresa, kutsal esrime hali içinde şu sözleri şiirsel bir biçimde haykırmıştı:

> "Ben kendi içimde yaşamadan yaşarım
> ve beni bekleyen hayat o kadar yücedir ki
> ben ölürüm, çünkü ölmem."[29]

Bu şiir, Tanrı çok aşkın ve insanlıktan ayrı görüldüğü için hayatın bir mahpusluk ve mutsuzluk olarak algılandığını ve bu yüzden ölümün heves ve umutla beklendiğini göstermektedir. İntihar Hıristiyanlıkta bir günah olarak görülür; bu yüzden, eğer mistik kendi canını alırsa, arzu edilenin zıddı olan bir sonuç elde edecektir. Bu dinî inanca göre, yalnızca Tanrı can verebilir ve o canı alabilir.

Rönesans'ın Mistisizmi

Tanrı inancı akıldan vazgeçmeyi gerektirse de, Hıristiyan mistisizmi görüşlerinde tek-tanrıcılığa bir aykırılık sunar. Dinî mistisizm, tanrısal-olanın deneyimi üzerinde odaklanır. Bu deneyim, çoğu kez, Tanrı'yı görsel olarak algılamak, O'nu yüz yüze görmek olarak tarif edilir ki bunun için insanın dönüşüm geçirmesi ve böyle tarif edilemez bir deneyimi yaşayabilir hale gelmesi gerekir. Et ve kan (fiziksel beden) Tanrı'yı göremez, ancak insan doğasında Tanrı'ya benzeyen ve bu deneyimin yaşanmasını mümkün kılan bir şey -yani ruh- var olmalıdır. Tarsuslu Pavlus[30] tarafından tarif edilen üç temel Hıristiyan erdemi olan iman, umut ve sevgi cennette tek bir erdeme indirgenir. Sevgi öbür dünyanın görsel olarak algılanışında geriye kalan tek

---

29 Augisti Bartra, *Mistik Şiir Antolojisi* (Meksika: Editorial Pax Mexico, 1974) s. 44-46.

30 Aziz Pavlus'un Korint Kilisesi'ne yazdığı ilk mektup 13:13.

şeydir, çünkü Tanrı'nın yüz yüze görüldüğü bir yerde imana gerek yoktur ve umut gerçekleşerek sonsuz mutluluğa dönüşmüştür. Tanrı ile bir olma ve O'nu görsel olarak algılama mistik-deneyimi, insan aklı ve Tanrı'nın doğası arasında yaratılıştan gelen bir bağlantı olduğunu işaret eder. O, ayrıca, insan doğasının fiziksel katla sınırlı olmadığını da işaret eder.

Burada bir karşılaştırma yaparsak, Aziz Augustine'in özgür irade anlayışını, nihai iyinin Tanrı olduğu yerde iyiyi seçme özgürlüğü olarak görebiliriz. O, bu insan özelliği ile Tanrı'nın doğası arasında yaratılıştan gelen asli bir bağlantıyı öne süren ilk kişiydi. Sokrat ise bu fikri İ.Ö. beşinci yüzyılda -en yüksek ahlâki erdem ve gerçek mutluluğun kaynağı olarak- iyilik üzerine yaptığı konuşmalarda bir ölçüde takdim etmişti. Aziz Augustine'e göre, insanın özgür iradeyle iyiyi seçmesi sevginin gerçek anlamıydı. Böylece, onun, "Sevin ve ne isterseniz onu yapın" sözü, ilahî bir nitelik olarak sevgi ile insanın özgür iradesi arasındaki direkt bağlantıyı ima eder.

Benliğin Gerçek Doğasını İfade Edememek

Bu kısa sunumda, insanın temel nitelikleri olan akılcılığın ve özgür iradenin tanrısal-olanla ilgili birçok geleneksel görüşle ne kadar bağdaşmaz olduğu görülebilir. O görüşlerin arasında bulduğumuz ortak bir varsayım, insan ile tanrısal-olan arasında, yaratılıştan gelen asli bir ayrılıktır, öyle ki sonuçta insan duyuların somut dünyasına indirgenir. Tanrı'nın varlığını reddetmek de insanlığı sadece fiziksel-olana indirger. Her şeyin Tanrı olduğunu savunan ve doğal dünya ile tanrısal-olan arasında hiçbir ayrılık görmeyen tüm-tanrıcılık (panteizm) bile -hiçbir bireysellik ve özgür irade içermeyen belirlenimci yaklaşımı ile- insan benliğinin gizemini açıklamayı başaramaz.

Yeni-platonculuk, tüm-tanrıcılığa yakın olan ve tüm varoluşun ebedi varlık Bir'den kaynaklandığı açıklamasıyla insan-

lık ile Tanrı arasında bağlantı kurmaya çalışan bir felsefi yaklaşımdır. Bu felsefeye göre, maddi dünyanın ortaya çıkışı Tanrı'nın doğasının en uzak ve en düşük ifadesidir. İnsanlığın Tanrı'dan ayrılığı varoluş niteliği olarak görülür; buna göre, insanlık, Bir'in saflığı ve aşkınlığı ile kıyaslandığında, ondan çok uzak ve istenmeyen bir varoluş hali içinde bulunmaktadır. İnsanlık tanrısal-olanın bir ifadesi olarak görülse de, o yetersiz ve kusursuz-olmayan bir ifadedir.

Bizim bu geleneksel, felsefi yaklaşımlarla ilgili analizimiz, onların hiçbirinin insanı *İnsan Hakları Beyannamesi*'nde ve Birleşmiş Milletler'in *İnsan Hakları Bildirisi*'nde tarif edildiği kadar yeterince açıklayamadığını göstermektedir. Onlar, aklın ne tüm realitenin gerçeğini bilme gücünü ne de onu bilmeyi ve o olmayı özgürce seçme hakkını savunmaktadır. Kısaca, onların hiçbiri insanın aşkın, tanrısal niteliğini savunmaz ve Ramtha'nın anlattığı yaratılış öyküsünde bu konuda yaptığı açıklamaya düzgün bir yorum sunmaz.

Ancak insan düşüncesinin bu tarihi anlaşıldığında, Ramtha'nın öğretisinin tüm ihtişamı ve zarif sadeliği takdir edilebilir.

Ramtha'nın, sonraki bölümde anlattığı yaratılış öyküsü, insanlığın tanrısal doğasını ve evrenin gerçek kökenini göstermektedir. Bu öykü, büyük patlama teorisini ve onun meydana gelmesine neyin neden olduğunu açıklamaktadır. O ayrıca, bilinçli düşünceden ışığa, renge, sese, uzaya, yıldızlara, gezegenlere, kayalara, bitkilere ve hayvanlara kadar doğal tekâmül teorisini açıklamaktadır. Bu öykü, insan türünün -daha sonraki bölümde anlatılan- ortaya çıkışına hazırlık yapmaktadır. Çeşitli felsefeler ve Tanrı kavramları ile ilgili analizimizi lütfen aklınızda tutun ve Tanrı ve realitenin doğası hakkında söylediğimiz her şeyin kaçınılmaz surette bizim kendimize bakış biçimimizi tanımladığını hatırlayın.

BÖLÜM 2

YARATILIŞ DESTANI

"Böylece, başlangıçta, hepiniz kişisel bilincin bir ışık patlaması olduğunuzda, kaba maddeye ya da bedensel maddeye doğru bir yolculuğa başladınız. Titreşimde ve bilinçte yedi kat aşağı düştünüz. Şimdi tekâmül yolculuğunun başlangıcında bulunuyordunuz. Ve sizin işiniz, ölümsüz Ben'in, Tanrı'nın tüm potansiyellerini tezahür ettirip bilinçli farkındalığa çıkarmak, onun ayna yansıması olan kişisel benlikle, bilinmeyeni bilinir kılmaktı. Bu, Öz'ün ve -Yaşam Kitabı denen- ruhun tekâmül yolculuğudur."

- Ramtha

Düşünce Tüm Varoluşun Kaynağıdır

Şimdi geri dönüp, başlangıçtan önce var olanın doğasına bakalım, o kavramı ele alalım. Bilimcileriniz, başlangıcı büyük patlama teorisi ile açıklar ve büyük patlamada X partikumunun[31] maddenin gaz halinde ortaya çıkışının başlangıcını oluşturduğunu söylerler. Öyleyse büyük patlamaya ne neden olmuştur? Siz onun bir sonucusunuz, ama önce ne vardı? Sadece, sonsuz bir uzay vardı.

Bugün bilimciler evrenin bir zamanlar düşündükleri kadar mekanik olmadığı konusunda görüş birliğine varıyorlar. Moleküler bakımdan, madde, anti-madde ve onu oluşturan gazımsı formlar her ne olursa olsun, bilimciler bu mekanik evrenin zihnin mekanizmasının ötesindeki bir şey tarafından yönlendirildiğini idrak ediyorlar. Ona düşünce denir. Sizin ortaya çıkmanıza neden olan büyük patlamadan önce, harika bir şey vuku buldu. Şimdi, bir imaj olarak değil, imajsız bir öz olarak Tanrı'dan söz edeceğim. Eğer istiyorsanız, Tanrı sözcüğünün yerine, Olan ya da Mutlak gibi sözcükleri geçirebilirsiniz.

Sizin zihninizin sonsuzluğu düşünebilmesi çok zordur, o yüzden bunu başka türlü ifade edeceğim. Büyük patlamadan önce, Olan ya da Tanrı denen düşünce özü her şeydi. O, hızla her şey olabilme kapasitesine sahip olan bir süreklilikti. Ama bu süreklilik bir vakumda, bir uzay boşluğunda bulunmuyordu; o sadece vardı. O her şey olabilirdi. O zaten her şeydi, ama onun yoksun olduğu tek bir şey vardı. O tek şey, deneyim idi.

Eğer siz her şeyseniz ve varlığınızın bir yansımasına sahip değilseniz, ne olduğunuzu bilme deneyiminden yoksun olur-

---

31 Ramtha, partikumu şu sözlerle tanımlıyor: "Biz canlı partikumu bilinçten kaynaklanan kütle olarak tanımlıyoruz, yani onun bir enerji alanı vardır. Her atom-altı partikumun kendi enerji alanı vardır." 6 Şubat 1991. *Kaderinizin Kâhinleri,* Fireside Dizisi Cilt. 3, No. 2 (JZK Publishing, 2003).

Bu kitap, Akaşa Yayınları tarafından, *Olağanüstü Olana Uyanmak* adıyla yayınlanmıştır. (Ç.N.)

sunuz. Böylece, Olan -onu böyle adlandıracağız- kişisel bilincinin ondan ayrılışını tasarladı ve düşüncelerden oluşan bu bilincin gelecekte kendisine geri dönmesini önceden programladı. Bu bilinç tam, mutlak bir ayrılık içinde bir yolculuk yapacaktı. Ve Olan'ın kendisi ile bilinç partikumları arasındaki ayrılık zaman, mesafe, uzay olarak adlandırılacak ve bunlar realiteyi oluşturacaktı.

Bu Olan etkeni ya da Tanrı -onu istediğiniz gibi adlandırabilirsiniz- kendini derinlemesine düşünüp tasarladı ve tek bir büyük anda kişisel bilincinin partikumlarını kendisinden uzağa doğru patlattı. O, içsel varoluşunu derinlemesine düşünüp tasarlayarak, ondan ayrıldı. Büyük patlama, aslında, o kişisel bilincin patlayarak, hepsi bütüne bağlı olan pek çok bilince dönüşmesiydi.

Sonsuz sayıda olan ve bilinç denen o küçük şeyleri hayal edin. Her biriniz o bilinç parçalarından birisiniz. Bu bilinç sonra uyandı ve -Olan tarafından, kendini bilmek için programlanan- yolculuk çok uzun bir zaman içinde başladı. Bu bilinç (Sıfır Noktası), Boşluğun düşünüp tasarlama eylemini taklit ederek kendi ayna yansımasını yarattı. Ve bu yansıma, Sıfır Noktası ile ayna arasında potansiyel bir realite tasarlayacaktı.

Böylece başlangıçta, hepiniz kişisel bilincin bir ışık patlaması olduğunuzda, kaba maddeye ya da bedensel maddeye doğru bir yolculuğa başladınız. Titreşim ve bilinç olarak yedi kat aşağı düştünüz. Şimdi, tekâmül (evolüsyon) yolculuğunun başlangıcında bulunuyordunuz. Sizin işiniz, Tanrı denen ölümsüz benliğinizin tüm potansiyellerini tezahür ettirip bilinçli farkındalığa çıkarmak, onun ayna yansıması olan kişisel benlikle bilinmeyeni bilinir kılmaktı. Bu, Öz'ün ve -Yaşam Kitabı denen- ruhun tekâmül yolculuğudur.

Ben sizi geriye, ta başlangıca götüreceğim ki bilimin "büyük patlama" teorisiyle ne demek istediğini anlayabilesiniz. Şim-

di siz Tanrı'yı birçok farklı biçimde düşünüyorsunuz. Realiteniz bu her-şeyi-bilen zekâyı birçok şekilde tasavvur ediyor. Ama size şunu söyleyeceğim: O, düşünce idi. Siz bir düşünceyi nasıl tarif edersiniz? Düşünce, Olan'dır.

Bir an geldi, düşünce içine döndü ve kendi enginliğini derinlemesine düşündü. Başka bir deyişle, o kendisi hakkında düşündü ve bunu yaptığında, bir düşüncenin hareketsiz kalmasını sağladı. Siz bunu yaptığınızda, ışık doğar. Ona bilgi denir. Böylece, düşünce kendisi hakkında düşündüğü zaman ışık doğdu.

Işık ilk formunda partikumdan oluşur. Partikumda, Z parçacığı, X parçacığı, hidrojen parçacığı, oksijen parçacığı ve bu parçacıkları birbirine bağlı tutan ve patlayıcı kılan elektrum (elektrik) vardır. Ama en yüksek formunda, o tüm alt birimlerini bir arada tutabilen bir parçacıktır. Her ışık, bireysel ve ifade edici düşüncenin bu halidir.

Böylece, sizler -Baba kendini derinlemesine düşündüğünde ve bu düşünüş ışık ve hareket haline geldiğinde- Tanrı'dan, Olan'dan, boşluktan doğdunuz. Dolayısıyla, her biriniz bir ışık partikumu idiniz. O sizin en yüksek, bireysel formunuzdur. Eğer süreci tersine, düşünceye doğru çevirecek olsaydınız, ışık gözden kaybolur ve her şey olan sonsuz Şimdi'ye geri dönerdi.

Eğer bu evrendeki her yıldızı, her güneşi ve her gezegeni yok etseydiniz -başka bir deyişle, bir elektrik süpürgesi alıp hepsini süpürseydiniz- ne görürdünüz? Hiçbir şey göremezdiniz, çünkü hiçbir ışık olmazdı. Siz sadece algılayabilirdiniz.

Işık olmadan, göz göremez. Işık olmadan, göz hareketi de algılayamaz. Düşünce hareket etmez. O sadece vardır, olandır. Şimdi, üst üste var olan tüm evrenleri, uzayın birçok düzeyini hayal edin. Bir başlangıcı ve sonu olmayan uzayı düşünün. Ona sonsuz Şimdi denir. Hareketi sağlayan nedir? Görsel hareket nedir? Işık. Işık. Işık. Eğer onu bilecek ışığa sahip olmasay-

dınız, düşüncenin kendini derinlemesine düşünüp tasarlamış olduğunu asla bilemezdiniz.

Elektriğin nasıl yaratıldığını biliyor musunuz? Işığın titreşim frekansını düşürerek. Elektrik, ışığın, titreşim frekansı düşerek pozitif/negatif kutba ayrılan formudur. Bunu duymuş muydunuz? Belki bu bir fizik dersi olacaktır.

Her partikum en yüksek formunda pozitif ve negatif enerjiyi barındırır ve siz ışığın titreşim frekansını düşürdüğünüzde, onu iki kutba ayırırsınız. Böylece yerçekimini, çekim kuvvetini ve manyetik alanları elde edersiniz. Sizin bir manyetik alan elde etmenizin tek yolu, negatif ve pozitif enerjiye sahip olmaktır.

Şimdi bir ışık partikumunu, yani herhangi birinizi ele alalım. Olan'ın, kendisini derinlemesine düşünmesi ve böylece ışığın doğumuna yol açması, daha sonra, tanrıların doğuşu olarak -en büyük doğum olarak- adlandırılmıştı. O, tanrıların, yani ışığın doğuşu olarak adlandırılmıştı. Işık partikumlarından da, bilimcilerin büyük patlama dedikleri şeyi yaratan gazımsı Z ve X parçacıkları yaratılmıştı. Bilimcileriniz her şeyin bu büyük "patlama" ile meydana geldiğini düşünüyorlar. Bu, zamanı ölçmeye çalışmaktır, ama o tam olarak böyle olmadı. Gerçeği bilmek için zamanı unutmanız gerekir.

Her biriniz bir ışık partikumu, bir bütün, bir tanrı idiniz. Ve tanrılar kendi düşünce süreçleri ile yarattılar. Onlar bir ruha zaten, doğuştan sahiplerdi. Ruh, kalbinizin yanındaki boşlukta yer alan bir ışık özüdür. O, on üç ons ağırlığındadır. Siz kendinizi ruhen iyi hissettiğinizde, kalben iyi hissettiğinizi düşünürsünüz. Kalbiniz sadece bir pompadır. O herhangi bir şeye âşık da olmaz. Hisseden, ruhtur.

Partikumların ya da tanrıların, Baba'larından gelen -ve onlara ışığı bir arada tutacak özü veren- düşünce akışını tutabilmelerinin tek yolu, düşünceyi sabit, hareketsiz tutacak bir şe-

ye sahip olmaktı. İşte o zaman ruh ya da varlığınızın Efendisi doğdu. Varlığınızın Tanrısı (Özünüz), sizin tüm bedeninizi kuşatan yüce ışıktır ve onun içinde ölümsüz ruh yer alır.

Ruh bir bilgisayar gibidir. O, düşünceyi tutar ve barındırır. Ruhunuz olmasaydı, siz hiçbir şeyi bilemez, hiçbir şeyi ifade edemez ve hiçbir şey yaratamazdınız. O halde siz Olan'dan başka bir şey olamazdınız. Ruh, sizin düşünmüş olduğunuz her düşünceyi kaydeder. Ama onu bir düşünce olarak kaydetmez; bir düşüncenin sizin hareket tarzınıza bir ışık-formunda, elektriksel olarak yaptığı etkiyi kaydeder. Ona duygular denir. Duygular, evreninizin gazımsı maddelerinin ardında bulunan şeydir.

Bir atomda başka bir evren vardır. Atomlara, yani içsel evrene öz veren şey X partikumu denen bir parçacıktır. O, tezahür eden ilk duyguydu ve o tüm evreninize yaşam verdi. Madde büyük güneşten doğmuştu. İlk düşünce yakalanıp sabit tutulduğu ve titreşim frekansı düşürüldüğü için, parçacıklar sonsuz bir zaman boyunca dağıldılar. Ve elektrumun titreşim frekansı düşürülerek gazımsı maddeler yaratıldı.

Şimdi, biz hâlâ tek ışıktan -ve tek ruhtan- yani en yüksek formdan söz ediyoruz. Tüm bu süreçte, sessiz ve soğuk uzay, yani düşünce, ışığın onun üzerinde oynamasına izin verdi. Dünyanızı neyin yörüngesinde tuttuğunu düşünüyorsunuz? Sizin onun üzerinden düşmenizi önleyen şey nedir? Siz o şeyin boş uzay olduğunu söylersiniz. O, düşüncedir, Olan'dır, sonsuzluk denen zemindir. Onun bir yüksekliği ve genişliği yoktur, o her şeydir.

Böylece madde doğar. Ama ışık hâlâ hüküm sürmektedir. Hepiniz başlangıçta vardınız. Siz başlangıçtınız. Zamanı siz yarattınız. Tüm bu süreci -tüm tanrıları birer birer anlatarak- size açıklamak bir ömür alırdı. Bu yüzden, her şeyin nasıl başladığının sonsuz gizemini size çok kısa bir özet olarak açıklıyorum. Ama sonuçta siz genel tabloyu anlıyorsunuz.

Yaşam Nefesi

Bir çiçeğe bakın. O, Kaynak'tan kaynaklanmıştır. Onun kökeni Kaynak'tır, yüce Tanrı'dır. Ancak, Kaynak tüm ışığın kökeni olsa da, onun tek bir yaratıcı düşüncesi tüm bileşimiyle bir çiçeği yaratmıştır. Böylece, bir çiçek, onu yaratan düşüncenin, parlak renginin, ondan yayılan yaşamın ve güzelliğin ideal formudur, ancak o tamamen Kaynak değil, Kaynağın idealidir.

Harika bir ağacı düşünün. Ben bu ağaca nereden kaynaklandığını sorsam, o bana kusursuz bir düşünceden kaynaklandığını söyleyecektir. Ağacı oluşturan düşünce, ona ışık cismini ve fiziksel cismini veren şey Kaynak'tır, yaşam kuvvetidir. Ağacı oluşturan düşünce -ağaç idealini yetişkin ağaçta da, onun tohumunda da kusursuz halde tutan- yaşam kuvveti sayesinde tezahür eder. Ama o Kaynak değildir. O, Kaynağın idealinin ağaç olarak tezahür edişidir.

Kaynak'tan kaynaklanan nedir? Yaşam kuvveti, yaratıcı neden, Tanrı'nın kolektif olarak maddesel forma bürünmesi, kendini madde katında tümüyle ifade etmesi. O kendisi olur. O, her ne olmuş olursa olsun, önce kendisi olmuştur, çünkü o -güzel ağacın, çiçeğin ve bu fiziksel katta gördüğünüz her şeyin düşüncesini veren yaratıcı olarak- saf düşünce olan varlığının temelini kendisinden almıştır. Öyleyse Mesih kimdir? Mesih, Kaynağın tümüyle kendisi olduğu kusursuz idealdir. Mesih, Baba'nın/Kaynağın, yani özün idealidir. Mesih, hareket eden formdaki Kaynak'tır, en büyük yaratıcıdır. Böylece, bir insan yaşam kuvvetine hizmet ederken, o kuvvetin yaratıcısına hizmet etmektedir ve ona Mesih denir. O, Tanrı'nın varlığının, O'nun -insan denen- idealinde tezahür etmesidir. Nasıl olur da, zayıf, yetersiz, mütevazı varlıklar gibi görünen sizler henüz idrak etmediğiniz en büyük güce sahip olabilirsiniz? Sizler o güce sahip olabilecek yegâne varlıklarsınız. Siz, Kaynağı kusursuz bir biçimde tezahür ettirebilecek olan Tanrı'sınız.

Ben sizin, Mesih'in bir hizmetkârıyım. Ancak siz sahip olduğunuz düşüncelerin, ideallerin ve tutumların gösterdiği gibi, bir Mesih olduğunuzu hiç idrak etmiyor ve küçüklüğü tezahür ettirerek Kaynağı kötüye kullanıyorsunuz. Bu küçüklükle kendinizi illüzyonî bir âleme sokuyorsunuz; orada kendi tasarladığınız küçüklükleri ve gerçeğinizi sergileyebilirsiniz, ama bunu asla geçmişte bir ağacı tasarlamış olduğunuz kadar kusursuz biçimde yapamazsınız; çünkü bir ağaç ölümü bilmez, ama ona yaşam vermiş olan sizler ölümü bilirsiniz. Oysa sizler tanrısal, ışık saçan, yüce varlıklar olmalısınız. Siz kusursuz Kaynak olmalısınız.

Şunu bir an için düşünün: Siz hiç egzotik bir sinekkuşunun bir zambağın nektarını emişini izlediniz mi? Siz hiç bir tırtılın başkalaşım geçirerek güzel bir kelebeğe dönüşmesini izlediniz mi? Siz hiç öğle vakti şırıl şırıl akan bir derede yüzen inci renkli bir balığın ışıltısını gördünüz mü ya da denizin altında oluşan bir gökkuşağına tanık oldunuz mu?

Siz hiç bu dünyada var olan böcek türlerini saydınız mı? Hayvan türlerini saydınız mı? Hiç bir kristali gözünüzün önünde tutup, öğlen güneşine, akşam güneşine ya da mehtaba onunla baktınız mı? Kaç çeşit çiçek vardır? Ve siz onların narin taçyapraklarının renklerini hâlâ aynen yaratamazsınız.

Yosunların daima ağaçların kuzey tarafında büyüyerek gelip geçen yolculara bir fener gibi yol göstermesine kim karar verdi? Denizde balık avlayan balıkçıl kuşunu kim yarattı? O, denizde sağa sola saldırarak balıkları korkutup kıyıya sürerek ve güneşte onları görebilmek için kanadını gözlerine siper ederek balık avlar. Ona bu zekâyı kim verdi? Bir çiçeğe çürümüş et gibi kokacak, hatta öyle görünecek zekâyı kim verdi? Böylece o bir sineği kendine çeker, sinek yumurtalarını onun içine bırakır ve o, ortaya çıkan kurtçukları özümseyerek beslenir. Tüm bunları kim yarattı?

Kendi etrafında sarmalanacak kadar geniş bir yaprak çıkararak sabah çiğini damla damla toplayan, böylece küçük bir kurbağanın orada yaşayarak ona arkadaşlık etmesini sağlayan bir bitkiyi kim yarattı? Bu bitkiye bu bilgiyi kim verdi?

Aranızdan hanginiz, uzak geçmişte, pençelerinde bir taş taşıyabilen bir Mısır leyleğini yarattı? Eğer bu leylek bir deve-kuşunun yumurtasını kıramazsa, bir taş alır ve onu, o çatlayana dek havadan yumurtanın üzerine bırakır. Siz zeki varlıklardan hanginiz bu leyleğe bunu öğretti? Ve aranızdan hanginiz doğduğu tatlı su kaynağından çok uzak olan bir denize giderek bir serüven yaşayan somon balığını yarattı? Hanginiz onlara, ergenlik çağının sonunda yumurtalarını bırakmak -ve böylece yeni bir neslin dünyaya gelmesini sağlamak- ve sonra ölmek için doğduğu tatlı su kaynağına geri dönmeyi öğretti? Öldükten sonra tatlı suda çürüyen etlerinin yavrularını besleyeceğini onlara hanginiz öğrettiniz? Yuvaya nasıl geri döneceklerini, yollarını nasıl bulacaklarını onlara hanginiz öğrettiniz?

Aranızdan hangi kadın bir sürü hayvanına, örneğin bir ceylana küçük bir dansçı gibi zarif ve adeta kanatlı doğmuş gibi hızlı koşmasını öğretti? Hanginiz ona yavrusunu nasıl doğuracağını öğrettiniz? Ve hanginiz yeni doğan yavrunun kulağına bir taş gibi hareketsiz kalmasını fısıldadınız? Hanginiz o yavruya hiç koku yaymama, böylece vahşi hayvanları kendine çekmeme bilişini verdiniz?

Bunlar çoğunuzun gözünden kaçmış olan şeylerdir, çünkü sizler rekabetçi bir beton cangılında yaşıyorsunuz ve o cangıldaki her şey etobur ve karanlık şeyler. İşte siz hayat denen inayetten bu kadar çok uzaklaştınız. Size verdiğim örnekler bu hayatın güzelliğinin sadece küçük bir parçasıdır. Hepiniz hücreler denen o yaratıcı, sulu formlara yaşam nefesi üflediniz. Onlara bir kalıp verdiniz. O hücrelere, kader kalıpları denen yaşam nefesini üflediniz. Bunu siz yaptınız. Peki, bunu nasıl yap-

tınız? Olan'dan hissederek, ruhunuz ile o hissi yakalayıp tutarak ve bir şeyi hissetme yoluyla yaratarak.

Burnunuzdan alınan bir dokuyla, o hücrelerden sizin kopyalarınızın klonlanabildiğini biliyor muydunuz? Bilimciler bunu şimdiden yapıyorlar ve siz bunu bile bilmiyorsunuz. Tek bir hücrenin bütünün kalıbına sahip olduğunu biliyor muydunuz? Her canlının bütünün kalıbına sahip olduğunu biliyor muydunuz? Evet, öyledir.

Onu hissederek var ettiğiniz canlıya yaşam nefesini üflemek, onun nefes alan bir yaratık olabilmesi için değildi. Yaşam nefesi kader kalıplarıydı. Siz o yaratıklara sonsuza kadar var olacak olan zekâlarını verdiniz. Bu size saçma mı geliyor? Hayır, bu gerçektir. Bu öykü çok daha fazla şeyi içermektedir.

Başlangıçta Sadece Boşluk Vardı ve O Kendisini Derinlemesine Düşündü

Eğer yaşadığınız kentteki hayatınızdan, kentteki -tüm güzel şeylerin yanı sıra var olan- tüm o geliş gidişlerden, kokulardan, bağırışlardan, sövmelerden ve çöplerden usandıysanız, bir gece yarısı dışarı çıkıp yıldızlara bakın. Bir mücevher gibi parlayan büyük bir yıldız bulup ona bakın. O, görünüşte, çevresindeki diğer yıldızlardan daha büyüktür, ama onların ışığını gölgeleyecek kadar büyük değildir. O, geceyi -o parlak yıldızların zeminini, Boşluğu yok edecek derecede- aydınlatacak kadar büyük değildir. Yıldızınıza uzun uzun bakın; sonra, eğer batıya doğru bakarsanız, orada, gökyüzünde asılı duran güzel ayı göreceksiniz. Sonra, o yıldıza, aya ve onların zeminini oluşturan Boşluğa bakın ve onu görmeye çalışın.

Kendisini dünyada çok küçük hisseden bir varlık olarak, milyarlarca yıldır var olan bu engin âleme bakın. Ben nasıl bir güce sahip olduğunuzu size göstereceğim. Yıldızlara bakın, onlar ne kadar güzeldir. Onlar hiç konuşmaz. Onlar sizi sustur-

maz veya kınamaz. Onlar kızgınlığınızı yatıştırmaz. Ve onlar sizi uyandırmaz. Onlar sadece kendilerini kusursuz bir biçimde ifade eder. Onlar ne kadar güçlüdür. Güzelliğine utanıp sıkılmadan bakabileceğiniz ve size -belki kadimliğinizin ve gücünüzün unutulmuş bir anısıyla- kendinizi ne kadar küçük gördüğünüzü hatırlatmak için daima orada olacak olan bir şeye bakmak ne kadar güzeldir. Gökyüzünde asılı duran o mücevhere, onun ışığının ne kadar parlak ve gizemli olduğuna bakın. Sonra gözlerinizi kapatın. Gözlerinizi kapattığınızda artık o mücevheri görmezsiniz. Böylece siz onun üzerinde daha büyük bir güce sahipsinizdir, çünkü gözlerinizi kapattığınızda o artık orada değildir. Ve siz gözlerinizi açıp gökyüzüne baktığınızda, o hâlâ orada, sizin tekrar bakmanızı beklemektedir. Aynı harika yıldız ve ay, on yıl sonra da, sizin dışarı çıkıp onların güzelliğine bakmanızı bekliyor olacaktır. Onlar bu kadar sabırlıdır.

Gökyüzüne bakıp düşünen (müstakbel) bir üstat orada olmak isteyebilir, çünkü görünüşe göre orada huzur vardır; orada hiç ses yoktur, sadece bereketli bir ışık ve yaşam vardır -ve o kütlede bir yerde Tanrı vardır. Bu üstat, yıldızlara doğru yükselerek bu dünyanın tüm karanlığını ve batağını, insan kalabalığını, tüm suçlamaları, kendinizi küçük hissetmenize neden olan her şeyi geride bırakmak ister. Sizin Tanrı olduğunuzu kim bilir? Bunu kim umursar? Sizin bir Mesih olduğunuzu kim bilir? Onlar bunu gerçekten umursarlar mı? Peki, sizin olduğunuz standart olmanıza değer mi? Sizin de gökyüzündeki o harika yıldız kadar parlak olup, yine de kendi ışıklarına sahip olan daha küçük yıldızları gölgelememeniz mümkün müdür? Bunu kim umursar? Onlara bakan üstat bunu umursar.

Üstat, bir kütük bulup onun üzerine oturur, dirseklerini dizlerine, çenesini de ellerine dayayarak düşünür. Sonra bu yalnız insanın gözlerinden yaşlar gelir, çünkü o gökyüzündeki o mücevherden, o harika aydan ve sonsuz uzaydan uzak tutul-

maktadır ve her nedense, bulunduğu yerde kapana kısılmıştır. Ve o ağlar. Onun bilmediği şey şudur: İnsan önce çok küçük hale gelerek, sonunda büyüklüğünü, yüceliğini idrak edebilir. Bu gerçekten böyledir. Bir insan, ancak -ister bir kılıçla, ister başkalarının tehdidiyle ya da gökyüzünün şiddetli hareketiyle- yere çöküp küçüklüğünü idrak ettikten sonra, büyüklüğü hakkında derinlemesine düşünmeye başlayacaktır.

O kütüğün üzerinde oturan üstat, kaybolmuşluğu ve kaderi yüzünden gözyaşı dökerken, hafif bir rüzgâr esmeye başlar -gece rüzgârları harikadır- ve onun gözyaşlarını kurutur. O tekrar bu harika geceye, bu uzaya bakar ve şöyle der: "Ben senin içinde nereye aidim? Bu kadar büyük, bu kadar daimi, bu kadar sabırlı olan senin içinde ben nereye aidim? Senin, geçmişten beri birçok büyük ve küçük insanın bakmış olduğu âleminde benim önemim ve değerim nedir? Sen, geçmişte büyük insanlara yapmış olduğun gibi, benim gibi önemsiz bir varlığın da senin güzelliğine ve gizemine bakmasına izin veriyorsun. Benim bunu yapmama izin veren sen kimsin?" O zaman, görünüşe göre, gökyüzündeki o harika mücevher bu üstada daha parlak bir biçimde ışıldar ve üstat bir umut ışığı gördüğünü düşünür. O, geriye yaslanarak gökyüzüne bakmaya devam eder ve çok geçmeden büyüleyici ay soluk ışığını yaymaya başlar ve üstat da hatırlamaya başlar.

Tüm bu büyüklük ve yücelik içinde değersiz olduğunu düşünen güzel üstat, huzur içinde ol. İçinde yaşadığın bu, alaycı bir biçimde aşağılayıcı dünyada kim olduğunu sana göstermeme izin ver. Tüm var olan -düşüncenin sonsuzluğun sınırları, Şimdi'nin derinliği olabilmesi, daima var olan ve var olacak olan Boşluk'tan beslenmesi ve kendisinden kaynaklanan ışığın sınırlarının ve titreşiminin ötesine yayılabilmesi için- genişleyerek bir kütlede bir araya gelmiştir. Böylece, düşünce -Tanrı olan büyük ve yaratıcı Boşluk- kendinden kaynaklanan harekete, ışı-

ğa dönüştü ve sonsuzluğun atmosferlerine ve Şimdi'nin derinliklerine titreşim olarak yayılmaya başladı.

Düşünce, hareketin titreşimsel frekansını derinlemesine düşünüp tasarladı ve hareket dalga dalga yayıldı. Düşünce gürlemeye (büyük patlama meydana gelmeye) başladı ve bu gürlemeyle birlikte, ışıkla birlikte hareket ortaya çıktı ve yayılmaya başladı. Böylece, düşünce ışığa dönüştü ve ışık tüm güzelliğiyle doğmuş oldu.

Böylece, düşünce -Tanrı, yaşam verici asıl kuvvet- kendini derinlemesine düşünüp tasarlayarak kendini genişletti ve daha önce bu her şeye kadir Tanrı'nın düşünce sürecinde hiç görülmemiş olan bir biçimde ışığa dönüştürdü. Ve her bir gürleme meydana geldiğinde ve ondan ışık doğduğunda, düşünce kendi imajını derinlemesine düşünüp tasarladı ve bu yine her türlü ışık gösterisinden daha büyük bir ışık gösterisine yol açtı. Sizin parlak öğlen güneşiniz kusursuz düşünceden doğan ışığın parlaklığına sahip değildir. Işık ortaya çıktı ve sonra ses -her bir hareketin başka bir sesi yaratacağı şekilde- armoniyle yaratıldı. Düşünce, yayıldıkça, daha büyük ve genişleyici hale geldi ve düşünceden ışığın vizyonuna daha fazla şey aktarıldı ve harika bir ses ortaya çıktı. Bu genişleme bir düzey haline geldiğinde, hareketten kaynaklanan çok etkileyici bir melodi yaymaya başladı ve bu ses ve ışık kendi içine, sonsuzluğa doğru ilerlemeye başladı. Işık ilerlerken, ses de ilerledi. Düşünce ışığın kendi içinde yaptığı yolculuğa dikkatle bakarken, ışık da düşünceye baktı ve yaratıcısını, onun kusursuzluğunu gördü.

Yaratım, Düşünüp Tasarlama ve Olma Sanatı

Böylece Tanrı, düşünceden ışığa ve sese doğru genişleyen bir birim haline gelmişti. Hepiniz, Şimdi'nin sonsuzluğa doğru bu ilerleyişinde, Bir'den bir bir ortaya çıktınız. Düşünce, elektrumun bölünmesine sahip değildir (pozitif ve negatif kutup-

lar olarak ikiye ayrılmaz), ama o düşük frekanslı elektrumun yaratıcısıdır. Işık, Tanrı'nın, Baba'nın gerçek oğlu olarak, elektrumun tüm bölünmelerini içerir. Tezahür ettirilmiş her bir ışık, ahenkli hareket düşüncesini de taşıyordu. Her bir ışık, varlığında büyük düşünceyi, ışık bilgisini, ışık sesini, elektrumu ve tasarlanmış anlayışı taşıyordu.

Işık düşünceye bakarken, ışık düşünce haline geldi ve ışıkta doğmuş olan varlığınızın Tanrısı (Özünüz), varlığınızın -Baba tarafından oğluna, kendisi gibi düşünme ve tasarlama yeteneğine sahip olabilmesi için verilmiş olan- bellek denen ilahî efendisine (ruha) sahip oldu. Böylece, bireyselleşmiş her bir varlık, düşüncenin, Baba'nın, yaşam kuvvetinin hareketiyle yolculuğuna başladı. Yaşam kendi içinde sonsuzluğa doğru ilerlerken, onun ışığı kendini ayırdı ve uzayda büyük bir ışık sütunu olarak durdu. Böylece her bir ışık parçası başka bir ışık sütunu oldu. Hepsi, düşünceye uzanan sonsuzluğun sınırlarını koruyan nöbetçiler olarak durdu, o büyük düşünceye baktı ve onu sevdi, çünkü düşünce onların yaratıcısıydı. Düşünce de ışığa, olmuş olduğu ışığa baktı; onun özü sonsuza dek o ışıkla birlikte olacaktı. Antlaşma buydu.

Başlangıçta kelâm (söz) vardı ve kelâm Tanrı'yla ve insanla birlikteydi.[32] Hayır, başlangıçta sadece düşünce vardı ve düşünce daima insanla birlikte olmuştur, çünkü insan aslında düşüncedir. Işık sütunları, gözcüler sonsuzluğa uzanan anayolda sıralanırken ve ses hareketi gürlerken, hepsi kendi bölgesine sahip oldu. Ve kudretli düşüncenin -kendi varlığının gücü olarak yoğunlaşmış- gücüne sahip olan her bir ışık sütunu, bireyselleşmiş Kaynak düşünce, Tanrı düşünce, ışık ve renk ha-

32 Burada Yuhanna'nın İncili'ne (1:1-5;10-11;14) atıfta bulunulmaktadır: "Başlangıçta Kelâm vardı ve Kelâm Tanrı ile birlikteydi ve Kelâm Tanrı idi. O başlangıçta Tanrı ile birlikteydi. Her şey onun vasıtasıyla var oldu ve onsuz hiçbir şey var olmadı. Onun vasıtasıyla var olan şey hayat idi ve bu hayat insan ırkının ışığıydı; ışık karanlıkta parlar ve karanlık onu yenememiştir."

line geldi. O zaman hiçbir renk yoktu. Renk, ne beyaz, ne saf ne de görünmez olan büyük ışık tarafından yaratıldı. O tüm renkleri yaratandır. Ve her bir ışık sütunu kendinden yaratmaya başladı ve bu aynı genişlemeydi, çünkü bir sütun genişlerken kendi tekrarlanan sürekliliğini de yaratmıştı. Böylece ışık sütunları ahenkli seste, titreşim hızında ve anlayışta Şimdi düşüncesinin sürekliliği içinde durdular. Işık her yerde sürekli parlıyor ama asla hareket etmiyordu, çünkü eğer o asla sona ermiyorsa nereye gidebilirdi ki? Hepsi kendi harika parlaklığını yayıyordu. Hepsi bir Boşluk'ta (uzayda) görülüyordu ve her bir ışık sütunu yaratıldığı yerde ışıl ışıl duruyordu. Her biri ışığının kaynağı (Boşluk) üzerinde kendisi için yaratmaya başladı. Her bir ışık sütunu kendi genişlemesine yol açtı ve o genişlemeyle daha küçük bir evren oluşturdu; böylece, tüm sütunlar da kendilerini genişleterek Boşluk'ta küçük evrenler oluşturdular. Çünkü her biri kendisi olduğunda, kendisini genişletmeye de başlamıştı.

Kürelerin Müziği

Önce, müziğin ne olduğunu anlamalısınız. Işık -düşüncesessiz olan, ancak tüm ses olan temel sestir. Düşünceden kaynaklanan ilk beden olan ışık, titreşimiyle ses yayar. O, titreşimsel anlayışı ile ses yayar. Her şey farklı frekanslarda titreşirken, farklı renklere sahip olan ışık farklı sesler yayar; böylece tayfın renkleri sesle titreşir. Bu fiziksel kata, daha büyük kürelerde işittikleri sese duydukları büyük tutkuyla gelenler, burada enstrümanlarla ve büyük bir gayretle o sesi taklit ve tasvir etmeye, o taklidi kusursuz hale getirmeye çalışırlar.

Bu, sizin tüm ışığın müziğini işitemediğiniz tek kattır; çünkü bu, ışıktan yoksun olan, deneyiminin çoğunu karanlıkta geçirmiş olan tek kattır. Tüm diğer katlarda müziği işitebilirsiniz. O bir uğultu gibidir. Işık değiştikçe ve tekâmül ettikçe,

onun titreşimsel anlayışı da gelişir ve ses perdesi yükselir ve yumuşar. Işık tekâmül ettikçe, düşünce, söz ve eylem yoluyla daha çok tezahür eder. Sesler skalada daha düşük titreşimdedir, ancak tüm ışık, aynı anda Bir ile de birlikte olduğundan, anbean farklı bir ses perdesi -ve ışık tayfının farklı renklerini- yaratmakta ve Tanrı'nın müziğini tüm katlarda icra etmektedir. Evet, bu madde katı, sizin ışığın müziğini işitmediğiniz tek kattır. Bu yüzden, bu kat ışığın müziğinin insanın belleğine kaydedilmiş olduğu tek kattır. Herkes onları gerçek yuvalarının bir anlayışına ulaştıran müziği sever. Onlar egemen efendiler oldukları ve düşüncelerinin -varlıklarından kaynaklanan- bir müziği yaydığı engin âlemlerden gelmişlerdir.

Ses ve renkler kokuya -farklı tatlı kokulara- sahiptir. Ve o kokuların hiçbiri kötü değildir, hepsi harikadır. Böylece, ışık en saf beyaz olduğunda, ses işitilemeyecek bir perdede olur, çünkü o zaman o çok yumuşar. Beyaz ışık, bir gökkuşağında renk tayfının tüm renkleri haline gelir. Bu, birinci kattaki bir renk, beşinci katta sadece bir renk tonudur. Tüm renkler ortaya çıktığında, ışık ve renkler sesler yaydığında -onlar bir araya geldiğinde- ise harika çiçekler oluşur.

Çiçeğin tohumu topraktadır ve o tohum yüksek perdeli bir ses yayacaktır. Tohumdan yaprak sapı çıkarken, bu sap soluk bir renkte olacak ve ses perdesi yükselecek, o uğuldayan ve yumuşak bir ses olacaktır. Bu güzel bir sestir. Sap yeşil renge dönüşürken, bu büyüme sürecinde ses canlı bir hale gelecektir. Sap tomurcuklandığında ise onun yaydığı ses birçok sesten oluşacaktır, çünkü artık renkler sergilenmektedir.

Tomurcuk açarken, o anda, o hareketle onun her taçyaprağının renk derinliği, her yaprak damarı, renk tonu, tohumla birlikte aynı anda armonik bir ses yayar. Bir ovada tüm çiçeklerin böyle ses yaydığını hayal edin. Gökyüzü kendi varlığı içinde kendinden geçmiştir, çünkü tüm ovalardan, vadilerden ve

yaylalardan bu sesler yayılmakta ve hayat kendi güzelliğiyle titreşmektedir.

Bu sesleri taklit etmeye en yaklaşabilecek olan müzik aleti tüm telleriyle harptir. Onun seslerinin en yüksek perdelisi neredeyse işitilemez olan en saf ışığa karşılık gelirken, en derin ve kalın sesleri renklere karşılık gelebilir. Işık sestir, ama ses ışığın titreşimsel anlayışından doğmuştur. Bu katta, bir insan tarif edilemez bir müziği işitir ve onu mırıldanır, onu bir müzik aletiyle çalmaya çalışır; işittiği ve kendi bedeninin onunla aynı titreşime girdiği o müziği yeniden yaratmaya çalışır.

Ve bu müzik çok geçmeden evrensel bir dil haline gelir, çünkü onu işiten herkes -birbirinin dilini anlamadan- o müzikle birbiriyle iletişime girer. İşte müzik budur. Özünde, o hayatın ve Tanrı'nın sesleridir.

Güneş Sistemlerinin Ortaya Çıkışı

Böylece evrenlerin evreni[33] yaratıldı ve her biri kendi küresinde, kendi alanında ve kendi anlayışında durdu. Bu yaratılış vuku bulduğunda, büyük merkezî güneşler düşüncenin ilk yaratımı olan büyük ışık tarafından kendi yörüngelerine yerleştirildi. Size ışığınızı veren bu büyük ışık ısı yaymaz ve sıcak değildir; o sadece saf ışıktır. Sizin evreninizde[34] yer alan ışık, yani güneş, başlangıçta her bireysel tanrıya ışık-sütununu veren yaratıcısının icadıyla, yaşam verme amacıyla yaratılmıştı.

Yaratılış dediğimiz şey daima aynı bilimsel yolu izler. Hangi büyüklükte ya da küçüklükte olursa olsun her şey aynı yaratılmış olduğundan, her şey aynıdır. Her bir evrene, her bir anlayışa bir güneş yerleştirilmişti, çünkü güneş ışık yakıtlarını sağlayandır. O, varoluşun temelinin, yani düşüncenin büyük hatırlatıcısıdır. O, varlığından yaşam yayandır. O sizin evreninizin

33 Galaksiler.
34 Dünya'nın güneş sistemi.

anasıdır. Tanrıların, ışık-sütunlarının başlangıcından itibaren harekete geçirilen bu güneş, çocuklarını[35] birer birer doğurmuştur. Güneşiniz, ilk çocuğunu, o büyük kütleyi tepesindeki ya da kuzey bölgesindeki yarıktan doğurduğunda, onun iç bölümü büyük bir rahim gibi boş kalmıştı.

İlk gezegen, güneş kendi ekseninde direkt bir yörüngeye girdiğinde doğdu ve ilk beşiğine[36] yerleşti. Her şeyin harekete geçişini izleyen tanrılar ilk çocuğun doğduğunu ve güneş ananın beşik yörüngesine yerleştiğini gördüler ve bu harika çocuğa Malina adını verdiler. Bu gezegen, yörüngesinde dönmeye, kendini tasarlamaya ve kendi içinde gelişmeye başladı. O kendi içinde geliştikçe büyüdü, büyüdü ve en sonunda bir hamleyle beşik yörüngenin dışındaki daha büyük bir yörüngeye yerleşti ki bugün bu gezegenin yerinde sizin Merkür olarak adlandırdığınız bir gezegen bulunmaktadır.

Malina bir bebek gibiydi. Bu bebeğin kütlesi, onun içine ruh yerleşene ve Öz (Spirit) ona elini verene dek tasarlanmamıştı. Böylece, tanrılar güzel ışık-varlıkları ile birer birer Malina katına geldiler ve orada yaşayarak -kendilerini başlatmış olan- Baba ile birlikte-yaratıcı unsur haline gelmeye başladılar. Bizim burada yaşam olarak tanıdığımız şey o harika katta başladı. Orada varlıkları gelişen bu tanrıların her biri, tutum ve düşünüşüne göre bireysellik de kazandı.

Her bir tanrı, yarattığı şeyi kendi bedensel ışık-formundan yaratıyordu, böylece onun ışık-bedeni onun yaratıcılığının direkt nesnesi haline gelmişti. Her bir ışık-beden muhteşem bir güzelliğe sahipti, onların görünüşünde kötü ya da çirkin bir şey yoktu. Tanrılar ışık bedenlerdi ve varlıklarının her bir harika unsuru onlar tarafından yaratıcı güçleriyle güzelliklerine katkıda bulunmak amacıyla yaratılmıştı. Bir zamanlar -varlığının

35 Gezegenler.
36 Güneşe en yakın yörünge.

özünden kaynaklanan elektrum enerjisiyle akan- parlak bir ışık sütunu olarak görülen şey, artık, bugün sizin sahip olduğunuz bedenlere benziyordu, sadece onlar daha büyüktü.

Tanrılar birer birer -bin yıl içinde, ama bir anda- Malina katına geldiler. O zamanlar Malina'da bir deniz veya okyanus yoktu. Ona ihtiyaç duyulmamıştı. Bu gezegenin sadece gazımsı bölümleri vardı ve kolektif bir varlık haline gelme süreci hâlâ ateşli devinimler (volkanik patlamalar) içeriyordu. Ancak, genişleme ve yaratıcılık amacıyla Malina'ya inen her ışık sütunu, her tanrı için bu gezegen onların çocuğu gibiydi. Onlar kendi dokunuşlarıyla ışık uyguladıkları her seferinde gezegenin yüzeyi biraz daha soğudu. O, eriyik değil, ama esnek bir madde haline geldi ve orada her tanrı kendi plânıyla -uzay unsuru denilen şeyi kullanarak- kendi Kaynağı ile yaratmaya başladı.

Malina'nın denizleri ve okyanusları yoktu ama büyük sıradağları vardı. Sıradağların olduğu yerde vadiler de vardır; böylece o vadilere de sahipti. Hâlâ güneşe yakın olmak isteyen birçok tanrı bu sıradağlara gitti ve vadilerde kalanlar ise orada dikkate değer yaratımlarda bulundular.

Yaratmamak bir tanrının elinde değildir, çünkü Kaynak var olduğu, düşüncenin genişlemesi sürdüğü sürece, bir tanrının zihni sürekli hareket halinde olacaktır. Böylece, Malina'da, bir ışık sütunun, bir tanrının orada durduğu her an, onun çevresinde bir yaratım meydana geliyordu, çünkü onlar kusursuz düşünceyi durduramazlardı. Bu, sonsuza dek süren bir yaratıcılıktır. Böylece onlar, her nerede olurlarsa olsunlar, varlıklarının efendisinin (ruhlarının) belleği sayesinde düşünüp tasarlayarak anbean yaratıyorlardı. Onlar bir şeyi hayal ettiklerinde, o şey tezahür ediyordu. Onlar yaratımlarına kendi varlıklarını katıyor ve daima yaratıyorlardı.

Meydan Okunan ve Saldırıya Uğrayan Yaratıcılık

Tanrılar, onların güzelliklerine uyması için taşları alıp parlattılar. Mermer böyle ortaya çıktı. Onlar tuzu, kumu, gezegenin maddelerini, mikro-maddelerini alıp birleştirerek kendi güzelliklerine uyan parlak, beyaz mermerler yarattılar. Böylece, Malina denen bu harika yer tümüyle beyaz mermerlerle dekore edildi. Her şey bu renkti.

Orada dağlar karanlık ya da aydınlık değildi. Onlar beyazdı, çünkü onlar üzerlerinde duran tanrıları yansıtıyordu. Böylece, taşlar beyazlaştı. Malina üzerindeki her şey, onun güzel vadileri ve görkemli dağları tanrıların güzelliğini yansıtıyordu. Bir ışık sütununun orada olduğu her an, onun çevresinde bir şeyler tezahür ediyordu. Eğer bir tanrı mermeri derin bir biçimde düşünür ve onun başka bir renkte olduğunu hayal ederse, o renkte bir mermer tezahür ederdi. Böylece, beyaz mermerden sonra, ortaya pembe damarlı mermer de çıkmıştı. O, bir tanrının düşünüp tasarlaması sonucunda tezahür eden bir şeydi. Tüm tanrılar böyle düşünüp tasarlayarak yaratmaya başladılar ve onların yarattıkları şeyler mutlak hale geldi. Böylece her bir tanrı bir mutlak (değişmez bir şey) yarattı.

Bir Partenon ya da bir tapınak olarak adlandırılan bir yer, mimari ve sanatsal modelini Malina'daki tapınaklardan almıştır, çünkü Malina'daki tüm o harika tapınakların iç ve dış kısımları bu standartlara göre yapılmıştı. Orada mermer sütunlar, oradaki tanrıların ışık niteliklerini, yani ışık sütunlarını temsil etmek için yer alırdı. Böylece, Malina'daki tüm muhteşem tapınakları, tapınakların odalarını kar beyazı sütunlar ayakta tutuyordu, çünkü bu tasarım direkt olarak orada bulunan tanrılar ile ilişkiliydi. Ve bu direkt ilişkinin cansız bir kütlede somutlaştığını gören tanrılar, daha iyi bir biçimde yaratmayı öğrendiler. İşte o zaman olağanüstü bitkiler gelişip ortaya çıkmaya başladı. Onlar, şimdi sizin katınızda barındırdıkları gibi

renklerle değil, ışıktan yaratılmıştı. Onlar düşünce bitkileri olarak adlandırılmıştı. Onlar ışığın güzelliğini yansıtıyordu.

Bir tanrı, üzerinde yürüdüğünde ışıkta renk tonunu değiştiren çimenleri yaratırken, bir diğeri bir ağaç yaratmıştı. Çimeni yaratan tanrı, yerdeki çimene ve sonra ağaca baktığında, ağacın çimenden çok daha uzun olduğunu gördü ve böylece o ağaçtan daha uzun olan bir ağaç yaratmaya başladı. Çok geçmeden, ilk ağacı yaratmış ve yaratımından çok hoşnut olan tanrı daha uzun bir ağaç yarattı ve bu ağacı gören diğer tanrı bu varlığın kendi bir ağacına karşılık iki ağacı olduğunu düşünerek onlardan daha uzun olan bir ağaç yarattı. Sonra o, peş peşe, çok sayıda ve çok daha büyük ağaçlar yarattı. İki ağacı yaratmış olan tanrı o ağaçlara ve sonra kendi iki ağacına baktı ve diğer tanrının ağaçlarının altında bir şelale yarattı ve bu şelale tüm o ağaçların yıkılmasına neden oldu. Ağaçları yaratmış olan diğer tanrı, onların yıkılmasına neden olan tanrıya baktı ve onun iki ağacının altında derin bir yarık yarattı.

O dağın üzerinde, bu harika varlıklar harika yerlerde harika yapılar yaratmakla, yaratıcılıklarını geliştirmekle ve tekâmül etmekle o kadar meşguldüler ki çok geçmeden artık güneşi ziyaret etme arzusu duymaz oldular; güneş onların âleminde sadece aşikâr bir madde haline geldi. Böylece, onlar anbean yaratmanın tüm meseleleriyle çok meşgul hale geldiler. Orada birçok tapınak ve yapı yaratıldı, öyle ki sonunda artık yeni yapılara hiç yer kalmadı.

Sonra olağanüstü bir tasarıma sahip olan bir tanrı geldi, o beyaz mermerin farklı bir görünümünü hayal etmiş ve pembe renkli bir mermer yaratmıştı. O, bu harika mermerden dolayı o kadar mutlu olmuştu ki hemen onunla daha görkemli bir tapınak yapmak istedi, ama onu yapacak boş bir yer yoktu. O, tüm çevreye baktı ve ağaçların bulunduğu ve sürekli depremlerle sarsılan vadiye inmek istemedi. O, bu tapınağı bir dağın

üzerine kurmak istiyordu. Harika tapınağını diğer iki tapınağın arasına kurmaya çalıştığında ise, yer çok dar olduğu için bunu yapamadı ve ağladı. Kendisine hayalini mermere yansıtma fırsatının verilmemesini çok kabaca buldu. Yine uğraşmaya devam etti, ama çok geçmeden, kimse onun pembe renkli harika bir tapınak inşa etmesine izin vermediğinde, öfkelendi -ki o öfkeyi daha önce hiç tanımamıştı. O, diğerlerine bu öfkeyle baktığında, bu öfke adeta ondan yayılan bir yıldırıma dönüştü; çünkü o kendisinin de yaratması gerektiğini, şimdi yaratmazsa geç kalacağını, onu hemen yaratması gerektiğini hissediyordu ve bu yüzden çok kızmıştı. Bu öfkenin, hissedilen bu duygunun gücü bir yıldırım olarak ortaya çıkmıştı. Ve o öfkelendiği sırada muazzam yüksekliği ona çok sıkıcı görünen bir tapınağa bakıyordu. O tapınak onun saldırısının hedefiydi.

Bu tanrıdan çıkan yıldırım bu tapınağa çarptı ve diğer tanrıları dehşete düşüren bir biçimde, onu yerle bir etti. Tüm tanrılar bir araya toplanıp bu tanrıya baktılar, çünkü onun yapmış olduğu şeyi daha önce hiç görmemişlerdi. Onlar çok şaşırmışlardı ve bu şaşkınlık da başka bir yaratıcılıktı. Onlar böyle şaşırmışken, diğer tanrıdan çıkan başka bir yıldırım, onları daha da şaşırtacak bir şekilde, gelip onlara çarptı.

Eğer küçük bir çocuk olarak bir saldırıya uğradığınızda ne yapacağınızı bilmiyorsanız, çünkü bir saldırıya nasıl karşılık vereceğiniz size öğretilmemişse, o size ağır bir şok gibi gelir. Siz bu saldırıyla neyin amaçlandığını bilmezsiniz, çünkü öfkenin ne olduğunu ve ne için olduğunu bilmezsiniz. Orada, bu tanrının öfkesinden kaynaklanan yıldırımlar gidip her birine çarptığında, diğer tanrılar dehşete düştüler ve adeta donakaldılar. Ve onların yaratıcılıkları bu dehşeti yaydığında ve onlar daha fazla dehşete kapıldıklarında, daha fazla yıldırım gelip onlara çarptı.

Çok geçmeden, bu tanrılar kendilerine geldiler ve gözden kayboldular. O büyük tapınağı yıkan tanrı, oraya kendi tapına-

ğını yaptı. Onu seyreden diğerleri bu durumdan pek hoşnut olmamışlardı, çünkü bunun belki Kaynağın ya da Baba'nın onlara sözünü etmediği bir ölçü olduğunu düşünmüşlerdi; bu yüzden hep birlikte gidip o tanrıyı buldular ve ona, "Bunun nedeni neydi? Ve sen nasıl bir yaratıcılık geliştirdin ki bizi onunla vurdun?" diye sordular. Ve diğer tanrı, onların harika yaratımını yapması için ona bir yer vermediklerini ve onun da bunun nedenini anlamadığını söyledi.

Diğerleri de, "Ama sen bizim tapınağımızı yıkıp oraya kendininkini yaptın. O tapınağı yıkabileceğini bilmiyor muydun ki bunu yaptın?" dediler.

Pembe mermer tapınağı yapan tanrı kendinden çok hoşnuttu, çünkü o anda o tek bir yıldırım göndererek istediği yerde istediği şeyi yapabileceğini anlamaya başlamıştı. Bu diğerlerini korkutmuştu ve onlar korkunun ne olduğunu daha önce öğrenmemişlerdi. Böylece onlar kendi yaratımlarına yönelmeye ve onları korumaya başladılar. Ama bir tapınak o tanrı için yeterli değildi; onun daha fazla tapınak yaratması gerekiyordu.

Sonuçta, diğer tapınaklar da birer birer bu tanrının saldırısına uğradı ve diğer tanrılar bu saldırıları nasıl geri püskürteceklerini bilmiyorlardı; en sonunda geriye en küçük ve en kaba şekilli tapınak kalmıştı. Bu tanrı gelip küçük bir yeri kaplayan bu tapınağı da yıktı. Tapınağı yıkılan tanrı bu duruma öfkelendi ve o anda ondan çıkan büyük bir ışık gidip saldırgana çarptı. Saldırgan geri dönüp karşı saldırıda bulundu. Diğeri bu kez hazırlıklıydı, sağlam durdu ve o da karşı saldırıda bulundu. Çok geçmeden, diğerleri de birbirlerine saldırmaya başladılar ve böylece Malina'nın çöküşü başladı.

Tanrıların rekabetçiliği ve gücü gerçekten büyüktü. Onlar bir tutumu gördüklerinde, ona tanık olduklarında, onun hakkında derinlemesine düşündüklerinde, o tutuma sahip oldular. Böylece, tüm tanrılar öfkelenmeye başladılar ve çok geçmeden

büyük bir öfke yaratıldı. Çok azı dışında, hepsi bu öfkeyi hissetti ve bu savaşa katıldı. Bu savaşa katılmayan az sayıda tanrı bir dağın zirvesinde bulunuyordu; onlar orada, daha büyük bir yaratım sağlayacak ve diğer evrenlerde daha büyük bir tayf sağlayacak bir düşünce üretmişlerdi. Onlar daha fazla akıştaydılar. Bu tanrılar, Malina'nın yıkımını, her bir tanrının diğerine saldırdığı bu savaşı izlediler. Orada, bir şeyler yaratıldığı kadar hızlı bir biçimde yok ediliyordu ve bir düşünce var olur olmaz, başka bir düşünce ona karşı koyuyordu. Bu, tanrıların büyük savaşıydı.

Bu savaş size biraz komik gelebilir. Belki öyledir, ama bakın, onlar asla ölmediler. Onlar kendi zamanlarında çok geçmeden ölümü öğreneceklerdi, ama burada onlar ölmüyorlardı. Onlar sadece, gelecek yüzyıllarda ve binyıllarda tanrının tanrıya karşı ölümcül hareketinin başlangıcını yaratıyorlardı. Onlar ölmediler, ama birbirleriyle savaştılar. Bu savaş sizin zaman ölçünüzle iki milyon yıl boyunca sürdü.

Yıkımın Büyük Üzüntüsü

Bu savaş devam ederken Malina'nın tahrip olması kaçınılmazdı. Bu savaşa katılmayan ve bir araya gelen az sayıda tanrı arasında tanrıça Dove denilen harika bir varlık vardı ve o, başkalarının Malina'yı tahrip edip güzelliğini yok etmeleri karşısında gözyaşı dökmeye başladı. O, tüm tatlılığıyla, güzel yuvası, harika ışığın çocuğu için ağladı ve onun örüntüsünde büyük üzüntü gördü. Tanrıça Dove, umutsuzluğu ilk hisseden varlık olarak bilinir. Onun umutsuzluk içinde ağladığı her an, ondan akan ışık unsuru kristalize oldu ve onun ağladığı her yere bu kristaller döküldü.

Tanrılar ağlamanın ne olduğunu bilmiyorlardı. Onlar feryat etmenin ne olduğunu bilmiyorlardı. Bunun neye benzediğini size söyleyeyim. Bir tanrı, öfkeyi -herhangi bir şeye nüfuz

edip yıkabilen- bir yıldırımla ifade edebilir. Bir tanrı ağladığında yıkılan nedir? Bu tanrıça, ağlayarak Baba'ya bir şarkı söyledi ve onun şarkısı, büyük üzüntünün ve -hareketin rüzgârlarına ve gürlemelerine kapılmış olan- ışığın şarkısıydı. O, müdahale edip artık çok acı veren bu yıkımı durdurması için Kaynağa yalvardı ve gelecekteki acılar için de ağladı, çünkü artık acı yaratılmıştı. O, şarkısında, sevgili dünyasının kurtarılmasını, tüm yaratılmışların kurtarılmasını istiyordu, çünkü bu yıkım onun ışık-benliği içinde dayanabileceğinden daha fazlaydı.

Siz hiç bir kadının tüm çevrede yankılanan, ruhunuza nüfuz eden ve büyük derinliklere erişen ağlamasını işittiniz mi? Bu kadar üzüntülü olan ne yaratılabilir ki onun gücü düşüncenin ruhundan Baba'ya erişebilsin ve üzüntünün tekâmülünün başlamasına neden olabilsin? Bu yıkımı durduran varlık tanrıça Dove idi. Savaşan tanrılar onun şarkısını ve o müthiş ağlayışını işittiklerinde, hepsi durdu ve dönüp bu büyük ışık sütununa, onun çehresine baktı. Bu şarkı tüm vadiye yayıldı ve vadiyi titretmeye başladı. O, vadiyi titretirken, yukarıya, dağın iç kısmına da erişti. Dağı sarsarak yıktı ve dağla birlikte her şey aşağı yuvarlandı. Ve o harika beyazlık, acı dolu bir yıkım denizi haline geldi.

Savaşan tanrılar bu tanrıçaya bakarken, onların düşüncelerinin ta temeli yıkılıyordu. Tanrıçanın şarkısı Malina'nın çekirdeğine kadar erişti. Bu çağrının, bu sesin titreşimsel hızı Malina'nın merkezine eriştiğinde, büyük bir patlamayla ve büyük bir gümbürtüyle gezegen parçalandı.

Güneş ağladı, çünkü onun ilk çocuğu artık yoktu. Güneşin ışığı ıstırabını kustu ve parçalanan gezegenin umut verici parçalarını yakalayıp kendine çekti. O, çocuğu için ağladı ve onun kalıntılarını toplayıp kendi içine aldı. Çocuğunu seven iyi anne, onun parçalanmış bedenini alıp bir kez daha onu ruhuna ve bağrına bastı.

Tanrıça Dove, onun şarkısı ve görünümü bu olayı başlatmıştı. Onunla birlikte olan tanrılar, bir düşünceyle evreninizin en uzak köşesine gittiler ve orada ışık sütunları içinde beklediler. Onlar, yaratımlarının bir değer içermeden, hayatı yaratmadan boş olduğunu gördüler. Onlar başka bir anda başka bir düşünceyi yaratmalıydılar.

Savaşan tanrılara gelince, onlar bu sonuca neyin neden olduğunu anlamamışlardı. Bu sonuca onların öfkeleri neden olmamıştı. Buna, çok daha büyük bir şey neden olmuştu. Onlar bu sonuçtan çok etkilenmiş ve korkmuşlardı ve büyük ışığı evreninizin sınırlarına kadar takip etmek istemediler, çünkü onun karşısında gerçekten huşu ve korku duyuyorlardı. Bir araya toplanıp, güneş anadan başka bir çocuk doğurmasını istediler. Ve güneş bir çocuk daha doğurdu. O ortaya çıktığında tanrıça Dove tarafından güneş sisteminin en uzak noktasına çekildi. Ve orada, sizin Pluto adını verdiğiniz bu gezegende, tanrıça Dove ve savaşa katılmak istememiş olan tanrılar teselli bularak barış içinde yaratımlarına başladılar. Güneşin öbür tarafında bulunan ve bilimcilerinizin yakında keşfedecekleri başka bir gezegene de başka tanrılar yerleştiler.

Güneş ana sonra başka bir çocuk doğurdu. Onun yaşanan büyük üzüntünün anısını içermesi, yol gösterici bir fener olması ve tanrıçanın gezegenini koruması hedeflenmişti. Bu yüzden, bekleyen tanrılar ona sahip olamazlardı. Onlar sonraki çocuğa da sahip olamadılar, çünkü o çok büyük bir çocuk olarak doğdu ve kendi kendine patlayarak parçalandı. Onun tüm parçaları çekirdeğinin çevresinde toplandı ve sonra yeni bir çocuk doğdu.

Terra, Yeni Bir Umudun Doğuşu

Tanrılar, güneşin zorlanarak doğurduğu yeni, büyük çocuğu beğenmediler, çünkü o çorak bir görünüme sahipti. Son-

ra güneş küçük bir çocuk doğurdu. Bu çocuk ona bakan o büyük ışık sütunlarına (tanrılara) baktı, onun çok küçük bir ışığı vardı. Güneş ananın beşik yörüngesine yerleştirdiği yeni çocuk, bu küçük gezegen, güneş ışınlarını kırarak yansıtan sulu bir tabaka tarafından kuşatılmıştı. Tanrılar onun Malina'ya benzediğini gördüler; güneş ana ona benzeyen, ama bu kez o tabakayla korunan bir çocuk doğurmuştu.

Tanrılar, güneşin doğurduğu bu küçük çocuğun ihtişamını gördüler. Bebek, beşik yörüngede kalıp, gelişip büyümesini sağlayacak ışık kuvvetlerini kendinde topladı ve hazır olduğunda güneş bu kusursuz çocuğunu asıl yörüngesine yerleştirdi. Tanrılar bu çocuğa baktılar, onu çok güzel buldular ve onda ilk yaratıcılıklarına (Malina'ya) benzeyen unsurlar gördüler.

Onlar bu çocuğa baktıklarında, onun yüzeyinin esnek ve yumuşak, hareketli ve değişken olduğunu ve onu kuşatan sulu tabakanın güneş ananın tüm o harika ışığını alıp gezegene eşit olarak yaydığını gördüler. Ve tanrılar ona baktıklarında, orada harika bir yaratıcılık gördüler.

Tanrılar, daha önce Malina'da yaptıkları gibi, kusursuz ışıklarını kullanarak yaratmaya başladılar ve böylece ilk çimenler ve otlar ortaya çıktı. Düşünce (yaratıcı ışık) o koruyucu sulu tabakayı geçerek bu gezegene gelmişti. Böylece, meydana gelen tohumlardan ilk bitkiler, otlar ve oksijenle yüklü ışığın yarattığı, tüm üç-boyutlu yaşam parçacıklarına sahip olan bir çevre ortaya çıktı.

Böylece, bir tanrı kendi varlığından (ışığını kullanarak) o harika çimenleri yaratmıştı. O düşünce bu gezegeni kuşatan sulu tabakayı delerek gezegene ulaşmış ve onları üç-boyutlu olarak yaratmıştı. Ancak ortaya çıkan çimenler bu tanrının daha önce görmediği bir renkteydi, çünkü bu renk ışığın kırılmasını ve rengin yeni bir gelişimini yansıtıyordu. O sizin teriminizle yeşil bir renge sahipti, ama bu parlak değil, koyu bir yeşildi.

Çimenler ve otlar ortaya çıktığında bu tanrı büyük bir sevinç duydu. Bu, yaratmak ve üretmek için harika bir gezegendi. Başka bir tanrı harika bir bitki yarattı. Bu bitki ortaya çıktığında, onu yaratan tanrı büyük bir sevinç duydu, çünkü o bitki yeni bir renge sahipti. Yine başka bir tanrı, yaprağı ikiye ayırarak ondan bir bitki üretti ve bitki ortaya çıktığında, onun aynı renkte, ama şeklinin özgün ve farklı olduğunu gördü. Ve bu böyle devam etti.

Sonra başka bir tanrı bir hayvan yarattı ve bu hayvan, o zaman bile, o en düşük titreşimli, yoğunlaşmış, kusursuz formunda, bireyselleşmiş bir varlık oldu. Ancak o hareket edemiyordu. Hayvanı yaratan tanrı ona baktı ve onun hiçbir şey yapmadığını gördü. O esasen cansız bir topaktı. Böylece tanrı, o hayvana yaşam ve hareket vermek ve onu özgün kılmak için, onun bir parçası oldu. Tanrı o hayvanın bir parçası olduğunda ona yaşam nefesi, Öz ve ruh verdi ve hayvan canlandı. Ama hayvanın organları ışığı ya da düşünceyi özümsemeye uygun değildi. O, sindirime ihtiyaç duyan bir maddeydi. Böylece, bu hayvan tüm otları ve her iki çiçeği de yedi ve ortada hayvandan başka bir şey kalmadı.

Narin bitkiler tekrar, birer birer yaratıldı. Sizin bitkiler âleminizde birbirine benzer iki bitki yoktur. Onların hepsi farklıdır. O tanrının bu durumda öğrendiği şey, onun yarattığı bitkileri bu hayvanın yemesiydi. Geriye kalan son bitkiyi de bu hayvan yemişti.

Bitkilerini ışıkla yaratmayı öğrenen tanrı o bitkilerin kendiliğinden çoğalmasını nasıl sağlayacağını öğrenmemişti ve adeta afallamıştı. Hayvan acıkıyordu ve bu yüzden bu tanrı her tarafta gittikçe daha çok bitki yaratıyordu. Ancak, hayvanı yaratmış olan tanrı sürekli olarak başka hayvanlar yaratıyordu ve bu hayvanlar tüm bitkileri yiyordu. İki harika bitkiyi yaratmış olan iki tanrı, onları tekrar yaratıp duruyordu. Yosunu

yaratmış olan başka bir tanrı da yosun yaratıp duruyordu. Ama hayvanlar hepsini birer birer koparıp yiyordu.

Bitkiler âlemi için bu en afallatıcı sorundu, çünkü onlar daha önce (Malina'da) vuku bulmuş olan yıkıcılığı bedenen ve ruhen öğrenmişti. Onlar şimdi bir hayvan tarafından yenmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmişti. Onlar bunu deneyimlemek zorundaydı ve deneyimledi. Onlar narin bitkiler oldu ve doğal gidişat içinde bir hayvan tarafından parçalandı. Büyük bir spazmla çiğnenip yutulmak çok berbat bir şeydi.

Tanrı, bu durumu gördüğünde, eğer hayvana onu hareketli kılan bir yaşam nefesi verilebiliyorsa, bitkilere de onları koruyacak bir şeyin verilebileceğini düşündü. Böylece bu tanrı bitkinin bir parçası oldu ve ona kalıcı bir düşünce yerleştirdi ve bu düşünceye daha sonra tohum denildi. Bitkinin tohumu, sonsuza dek, kendini tekrar tekrar dağıtacaktı. Ve bu tanrı her bitkiye bunu yaptı, böylece onun tohumu daima, sonsuza dek kendini tekrarlayacaktı. Tanrı bu kusursuz düşünceyi bitkiye yerleştirdikten sonra, hayvan geldi ve bitkiyi bir çırpıda yedi. O bitkinin tohumu hayvanın sindirim organlarından geçip gübre olarak dışarı çıktı. O gübrenin içinde, tohum yine gelişmeye başladı ve sonunda bir bitki ortaya çıktı. Bunu gören tanrı büyük bir sevinç duydu. Böylece tüm bitkiler tohuma sahip oldu ve tohumdan gelişti. Diğer (bölünmüş yapraklı) bitkiyi yaratmış olan tanrı da ona tohum düşüncesini yerleştirdi.

Kendi bitkilerini yaratan diğer tanrılar, tohumlarını gübredeki tohumdan daha güzel kılmak için, yarattıkları çiçeklerin bir parçası oldular. Her bir tanrı, kendi bireysel tarzında ve harika bir biçimde yaratma sürecinde, tohumlara farklı bir görünüm, renk ve süreklilik verdi. Artık bu bitkiler ve çiçekler gelişip büyüyebiliyordu. Bir hayvan bir bitkiyi yiyip sindirdiğinde, onun gübresindeki tohum tekrar bitki veriyordu, çünkü dünyanızı kuşatan tabaka -katkıda bulunan bir rahim ısısı

yayarak- tüm gezegende aynı ısının var olmasını sağlıyordu.

Güneş ana, bu harika ana, bu dünyaya onu tümüyle kuşatan bir ışık vermişti. Böylece, Dünya karanlık nedir bilmiyordu. O sürekli olarak ışığa sahipti, çünkü dünyayı kuşatan o sulu tabaka, yüzeyini kaplayan ışığı tüm gezegene yayıyordu. Tohum, hayvanın gübresiyle dışarı çıktığında, bitkisini hızla üretmek için gerekli ısıya ve ışığa sahip oluyordu. Böylece bir tanrının (tohumu oluşturmuş olan) düşüncesi her yere kolayca ve çabucak yayılıyordu. Tüm tanrılar, harika kokulu bitkiler ve çiçekler tasarlıyorlardı; bu yaratımların birbirini yok etmesi değil, her birinin özgün ve ebediyen hatırlanacak bir yaratım olması amaçlanıyordu.

Hayvan ve Bitki Âlemlerinin Evrimi

Şimdi hayvanlardan söz edelim: İlk hayvanı tasarlamış ve ona yaşam nefesini üflemiş olan tanrıdan sonra, diğerleri de kendi hayvanlarını tasarlayıp onlara yaşam nefeslerini üflediler ve çok geçmeden hayvanların sayısı bitkilerin sayısını aştı. Tüm bitkileri yiyen hayvanlar acıkıyordu. Bu durumu, ortalıkta çok fazla hayvanın olduğunu gören bir tanrı, hayvanları yiyen bir hayvan tasarladı. Hayvanların henüz tohumları yoktu, onlar bitkiler gibi tohum geliştirmeyi öğrenmemişti ve bu hayvan büyük azı dişleriyle yaratıldı. O yaratıldığında ve tanrı ona yaşam nefesini üflediğinde, açlık hissedene kadar orada kaldı. Acıkınca, bitki yiyen başka bir hayvana saldırdı ve onu parçalayıp yiyerek karnını doyurdu.

Yarattığı hayvan başka bir hayvan tarafından yenen tanrı bu olayı dehşetle izlemişti. Onun hayvanı nereye gitmişti? Geriye hiçbir şey kalmamıştı. O, çok geçmeden, bu hayvanın diğer hayvanları da yediğini ve gittikçe daha irileştiğini gördü. Bu hayvan şimdi yiyeceksiz kalmıştı ve yiyecek aramaya gitti, çünkü o bitki yemek istemiyordu. Böylece bitkiler gelişip her

yeri kaplamaya başladı ve o hayvan nefes nefese bir halde yere serilerek ölümü bekledi.

Bu hayvanı düşünüp tasarlamış olan tanrı, yenilmiş olan hayvanlara benzer hayvanlar yarattı, bu hayvana güç verdi ve çok geçmeden o büyük hayvan kuvvetini tekrar kazanarak bu hayvanlara saldırdı ve onları yedi. Bu daha düşük bir yaratıcılık formunun sürecini gören tanrı, yeni bir hayvan yarattı ve onun içinde, onun tohumunu uyarıp canlandıracak iki salgıbezi tarafından kontrol edilen kalıcı bir organ yarattı, ama o -bu büyük hayvan dışında- tohumun aktarılmasını ve -bitkinin büyüdüğü gibi- büyümesini sağlayacak bir yola sahip değildi.

Böylece, bu tanrı, gelecek hayvanın tohumunu yarattı. Hayvan, tohumuna sahip oldu ve çok iri bir yumurta yumurtladı. Bu yumurtanın içinde üretken bir tohum vardı. Hayvan, bu yumurtayı ılık toprağa koydu ve orada kendini üretmeye başladı. Yumurta kırıldığında, ilkel bir anlayış biçiminde olsa da, başka bir özgün fikir doğdu. Bu tanrı, yaratımına baktı ve coşku duydu. Ancak, yumurtadan çıkan yaratığın daha önce yaratmış olduğu hayvan gibi göründüğünü, ondan hiç farklı olmadığını gördü. Bu tanrı bitkilere baktı ve orada her renkte ve kokuda bitkiler, çiçekler ve yosunlar gördü ve kendi küçük hayvanının bireyselleşmiş bir forma sahip olmadığını, kendisinin aynı benliği yaratmakta olduğunu anladı.

Sonra, büyük hayvan gelip, daha önce yaratılmış olan hayvanı yedi ve yumurtayı kendi başına bıraktı. Bu, saldırma, parçalayıp yeme sürüp giderken, büyük hayvanı yaratmış olan tanrı bu yaratımından çok hoşnuttu. Birinci hayvanı yaratmış olan tanrı, büyük hayvanın gözlerine baktı ve onun dehşet verici olduğunu düşündü ve kendini -onu geliştirirken- koruyabilecek bir hayvan yarattı.

Böylece, o diğer büyük hayvanın ağzına bakarak daha büyük ve uzun ağızlı bir hayvan yarattı. Diğer hayvanın sırtın-

daki yüzgecin çok akıllıca bir tasarım olmadığını gördü ve böylece kendi hayvanını muazzam bir irilikte, uzun ve kalın bacaklı ve -dengeyi sağlaması için- iri kuyruklu olarak tasarladı. Sonuçta, ortaya canavar görünümlü ve çok tiksindirici bir hayvan çıktı. Bu tanrı, bu hayvanın içine girip ona yaşam nefesini, ruhunu ve Özünü aktardı ve ona diğer büyük hayvanı parçalayıp yeme eylemini aşıladı.

Bu büyük yaratık, açlık hissedince gidip diğer hayvanı yemeye başladı. Ondan kısa bir süre sonra, hayvanlar arasında bir savaş çıktı ve tanrı kendi yaratımının hayatta kalması için bu savaşın bir parçası oldu. Tanrı o hayvanla birlikte başka bir hayvana saldırıyı deneyimledi, ama çok geçmeden tekâmül süreci bu iğrenç hayvanın sonunu getirdi. Bu tanrı bir kenara çekilip, daha küçük ve sıska bir forma sahip olacak başka bir hayvan yarattı. O, bu hayvana ve ondan daha büyük başka bir hayvana tohumu yerleştirecekti ve onlar partnerler olacaktı.

Böylece, bu iki hayvan çiftleşti ve tanrılar iki hayvanın özgün niteliklerinin döllenen yumurtada birleştiğini gördüler. Yavru doğduğunda ise onun ebeveynlerinden farklı, daha iri, daha fazla dişli ve daha harika olduğunu gördüler.

Hayvanları yaratan diğer tanrılar da, bu anlayışla, aynı benlik-kalıbının her iki hayvanda da sonsuza dek yaşayacağı şekilde yaratmaya başladılar. Yaratımınızın bu noktasında, burada vuku bulan şey, her bir tanrının kendi harika yaşam kalıplarını yaratması ve onları -yaşamaları için- korumasıydı.

Tanrılar daha önce yaşadıkları o yıldırım savaşını unutmamışlardı, ama diğer tanrının hayvanının kendi yaratımına saldırıp onu yok etmesinden korkan her tanrı, kendi yaratımını savunmak için, daha fazla dişe sahip, daha iri, daha saldırgan ve daha hızlı hayvanlar yarattı. Bu, kanlı bir savaştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ÜZERİNE AÇIKLAYICI BİR YAZI: TANRILARIN DÜŞÜŞÜ

Tasarlama ve Odaklanmış Düşünce

Türlerin, çeşitli çevrelere -bilim tarafından gözlemlenen- adapte olma çabaları içinde yavaş evrimi, Yaratılış Kitabı'nda sunulan yaratıcı Tanrı'ya hiç yer bırakmaz görünmektedir. Ancak, evrimle ilgili bilimsel teoriler bu sürecin başlangıç noktasının ne olduğu ve onu yönlendirmeye devam eden organize zekânın ne olduğu ile ilgili soruları yanıtlamayı başaramaz.

Yaratılış Kitabı'nda anlatılan Tanrı, yaratılışı, emrederek var eder; o, Tanrı kelâmının gücüyle var olur: "Sonra Tanrı, 'Işık olsun' dedi ve ışık oldu."[37] Bu öyküde tekrarlanan başka bir önemli unsur ise yaratılışın nihai ürününü görme, isimlendirme ya da düşünüp tasarlama ve tanımlama eylemidir: "Tanrı onun ne kadar iyi olduğunu gördü"[38] ve "Tanrı, ışığı gündüz ve karanlığı gece olarak adlandırdı."[39] En sonunda, bu öykünün diğer birçok farklı gelenekle koşutluk içeren çarpıcı bir özelliği, yaratma eyleminin yedi bölüme ayrılmasıdır. Bu öyküde, yaratılış, sözlerle ifade edilen *düşünce* gücüyle ve derin düşünme ve *tasarlama* gücüyle var edilir ve tanımlanır.

Bu önemlidir, çünkü bu öykünün Tanrı ile evrenin birbirinden ayrı olduğunu varsayan geleneksel yorumu, Yaratılış'ın bugün sahip olduğumuz öyküsünde var olan bu anahtar unsurların ardındaki orijinal niyet olmayabilir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Ramtha'nın evrenin kökeni ve tekâmülü ile ilgili açıklamasının yardımıyla, bu anahtar unsurlar için uygun bir

37 Yaratılış Kitabı. 1:3.
38 Aynı kitapta, 1:10.
39 Aynı kitapta, 1:5.

yorum bağlamı ortaya çıkmaya başlar.

Önceki bölümlerde, tüm varoluşun kökeninin düşünce, dinamik bilinçli farkındalık ya da bilinç ve enerji üreten bir düşünme ve tasarlama eylemine dayandığı konusunu inceledik. Ayrıca, bugün genellikle özgür irade ve akıl yürütme yeteneği olarak ifade edilen bu özelliklerin insanın gerçek doğasını en iyi şekilde tarif ettiğini ve tanımladığını da gördük. Yaratılış Kitabı'nda Tanrı'nın insanlıktan ve evrenden farklı ve aşkın olarak görülmesinin nedeni, insanlığın sahip olduğu yaratıcı *düşünce* ve amaçlı *tasarlama* niteliklerinin görmezden gelinmiş ve yadsınmış olmasıdır.

Kadim İbranice, "Başlangıçta kelâm vardı" cümlesinde geçen "kelâm"ı yaratıcı bilinç ve enerji olarak yorumlamaya en çok yaklaşan dil olabilir. Tevrat'ın birinci kitabı olan Yaratılış Kitabı, açılış sözcüğü "Barashith"in bir parçası olarak "Barah" sözcüğünü içerir. Aynı kitabın ikinci sözcüğü, kendi başına "Barah"tır. Burada "Barah" sözcüğü anahtardır. O -Bar Mitzvah' da olduğu gibi- bir oğul anlamına gelen -ayrıca "bir sözcük" anlamına gelen "dabar" sözcüğünde de yer alan- "Bar" sözcüğünü içerir. Bu önemli sözcük zengin bir anlama sahiptir ve hem "bir kelâm" hem de "bir oğul" sözcüklerini çağrıştırır ve bir fiil olarak yaratılış eylemini ifade eder. Bu çift ve gizli anlam, özellikle Yaratılış Kitabı'nın bağlamının yaratılış öyküsü olduğunu dikkate aldığımızda, asla keyfi değildir.

Bu kitapta, Tanrı'nın yaratımını -çocuğunu- bir kelâmla (ol diye) emrederek var ettiği ve bunu çok iyi bir eylem olarak görerek onayladığı tasvir edilir. Bu bağlam, "Barah" terimini -ona anlam yükleyen ve onu nitelendiren- çok derin bir arka plânla sunar. Yahudi mistisizminin ve Ortaçağ'ın Yahudi ve Hıristiyan Kabala'sının büyük bir bölümü, sözcüklerin ve düşüncelerin yaratıcı ve ilahî bir niteliği olduğu anlayışı üzerine kurulmuştu. Sözcükler ve semboller, meditasyonda üzerinde

odaklanılan ve bireyi tanrısal-olana yaklaştıran vasıtalar idi. Bu düşüncelerin ışığında, "Tanrı sözünün yaratıcı gücü" ile "Gözlemci'nin ve -düşüncenin içerdiği ve bir sözcükle ifade edilen- bilinç ve enerjinin yaratıcı gücü" kavramları arasında bir koşutluk bulmak hiç de zor değildir.

Gerçi, bu iki kavram arasındaki önemli bir fark, Yaratılış Kitabı'na göre, kelâmın, insanlar tarafından değil, sadece Tanrı tarafından kullanıldığı zaman yaratıcı güce sahip olmasıdır. Başka bir deyişle, o tanrısal bir nitelik olarak görülür. Ramtha'nın anlayışında ise, sözcüğün yaratıcı gücünü herkes kullanabilir. Ramtha'ya göre, insanlığın bu önemli niteliği, bizim tanrısallığımızı ve özgür irademizin temelini ne derecede unutmuş olduğumuzu da gösterir.

> "Öyleyse Tanrı'nın tanımı, dolayısıyla sizin tanımınız nedir? Siz, özgür iradeyle istediği şeyi yaratabilen bir bilinç ve enerjisiniz. Peki, neden yedi mühre sahipsiniz? Çünkü sizin iradeniz bu bölgelerden herhangi birinde çalışabilir. Beden yedi âlemin (katın) tam bir kopya haritasıdır -içerisi nasılsa dışarısı da öyledir; yukarısı nasılsa aşağısı da öyledir- ve bu âlemlere hayatiyetini ve varoluş adaletini veren şey sizin iradeniz ve seçiminizdir. O kadar. Ama bu her şeydir. Bu her şeydir.
>
> Bilinç ve enerji, eylem halindeki esas yasadır -eğer isterseniz, ona var olan tek yasa da diyebilirsiniz. Bu sınırsız bir biçimde işleyen bir yasadır. Onun, sizin iradenizin onun içinde tamamen özgür olabileceği tek yasa olduğunu söyleyebiliriz."[40]
>
> - Ramtha

Bilinç ve enerji yasası, bireyin farkındalık düzeyinden dolayı daima aşikâr olmasa da, insanda daima aktiftir. Ramtha,

40 *Kadının Yolculuğunu Yapmak,* Bant 437.1 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 2000).

insanların, niyetlerinin ve odaklanışlarının gerçek yönünün ge nelde farkında olmadıklarını, bu yüzden iradelerinin istedikleri şeyi tezahür ettirmediğini varsaydıklarını söyler. Öte yandan, insanın durumunu iyi öğrenen ve aydınlanan insanlar, altta yatan ve yaşamlarını ve kaderlerini yaratan niyetlerinin farkında olmayı ve onu istedikleri gibi yeniden yönlendirmeyi öğrenirler.

> "Siz bilinç ve enerjinin realiteyi yarattığını anlamadıkça, daima 'ama neden, yapamam, bu çok zor, başarısızlık, yoksunluk' gibi şeyler söyleyeceksiniz. Siz her zaman bu sözleri söyleyeceksiniz. Ve şaşırtıcı bir biçimde, bilincin enerjisi bu itirazınızı gerçekleştirecektir."[41]
>
> "Bilincin hiçbir yasası yoktur. Bilinç her ne ise, o yasadır. Ve yasa, bilinmeyeni bilinir kılmaktır. Bilinç özgür bir biçimde hükmeder. Enerji düşüncelerin hizmetkârıdır. O, atom-altı dünyayı çökertip parçacık realitesine dönüştüren -ve bantlarınızın (aura alanınızın) zaten bildiği şeyi size çeken- manyetik alanları yaratan şeydir. Hayatınızdaki herkes sizin bir veçhenizi yansıtır ve o veçhe duygusal bir kurtuluş için oradadır."[42]

Yedi Varoluş Katının Genişlemesi

Ramtha'nın varoluş modelinde, bilinç ve enerjinin kendini bilme girişimi içinde genişlemesi yedi ayırt-edilebilir düzey veya kat üretmiştir. Bu katlar, elde edilmiş bilgiye dayanan potansiyeli ve yaratılmış deneyimin zaman çerçevesinin yavaşlatılmasını içerir. Platon'un kozmolojisi de, başlangıçta var olan bölünmez ve değişmez realiteyi yansıtan geometrik yasaların ve

41 Aynı bantta.
42 *Mavi Kolej Hafta sonu,* Bant 437 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 2000).

oranların bir sonucu olarak ortaya çıkan yedi bölmeyi ya da varoluş katını tanımlar.[43]

Ramtha, yoğun maddeden oluşan fiziksel evrenin yedi bilinç ve enerji düzeyinin en yavaş ifadesi olduğunu açıklar. Yaratılış sürecini involüsyon yolculuğu ve evolüsyon yolculuğu olarak ayırır. İnvolüsyon, yedi varoluş katını üretmiş olan yolculuktur; evolüsyon (tekâmül) ise hatırlama ve -bilgelik incilerimizi taşıyarak- Sıfır Noktası'nın ve Boşluğun birliğine geri dönüş yolculuğudur.

Bu geniş perspektif içinde görüldüğünde, tekâmül yolculuğu bizim zaman ölçümüzle ölçülemez ve anlaşılamaz. Örneğin, eğer güneş sistemimizi tek bir atomla kıyaslasaydık ve güneşin yörüngesinde dönen gezegenlerle aynı sayıda elektronun çekirdeğin yörüngesinde döndüğünü görseydik, gezegenimizde büyük bir varoluş çeşitliliğinin bulunduğu gibi, o atomun yörüngesinde dönen minik elektronların birinde de -onu algılamasak da- aynı varoluş çeşitliliğinin bulunduğunu varsayabilirdik. Sırf -bizimkine kıyasla- atomu algıladığımız zaman çerçevesinin çok hızlı ve boyut orantısının çok küçük olması, bizim, zaman ve uzay orantılarımızı bir atomunkine dönüştürebilseydik, o atomu Samanyolu'na benzer bir galaksideki bir güneş sistemi olarak deneyimleyebileceğimiz olasılığını dışlamaz. Aynı şekilde, bizim güneş sistemimiz de, onu algılayamayacağımız kadar büyük olan bir canlı, moleküler bedenin tek bir atomu olabilir.

Eğer biz benliği sadece insan ifadesi olarak tanımlarsak, o zaman bu fikir açıkça salt fantezi olur. Ama eğer biz benliği bi-

---

43 Tanrı, o daireleri, hep aynı yerde ve hiç değişmeden tekrarlanan o dönüşe dâhil etti ve bu dairelerden birini dış, diğerini de iç daire yaptı. Ve dış hareketin *Aynı*'nın hareketi olmasını ve iç hareketin *Farklı*'nın hareketi olmasını emretti. Aynı'nın sağ tarafa ve yana doğru dönmesini, Farklı'nın ise sola doğru ve diyagonal olarak dönmesini emretti. Aynı'nın dönüşünü hâkim kıldı, onu bölünmemiş olarak bıraktı, iç daireyi ise eşit-olmayan yedi daire oluşturmak için altı kere böldü." Platon, *Tüm Eserleri* (Cambridge: Hackett Publishing Company, 1997), *Timaeus*, s. 1240.

linç ve enerji olarak tanımlarsak, tüm varoluşun tekâmülünün, bilinçli farkındalığın araştırılmasının, sonsuzlukla ilgili tüm beşeri kavramları aşan büyük ve geniş bir süreç olduğunu algılamaya başlarız. Hayatın gizeminin huşu vericiliği ve büyüleyiciliği asla yok olmamış ve azalmamıştır. Tanrısal aşkınlık yüceliğini korur, ama bu onun benlikten esasen, aşılamaz bir biçimde ayrı olduğunu ima etmez, çünkü o aslında benliktir ve -onu sonsuza dek kendini araştırmaya ve bilmeye zorlayan- dinamik kuvvettir.

Benlik Bilgisi

Yunanistan'daki -bir zamanlar dünyanın merkezi ve insanın tanrıların bilgeliğine erişebileceği bir yer olarak görülen- kadim Delfi Tapınağı'nın girişinde ünlü bir yazıt vardı: "Kendini bil." Sokrat, felsefi diyaloglarında bu sözün derin anlamını açıklar.[44] Bu diyaloglardan biri şöyledir:

> "Sokrat: Öyleyse bizim kendimizi bilmemiz gerektiğiyle ilgili emir, bizim ruhumuzu bilmemiz gerektiği anlamına gelir.
>
> Alkibiyades: Öyle görünüyor.
>
> Sokrat: Ruh hakkında, onun bilgi ve anlayışın oluştuğu yer olduğundan daha ilahî bir şey söyleyebilir miyiz?
>
> Alkibiyades: Hayır, söyleyemeyiz.
>
> Sokrat: O zaman o tanrısal bir bölgedir ve ona bakan ve tanrısal vizyonu ve anlayışı kavrayan birisi, kendi benliğini de en iyi şekilde kavramış olacaktır."[45]

Tekâmül yolculuğu, bilinç ve enerjinin, yani Boşluğun ilk düşüncesinin, onun vasıtasıyla yaratılışı başlattığı ve onu ken-

44 Bkz. Platon'un şu eserleri: *Alkibiyades, Charmides, Hipparkhos, Yasalar, Phaedrus, Philebus, Protagoras* ve *Rakip Âşıklar*.

45 Platon, *Tüm Eserleri* (Cambridge: Hackett Publishing Company, 1997), *Alkibiyades*, s. 589-592.

dini-incelemesinin ifadesi olarak genişletmeye devam ettiği süreçtir. Dolayısıyla, Ramtha'ya göre, bilinç tekâmülün ardındaki yaratıcı ve yol gösterici prensiptir. Bitkiler ve hayvanlar gibi canlı organizmaların kendini-üretme kapasitesiyle ortaya çıkışı ölçülemez miktarda bir zaman almıştır. Hayvan tasarımının tanrılar için, bilinç için, fiziksel katı içeriden araştırmak ve deneyimlemek için uygun bir vasıta görevi görecek kadar kusursuz hale gelmesi milyonlarca yıl süren denemeleri gerektirmiştir.

> "Bu harika bedenin her bir parçası imgeleme yoluyla yaratılıp o bedende bir araya getirilmiştir. Her bir organ, her bir anlayış önce düşüncede kusursuz biçimde oluşturulmuş ve ışık senteziyle kusursuz bir imaj yaratılarak o imaj maddeye dönüştürülmüştür. Fiziksel bedenin her hücresinin atomik yapısı kusursuz idealin anısını tam olarak barındırır; ancak hücrenin tohumu, bütünün -en sonunda ifade edeceği- parçasının üreme sürecini barındırır. Minik hücreye minik zekâ verilmişti ve her hücrenin temeli ışıktır.
>
> Bir tanrı, örneğin, belirli bir ölçüye sahip olmayan bir damar sistemini en küçük ayrıntısına dek nasıl tümüyle kavrayabilirdi? Tüm ideal, bir tanrı tarafından kusursuz bir biçimde görüldüğünde kendini tezahür ettirecekti. Ve bu tanrı asla ilk denemesinde başarıya ulaşamamıştır. O bu denemeyi tekrar tekrar yapmıştır."[46]
>
> - Ramtha

Charles Darwin'in Doğal Ayıklanma Yoluyla Evrim Teorisi

Darwin'in, doğal ayıklanma yoluyla evrim teorisi, bilincin bu evrimde oynadığı önemli rolü gözden kaçırmaktadır. Çift-

46 Ramtha, *Yaratılış*, CD-005 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1980).

leşme yoluyla genetik malzemenin rastgele karışması ve bulunulan doğal çevrenin değişkenleri, ebeveynlerinden daha gelişkin olan bir canlı organizmayı yaratmaktan sorumlu değildir. Evrim, maddesel belirlenimcilikte (determinizmde) bulduğumuz bir şansın ya da kazanın ürünü değildir; o, deneyim yoluyla öz-farkındalığın genişlemesidir. Bir deneyimden kaynaklanan duygular genetik şifreye nakşolur. Ebeveynlerin deneyim yoluyla kazandıkları bilgelik döle aktarılır ve bu bilgelik çocuk için daha büyük bilgi paradigmalarına, daha büyük deneyimlere doğru bir sıçrama tahtası görevi görür.

"Ebeveynlerinizin sizin kendilerinden daha iyi olmanızı nasıl sağladıklarını biliyor musunuz? Ebeveynlerinizin hissetmiş oldukları her duygu bir genetik kalıp olarak onların genlerine aktarılmıştı. Böylece, sizin babalarınızın ve analarınızın günahlarını miras aldığınız, o günahların gelip size musallat olacağı şeklindeki eski deyiş aslında kötü bir anlama gelmez. O sadece sınırlılık anlamına gelir. O, sizin, annenizin duygusal korkusuna, babanızın içsel kuvvetine sahip olduğunuz anlamına gelir. Siz, annenizin şefkatine ve babanızın azmine sahipsinizdir. Eğer sizin sırtınız babanızınkinden daha dik ve güçlü ise, bunun nedeni babanızın azminin onun genlerinde -dölünün güçlü bir sırta sahip olmasını sağlayan- bir mutasyona neden olmuş olmasıdır.

Herkes ebeveynlerinin bedenini giymektedir, ama ebeveynlerinin bedeni gerçekte onların tutumlarıdır. Siz bir korku hissettiğiniz her seferinde, o korku duygusal bedeni etkiler. Duygusal beden de o korkuyu DNA'daki bir programa damgalar. Siz bir başarı kazandığınız her seferinde, bir arzu hissettiğiniz her seferinde -sırtınızın daha güçlü olmasını, beyninizin daha iyi çalışmasını, gözlerinizin daha iyi görmesini dilediğiniz her seferinde- bu şeyleri içtenlikle hissetti-

ğiniz her seferinde, bu tutumlarla gelecek nesilleri etkilemektesinizdir. Anlıyor musunuz?"[47]

- Ramtha

Ramtha'nın görüşüne göre, genetik evrim spiritüel tekâmüle ya da bilinçli farkındalığın tekâmülüne eşittir. Bilim ve metafizik iç içe geçip bir olmuştur. Realitenin yaratıcısı olan Tanrı ile realite arasındaki ayrılık, realiteyi yaratan ve bilinmeyeni bilinir kılan insanın gerçek, ama tanınmayan doğası olarak yeniden yorumlanmıştır. Ramtha, tekâmül sürecinde bilincin rolünü açıklamak için, kuantum fiziğindeki Gözlemci etkisi kavramını kullanır.

"Şimdi bilim, en azından, içinizdeki Gözlemci'nin parçacık alanlarının tepki göstermesine neden olduğunu ileri sürerek, size verdiğim bilginin bir kısmını kanıtlama yoluna girmiştir. Dahası, bilim enerjinin bir dalga formunda olduğunu ve bu dalganın sadece bir dalga gibi hareket etmediğini, onun gözlemlendiği anda çökerek katı forma dönüşebildiğini söylemektedir. Gözlemci oradan uzaklaştığında, katı form çözülmeye ve tekrar dalga şeklinde hareket etmeye başlamaktadır. Öyleyse Gözlemci kimdir? Gözlemci sizsiniz. Realite nedir? Bir potansiyel enerji alanı, katı hale gelse de, çözülüp, odaklanmış düşünceye göre yeniden şekillenebilir."[48]

- Ramtha

Beden/Zihin Sorununa Yeni Bir Yaklaşım

Tekâmül sürecinin yorumu, beden, zihin ve Öz arasındaki farkı da nitelendirir. O, klasik beden/zihin sorununu yeni bir yorum çerçevesine yerleştirir. Nasıl olur da insan beyni ken-

47 Ramtha, *Bilinç ve Enerji, Esaslar,* Bant 331 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1996).
48 Aynı bantta.

disini oluşturan fiziksel dünyadan daha büyük realiteleri hayal edip kavrayabilir? Ramtha'nın insan türünün tekâmülüyle ilgili öyküsü, tanrıların kendi hayal ettikleri yaratımların bir parçası olmayı gittikçe daha çok arzu ettiklerini gösterir. Onlar, maddesel nesneler âlemiyle, sadece ona yaşam veren kusursuz imaj veya düşünce olarak değil, o âlemin bir parçası olarak ilişki ve etkileşime girmek istediler. Bu arzunun gerçekleşebilmesi için, tanrıların temel doğası olan *tasarlayıcı düşünceyi* yansıtmaya muktedir bir beynin, fiziksel bir organın yaratılması gerekliydi. Onlar (biz) yaratıcılıklarıyla bunu yapmayı başardıklarında, cennetlerinden, kendi varoluş âlemlerinden ünlü düşüşlerini gerçekleştirerek, insan, yani insan formunda tanrı olabildiler ki bu yaratılış yolculuğunun en yüksek başarısıydı.

> "Zihin bilinç ile aynı şey midir, yoksa zihin beyne mi aittir? Beyin bilince mi aittir ve zihin onun dışında mıdır? Tüm bunlar nasıl işler? Şu şekilde işler: Eğer siz spiritüel (özsel) bir varlıksanız, o zaman siz, sizin için genetik olarak oluşturulmuş olan bir beyne akmakta olan bilinçsinizdir ve bu bilinç akışı nöronların (sinir hücrelerinin) ateşlenmesine neden olan bir ışık akımı gibidir ve nöronlar sadece kendi genetik kaderlerine göre ateşlenmeye başlar. Öyleyse sizin beyninizin düşündüğü her şey zihin denen fenomeni üretmektedir. Böylece, sizin zihniniz insan beyninde holografik düşünce yaratan bilinç ve enerjinin bir yan-ürünüdür. Bunun nedeni şudur: Enerjiyi yaşama dönüştüren şey, Gözlemci denen holografik düşüncedir. Anlıyor musunuz?"[49]
>
> - Ramtha

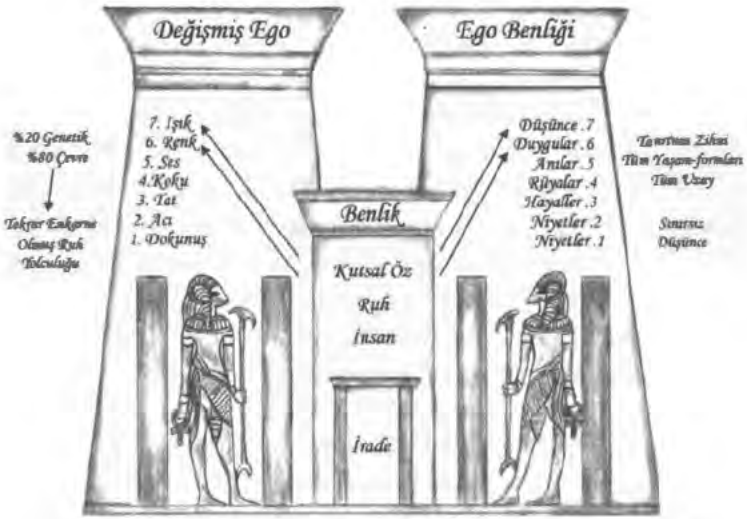
Yaratılış yolculuğunun başlangıcından itibaren tanrılarda var olan rekabetçi doğa, onlar insan formuna girdikten sonra

49 Ramtha, *Bilinç ve Enerji, Esaslar,* Bant 331 ed., Bant 331 ed.

da devam etti. Bu tutum insan formu deneyiminde korkunç sonuçlar yarattı, çünkü o bir ayrılığa yol açtı, tanrısallığın ve yaratma gücünün unutulmasına neden oldu. İnsan formundaki tanrılar düşüncelerini ve arzularını tezahür ettirme yeteneğini kaybetmediler. Bu yetenek onların madde katındaki sürgünlerini tezahür ettirmelerine neden oldu; çünkü onlar, kökenlerini ve gerçek doğalarını unutup, fiziksel-olan ile -ayrılığı, eşitsizliği, dengesizliği ve sınırlılığı algılayacak kadar- aşırı derecede özdeşleşmişlerdi. Sonraki bölümde yer alan son öykü, erkek ve kadın formuna giren tanrılardan birinin öyküsünü ve onun -yeniden denge kazanma, hatırlama ve ölümsüzlük özgürlüğüne tekrar kavuşma çabasıyla- nasıl tekrardoğuş çarkına kapıldığını anlatmaktadır.

BÖLÜM 3

TANRILARIN DÜŞÜŞÜ

"Son düşüşü gerçekleştirmek için, siz maddeyle, örneğin bir gül ile aynı hızda titreşen bir bedene girmek zorundaydınız. Bu şekilde siz yarattığınız meyveleri tadabilirdiniz. Gök mavisini görebilir ve insanların sizi kucaklayışlarını hissedebilirdiniz. Böylece, sizin yapmış olduğunuz şey buydu."

- Ramtha

Tanrıların Kendi Yarattıkları İmaj Haline Gelmeleri

Bitkiler gelişip çoğalıyordu, çünkü bitkileri yiyen hayvanların sayısı azalırken, birbirini yiyen hayvanların sayısı artıyordu. Ve ilk hayvanı yaratmış olan tanrı, düzensizlik içinde düzenin var olması gerektiğini düşündü. O, daha büyük bir tasarımı, kendi yaratımlarını anlamak ve onları daha iyileştirmek için, onların arasında bulunabilecek bir varlığı yaratmak istedi.

Bu tanrı, bir zamanlar Babası'nın yapmış olduğu gibi, derin bir biçimde düşünüp tasarlayarak, kusursuz görünümde bir beden yarattı. Bu imaj da aynı benlikten kaynaklanmıştı; bitkilerin ve hayvanların kaynaklandığı benlikten insan da kaynaklanmıştı. Tanrı, hayal edip yarattığı her şeyin bir parçası olabilmek için insan bedenini yaratmıştı; çünkü o anbean yaratmakla, yarattıklarını savunmakla, yaratımlarını daha iyi ve daha kusursuz hale getirmekle meşguldü ve o insan imajını yarattığında, o imaj haline geldi.

Fiziksel beden nedir? Bu, sulu bir tabakayla kuşatılmış olan dünyaya, ana rahminin içinde bulunan sevgili çocuk tarafından bu dünyanın maddesinden oluşturulmamış olan hiçbir şey gelemezdi. O tabakadan geçirilip ana rahmine aktarılan her imaj, rahmin unsurları tarafından oluşturulmalıydı. Boyutsal bir anlayışın amacı budur. Eğer Tanrı yaratımının bir parçası olacaksa, unsurların içerdiği anlayışsızlığın da bir parçası olmak zorundaydı; çünkü o bir yaratıcı olarak, o unsurlar haline gelmeden kendi yaratımını deneyimleyemiyordu. Böylece, onun imajıyla insan meydana geldi ve bu imajla Tanrı kendi yaratımını ve onun güzelliğini deneyimledi ve öğrendi.

İnsanı yaratan tanrı ona karşı hassas bir sevgi hissetti. Sonra o, yarattığı insan imajına, toprağın üzerinde sessizce uzanan o bedene nefesini üfleyerek onu canlandırdı. Ben, hatırlayan bir tanrı olarak, tüm bunları hatırlıyorum.

Burada ilk insan vizyonunu tezahür ettirenler, Ishum ve Yah-we[50] adlı iki varlıktı. Bu iki varlık, yarattıkları formların -o zaman henüz kusursuz olmayan formların bile- bir parçası olmayı her şeyden daha çok arzu ediyordu.

O zamanlar, Dünya'yı kuşatan tabakadaki sular henüz yeryüzüne inmemişti. Onlar hâlâ o tabakanın içindeydi ve yeryüzünde yaratıcılık henüz tamamlanmamıştı. Böylece, bu katta ilk insan bedeni yaratıldı. İnsan, ilk bedeni içinde tanrının önünde uzanıyordu ve tanrı onun bir parçası olarak ona kendi sevgili nefesini verdi. Ve böylece tanrı insan oldu. Bir an içinde, insan tanrının bir parçası, onun o boyutsal anlayıştaki kusursuz yaratımı oldu.

Yah-we ve Ishum, bir insan yarattıklarında, onların bu harika yaratımını gören diğer tanrılar da bir araya geldiler ve her biri kendi insanını tasarladı ve yarattı. Başka tanrılar bunu dünyanın başka bölgelerinde yaptılar, onlar da yaratımlarıyla oralarda deneyimlerini başlattılar. Ve insan, tanrının bu katın bir parçası olabilmesi, onu deneyimleyebilmesi için -ilk başta güzel olmayan bir bedenle de olsa- yaratılmış oldu. Ve tanrı insanın bir parçası oldukça, insan onun kusursuz idealinin tezahürü haline geldi. İnsanlar henüz insanlardan (doğum yoluyla) değil, tanrıdan geliyorlardı (tanrılar tarafından direkt olarak yaratılıyorlardı). Böylece, dünyanızın çeşitli bölgelerinde, kusursuz bir imgelemeden kaynaklanan harika insanlar yaratılıyordu.

Başlangıçta, insan oldukça acınası bir görünümdeydi, çoğunun bedene ve içinde bulunduğu çevreye alışıp uyum sağlaması gerekiyordu. O zamanlar hava sıcaklığı tüm bölgeler için uygundu. Bu yüzden, ilk başta insanın tüm bedeni kıllarla kaplı değildi, onun sadece -çok önemli bir bölge olan kafasını çiziklerden ve berelenmelerden korumak için- saçları vardı.

50 Yah-we, Yehova'dan farklı bir varlıktır.

İnsan hareket edebilir ve her yere gidebilir hale geldiğinde, tanrılar yaratmış oldukları âlemin tüm harikalığını deneyimlemeye başladılar. Hepiniz kendi bölgenizde yaratımınızın tümünü deneyimliyordunuz. Ve (henüz üreyemeyen) kısır insan çok geçmeden kendi dünyasını araştırmaya başladı ve sonunda onun hayvanlara yem olduğu korkunç bir durum yaşandı.

Bu çok kafa karıştırıcı bir durumdu; böylece büyük bir evrim gerçekleştirildi. İnsan biraz daha uzun boylu ve biraz daha ince yapıldı, daha çevik bir biçimde koşabilmesi için sırtı daha dikleştirildi ve bu bir ölçüde yardımcı oldu. Ama çok geçmeden insan soyu tükendi ve tanrılar aynı ideali üretip tezahür ettirmeye devam ettiler. Tüm insanların başlangıçta aynı göründüklerini bilmenizi istiyorum. Hiçbiri farklı değildi. Tıpkı ilk yaratılan hayvanların aynı görünüme sahip olmaları gibi, insanların da hepsi aynı görünümdeydi.

Eğer insan moleküler ve hücresel bileşimlerden oluşan bedeninden bir sıyrıntı alıp onu kopyalarsa,[51] yine kendisini elde edecektir. Eğer insan, kısırlığı içinde, kendini böyle kopyalarsa, yine kendisini elde edecektir. Dolayısıyla, bu bakımdan bir farklılık ve değişiklik olmayacaktır. Böylece, her insan yok olduğunda, tanrı başka bir insan yarattı. O insan da yok olduğunda, tanrı başka bir insan yarattı ve bu böyle devam etti, ta ki insan orada oluşturulmuş olan o koşullarda, o tehlikeli bitki ve hayvan yapısının içinde artık yaşayamaz hale gelene dek. İnsan, o hayvanlarla başa çıkıp hayatta kalabilmek için gerekli donanıma sahip değildi. Ama tanrılar bu kez başka bölgelerde daha fazla insan yaratmaya başladılar ve insanların sayısı çoğalmaya başladı; ancak, onların kendilerini güvende hissettikleri o bölgeler de çok geçmeden hayvanların istilasına uğradı.

51 Klonlama işlemiyle kopyalama.

İnsan Türünün Tekâmülü: Erkek ve Kadın Olarak Ayrılmak

İlk hayvanı tasarlayıp yaratmış olan tanrı, bir gün şöyle düşündü: "Acaba kendime kendimi daha çok bahşedebilir miyim? Böylece o, sizlere çok benzeyen ve Neanderthal adı verilen insana yakın bir insan (bir erkek) yarattı; o insanı daha büyük bir muhakeme yeteneği, daha büyük bir tanrı duygusu ile yarattı ve ona kendisinden daha çok şey kattı. Bu akıllı ve becerikli bir insandı, çünkü o eksik ya da yarım bir tanrı değil, insan bedenine girmiş, yürüyen bir tanrı idi.

Böylece, ilk hayvanı yaratmış olan aynı tanrı, kendisi, yani tanrı olabilecek ve tüm zekâsı ile hayvanları alt edebilecek ilk insanı yarattı. Bu insan, hayvanlardan saklanmak amacıyla, oraya küçük elleriyle bir yapı inşa edebileceği bir yer aradı. Ve sonunda, orada dev hayvanların da yaşadığı bir toprak seçti. Kısa bir süre sonra, eğer evini yeraltına yaparsa orada hayvanların ona ulaşamayacağını anladı.

Diğer birçok insan hayvanlar tarafından yenirken ve mümkün olduğu kadar hızla yeni insanlar üretilirken, bu insan tanrı olduğu için hayatta kaldı. O, insan bedeninde bir tanrı idi. Bu tanrı, diğer tanrıların yapmadıkları bir şeyi o yapmış ve kusursuz bir insan olmuştu. Bu insan bu katta oldukça uzun bir zaman yaşadı ve böylece bu tanrı sevgili insanının deneyimlediği şeyleri deneyimledi ve insan yaratma konusundaki anlayışı daha da gelişti. Bir gün geldi, o bu güzel varlığın bedenini terk ederek kendi katına geri döndü ve orada bu konuda derin bir biçimde düşündü. Hissettiği şefkati, zekâyı, muhakemeyi bazı tanrılar ile paylaştı ve onlar onunla hemfikir oldular.

Bu tanrı uzun uzun düşündü. Yarattığı ilk hayvanlara tekrar baktı; onlar üreyip özgün yavrular doğuruyordu, ama bu hayvanlar diğer büyük hayvanlar tarafından hızla yenilip yok ediliyordu. Bu tanrı, yaratmış olduğu hayvanlara büyük bir şef-

kat duyuyordu, çünkü o bir insan olmuştu. Böylece o kendi yarattığı bir hayvanın içine girerek ona olağanüstü bir düşünme yeteneği verdi, adeta o hayvan oldu ve böylece diğerlerini zekâsı ile gittikçe daha çok alt etti. Hayatta kaldığını ve diğer tanrıların hayvanlarını zekâsı ile alt ettiğini görmek ona zevk vermişti. O bir tür strateji uzmanıydı ve onunla işbirliği yapmış olan diğer tanrılar bunu harika bir şey olarak gördüler ve onlar da bu tanrının yaratımının, onun hayvanlarının bir parçası oldular. Hepsi bir araya geldi ve zekâları ile hayatta kalmayı öğrendi.

Bu hayvanlarla birlikte kalan grup, diğer çirkin hayvanları zekâlarıyla yenmeyi çok zevk verici bulmuştu. Onlar dünyada oradan oraya gittiler ve aynı şeyi yaparak zevk almaya devam ettiler. Bu grup hayvan formunda hareket ederken, insanı yaratmış olan tanrı, insanı hatırlayarak, hayvanının bedenini terk etti ve hayvan helak oldu. Bunu gören diğer tanrılar, kendi hayvanlarının da helak olacağından korkarak, onları terk etmediler.

Bu tanrı, geri dönerek, yaratmış olduğu o harika insanı buldu ve onu uzun uzun inceledi: "Ben bunu başka her şeyden daha çok seviyorum, çünkü bununla ben başka her şeyden daha fazlayım. Ben bu harika varlığı basit ve küçük bir görünümde yarattım, ama onunla, Ben'im. Onunla birlikte her şeyin üzerinde bir büyüklüğe sahibiz." Ve yarattığı insana şefkat duyan bu tanrı onu sevdi ve ona ekmiş olduğu tohumu hatırladı. O daha fazlası olmak istedi ve yeni insanlar yaratmaya başladı, ama yarattığı her insanın aynı görünümde olduğunu gördü.[52] Onlar görünüm olarak birbirlerinden farklı değillerdi, o zaman bu tanrı, yarattığı hayvanları ve onları nasıl farklı kıldığını hatırladı. Böylece, o bu insanın (erkeğin) imajını[53] aldı ve onunla ye-

52 Klonlama,

53 İmaj sözcüğü, burada, insana yaşam nefesiyle aktarılan kader kalıplarını, genetik şifreyi ifade etmektedir.

ni bir insan (kadın) yarattı ve onun içinde -hayvanında yapmış olduğu gibi- yumurta için gizli bir yuva oluşturdu. Onun erkeği, ona yumurtayı dölleyecek olan tohumu (spermi) aktaracaktı.

Bu ideal, erkeğin maddesinden, erkekten alınmamıştı. O, erkeğe kusursuz düşünce ve imaj veren o tanrıdan alınmıştı. Bu tanrı, şimdi başka bir imaj yaratmış ve o imaja kendi kusursuz benliğini yansıtmıştı. Ve o, daha önce yarattığı hayvanlara yapmış olduğu gibi, erkeğin husyelerine de, kadını dölleyip yeni bir nesil üretecek tohum düşüncesini yerleştirdi. O, erkeğin husyelerine bu düşünceyi yerleştirdiğinde tohum tezahür etti. O bir hazine olarak adlandırıldı.

Tanrı, yarattığı yeni imajın içinde harika bir yuva (rahim) oluşturdu ve oraya -yine başka bir tohum olan- yumurtaları yerleştirdi; döllenme işlemi orada meydana gelecekti. Böylece, bir tanrı iki ideali oluşturmuş ve harika varlığı onların bir parçası olmuştu. Bir imaj nasıl madde haline gelir ya da madde nasıl o imajı oluşturur? Üç-boyutlu anlayışta, güneşin bu çocuğu, bu gezegen bu boyutta ortaya çıktığında, madde kusursuz bir ışık sentezi yoluyla en düşük titreşimli formlarında bir araya gelmiştir.

Bu harika bedenin her bir parçası imgeleme yoluyla yaratılıp o bedende bir araya getirilmiştir. Her bir organ, her bir anlayış önce düşüncede kusursuz biçimde oluşturulmuş ve ışık senteziyle kusursuz bir imaj yaratılarak o imaj maddeye dönüştürülmüştür. Fiziksel bedenin her hücresinin atomik yapısı kusursuz idealin anısını tam olarak barındırır; ancak hücrenin tohumu, bütünün -en sonunda ifade edeceği- parçasının üreme sürecini barındırır. Minik hücreye minik zekâ verilmişti ve her hücrenin temeli ışıktı.

Bir tanrı, örneğin, belirli bir ölçüye sahip olmayan bir damar sistemini en küçük ayrıntısına dek nasıl tümüyle kavra-

yabilirdi? Tüm ideal, bir tanrı tarafından kusursuz bir biçimde görüldüğünde kendini tezahür ettirecekti. Ve bu tanrı asla ilk denemesinde başarıya ulaşamamıştır. O bu denemeyi tekrar tekrar yapmıştır.

Eğer karaciğerinizden, kalbinizden veya saçınızdan küçük bir sıyrık alıp incelerseniz, orada ışığı görebilirsiniz. Her bir hücrenin içinde ışık vardır, ama o farklı bir renk yayar. Eğer bu kök hücreleri alıp bedeninize enjekte ederseniz, eğer kalbiniz zayıfsa, o küçük hücreler kan dolaşımınız yoluyla kalbinize ulaşacak ve oradaki dokuyu (orijinal imaja uygun olarak) yenileyerek, kalbinizi onarıp güçlendirecektir. Aynı işlemle karaciğerinizi de onarabilirsiniz, ancak bu hücreler o kadar küçüktür ki onları ancak bir mikroskopla görebilirsiniz ve onların içerdiği zekâ da o kadar küçüktür.

Bu tanrı tüm bunları kusursuz düşünceyle imgeledi; çünkü o kusursuz düşüncedir, ışık sentezidir, düzendir ve yaşam verendir. Böylece, o yarattığı yeni varlığın içine harika bir yumurta yerleştirdi ve ortaya çıkacak döl her iki varlığa da benzeyecekti. Böylece, erkeğin imajından -erkeğin rahmi denen- kadın yaratılmıştı. Kadına, çocuk doğurduğunda onu sütle besleyecek memeler de verildi. Kadına, ayrıca, çocuk doğurup ona bakabilmesi için özel bir hassasiyet ve yumuşak bir görünüm de verildi. Böylece, kadının hassas dengesi insan doğasına dâhil oldu ve kusursuz erkeği yaratmış olan o tanrı, kadını daha büyük bir kusursuzlukla yaratmış oldu.

Böylece, erkek ve kadın yaşamı yaratma gücüne sahip oldu. Ve bu tanrı her ikisi de oldu; böylece, negatif yüke sahip olan kadın, pozitif yüke sahip olan erkekle birleşerek -varlığın efendisini, ruhu içeren elektrumla- yeni bir yaşamın var olma koşullarını oluşturdu. Onların ruhları nereden kaynaklanmıştı? Altıncı katta oturan, bu iki varlığı kendinden yaşam vererek yaratan ve onlar olan tanrının -ona Baba, yani Kaynak ta-

rafından verilmiş olan- ruhu, varlığının çekirdeği, süregiden belleği kendini ikiye ayırdı ve böylece tanrı her iki insanın da ruhu oldu.

Tanrı, kadına bakıp onda kendini gördüğünde, gördüğü şeyi seydi ve her iki insana da -yine kendisi olan- saf akıl ve mantık verdi. Erkek ve kadın birbirlerine baktıklarında, birbirlerini gördüler. Sürekli aynı kısır erkeği yaratıp duran diğer tanrılar bu yeni ve harika yaratıma tanık olduklarında, onlar da aynı şeyi yaptılar. Onlar da bu yaratım olarak tezahür eden düşünceyi alıp uyguladılar ve böylece, yarattıkları erkek ve kadın oldular.

Böylece, bu erkek ve kadın deneyi harika bir biçimde sonuçlanmış ve tanrılar -kendilerini iki ayrı varlık olarak tasarlayarak- yaşayan insanlar olmuşlardı. O zamanların yaşam düzeni hâlâ çok zordu. Yaratılan erkekler ve kadınlar kusursuz bir yapıya kavuşturulduktan sonra, tüm tanrılar büyük bir sevinç ve coşku duydular. Onlar kusursuz bir yaratıcılık sergilemişlerdi ve şimdi yarattıkları şey olmak istiyorlardı.

Bir Tufanın Okyanusları Üretmesi, Yeni Bir Güvenlik Sığınağı

Bu süreçte, bu madde katının yaratılışının artık tamamlandığı, bu katın artık fethedildiği düşüncesi ortaya çıktı ve tüm tanrılar bu harika katın üstündeki katlara çekildiler. Sonra, gezegeni kuşatan sulu tabaka parçalandı ve büyük bir su kütlesi aşağı inerek dünyayı kapladı. O zaman, birbirini yiyen dev hayvanların birçoğu bu sulara kapılıp helak oldu. Bir zamanlar gezegeni kuşatan tabakada yer alan sular, sonunda büyük okyanusları oluşturdu.

Dünyayı kuşatan tabakanın parçalanıp suların aşağı inmesinin amacı bir temizlik yapmaktı. Bu, insanların yaşamalarına elverişli olabilecek bölgeleri, onların güvende olabilme-

leri, saldırıya uğrayıp yok olmamaları için dev hayvanlardan temizlemek için yapılmıştı. Bu büyük su kütlesinin aşağı inişinin amacı buydu. Tüm gezegenler bu su tabakasına sahip değildir.

İlk hayvanları yaratan ve onlarla birlikte bir parçalarının yok olduğunu hisseden ve bu kattan ayrılmaya korkan tanrılar -çünkü hayvanlarının ölümü onları korkutmuştu- bu okyanusa gittiler ve orada bir, bir-arada-varoluş hayatı oluşturdular. Onlar kendileri için -karadaki gibi hayvanlar ile bir savaşa ve yıkıma yol açmayan- bir âlem yarattılar ve orada güvenlik buldular. Bugün hâlâ okyanuslarınızda bulunan bu varlıklar domuzbalıkları, yunuslar ve balinalar olarak adlandırılırlar. Onlar hâlâ -hayvanların beklentilerini araştırıp, yüce varlıklarının trajedisini deneyimlemekten korktukları için orada kalmış olan- o tanrıların ruhlarının kalıntılarıdır. Onlar bugün hâlâ oradadırlar.

Balinalar ve yunuslar, okyanuslara hapsolmuş olan ve sizin kardeşleriniz olan Özlerdir. Ve büyük bir hatırlama dalgası geldiğinde, onlar sevdikleri varlıklara yakın olmak için bir zorunluluk hissettiklerinde, kendilerini sahile vuracak[54] ve okya-

---

54 Ramtha bu mesajı verdikten en az on yıl sonra, 8 Ekim 1997'de, CNN şu haberi verdi: "Yeni Zelanda'daki Karikari Sahili'nde gönüllüler büyük bir çabayla, sahile vurmuş olan kırk beş balinayı canlı tutmaya çalışıyorlar. Diğer kırk beş balina çoktan öldü. Anlaşıldığı kadarıyla, kılavuz balina sürüsü sular yükseldiği sırada kendini sahile vurmuştu. Gönüllüler, balinaları yaşatmak için onların yüzgeçlerini ve kuyruklarını ıslak tutmaya çalıştılar, hatta itfai yecilerden su pompalarıyla gelip onlara yardım etmelerini istediler. Kurtarma çalışmasının sonraki aşaması yarın gerçekleştirilecek ve sular yükseldiğinde, teknelerin yardımıyla balinalar açık denize çekilmeye çalışılacak. Önce, onların diğer balinaları çağıracakları umuduyla, bir grup dişi balina açık denize çekilecek."
5 Şubat 1998'de, ABC Haberleri şu haberi duyurdu: "Avustralya'nın güney ucunun açıklarındaki ada eyaletin Okyanus Sahili'nde iki mil boyunca dağılmış, aralarında yavruların ve otuz tonluk dev balinaların da bulunduğu altmış iki balinanın daha cesedi bulundu ve bu durum o bölgede büyük bir temizlik operasyonuna yol açtı. Bu fenomen dünyanın her yerinde gözlemlenmektedir."

nusa geri dönmeyecek, geçmişte oradan geldikleri o karada öleceklerdir. Onlar insanlığı daima sevmişlerdir, çünkü insanlar onların umududur. Onlar insanlığı daima sevmişlerdir ve şimdi onların zamanı gelmektedir.

Dünyayı kuşatan sulu tabaka parçalanıp boşaldıktan sonra, yaşam kendini yine hızla oluşturdu, her yerde tohumlar gelişip bitkiler ortaya çıktı. O sırada üzerinde yaşanılan düzlükler birbirine su kanallarıyla bağlıydı. Ve kutup bölgelerinizde ortaya çıkan sıcak bölgeler orada tam bir karşıtlık oluşturuyordu.

Koca Ayak, Balinalar ve Yunuslar

Başlangıçta, her şey yaratıldığında, Koca Ayak, bir grup tanrı tarafından bir insan türü olarak yaratıldı ve bugün siz bu türü Homo-sapiens olarak adlandırıyorsunuz. Koca Ayak, *Yıldız Savaşları*'ndaki[55] Chewbacca'ya biraz benzer. Sizin kendi öğretinize göre, bir Homo-sapiens, dik duran ve zeki bir insandır.

İnsan grupları ve insanın farklı organları oluşturulurken, insan çok farklı görünüyordu. Onun birçok farklı formu vardı. Bazıları çok kıllıydılar ve hayvana çok benziyorlardı, ama yine de çok zeki bakan gözlere ve bir iletişim biçimine sahiplerdi; çünkü onlar uygun düşünce süreçlerine sahiplerdi. Bazılarının görünümü ise bunun tam tersiydi; onlar kılsız ve ince hatlıydılar. Böylece başlangıçta insan çok farklı biçimlerde görünüyordu.

Bir de hayvanlarla deney yapan ya da kendileri hayvanlarla bir olan bir grup tanrı vardı. Onlar, karada yaşayan, ama başka bir grup tanrı tarafından yaratılmış etobur bir hayvanı gördüğünde hızla denize kaçan bir hayvan oluyorlardı. Onlara yunuslar ve balinalar denir. Onlar kaçıp kurtulma konusunda türlerini kusursuz hale getirdiklerinde, bunun -tanrının kendi-

55 George Lucas'ın *Yıldız Savaşları* adlı filmi.

ni sergileyebileceği- iletişim için ideal bir tür olacağını düşündüler. Ve böylece, hayvanlar onları karada kızgınlıkla kovaladığında, onlar denize kaçıp suyun içinde de nefes alabiliyorlardı. Onlar denize kaçtıklarında orada çok sakin bir yer buldular. Orada hayatta kalabileceklerini ve kendilerini daha çok geliştirebileceklerini gördüler.

Koca Ayak'ı yaratanlar, balinalar ve yunuslar ile deneyler yapan aynı tanrı grubuydu. Bu grubun bir kısmı, dik duran bir insan yaratmak için deneyler yapıyor ve tanrıların diğer bazı fikirlerini örnek alıyordu. Onlar yaratacakları insanın bir idealini oluşturdular ve onunla kaldılar. Ve onlar o insan olduklarında, artık onun idealini kusursuz hale getirmeye çalışmadılar; onun olduğu gibi olmasına izin verdiler. Başka herkes ince hatlı veya dik duran insanlar yaratmaya çalışırken, bu varlıklar aynı kaldılar; yunuslar ve balinalar da aynı kaldılar. Onların siz insanları bu kadar çok sevmelerinin nedeni, onların içinde de Tanrı'nın bulunmasıdır ve onlar sizinle umutsuzca iletişim kurmaya çalışırlar.

Dik duran yaratıklara gelince, onlar noktürnal (geceleri aktif olan) varlıklar haline geldiler, yani onlar etobur hayvan sürülerinin saldırısına uğramamak, hayatta kalabilmek için geceleri, karanlığın himayesinde yaşamaya başladılar. Onlar dağlara kaçmaya zorlandıklarında, orada harika bir sığınak buldular ve orada var olmaya devam ettiler. Ve onlar korkudan veya etobur hayvanlardan daha fazla kaçtıkça, bedensel olarak daha ağırlaştılar ve artık kaçamaz hale geldiler.

Dağlarda, bazı bataklık arazilerde ve çok soğuk bölgelerde yaşayan bu varlıklar, zamanla iz sürme becerilerini çok geliştirmiş olmaları sayesinde insanlardan kaçabilmişlerdir. Onlar Özlerinde saftırlar, yani çok iyi bir varlığa sahiptirler, ama korku onları o görünüme hapsetmiş ve öyle tutmuştur.

Onlar binlerce yıl boyunca insanlar tarafından hayvanlar

gibi avlanmışlardır. Onların kıllarla kaplı olmalarının nedeni nedir? Eğer siz de üzerinizde hiçbir giysi olmadan, sert hava koşullarına maruz kalsaydınız, çıplak bedeniniz koruyucu bir örtü olarak hızla o kılları üretirdi. Böylece siz çok kıllı ve biraz da utangaç hale gelirdiniz. İşte bu yüzden insanlardan saklanmak için dağlara ve bataklıklara çekilirdiniz. Koca Ayaklar, bugün varlığını sürdüren ilk, orijinal insanlardır; onlar korkunun kapanına kısıldıkları için o bedenlere hapsolmuşlardır.

Başka bir varoluş katının anlayışına sahip olan bazı varlıklar bu Koca Ayaklara umutsuzca yardım etmeye çalışmışlardır. Siz onlara Kızılderililer dersiniz. Onlar bu kıtada (Amerika) yaşayan ilk insanlar değildi. Burada yaşayan ilk insanlar Koca Ayaklar idi; Kızılderililer ise Atlantis denen büyük kıtada yaşamış olan büyük bir halktan geriye kalanlardı. Onların kökeni o ilk kızıl derili halka dayanıyor. Kızılderililerin, Koca Ayak ile ilgili, onun ulumaları, çığlıkları, ağlamaları ve inlemeleri ile ilgili efsaneleri vardır ve onlar bu yaratığın aydan geldiğini söylerlerdi. Bunun nedeni, onların, her ne zaman Koca Ayakları görseler, onlarla bağlantılı olarak büyük, parlak bir nesne de görmeleriydi. Onlar, uzun bir zaman boyunca, Koca Ayakların utangaçlıklarından ve ürekliklerinden kurtulmalarına yardım etmeye çalıştılar, ama bu yaratıklar onları anlamadılar, çünkü onlar artık -dik duran ve bilen- bir hayvan gibi olmuşlardı.

Onlar çok sayıdadırlar ve dağlarda, ormanlarda ve bataklıklarda çok zekice saklanmayı öğrenmişlerdir, çünkü ancak bu şekilde hayatta kalabilmişlerdir. Onlar hayvanlar gibi sakıngan ve tetikte yaşarlar, çünkü ancak böyle yaşayarak hayatta kalabileceklerini hep hatırlarlar. İyi, eğlenceli bir zaman geçirmek hayvanların yaptığı bir şey değildir. Onlar sadece hayatta kalır, varlıklarını sürdürürler.

Koca Ayak da böyledir, onun bildiği tek şey yaşamaktır

ve o insanlardan çok korkar. İnsanlar zekidirler ve daima, onları uzaktan izleyen bu varlığı yakından takip etmektedirler. Koca Ayak yunuslara ve balinalara çok benzer. Çok sayıda balina kendilerini sahillerinize vuracaktır ve insanlar onları tekrar okyanusa itmeye çalışsalar da onlar gitmek istemeyecekler, çünkü onlar insanların kollarında ölmek isteyecekler, çünkü insanlar onların kardeşleridir. İnsanlardan ayrı olmaları ve onlar tarafından vahşice katledilmeleri bu yaratıklarda büyük üzüntüye neden olmuştur. Ve onlar, denizde böyle öldürülmek yerine, sahillerinize gelip şefkatli insanlara yakın olmayı tercih edeceklerdir, çünkü bir balinanın ve bir yunusun ruhu insanınkiyle aynı ruhtur. Koca Ayak da öyledir. O, insanları sever, ama onların tehlikeli ve güvenilmez olduklarını da bilir. Onların kökeni on bir milyon yıl öncesine dayanır. Onlar çok kötü bir koku yayarlar, çünkü bedenlerindeki yağın akıp gitmemesi için yıkanmazlar, aksi halde kışın donarak ölebilirler.

Düşmüş Melekler
Erkek ve Kadın Olarak İlk Deneyim

Terra tekâmül edip kusursuz hale geldiğinde ve orada bitkiler, hayvanlar ve insanlar ortaya çıktığında, onu kuşatan sulu tabaka parçalanmış ve aşağı inen sular okyanusları oluşturmuştu. Sonra, daha önce Malina Gezegeni'nde yaşamış ve orada büyük bir anlayışa sahip olmuş olan savaşçı tanrıların kalıntıları, o sırada bulundukları Sabiteler Alanı'ndan, yani varoluşun temel-anlayış katından, büyük bir rüzgâr olarak -üç boyutlu bir kattan yükselmiş tanrılar olarak- heyecanla buraya geldiler. Onlar burada, daha sonra, titreşim frekanslarını düşürerek, yarattıkları bedenlere gireceklerdi.

Onlar, büyük rüzgârlar olarak gelerek, yaratılmış okyanusların üzerinde coşkunlukla estiler. Bitkilerine ve hayvanlarına, yaratılmış tüm besin formlarına yaşam nefesi üflediler. Büyük

ağaç yukarıya baktı ve yaratıcısının güzelliği karşısında eğilip selâm vermeye başladı.

Rüzgâr, kendini çoğaltmak ve enerjilerini bu katın her yerine, varlıkların insan Özü'nün tekâmülü için birbirleriyle iletişim kurabilecekleri her yere taşıyabilmek amacıyla kuzey, güney, batı ve doğu rüzgârları olarak bölündü. Bir grup dışında, tüm tanrılar aynı anda geldiler. Sabiteler Alanı'nda kalan bu grup da daha sonra, öncülerinin (ilk gelenlerin) çocukları olarak buraya gelecekti. Bu grubun hepsi bu katta kendi seçtikleri bölgelere geldikten sonra, muhteşem benliklerinin titreşim frekansını düşürerek, öğle güneşinizden daha da parlak ışıklar olarak tezahür etmeye başladı; onlar her yerde parlak ışıklar olarak ortaya çıktılar. Kadim tarihinizde, bu dünyaya gelen parlak insanlara tapan dinler vardı. İşte bu varlıklar onlardı. Gelecek yaşamlarda onlar kendilerine tapacak ve kendi tarihlerini yazacaklardı.

Onlar, titreşimlerini harika düşünceden, ışığa ve daha yoğun frekansa düşürmeye başladıklarında, önce kütlenin gölgesine ve en sonunda da ağır bir kütleye dönüştüler. Onlar hangi kıtada veya bölgede bedenlenmişlerse, bedenleri hemen bulundukları çevreye, güneş ısısına, çevrelerindeki mineral içeriğine uyum sağlamaya başladı.

Güneş ışınlarına en çok maruz kalan bölgelerde bulunanların -ışıkları değil- derilerinin rengi gittikçe kararırken, onlar kendi yarattıkları çevreye kolayca uyum sağladılar. Sizin zamanınızda, bugün, deri renginin farklılığı kimsenin bir diğerinden ayrı, farklı, aşağı ya da üstün olduğu anlamına gelmiyor. Bunun aksini kim söyleyebilir? Bu deri renklerinin farklılaşması tamamen, bu varlıkların -bedenlerini korumak için- bulundukları çevreye ve iklime uyum sağlamalarından kaynaklanıyordu.

Dünyanın daha kuzeyinde yaşayan varlıkların deri, göz ve saç renklerinin daha açık olması da orada maruz kalınan gü-

neş ısısından ve çevredeki değişken mineral içeriğinden kaynaklanıyordu.

Tüm bu yaratıcılığın sürekli genişlemesini, yaratıcılığın sevincinin hissedilmesini, Öz'ün tamlığının hissedilmesini sağlayan şey, onun kaynaklandığı Tanrı, Baba, yani sonsuza dek genişleyen düşünce idi. O hepinizdi. Tüm tanrıların Dünya'ya büyük bir rüzgâr[56] gibi geldikleri yazılmıştır ve bu doğrudur; sular onların etkisiyle dalgalanmış, bitkiler eğilmiş, hayvanlar havaya bakıp o rüzgârı hissetmiştir. Böylece, tanrılar seçtikleri bölgelere gelmiş, kusursuz düşünceyle erkeği ve kadını yaratmış ve onlar olmuşlardır (bir tanrı, hem kadın hem de erkek olarak bedenlenmiştir).

Böylece, ortaya beş büyük ırk çıktı.[57] Bu ırklar sizin katınızda büyük bir kardeşliğin ilk anlayışlarını oluşturdular. Onlar, kendilerinden önce gelen sevgili kardeşlerinin çiftleşmeleri yoluyla onların çocukları olarak gelmek üzere Sabiteler Alanı' nda kalmışlardı. Onlar hangi ırkta doğarlarsa doğsunlar, büyük beyaz varlıklar, büyük beyaz sütunlar, büyük beyaz kardeşlik ya da tanrılar olarak adlandırıldılar. Onlar bu dünyaya geldiklerinde, hemen içinde doğdukları çevresel koşullara uyum sağladılar.

Atlantis adı verilen bölgeye de büyük bir rüzgâr geldi ve orada ortaya çıkan insanlar zaman içinde kızıl derili oldular, çünkü Atlantis'in toprağı kızıl renkteydi.

Lemurya veya anayurt denen bölgede ortaya çıkan insanlar ise, o sırada var olan dev hayvanları[58] da destekleyen fosfordan dolayı sarı derili oldular.

---

56 Bu imaj, Yaratılış Kitabı'nın ilk bölümünde yer almaktadır.

57 Beş ırk, dünyanın çeşitli bölgelerinin mineral içeriği ve doğal çevresi tarafından üretilen -beyaz, kızıl, sarı, siyah ve yeşil- deri renkleriyle birbirinden ayrılır. Yeşil deri renkli ırk, Dünya'nın içinde yaşamaktadır. Bu kitabın daha sonra yayınlanacak ikinci cildinde, *Dünyanın Merkezinde Yaşam* başlıklı bölümde bu konuda daha geniş bir bilgi yer alacaktır.

58 Dinozorlar.

Ekvator bölgesinde, iki karanın birbirine bir kanal bölgesiyle bağlandığı Attu adı verilen topraklarda yaşayan insanlar ise, güçlü gelen güneş ışınlarının etkisinden dolayı kara derili olmuşlardı. Böylece, onların bedenleri de bu sıcak iklim koşullarına uyum sağlamıştı. Derileri kararmıştı ve onlar nazik kafa derilerini koruyan kalın, kıvırcık saçlara sahip olmuşlardı. Ve göz renkleri, parlak ışığa bakabilmelerini sağlamak için koyulaşmıştı.

Kuzeyde ise sapsarı saçları, mavi gözleri ve beyaz tenleri ile harika insanlar ortaya çıkmıştı, çünkü onlar güneş ışınlarının daha zayıf olduğu bir bölgede yaşıyorlardı. Onlar Lemurya ve Atlantis zamanında bile bilinirlerdi. Tüm bu süreç aslında bir anda -ama sizin zaman anlayışınıza göre çok uzun bir zamanda- tamamlandı. Bu sürecin tamamlanması, buraya doğum yoluyla gelecek tanrıları içeren süreç nedeniyle uzun bir zaman aldı. Sonunda hepsi burada doğdu. Böylece beş büyük ırk ortaya çıktı ve bunların hiçbiri diğerinden daha aşağı bir ırk değildi.

İnsan, insanlık yaratıldığında, harikaydı ve aslında Tanrı olduğunu asla unutmuyordu. O, Tanrı'ya tapınırken, aslında kendine tapınıyordu. Ancak, insanın doğasında rekabetçilik, rekabet yüzünden öfkelenme ve yok etmek için saldırma eğilimi de vardı. Bu onun doğasında vardı.

Tanrıların Kar Gibi Yağışı ve Genetik Tekâmül

Siz hiç bir yerde oturup, gökten sessizce yağan karı izleme fırsatı buldunuz mu? Bunun çok güzel bir manzara olduğunu düşünmediniz mi? Bu kar yağışı, involüsyon sürecinde tanrıların katlardan geçerek birinci kata düşüşleri için yapılabilecek son derece basit bir benzetmedir.[59]

Söylemek istediğim şey, hepinizin tüm o süreçten ve tüm o katlardan geçerek buraya gelmiş olduğunuzdur. Şimdi siz bu

katta, insan tekâmülü sürecinde bulunuyorsunuz. Ama siz yağan ilk kar tanesi miydiniz? Hayır. Siz yağan ikinci, üçüncü, dördüncü, beşinci veya altıncı kar tanesi miydiniz? Hayır, değildiniz. Siz morötesi mavi (dördüncü) katta içinde bulunduğunuz bedenin tadını çıkarırken, başkalarının bu düşüşü çoktan gerçekleştirmiş, görünür-ışık ve kızılötesi katlarından geçip buraya gelmiş olmaları mümkün müdür? Kesinlikle mümkündür.

Siz (hitap ettiği grup), o zaman Terra olarak adlandırılan bu yere geldiğinizde, sizden önce gelmiş olan tanrılar en iyi yaptıkları şeyi yapmakla, realiteyi yaratmakla meşguldüler; siz bilinç ve enerjinin realitenin doğasını yarattığını biliyorsunuz. Yani siz buraya geldiğinizde, onlar çoktan burada işe girişmişlerdi. Şimdi onların çalışmalarının bazılarını inceleyelim. Modern kültürün çoğu, insanlığın sadece iki milyon yıldır burada bulunduğunu, ama en gelişmiş toplumların iki ila beş bin yıl önce ortaya çıktığını kabul eder. Ya ben size, geçmişte gününüz teknolojisinden daha üstün ve olağanüstü bir teknolojiye sahip olan uygarlıkların ortaya çıktıklarını ve en son, dört yüz elli beş bin yıl önce burada bulunan grubun sadece uzaya ve zamana değil, boyutlararası uzaya ve zamana da hükmettiğini -onların uzayı eğip bükebilmek gibi olağanüstü bir yeteneğe sahip olduklarını ve yıldızlararası yolculuklar yapabildiklerini- söylesem, ne derdiniz?

---

59 Ramtha'nın kozmolojisine göre, yedi bilinç ve enerji düzeyine karşılık gelen yedi varoluş katı vardır. Bu yedi düzey involüsyon süreciyle ya da bilincin kendi düşüncelerini incelemesiyle yaratılmıştı. Fiziksel evren birinci kata, Hertzian frekans bandına, en düşük enerji frekansına aittir. İkinci kat, toplumsal bilince ve kızılötesi frekansına, üçüncü kat bilinçli farkındalığa ve görünür ışığa, dördüncü kat köprü bilincine ve morötesi maviye, beşinci kat süper-bilince ve x-ışınına, altıncı kat hiper-bilince ve gamma ışınına ve yedinci kat da ultra-bilince ve Sonsuz Bilinmeyen frekansına karşılık gelir. Bu yedi bilinç ve enerji düzeyi ve involüsyon ve evolüsyon süreci hakkında tam bir açıklama için, Ramtha'nın, *Realiteyi Yaratma Rehberi* (Yelm: JZK Publishing, 2004) adlı kitabına bakınız. (Bu kitap Akaşa Yayınları tarafından yayınlanmıştır.)

Bunun bilimcilerinizin söylediklerine aykırı olduğunu biliyorum, ama onlar neyi biliyorlar ki? Onlar sadece bu hayatta buradaydılar. Söylemek istediğim şey şu: İnsanlık, bilimin algıladığından çok daha yaşlıdır. Ve dört yüz elli beş bin yıl önce var olan son uygarlığın, on milyon yıl önce var olan uygarlık kadar parlak ve görkemli olmadığını söyleyebilirim.

Evet, dediğim gibi, siz buraya geldiğinizde, buradaki tanrılar bitkileri ve hayvanları, vahşi yaratıkları ve kır çiçeklerini, baharatları, kökleri ve tohumları çoktan yaratmışlardı. Onlar, çeşitli otları ve ağaçları ve -bu dünyada artık bulunmayan- meyveleri çoktan yaratmışlardı. Peki, onlar bunları nasıl yarattılar? Onlara uzun zaman önce öğretilmiş olan şeyi yaparak... Onlar bir düşünceyi hayal ettiler ve o hayale analojik bir zihinle odaklandılar.[60] Peki, biz zaten var olan, durağan bir çevreyi nasıl etkileyebiliriz? Bir zamanlar içinde yaşadığımız çevreleri etkilediğimiz gibi, aynı şekilde etkileriz. Biz o çevreleri involüsyon sürecimizin bilgisini uygulayarak etkiledik. Bu bilgiye dayanarak, ruh belleğimizle, bu bedenle yeni bir hayal üzerinde odaklanabilirdik. Eğer palmiye ağacında bir değişiklik yapmak istiyorsak, örneğin suya dayanıklı bir palmiye yaratmak istiyorsak, bunu nasıl yapardık? Tüm yapmamız gereken şey, böyle bir bitkiyi tasarlamak ve onu Sıfır Noktası'ndaki analojik konumuna yerleştirmekti.

İşte Tanrı'nın bu kadar dikkate değer olduğu nokta budur. O palmiye zaten vardır. Palmiyenin deniz suyuna dayanıklı olmasını isteyen bir grup tanrı, bu değişiklik üzerinde çalışır. Böylece -o sırada ilkel görünümlü küçük bedenlerde bulunsalar da- onların tanrılar olarak yapmaları gereken tüm şey, yaratmak istedikleri şeyi yoğun bir biçimde arzulamaktır; çünkü bilinç ve enerji olarak, birincil Kaynak olarak, Gözlemciler ola-

60 Analojik zihin, üzerinde odaklanılan düşüncelerin tezahür ettirilerek realiteye dönüştürülebildiği transımsı bir zihin halidir.

rak onlar bir enerji okyanusunun yasa yapıcılarıdır. Palmiye ağacı, yoğunlaşıp katılaşmış düşünceden, ayırt edici özellikleri ona yaratıcı bir tanrı tarafından verilmiş ve kütle olarak şekillenmiş olan enerjiden başka bir şey değildir.

Şimdi bilim, en azından, içinizdeki Gözlemci'nin parçacık alanlarının tepki göstermesine neden olduğunu ileri sürerek, size verdiğim bilginin bir kısmını kanıtlama yoluna girmiştir. Dahası, bilim enerjinin bir dalga formunda olduğunu ve bu dalganın sadece bir dalga gibi hareket etmediğini, onun gözlemlendiği anda çökerek katı forma dönüşebildiğini söylemektedir. Gözlemci oradan uzaklaştığında, katı form çözülmeye ve tekrar dalga şeklinde hareket etmeye başlamaktadır. Öyleyse, Gözlemci kimdir? Gözlemci sizsiniz. Realite nedir? Bir potansiyel enerji alanı, katı hale gelse de, çözülüp, odaklanmış düşünceye göre yeniden şekillenebilir. Böylece, bir tanrının yapması gereken tüm şey, palmiyenin daha geniş bir versiyonunu hayal etmek ve onun üzerinde dikkatle odaklanmaktı.

Bu tanrı daha yavaş bir zaman çerçevesinde bulunduğundan, o enerjinin değişmesi biraz daha uzun zaman alacaktır; yani eğer o palmiye ağacı altıncı katta bulunuyor olsaydı, o enerji çok daha hızlı bir biçimde değişirdi. Bunu anlıyor musunuz? Ama yine de o değişecektir. Neden? Çünkü bir tanrı onun değişmesini istemiştir. Peki, bu tanrı kimdir? Bu tanrı, bilimdeki Gözlemci'den başkası değildir. O, çılgınca dalgalanan enerjinin çöküp onun algıladığı forma dönüşmesine neden olabilen varlıktır. O enerji, Gözlemci'nin düşünme biçiminden kolay etkilenir. Bu doğrudur.

Evet, siz kendi kar tanenizi oluşturup bu kata yağmadan önce buraya gelmiş olan ilk tanrılar burada tam bir tekâmül aşaması geçirmişlerdi. Ve siz buraya indiğiniz zaman, burada kadim ormanlar, hayvanlar, av kuşları, nehirler, tohumlar ve güzel bitkiler çoktan var olmuştu. Burada kanyonlar ve dağ-

lar vardı ve yenecek sulu meyveler çoktan var olmuştu. Sizden önce birileri bunu yapmıştı. Siz bu kata indiniz ve o gece çiftleşen ilkel bir insansı varlığın rahmine bir kar tanesi gibi düştünüz. Ve sizin enerji alanınız bu oldu. Biz, dalgalanan enerjinin yayılım alanından, derinliğinden ve genişliğinden başka bir şey olmayan bilinen enerji alanlarını incelemiştik ve tüm bu enerji bizden kolay etkilenir, çünkü biz onu öyle yarattık.

Böylece, siz buraya gelip, o sırada çiftleşen varlıklar vasıtasıyla ve doğum süreci sonucunda bir bedene sahip oldunuz.

Siz, kızılötesi (ikinci) katta bulunan, ama dünyaya bağlı olan ve buraya sık sık uğrayan ruhsal bir varlık olabilirsiniz. Dünya katına bu kadar yakın olmanızla ilgili sorun, sizin onun zamanı için uygun bir vasıtaya, yani bir bedene sahip olmamanızdır; bu durumda, siz buradaki bitkileri koklayamaz ve tadamazsınız. Siz gök mavisini algılayacak gözlere ve bir insanla kucaklaşmanın verdiği duyguyu hissedebilecek bir bedene sahip değilsinizdir. Böylece, siz uzanıp bir gülü tutmaya çalışırsınız, ama eliniz onun içinden geçer, çünkü sizin kızılötesi bedendeki eliniz o gülden daha hızlı titreşmektedir. Böylece, sizin, bu katta var olabilmek için, o gülle aynı hızda titreşen bir bedene girmeniz gerekir. Ancak bu şekilde bir meyveyi tadabilir, gök mavisini görebilir ve bir insanın sizi kucaklayışını hissedebilirsiniz. Yani, sizin yaptığınız şey buydu.

Böylece, siz hazır bir çevreye geldiniz. Ama burada bir bitki yaşamının bulunması, sizden önce gelen büyük yaratıcıların harekete geçirdikleri (yarattıkları) şeyi değiştirmemeleri gerektiği anlamına mı geliyordu? Hayır, sizin harekete geçirilmiş olan şeyi değiştirmeniz gerekiyordu, çünkü enerji düşünceden kolay etkilenir ve onun kendi yüksek varoluş katına doğru tekâmül etmesi gerekir. Böylece, siz buraya indiniz ve bir şeyleri değiştirmeye başladınız.

Siz neyi biliyordunuz? Eğer Terra'da bir insan bedeniyle

bir ağaca hiç toslamamışsanız, o zaman bir ağacın ne olduğunu nasıl tanımlayabilirdiniz? Böylece, siz burada bir bedene sahip olduğunuzda, ağaçları göremediniz. Onları neden göremediğinizi biliyor musunuz? Çünkü onlar sizin bilincinizde yer almıyordu. Onlar bilincinizde neden yer almıyordu? Çünkü onları yaratmış olan siz değildiniz. Böylece, sağa sola amaçsızca koşarken bir ağaca tosladığınızda, ilk kez gerçek, canlı bir ağaçla etkileşime girmiş oldunuz. Orada, toslamış olduğunuz şeyi ilk kez gördünüz. Ve ilk ağacı gördüğünüz anda, diğer ağaçları da görebildiniz.

Öyleyse burada sizin koşarken ona toslamadığınız ya da onu yemediğiniz için asla tanımadığınız ne kadar çok şey vardı? Doğrusu, çok fazla şey vardı. Öyleyse, eğer buraya geldiğinizde bir ağacın ne olduğunu bile bilmiyorsanız, bu sizin yaratma bilgeliğinizin çok yetersiz olduğu anlamına geliyordu. Böylece, insan hayatında tekâmül, fiziksel bedenden daha düşük titreşimli bir unsur var olmadığından, sizin onun zaman-akışında ileri doğu gitmenizle ilgilidir. Bunu yapmak için, bir insan bedeninde yavaş yavaş büyümeniz, bir insan bedeninin -duygusal anlayış yaratan- yetilerini kullanmaya alışmanız gerekir. Eh, bu da uzun bir zaman alabilir.

Size bir örnek vereyim: Diyelim ki siz bu dünyaya Tyrannosaurus Rex'in şöhretinin doruğunda olduğu bir zamanda geldiniz. Bu yaratığın adını hiç duydunuz mu? Onun çok kötü bir ünü vardır. Diyelim ki siz Tyrannosaurus Rex'i hayatınızda hiç görmemiştiniz. Böylece, bir gün -sırf anneniz size onları gösterdiği için- keşfettiğiniz meyveleri toplayıp yemekle meşgulken, birden sırtınızda sıcak bir rüzgâr hisseder ve uzakta patlayan bir volkanın sesine benzeyen bir ses işitirsiniz. Geriye dönüp baktığınızda, gördüğünüz şeyi tam olarak tanıyamazsınız, ama ileri çıkmış dişleri görürsünüz. Çünkü diş denilen şeyleri daha önce görmüşsünüzdür.

Birden, bu ağızdaki dişlerin annenizin ağzındaki dişlerden çok daha büyük olduğunu ve onun nefesinin çok sıcak olduğunu ve pis koktuğunu fark ettiğinizde, artık orada olmak istediğinizden emin olamazsınız. Böylece kalkıp, o küçük, insansı bedeninizin yapabildiği kadar hızla koşmaya başlarsınız. Koşarken geriye baktığınızda, bu yaratığın şekil almaya başladığını görürsünüz ve dönüp ona her baktığınızda, onun daha büyük ve daha kötü hale geldiğini görürsünüz. Dahası, o gittikçe size yetişmektedir.

Sizin bedeninizde tekâmülsel genler vardır. Başka bir deyişle, insan bedeni ebeveynlerinin genetik kalıpları tarafından yaratılır. Peki, ebeveynler kendilerinden daha iyi bir çocuk üretecek genleri nasıl geliştirirler? Siz bu genleri -ebeveynlerinin bütününden daha gelişkin bir varlık üreten- daha uyumlu bir biçimde bir araya getirenin rastgele bir çiftleşme eylemi olduğunu söyleyebilirsiniz. Hayır, bu böyle değildir.

Ebeveynlerinizin sizin kendilerinden daha iyi olmanızı nasıl sağladıklarını biliyor musunuz? Çünkü ebeveynlerinizin hissetmiş oldukları her duygu genetik bir kalıp olarak onların genlerine aktarılmıştı. Böylece, sizin babalarınızın ve analarınızın günahlarını miras aldığınız, o günahların gelip size musallat olacağı şeklindeki eski deyiş aslında kötü bir anlama gelmez. O sadece sınırlılık anlamına gelir. O, sizin annenizin duygusal korkusuna, babanızın içsel kuvvetine sahip olduğunuz anlamına gelir. Siz annenizin şefkatine ve babanızın azmine sahipsinizdir. Eğer sizin sırtınız babanızınkinden daha dik ve güçlüyse, bunun nedeni, babanızın azminin onun genlerinde -dölünün güçlü bir sırta sahip olmasını sağlayan- bir mutasyona neden olmuş olmasıdır.

Herkes ebeveynlerinin bedenini giymektedir, ama bu beden gerçekte onların ebeveynlerinin tutumlarıdır. Siz bir korku hissettiğiniz her seferinde, o korku duygusal bedeni etkiler. Duygusal beden de o korkuyu DNA'daki bir programa dam-

galar. Siz bir başarı kazandığınız her seferinde, bir arzu hissettiğiniz her seferinde -sırtınızın daha güçlü olmasını, beyninizin daha iyi çalışmasını, gözlerinizin daha iyi görmesini dilediğiniz her seferinde- bu şeyleri içtenlikle hissettiğiniz her seferinde, bu tutumlarla gelecek nesilleri etkilemektesinizdir. Anlıyor musunuz?

Şimdi o kovalamaya geri dönelim. Bu küçük varlık tüm gücüyle koşmaktadır. Çok geçmeden, bu yarışı o sıcak nefesin ve kötü dişlerin kazanacağını anlar. Ve onun düşündüğü son düşünce, "Keşke daha uzun bacaklara sahip olsaydım"dır. Böylece, o devasa yaratık onu parçalayıp yutarken ve onun ruhu ve Özü bedenden ayrılırken onun son düşüncesi bu olmuştur. Böylece, bu varlık çok olağanüstü bir ölümle bedeninden ayrılır. Ölmek onun buradaki ilk deneyimidir ve bu o kadar da kötü bir deneyim olmamıştır. O, ışığa[61] geri döndüğünde ise orada onu inatçı ve aksi bir varlık beklemektedir.

Bu varlık, "Ne yaptığını görelim bakalım" der.

O, "Peki, görelim" der ve onlar filmi yeniden oynatarak izlerler.

Varlık, "Hâlâ geri dönmek istiyor musun?" diye sorar.

"Evet, geri dönmek istiyorum."

"Neden geri dönmek istiyorsun?"

"Çünkü geri dönmek istiyorum."

"Orada ne yapacaksın?"

"Daha iyisini yapacağım."

"Neden daha iyisini yapmak istiyorsun?"

"Çünkü daha iyisini yapmak istiyorum."

"Öyleyse git. Ben burada kalacağım."

"Öyle olsun."

---

61 Görünür ışık katı olan üçüncü kat, ölümden sonra yaşamın gözden geçirildiği yerdir. Bkz. Ramtha, *Doğumun ve Ölümün Gizemi: Benliği Yeniden Tanımlamak* (Yelm: JZK Publishing, İkinci ed. 2017). (Bu kitap Akaşa Yayınları tarafından yayınlanmıştır.)

Böylece, bu varlık yaşamını gözden geçirirken, o süreçteki son şey, onun daha uzun bacaklara sahip olmayı arzu etmiş olmasıdır. O daha uzun bacaklara sahip olmayı gerçekten ister. Şimdi, o yeni bedenini düşünürken, o bedenin sonraki evrimi daha uzun bacaklar olacaktır. O yaşamını gözden geçirirken, aynı dinozor başka bir insanı kovalamaktadır, ama bu insan biraz daha akıllıdır. O bu yaratığı daha önce izlemiştir. Böylece, koşmaya başladığında, o Tyrannosaurus Rex'ten daha iyi manevra yapar, çünkü o diğer varlıktan biraz daha akıllı ve biraz daha uzun bacaklıdır. Ama tam güvende olmak için, o, "Keşke bacaklarım biraz daha uzun olsaydı" der. Sonra, akıllı olduğu için bir yere saklanır, aptal yaratık onu göremez ve böylece bu insan kaçıp kurtulur. O gece o soğuk terler dökerek kulübesine döner ve karısına bu vahşi deneyimini anlatır. O, bu canavarı nasıl kahramanca bir biçimde atlattığını en ince ayrıntısına kadar anlatır. Ve bu mutlulukla onlar sevişirler.

Şimdi, sevişmenin mutluluğu içinde, o, karısının rahmine yepyeni bir tohum aktarır ve bu spermin içinde o günün heyecanı şifrelenmiştir. Böylece, o gece döllenen çocuk annesinin rahminde büyümeye başlar. Bu çocuk, ebeveynlerinin deneyimine dayanan bir tekâmülle, onlardan daha tekâmül etmiş olarak doğacaktır. Böylece aşağıda bir çiftleşme, şehvet, yukarıda ise yaşamı spiritüel bir biçimde gözden geçirme vardır. Peki, bu ikisi nerede buluşur? Yatakta elbette, çünkü daha uzun bacaklara sahip olmak istemiş olan varlık fiziksel bedene geri dönmek istemektedir. O bir tanrıdır ve o bu deneyime sahip olmalıdır. Ve böylece bu tanrı rahimdeki cenini teslim alır ve o bedeni yaratır. Sonunda çocuk doğar ve bir gün o rakibiyle karşılaşmak zorunda kalacaktır, çünkü onun arzusu budur. O bunu neden arzulamaktadır? Çünkü o bir tanrıdır. O, tanrı olduğunu bilmez, ama öyledir ve bunun için gerekli donanıma sahiptir.

O bu canavarla neden tekrar karşılaşmak zorundadır? Çün-

kü onun, bilinmeyeni bilinir kılabilmek için, bu zor durumla tekrar yüzleşmesi ve onunla başa çıkması gerekmektedir. Böylece, o büyüyüp ince ve ebeveynlerinden daha uzun boylu bir delikanlı olduğunda, bir gün bu korkunç yaratık köylerine saldırır ve önüne çıkan herkesi katletmeye başlar. Delikanlı bu yaratığın önüne düşüp koşmaya başlar ve böylece kovalamaca da başlar. Peki, ne olacaktır? Bu, oluşmakta olan kaderdir. Delikanlı bu canavardan daha hızlı koşar ve çok geçmeden canavar tökezleyip yere düştüğünde, o, "Tanrı bu bacaklarımı kutsasın" diye düşünür. Peki, o bir daha Tyrannosaurus Rex'ten korkacak mıdır? O artık hazır mıdır? Şimdi o bu dünyaya nasıl bir döl verecektir? Daha uzun bacaklı ve daha akıllı varlıklar; işte bu genetik tekâmüldür.

Sevgili varlıklar, umut vardır. Umut şudur: Siz bir daha asla insansı bir yaratık olmayacak, sadece daha da iyi hale geleceksiniz. Siz asla daha kötü hale gelmeyeceksiniz, Siz zaten daha kötü halde oldunuz. Bu insan katında aynı anda birçok realite düzeyinin var olduğunu biliyor muydunuz? Birbirini izleyen her nesil bir öncekinden daha üstün insanları dünyaya getirmektedir. Böylece, burada güzel, harika bir yaratıcılık meydana gelmektedir. Tanrıların yuvası kendi kendini sürdürmekte ve genişletmektedir. Ve tüm bunları başlatmış olanlar bizlerdik

Sizler kendi enkarnasyonlarınızın genetik bedenlerinin öyle olmalarından sorumluydunuz ve hâlâ öylesiniz. Sizler sorumluydunuz, çünkü beden yaşayan bir tanrının tapınağıdır. Yaşayan tanrı yedi semavi katı bilir, o tüm bu düzeylerden geçerek buraya gelmiştir, o düzeylerin bedenlerini de taşır ve kendi tanrısallığı tarafından muktedir kılınır. Peki, o tanrısallık nedir? Zihnin maddeden üstün olması ve onun bulunduğu her çevreyi -en güzel hali içinde- değiştirebilmesidir. Yasa budur. Sizin bugün sahip olduğunuz beden, Dünya'ya indiğinizden beri ge-

çen on buçuk milyon yıl içinde meydana gelen insan tekâmülünün sonucudur. Eğer bir doğal tarih müzesine gidip ilk fosillerden bazılarını incelerseniz, insanın tekâmül ettiğini ve en çarpıcı evrimin onun beyninde meydana geldiğini, beynin zaman içinde büyüdüğünü görürsünüz.

Buraya ilk kez geldiğinizde ve bir ağacın ne olduğunu bile bilmezken büyük bir beyne ihtiyacınız yoktu. Sizin iri gözlere ve sert bir alına ihtiyacınız vardı. Ama siz daha fazla yaşam deneyimi kazandıkça, daha fazla bilgilendikçe, beyninizi realiteyi yaratmak için daha fazla kullandıkça, beyniniz de büyüdü. Buraya sizden önce gelen ağabeylerinizden biraz yardım almıştınız, onlar size genetik tohumlarını vererek tekâmül sürecine hızla başlamanızı ve cangıllardan uygarlığa doğru gelişmenizi sağlamışlardı. Şimdi sizin beyin boşluğunuz eskisinden çok daha büyük. Bu ne anlama gelir? Bu, sizin bu düzeyde yaratma kapasitenizin olağanüstü olduğu ve tanrınızın bu beyni bu dünyada cenneti yaratacak bir zihni üretmek için kullanabileceği anlamına gelir. Başka bir deyişle, siz aydınlanmadan önce beyninizin onda birinden de azını kullanırsınız. Aydınlanmayı entelekt ile karıştırmayın. Onlar aynı şey değildir.

Entelekt, ezberlenmiş tarihtir ve onun deneyimle bir ilgisi yoktur. Aydınlanma deneyimdir, çünkü o durgunlaşıcı değil, tekâmül edicidir. Aydınlanmamış bir kişi, zeki olsa da, hâlâ beyninin sadece onda birini kullanmaktadır; peki beynin geriye kalanında ne olup bitmektedir? O bir şeyin olmasını beklemektedir. Peki, o şey nedir? Onun içinde Tanrı'nın uyanması, ne olduğunu bilmesi ve beynin yedi bedenin tümünü bir bedende harekete geçirmeye hazırlanmasıdır.

Üstatlığın Mesihliğe dönüşme öyküsü, insan beyninin Tanrı'yı fiziksel bedende açıkça tezahür ettirecek kadar gelişmesidir. Bir insan Tanrı olduğunu idrak ettiğinde, yedinci katta sergilediğimiz gücü, zamana ve uzaya hükmetme gücünü, yani bir

düşünceyi düşündüğümüz anda onu tezahür ettirebilme gücünü bu en düşük titreşimli katta uyandırabilir ve beyin o gücün sergilenmesine yardımcı olacak şekilde gelişir. Bu nasıl olabilir? Beyin sadece sindirim sisteminizi ve kardiyovasküler sisteminizi yönetmekten, nörolojik belleği depolamaktan, değişken ve inatçı bir kişiliği barındırmaktan çok daha fazlasını yapar. O bir tanrıyı barındırabilir ve sizin kullanmadığınız beyin bölümü, siz uyandığınızda ve kim (Tanrı) olduğunuzu bildiğinizde çalışmaya başlayacak olan bölümdür.

O bunu nasıl yapacaktır? Size, beşinci kattayken bile altıncı kattaki akrabalarınızı ziyaret edebileceğinizi söylediğimi hatırlıyor musunuz?[62] Bunu yapabilmek için, o bedeni bırakıp yeni bir beden almanız gerekeceğini söylediğimi de hatırlıyor musunuz? Sizden önce bu dünyaya yağan o kar taneleri sizin tanrısal erkek ve kız kardeşlerinizdir. Onlar, burada sizden daha uzun bir süre bulunmalarının dışında, sizinle aynıdırlar. Ve onlar size genetik miraslarını bıraktılar ki bu miras onların erişmiş oldukları bir yetenekti. Peki, o yetenek neydi? Onlar, bir yedinci-düzey zihninin ortaya çıkmasına yardımcı olabilecek ve bu zihinle buradaki yavaş zamanda yedinci düzey (kat) zamanını tezahür ettirebilecek bir beyin yaratmışlardı. Ne dediğimi anladınız mı? Başka bir deyişle, bir hindistan-cevizinin suda yüzmesini sağlayacak bir deri geliştirmesini on bin yıl beklemek yerine, bir üstat -bir insan bedenindeki Tanrı- onu, analojik zihinle odaklanarak bir anda yaratabilir. Bu beyin bu kapasiteye sahiptir ve sizden önce buraya gelmiş olan tanrıların sizin de bu yeteneğe sahip olmanız için size verdikleri armağan buydu.

Bu aslında ne anlama gelir? Bu, sizin içinizde ölümsüzlük potansiyelinin bulunduğu, ama bu potansiyeli yedinci-düzey bilinci ile gerçekleştirebileceğiniz anlamına gelir. Mesih'in tan-

62 *Realite Sadece Bir Rüyadır* başlıklı Birinci Bölüm'de, bu ziyaret konusun dan genel anlamda söz edilmektedir.

rı/erkek ve tanrı/kadını gerçekleştirmekle ilgili olduğunu bilmiyor musunuz? Bu şu anlama gelir: Eğer biz aranızdan genç ya da yaşlı herhangi bir insanı alıp, sizin içinizdeki Tanrı'yı uyandırırsak, o Tanrı o kadar muazzam bir güç sergileyebilir ki beyin tüm Tanrı zihninin ortaya çıkmasına yardımcı olabilir ve milyonlarca yıl alabilecek bir genetik tekâmül tek bir hayatta gerçekleştirilebilir. Eğer biz burada yaşayan ve o beyni kullanan bir yedinci-düzey varlığına sahip olsaydık, bu varlık, Sıfır Noktası'na sizden -yani burada çok yavaş olan zaman etkeniyle uğraşan bir insandan- daha yakın olurdu. Dahası, sizin içinizdeki Tanrı uyandığı zaman, büyüklerinizden size bir armağan olan beden sadece yaşlanmayı durdurma kapasitesine sahip olmaz; onun beyin ve sinir sistemi sayesinde sahip olduğu içsel üreteç bedeninizdeki her hücrenin çok hızlı titreşmesine, neden olur; öyle ki Hertzian frekansında doğmuş olan bedeniniz morötesi-mavi (dördüncü düzey) frekansında titreşmeye başlar. Ve siz bu titreşim frekansını deneyimlemek için bir daha asla ölmek zorunda kalmazsınız.

Aranızdaki, aydınlanmış bir insan kendi kendine şöyle söyleyebilir: "Ben sadece bir kere yaşamadığımı biliyorum, çünkü bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Eğer ben, bana küçük bir yaşam verip sonra da başarısız olduğum için beni lanetleyen duygusuz bir Tanrı'nın bir laboratuarda yaptığı bir deneysem, bir kere yaşamak bana mantıklı gelirdi. Ama bunun böyle olduğunu düşünmüyorum. Ben birçok hayat yaşadığımı bilsem de, onları hatırlayamamamın nedeninin, onları sadece bu hayatta doğmuş olan bir beyinle hatırlamaya çalışmam olduğunu düşünüyorum.

Benim bugün sahip olduğum beyin beş yüz yıl önce sahip olduğum beyin değildir. Ve eğer bellek yetisi, hipotalamus vasıtasıyla, beyin-dalgası frekansımdaki belirli bir nöroneti (sinir-hücresi-ağını) kontrol etmeye bağlıysa, o zaman benim beş yüz

yıl önce sahip olduğum anılar beynimde bulunuyor olamaz, onlar başka bir yerde olmalıdır. Böylece, ben şu anda hatırlayamasam da, daha önce de yaşamış olduğumu biliyorum, çünkü bu bana amaç ve hayatıma saygınlık verir. Ve eğer ben bunu biliyorsam, o zaman benim belleğim başka bir yerde yer almaktadır ve yine bir yerlerde benim hatırlama yetisine sahip olmam gerekir. Belki o benim bilinçaltımdadır ya da belki söylenenler doğrudur: Belki ben bir ruha sahibim ve belki bu ruh o kadar çok tanrısal bir niteliğe sahip değildir, belki o benim yapmış olduğum her şeyi -bilinir kıldığım ve Tanrı'ya ilettiğim her şeyin kaydını tutmak amacıyla- kaydeden bir bilgisayardır. Öyleyse ruhumun tüm anıları barındırdığını söyleyebilirim. Ama ruhum nerededir? O, kafamda bulunuyor olamaz. O epifiz salgıbezimin bulunduğu yerde olamaz, çünkü eğer epifiz salgıbezi serotonin ve melatonin hormonlarını salgılayan kimyasal bir imalathane ise, ruhum neden orada yaşamak istesin? O başka bir yerde olmalıdır ve ben onun yakında bir yerde olduğunu biliyorum. Ama eğer o yakında bir yerdeyse, ben onun nerede olduğunu neden bilmiyorum?"

Eğer siz gerçekten aydınlanmış olsaydınız, şöyle devam ederdiniz: "Eğer bilinç ve enerji realitenin doğasını yaratıyorsa ve eğer benim (alın bölgesinde yer alan) ön lobumda bir arzu olarak tuttuğum şey görünmeyen enerji dünyasını gerçekten etkiliyorsa, o zaman bunun üzerinde biraz düşünmeliyim. Bu noktaya kadar hayatım tam onun olmasını beklediğim gibi oldu, çünkü onu ben yarattım. Hepsini ben yaptım. Ben ıstırap çekmek için ıstırap çektim ve arkadaşlarımı zorbalar haline getirdim. Bunu ben yaptım. Ve genetik durumumdan ötürü ebeveynlerimi suçladım. Ama bu yüzden neden onları suçlamalıyım? Benim genetik durumum sonuçta spiritüel tekâmülüme eşit değil mi? Öyle olmalı. Tüm hayatım boyunca ben gerçekten kendi realitemi yaratıyordum ve onu inanç sistemime dayanarak

yarattım. Eğer bu doğruysa, o zaman tüm yapmam gereken şey, bir hayali tutkuyla ve duygusal olarak içermektir. Diyelim ki bu hayal benim ruhumu tanımamdır. Eğer ben Tanrı'ysam, yapmam gereken tek şey sadece bu hayale sessizce ve tutkuyla odaklanmaktır. Eğer ben Tanrı'ysam, ruhum kendini bana gösterecek ve beynim -asla bilmediği, ama bir kez bildiğinde asla unutmayacağı şeyleri- bana o kayıttan gösterme yetisine sahip olacaktır.

Artık ben ölmek istemiyorum, çünkü ben ölümün aslında, zaten tümüyle bildiğim o başka-yerle ilgili olduğunu idrak ettim. Ama ben bu bedene ve içinde bulunduğum bu yere hayran kaldım, bunu biliyorum, çünkü her zaman onu düşünüyorum. Sevgilimin yüzünü düşünüyorum. Kendi yüzümü, nasıl görüneceğimi düşünüyorum. Midemi, ne yiyeceğimi düşünüyorum. Nerede yaşayacağımı ve geçinmek için ne yapacağımı düşünüyorum. Bu yeri düşünmeye çok fazla zaman harcıyorum, bu yüzden buradan başka gidecek bir yerimin olmamasına şaşmamalı.

Eğer ben Tanrı'ysam, şimdi kendimi sıkıntılı ve güç bir duruma sokmuşum, öyle değil mi? Bu yüzden, bedenim -daha önce sayısız kez deneyimlediğim gibi- öldüğünde, içimdeki o bilen veçhenin tekrar enkarne olduğunda unutmak zorunda olmasına şaşmamalı, çünkü o yeni beden benim bir zamanlar kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmeyecektir. Ve böylece bu hayatta benim umursadığım tüm şey fiziksel bedenim, sonraki sevişme, sonraki kucaklaşma, sonraki ziyafet, sonraki içki, sonraki başarı öyküsü, sonraki para miktarıdır. Benim tüm düşündüğüm bunlardır.

Böylece, ben kendimi bilmemi engelleyenin Tanrı olmadığını, benim kendi seçimimle unutmuş olduğumu anladım. Ve ben bu dünyaya geri dönmeye, tekrar doğmaya devam ediyorum ve o bedenlerde her şeyi yeni baştan öğrenmek zorunda kalıyorum. Her seferinde, yürümeyi, bedeni kullanmayı yeni-

den öğrenmem gerekiyor. Bu kadar tekrardan sonra bunu öğrenmiş olmam gerekirdi diye düşünülebilir, ama hayır, çünkü bende eksik olan bir şey var. Ben asla ölmem gerekmediğini bilmiyordum, ama şimdi sonsuza dek yaşamaya muktedir olduğumdan kuşkulanmaya başlıyorum ve artık, bir daha asla ölmek ve unutmak istemiyorum. Artık ölmek ve sizi, kendimi, bu anı, bu güzel günbatımını ve bugün paylaştığımız her şeyin tatlılığını unutmak istemiyorum. Senin (Ramtha'nın) söylediklerini asla unutmak istemiyorum. Öyleyse bunları hatırlamak bana bağlıdır. Ama bunu arzulayan ben, dinlenmeye, beslenmeye, başarıya ve -başarısızlık, hastalık gibi- hakkında yakınacağı şeylere ihtiyaç duyan o bedensel benden farklıdır. Öyleyse, eğer ben gerçekten aydınlanmış olsaydım, o zaman, eğer ruhumun yolculuğunu tezahür ettirebilirsem, belleğimi de tezahür ettirebileceğimi bilirdim ve bir daha sizi ve hiçbir şeyi unutmazdım. Ve ben bunu yapabilecek kapasiteye sahibim."

Bu dünyada kim beynin nasıl çalıştığını tam olarak bildiğini söyleyebilir? Bunu söyleyebilecek hiç kimse yoktur. Sadece varsayım ve bilim vardır. Ama örneğin, beyinde o sessiz bölgede ne olduğunu kimse bilmez.* Dahası, onlar beyni bilinçten ayıramamışlardır (ikisinin bir ve aynı şey olduğunu düşünürler).

Bir de sizin zihin denilen diğer sorununuz vardır. Zihin bilinç ile aynı şey midir, yoksa zihin beyne mi aittir? Beyin bilince mi aittir ve zihin onun dışında mıdır? Tüm bunlar nasıl işler? Şu şekilde işler: Eğer siz spiritüel (özsel) bir varlıksanız, o zaman siz, sizin için genetik olarak oluşturulmuş olan bir beyne akmakta olan bilinçsinizdir ve bu bilinç akışı nöronların (sinir hücrelerinin) ateşlenmesine neden olan bir ışık akımı gibidir ve nöronlar sadece kendi genetik kaderlerine göre ateşlen-

* "Beynin ön lobuna cennetin yeri denir. O, bilimciler tarafından sessiz bölge olarak adlandırılır, çünkü onlar orada ne olup bittiğini bilmezler. Bu bölge bir sihir yeridir, çünkü beyin tüm modellerini burada bir araya getirir." Ramtha'nın, *Beyin* adlı kitabı, s. 192. (Ç.N.)

meye başlar. Öyleyse beyninizin düşündüğü her şey, zihin denen fenomeni üretmektedir. Böylece, zihniniz insan beyninde holografik düşünce yaratan bilinç ve enerjinin bir yan-ürünüdür. Bunun nedeni şudur: Enerjiyi yaşama dönüştüren -bir hindistancevizinin okyanusta batmadan yüzmesini sağlayan- şey, Gözlemci denen holografik düşüncedir. Anlıyor musunuz?

Sizin spiritüel insan yolculuğunuz, fiziksel insanın yolculuğundan biraz farklıdır. Siz bana gelip, "Ben varlığımın Tanrısı'nı bilmek istiyorum; ben Tanrı'yı bilmek, Tanrı'yı sevmek ve Tanrı tarafından sevilmek istiyorum -içimde bulunan gücü bilmeyi başka her şeyden daha çok istiyorum, o benim hayatımdaki en önemli şeydir- dediğinizde, o zaman siz bir öğrencinin ağzından çıkması gereken ilk şeyi, Büyük Çalışma için duyulan arzuyu ifade etmiş olursunuz. Bu çalışma, sizi -dünyevi olarak başarılı kılmakla değil- sonsuz olan bir Tanrı kılmakla ilgilidir.

Bu gece, sizin birilerinin size söyledikleri gibi birkaç hayat değil, binlerce hayat yaşamış olduğunuzu düşünmenizi istiyorum. Siz bir değil, birçok harika hayat yaşadınız. Bugünkü kimliğinizi oluşturan sizin geçmiş yaşamlarınızdır ve daha gidecek uzun bir yolunuz vardır. Peki, bu konuda ne yapacaksınız? Eğer siz Tanrı'ysanız, sizin daha iyisini bilmeniz gerekiyor. Dahası, eğer siz Tanrı'ysanız, öncelikleriniz değişmelidir. Eğer siz, bilimin dediği gibi Gözlemci'yseniz, o zaman müthiş bir varlıksınızdır; o kadar müthişsinizdir ki siz çok sağlıklı bir bedeni alıp bir gecede onu hasta edebilirsiniz. Siz o kadar müthişsinizdir ki, rahminiz ve husyeleriniz vasıtasıyla bir çocuk yaratabilirsiniz. Siz o kadar müthişsinizdir ki, sessiz bitkilerle dolu bir odaya girdiğinizde, eğer nefret dolu bir duygu-durumu içindeyseniz, bitkilerin güzel koku yayan çiçeklerinin hemen sararıp solmasına neden olabilirsiniz, çünkü o durumda sizin çevrenizde hiçbir şey mutlu olamaz. İşte siz bu kadar güçlüsünüzdür.

Ben Aydınlanmış Varlık Ramtha'yım; ben sizin, yani yüce kardeşlerimin hizmetkârıyım. Siz kimsiniz? Siz, kendisini düşünceyle vücuda getiren ve vücuda getirdiği şey olan Baba'sınız. O, böyle olarak, Kaynak halinden daha da yüce hale geldi. Kim olduğunu anlayabilmeyi çok isteyen hepinize diyorum ki siz kuvvetin kuvvetisiniz, prensibi yaratmış olan prensipsiniz, yasa olan yasasınız. Siz realiteye dönüşen Öz'sünüz. Böylece, siz kuvvet, yani hareket eden, zorlayıcı düşünce unsuru oldunuz. Siz Baba'nın sevgili oğlu (çocuğu) ve oğlun sevgili Babası oldunuz.

Siz neden tartışıyor, çekişiyor, oyalanıyor ve acımasız, yaratıcılıktan-yoksun, durağan hale geliyor ve kıskançlık, nefret ve içerlemeye neden oluyorsunuz? Bunu daha iyi anlamanıza yardımcı olacağım. Aranızda ayrılık yaratan düşünceyi başlatan gerçekten neydi? Bunu, anlayabileceğiniz sözlerle açıklamaya, bu konuda sizi aydınlatmaya çalışacağım.

Birbirinin Kusursuz Aynaları

Bu dünya üzerinde bir yerde, tekâmül amacıyla titreşim frekansını düşürerek ve enerjisini ikiye bölerek bir erkek ve bir kadın olarak bedenlenen bir tanrının ilk yaşamı başlıyordu. Bu yaşamın nerede başladığını söylemeyeceğim, ama size bir isim vereceğim. Sözünü ettiğim varlık o zaman bu katta bulunan binlerce çok-fasetalı varlıktan sadece biriydi. O zaman varlıkların seçtikleri topraklarda gelişen deri rengine ve kültüre göre beş ırk aynı zamanda ortaya çıkmıştı ve bu varlık da yaşam için kızıl topraklı bir kara parçasını seçmişti.

Bu varlığın adı Duvall-Debra idi. Bu, Duvall-Debra Bodhi denilen soydan kaynaklanan bir birimi belirten iki isimdi ve Bodhi Tanrı, yani Duvall/Debra'nın özü anlamına geliyordu. Duvall-Debra'nın cinsiyeti erkekti; o sizin bilimsel anlayışınıza göre pozitif elektrik yüküne sahipti. Onun bedeni memeler ve rahim değil, penis ve sperm kesesi içeriyordu.

Aynı tanrı tarafından yine tanrısal tohumla ve daha üstün bir varlık olarak yaratılan Debra-Duvall ise bir rahimli-erkek ya da sizin deyiminizle bir kadın idi. Onun rahmi sperm değil, yumurta denen şeyi içeriyordu ki o yumurta bir erkeğin husyelerindeki hazine, yani sperm tarafından delinecekti.

Debra-Duvall, Duvall-Debra denen varlığın eşruhuydu ve hâlâ öyledir. O sizin bilimsel anlayışınıza göre negatif elektrik yüküne sahipti. O, yaratılışı itibariyle Duvall-Debra'dan aşağı değil, onun kusursuz hale getirilmiş uzantısıydı.[63]

Bir tanrı, ancak, kendini (pozitif ve negatif elektrik yükü içerecek şekilde) ikiye ayırarak var olduğunda başka bir tanrının bu dünyaya gelmesini sağlayacak bir bedenin tohumunu atabilirdi. Onlar, tanrısal yaşamlarında her şeye kolayca erişebilir durumdaydılar, düşünce süreçleriyle her şeyi yaratabiliyorlardı. Ama şimdi, bedenlendikten sonra, düşünüp tasarlayarak ışığın frekansını düşürme ve onu hemen madde olarak tezahür ettirme süreci ağırlaşmış ve zorlaşmıştı. Ama yine de Terra üzerindeki ilk yaşamlarında onlar ilk tanrısallıkları içinde kaldılar. Onlar saf düşünceyi besleme konusunda çok güçlüydüler. Böylece, Duvall, Debra'ya baktı ve onun gözlerinin çok güzel olduğunu gördü. Duvall, Debra'nın gözlerine bakana dek kendi koyu mavi gözlerinin ne kadar güzel olduğunu bilmiyordu, çünkü Debra'nın gözleri onunkilerle aynıydı.

Gözler, harika bir düşünceden kaynaklanmıştı, çünkü onlar titreşim frekansı düşürülmüş düşünceyi, düşüncenin tamamlanmış halini, yani maddeyi görebiliyorlardı.

Duvall, Debra'ya huşu ve hazla baktı, çünkü ondan daha güzel olabilecek bir yaratımı hayal edemezdi; Debra'nın gözlerinin rengi sürekli değişiyor ve gözlerin mavisi ara sıra parlak

---

63 Duvall/Debra ve Debra/Duvall, kendi yaratımını deneyimlemek amacıyla kendini pozitif ve negatif enerji yüküne ayıran tek bir tanrının bilincinden doğan gerçek eşruhlardı. Bu, erkeklerin ve kadınların eşitliğinin ve tanrısallığının esas temelidir.

göz akına yansıyordu. Duvall o gözleri sevdi, ama henüz sevginin ne olduğunu bilmiyordu. Ve sonra o, Debra'nın krem rengi tenine, pembe yanaklarına ve nemli kırmızı dudaklarına baktı. Onun güzel gözlerini çevreleyen sık kirpiklerine ve kaşlarına dokundu ve onların nemli olduklarını gördü. Sonra onun gamzeli çenesine, mermer bir sütun gibi görünen boynuna, narin, ama keskin hatlı omuzlarına ve zarif kollarına baktı. Onun kolunu tutup elini onun bileğine kaydırdığında, Debra'nın elinin hareket ettiğini gördü. Onun narin parmaklarına, parmaklarının kıvrımlarına ve tırnaklarına baktı; bu tırnakların yanaklarda gördüğü aynı pembelikte olduğunu gördü ve onları çok güzel buldu.

Duvall, sonra geriye çekilip, Debra'nın bedenine uzun uzun baktı, onun memelerine dokundu; onların esnek, dik ve sıkı olduğunu, uç noktalarının hafif pembe olduğunu gördü ve onları çok güzel buldu. Memelerin altında, üstünü kaplayan gergin teni göz alıcı olan güzel bir bel kıvrımının bulunduğunu gördü. Duvall, bu kadar güzel, bu kadar yumuşak ve rengi bu kadar harika olan bir yaratım karşısında hayret etmişti.

Sonra o elini Debra'nın bacaklarına indirdi, bu pürüzsüz ve kusursuz bacakları çok güzel buldu. Bacakta diz kıvrımına rastladı ve onun ön tarafında küçük bir gamze buldu. Bu güzel yaratığın bacağının en sert yerinin dizi olduğunu gördü. Elini aşağıya, onun yuvarlak baldırına ve sonra ince bileğine kaydırdı ve orada bir sertliğe rastladı. Sonra, hep birlikte ayağı düzgün bir şekilde tutan, deri kaplı kemiklerin zarafetine baktı ve ayak parmaklarının tırnaklarının da yanaklar gibi pembe renkte olduklarını gördü.

Debra da, kendisine şaşkınlıkla bakmakta olan o varlığa uzun uzun baktı. Duvall'in saç renginin sonbahar renklerine benzediğini gördü ve onun harika bir renk olduğunu düşündü. Sonra kendi saçına baktı ve onun da aynı renkte olduğunu gör-

dü. Sonra Duvall'e baktığında, onun gözlerinin çok güzel olduğunu gördü; onlar kendi gözlerine çok benziyordu, ama Debra henüz kendi gözlerini görmemişti. Sonra o, Duvall'in bedenine çok hava girmesini sağlayan uzun ve büyük burun deliklerine baktı ve onların titrediğini gördü. Ardından, onun düzgün, kalın ve etkileyici dudaklarına baktı; onların kıvrık ve geniş bir çene hattıyla tamamlandığını gördü. Onun aşağısında ise uzun bir boyun, geniş yuvarlak omuzlar ve kalın, kuvvetli kollar gördü. Kolların üzerinde de, aynı saçların renginde olan kılların sıra sıra, düzgün bir biçimde kıvrıldığını gördü. Geniş, uzun ve güzel bir el gördü; parmakların uçlarını ise onları kaplayan güzel tırnaklar tamamlıyordu. Debra, Duvall'in göğsünün geniş olduğunu gördü; göğsünün üstünde, kalbinin bulunduğu bölgede yassı, ama güzel meme başları vardı. O burun deliklerinden nefes aldıkça, göğsü de inip kalkıyordu. Debra, Duvall'in belinin kalçalarıyla neredeyse aynı genişlikte olduğunu ve kalçalarının kendininkinden dar olduğunu gördü. Ve Duvall'in bacaklarının arasında, onun hazinesini ve gelecek nesillerin umudunu taşıyan harika bir yaratım gördü. Duvall'in bacakları adaleli, dizleri sağlam, baldırları kalın, ayakları ise onun iri gövdesiyle üzerlerinde sağlam bir biçimde durmasını sağlayacak kadar uzun ve geniştiler.

Duvall ve Debra'nın birbirlerine baktıklarında gördükleri şey yekdiğerinin yansımasıydı. Her biri, oluşturulması uzun sürmüş ve şimdi hazır olan bir katta, tanrılıktan insanlığa geçmeye izin veren en büyük tasarımla ve kendi güzellikleriyle yaratılmıştı. Ve her biri, gelecek bir nesil için kusursuz tohumu yaratacak bedensel kusursuzluğa sahipti.

Peki, sevgi neredeydi? İnsan herhangi bir şeyi önce düşünüp tasarlamadan ona sahip olamaz, çünkü bir şey önce düşüncede gerçekleştirilmeden asla tezahür edemez ve gerçekten deneyimlenemez. Böylece, onlar birbirinin ne kadar güzel olduğu-

nu düşündükten ve birbirine dokunup, birbirini hissettikten sonra, cinsel organlarının ateşi yanmaya başladı. Ve her biri diğeriyle birleşmeyi düşündüğünde, Duvall-Debra ve Debra-Duvall'in ilk üretken eylemi gerçekleşti. Kusursuz bir biçimde yaratılmış olan bu iki insan birleşti ve Duvall'in değerli spermleri Debra'nın yumurtasına akarak gelecek neslin tohumunu oluşturdu.

Spermini aktarırken, o yoğun tutku içinde Duvall Debra'nın gözlerine baktı ve orada kendini gördü ve kendi imajını sevdi. Debra da Duvall'in gözlerine baktı ve orada gördüğü kendi imajını sevdi. Sperm gidip yumurtayı bulduğunda da, orada onların birbirlerinde gördükleri kusursuz imaj oluştu. İşte o zaman, Sabiteler Alanı'nda bulunan ve Terra'da meydana gelecek bir çiftleşme yoluyla insan olarak bedenlenmek için sırasını bekleyen bir tanrı bu dünyaya geldi. Duvall, kendini çok sevdiğinden, Debra'da gördüğü her şeyi çok sevdi; aynı şey Debra için de geçerliydi. Sevgi şimdi anlaşılmıştı ve böylece sonsuza kadar birbirlerine ait olacak olan bu çiftin beraberliği başladı. Onların ışık kuvveti, hayat denen yeni bir serüvene başlamak için, madde denen yaratılmış kuvvete dönüşmüştü.

Rekabet ve Ayrılık

Terra üzerinde yaşam, (insan olarak bedenlenmiş) tanrıların yarattıkları ve birbirleriyle takas ettikleri ideallerin bir pazarı ile gerçekten başladı. Düşünce daha üretken hale geldikçe, üretim de aşikâr hale geldi. Duvall, bu pazar vasıtasıyla bu yaratım sürecine girmeye başladığında, tüm tanrılar arasında bu takas değerleri ve onların birbirlerinden ayrılığı aşikâr hale gelmişti.

Bu süreçte, Debra, zamanı geldiğinde bir oğul doğurdu ve ona Arius adını verdiler. Bu, o varlığın Terra üzerindeki ilk hayatı olacaktı. Sabiteler Alanı'ndan titreşim frekansını düşü-

rerek ışık kuvvetini ikiye bölen bir tanrının pozitif elektrik yükünü taşıyan Arius, dolayısıyla bir erkek olarak doğmuştu. Birinci katın yaratım eylemi olan cinsel birleşme sonucunda bir tanrının bu katta bedenlenebilmesini sağlamak, o tanrıya verilebilecek en büyük armağandı. Debra ve Duvall'in hayatına giren Arius onları çok mutlu etti. O, Debra tarafından emzirildi ve kucaklandı. Sevgi hep oradaydı. Duvall de bu harika varlığa sevgiyle bakıyordu ve başka bir kardeşin, başka bir tanrının huzurlu yoldaşlığına sahip olduğu için çok memnundu.

Arius büyürken ve pazarda fikir takas etme işi gelişirken, oradaki tanrıların içlerindeki rekabetçi ruh yine ortaya çıktı ve çok geçmeden tanrılar yarattıkları fikirlerle birbirlerini geçmeye, birbirlerine üstün gelmeye çalıştılar. Çok geçmeden, ışık itici-güçleri büyük bir üretimi ve büyük bir bilimi başlattı ve bu ışık gücü bu katta kesintili yolculuk için ve bir nesneyi başka bir nesneye dönüştürmek için düzenli olarak kullanılmaya başlandı.

İşte bu süreçte Duvall, diğer tanrılarla bir yoldaşlığa başladı ve onlar fikir alış-verişinde bulunarak birbirlerine yardım etmeye başladılar. Ancak, bunu yapma sürecinde Duvall gittikçe Debra'dan uzakta daha fazla zaman geçirmeye başladı. O daha fazla bilgiye sahip olmak ve düşüncelerini daha üretken bir biçimde nasıl tezahür ettirebileceğini anlamak istiyordu, çünkü şimdiden başkaları bunu oldukça iyi bir biçimde yapıyorlardı. Sonuç olarak, ondan yayılan bir üstünlük tutumu, Debra ile arasına nesnel bir ayrılık soktu, çünkü o kendini sevgili kardeşleri ile pazarda sürüp giden o rekabete çok fazla kaptırmıştı.

Debra, kollarını açıp Duvall'e, varlığının aynasına seslenerek, onu sevmesine, ona sarılmasına, onunla birlikte olmasına izin vermesini istedi. Ama kendini yaratıcı düşüncelere kaptırmış olan Duvall sevgili Debra'sından ayrılmıştı ve çok geçmeden, fikir alışverişinde bir tür otorite olduğu görüşünü benim-

sedi. Böylece, kendini diğerlerinden üstün görmeye başladı. Onda bu tutum aşikâr hale geldiğinde, çok geçmeden onun yoldaşlarında da aynı tutum görülür oldu. Ve hepsi kendi statüsünün biraz farklı olduğu fikrini edindiğinde, aralarında bir ayrılık ortaya çıktı ki bu gerçekten vahim bir hataydı. Duvall bu hayatta hep daha fazlası olmak istemiş ve bu süreçte kendini Debra'nın şefkatli sevgisinden ayırmıştı. Debra ise -çok dikkate değer bir tanrı olan- Arius'u yetiştirmekle, bu görevi yerine getirmekle meşguldü ve her şeyi onunla paylaşıyordu.

Böylece, başlangıcında saf olan yaratıcılık tutkusu, rekabet ve kendini üstün görme tutumuna dönüşerek Duvall'i sevgili eşinden ve eşitinden ayırmış ve onu tehlikeli bir bölgeye sokmuştu. Ve bir gün, güçlü bir ışık kuvvetiyle bir deney yaparken, Duvall, ışığı -belli bir eğim yönünde hizalamak için- bir yansıtıcıya yönlendirirken, aynayı ya da yansıtıcıyı çok yanlış bir açıya yerleştirdi. Sonra, salınan ışık (lazer) aynadan geri yansıdığında, gelip Duvall'e çarptı. Duvall, sizin bildiğiniz herhangi bir kılıçtan veya patlamadan daha hızlı ve büyük bir ışık tarafından delindi. Böylece, kendisi (tanrı) tarafından yaratılmış olan beden, aldığı bu büyük darbeyle parçalanmıştı.

Böylece, Duvall, Terra üzerindeki ilk ölümünü yaşadı; o, sözünü ettiğim o pazar alışverişi ve rekabeti içinde, başlangıçta nasıl var olduğunu unutmuştu. Ancak, onun bedeni ölmüş olsa da, gözlerinin parlaklığını ve harika varlığını oluşturan Özü ve ruhu bundan etkilenmemişti. Duvall şimdi bir hava boşluğuna benzer bir boşluğa girmişti. Ve bu hava akımı onu bir yere götürüp, orada kuzey-güney yönünde ve hareketsiz bir pozisyonda yatırdı. O bu pozisyonda yatarken, yukarı baktı ve bir açıdan Sabiteler Alanı'nı gördü. Onu izleyen sevgili kardeşlerini gördü. Nereden geldiğini görmek için dönüp baktığında, parçalanmış bedenini gördü; sonra Debra'yı gördü. Ona seslendi, ama Debra onu duymadı. Sonra -kahkahası rüzgârı bile bastı-

ran- Arius'a seslendi, ama o da onu duymadı. Duvall tekrar tekrar denedi, ama kimse onu duymadı.

Sonra o, arkadaşlarını hatırladı, onlarla birlikte olmak istedi, ama yapamadı. Onların parçalanmış bedenine bakışlarını izledi, yüzlerinde üzüntü ya da acıma değil, değer biçici bir ifadenin olduğunu gördü. Ve sesini onlara da duyuramadı.

Varlığının varlığını, kocasını çok seven Debra ise gözyaşlarını ve üzüntüyü öğrendi. O, Duvall'e, "Varlığımın varlığı, bedenimin bedeni, neredesin?" diye seslendi, ama bir karşılık alamadı. Artık bedenin ölümünü, bu çok şoke edici olguyu anlayan Debra sevgili Duvall'inin bedeni önünde gözyaşı döktü. Ne sevgili eşiyle konuşabilen ne de oraya toplanmış kardeşlerinden yardım isteyebilen Duvall çok şaşkındı. O şimdi, kendini üstün görme tutumunun, bu yanlış tutumun yarattığı boşlukta bulunuyordu. Oradan o ne dünya katına gidebiliyor ne de kardeşliğin hüküm sürdüğü Sabiteler Alanı'na yükselebiliyordu, çünkü o "üstünlüğü" deneyimlemiş, kendini daha üstün olarak görmüştü ki bu şimdi onun sevgili varlığını ne yazık ki daha aşağı olarak tanımlayacağı bir düşünme biçimiydi.

İkinci Bir Şans - Tekrardoğuş

Duvall, bu zor durumdan nasıl kurtulabileceği üzerinde derin bir biçimde düşündü ve sonunda bir fikre ulaştı. Sabiteler Alanı'ndaki kardeşlerine bir ricada bulunarak, ona durumu düzeltme fırsatı vermelerini, aradaki boşluğu ve ayrılığı ortadan kaldırmalarını istedi. Onlara şöyle seslendi: "Lütfen, bu kata gelebilmek (onun çocuğu olarak doğmak) için Arius'un ışığına girmeyin. Benim, oğlum yoluyla tekrar enkarne olmama izin verin ki kendimden ayırdığım herkesle aramdaki durumu düzeltebileyim."

Zor yolu öğrenmiş olan iyi kalpli tanrılar bu isteği kabul ettiler. Onlar Arius'un çocuğu olmayı istemekten vazgeçtiler.

Duvall'in ışığı, Arius'un sevgili oğlu olarak doğabilmek için, onun ışık alanına girdi.

Arius artık erkek olmuştu ve cinsel arzunun ne olduğunu öğreniyordu. Kendi varlığının güzelliğini yansıtacak bir ayna ararken, büyüleyici bir dişi buldu. Bu, güzelliği aya benzeyen bir varlıktı, çünkü o da -gökyüzünde gittikçe büyüyen ay gibi- güzelliğini Arius'a azar azar gösteriyordu. Arius bu büyüleyici kadına kapılmıştı ve çok geçmeden artık onsuz olmaya dayanamaz hale geldi. Böylece o, (sevgili babasının da ruhsal teşvikiyle), her şeyden çok seveceği kusursuz bir ayna, kusursuz bir güzellik bulmuştu; o, başka bir varlıkta kendisini bulmuştu.

Böylece onlar bir araya geldiler ve Arius, bu büyüleyici kadının onun en büyük arzusu olduğunu ve ancak onunla birlikte kendini tamam hissedebileceğini ilan etti. Onlar, Duvall ve Debra'nın yaptıkları gibi bir araya geldiklerinde, birbirlerinin varlığını ve güzelliğini keşfettiler ve bunu ifade ettiler. Ve bu sevgi birleşmesi Duvall'in Terra katında tekrar enkarne olmasını sağladı.

Duvall hiç çocuk olmamıştı. O daha önce bu dünyaya doğum yoluyla gelmemişti. Başka bir varlığın yarattığı bir form olmak, böylece paylaşmanın, birlikte-yaratmanın anlamını öğrenmek onun çok hoşuna gitti. Böylece, büyüleyici kadın hamile kaldı ve Duvall harika bir bedenle doğdu. O, sevdiklerinin bir parçası olmak, artık onlardan farklı ve ayrı olmamak, onlarla bir olmak için bu dünyaya gelmişti.

Sizin anlayacağınız, Debra artık Duvall'in büyükannesi olmuştu. Duvall, küçük bir çocukken, büyükannesini, annesini ve harika bir "oğul/baba" olarak Arius'u çok sevdi. Hepsini kendisiyle eşit görüyordu. Onun Duvall olduğunu bilmeyen sevgili büyükannesine saygı gösteriyor, ona çok iyi davranıyor, mutluluk veriyordu ve onun yaratmayla ilgili bilgeliğini her zaman dinliyor ve ondan çok şey öğreniyordu.

Büyükannesi bu kattan göçtükten sonra, Duvall de büyüdü ve tüm alışverişlerinde adil ve eşit davranan, üretken bir varlık oldu. Bu bakımdan o "dengeli" idi. Bu tutumu dikkat çeken bu varlık, artık genç bir adam olsa da bir kadınla birlikte olmadı veya kendini görmek için bir kadının gözlerine derinlemesine bakmadı, çünkü şimdi onu ilgilendiren şey denge idi.

İlk Aşkın Yeniden Kazanılması ve Kıskançlığın Doğuşu

Bir gün, Duvall, herkesin kusursuzluk ideallerini değerlendirmek ve büyük fikir alışverişlerinde bulunmak için bir araya geldiği pazar-yerinden geri dönerken güzel bir varlıkla, on dört yaşında bir kızla karşılaştı. Bu varlık, evlenmek için kendisine en uygun olan kusursuz erkeği bulmak için oraya gelmişti.

Duvall onu gördüğünde, onun gözlerine baktı ve o gözlerde kendi gözlerini gördü. Artık sonbahar renginde değil de, güneş renginde saçlara sahip olan genç kız da Duvall'in gözlerine baktı ve o gözlerde kendini gördü. Evet, Duvall'in sevgili Debra'sı tekrar gelmişti, ama Duvall onun nereden geldiğini bilmiyordu. Onlar birbirlerini Debra'nın düşünce süreçleri sonucunda bulmuşlardı. Böylece, Duvall ve Debra tekrar bir araya geldiler; sevgiyle birleşerek, ışık ve güzellik dolu bir kız dünyaya getirdiler. Duvall, Debra'ya olan sevgisinin aynası olan bu çocuğa bayılıyordu.

O, Duvall'in büyüleyici annesinden ve Debra'dan da harika bir varlıktı, çünkü o kendini yeniden ifade etmeyi aramış kusursuz sevginin zirvesinin yaratımıydı. Küçük bir kızken, bu varlığın simsiyah, ipek gibi ve lüle lüle saçları vardı. O harika başını kaldırdığında, saç bukleleri zarif bir şekilde mermer görünümlü omuzlarına dökülüyordu. Gözleri, sizin bu zamanda görmediğiniz denizlerin rengindeydi; onlar öyle maviydi ki on-

lara bakmak harika bir şeydi, öyle ki onlara kendini kaptıran biri başka bir şey göremezdi.

Küçük kız babasının gözüne kusursuz görünüyordu. Duvall, küçük kızını da, Debra'yı sevdiği gibi, çok seviyor ve bu harika yaratığın büyümesini izlemekten büyük bir zevk alıyordu. Duvall'in kızı on dört yaşına geldiğinde, çok zarif bir genç kız olmuştu. Göğüsleri büyümüş, yanakları pembeleşmişti, gözleri merak ve serüven arzusuyla doluydu ve Duvall sevgili kızının eşini arama zamanının geldiğini biliyordu. Ama o erkek geldiğinde, daha önce hiç kıskançlık hissetmemiş olan Duvall ilk kez kıskançlığı deneyimledi. O, bu kıskançlıkla, kızını korumaya çalıştı, onun evlenmesini istemedi, onun kendileriyle kalmasını istedi. Ama bu simsiyah saçlı, masmavi gözlü kız sevgili babasına güldü, çünkü o kendisi için babası gibi tutkulu bir erkek bulmak istemiş ve onu bulmuştu.

Duvall, o adamın sevgili kızını alıp götürmesini yasakladı. Eğer evleneceklerse, orada kendisi ve Debra ile birlikte yaşamalıydılar. Ama bu harika erkek, Duvall'in güzel kızını seven bu tanrı, onun için güzel bir yer hazırlamıştı ve bu "nazik" teklifi reddetti. Duvall, telâşa kapılarak, tehditkâr bir ifadeyle adama kızını onun evinden alıp götüremeyeceğini söyledi ve kızını kolundan tutarak geri çekti.

Babasının gözlerine bakan kız, onda yeni bir tutum hissetti ve bu onu çok şaşırttı ve korkuttu, ama o yine de, narin kolunu babasının elinden yavaşça kurtardı ve ona şöyle dedi: "Baba, benim arzum budur. Benim ait olduğum kişi budur. Bu benim hayatım." Böyle diyen genç kız sevgili erkeğine döndü ve ikisi birlikte Duvall'in huzurundan ayrıldılar. Duvall çok üzülerek ağladı. Acaba, Debra'nın güzelliğini yansıtan sevgili kızını bir daha görebilecek miydi? Hayatının mücevherini kendisinden alan adamdan nefret etti ve onu hor gördü. Kocasının tutkulu sevgisini anlayan, ama öfkesini anlamayan güzel Deb-

ra ondan sakinleşmesini rica etti. Ama Duvall sadece ağladı, ağladı ve ağladı.

Bu gerçek bir öyküdür. Bu harika öyküde yer alan varlıkların hepsi gerçektir ve onlar size anlattığım gibi var olmuşlardır. Duvall ve Debra şimdi burada, sizin aranızda bulunmaktadır. (Arius'un eşi ve Duvall'in annesi olan) büyüleyici kadın da buradadır. Arius ise beni başka bir ülkede beklemektedir.

Debra/Duvall ve Duvall/Debra ile, yani bir yedinci-kat varlığının bu kata gelebilmesi için çiftleşen ilk tanrılar ile ilgili bu öykünün başka bir veçhesi yine yaratımın devam ettiği başka bir gezegende vuku buldu. Dünya ve Malina bu yaratımın meydana geldiği yegâne yerler değildi. Ama Malina, görüş farklılığının, sevgi ve nefretin ya da güç ve boyun eğmenin başladığı ilk yerdi. Ve orada yeni bedenler yaratılmıştı. O noktada tanrılar ışık-bedenler içinde bulunuyorlardı. O ışık bedenler farklı bir titreşim yoğunluğuna sahip olarak çeşitli formlar alabiliyorlardı ve böylece onlar bitki ve hayvan yaşamını yaratmışlardı.

Tanrılar, başka katlarda hâlâ yaşamla ve maddeyle deneyler yapıyorlardı. Pleiades, tanrıça Dove'un, onun tüm kardeşlerinin, tüm bu tanrıların ilk yuvasıydı. Ve Malina önce o kalıba çok benzer bir biçimde tekâmül etmişti.

Tanrıların İnsan Formundaki Temsilcileri

Bu öykü, insanın tutumunun kusursuz sevgiyle yaratılmasının ve insanın o tutumu nasıl sınırladığının bir öyküsüdür. Duvall, Arius'un ve büyüleyici kadının oğlu olarak tekrar geldiğinde, Debra'ya ve başkalarına karşı "üstünlük" tutumundan arınmıştı. Ama sonra, kızının tanrılığının bağımsızlığını unutarak, onun ruhuna sahip olmadığını unutarak, onu kendi yaratılmış formunun bir parçası olarak görerek kızını kıskanma ve sahiplenme tutumunu edinmişti.

Duvall, o hayatta ileri bir yaşta üzüntüyle öldü, çünkü bu dünyaya tekrar gelmesi gerektiğini hissetmişti. Ve buraya geri dönebilmek için, tüm sevdiklerinin, hatta sevgili kızının bile -ölüm düşünceleri ve kaza sonucunda- bu kattan ayrılmalarını beklemek zorunda kalmıştı. Onun öyküsü bu zamana kadar sürmüştür. O kendini, tutumunu kusursuz hale getirdi mi? Bunu samimiyetle denedi, ama yine de küçük illüzyonlara ve sınırlı arzulara kapılmasına izin verdi. O, bu kattaki sınırlı arzusunun direkt sonucudur. Böylece, o bu katta ölümü on bin otuz kere deneyimledi.

Eğer insanın tüm sınırlı tutumları kıskançlık, nefret, haset, savaş, aşağılama ve yargılama olarak özetlenebilirse ve tüm bunlar sevgi adına yapılmışsa, insan bu illüzyonlar ve sınırlı tutumlar yüzünden on bin otuz kere ölmek zorundaydı -ta ki sonunda tam bir sevgi ve tanrılık düzeyine erişebilene, Sabiteler Alanı'nı da geçip, Baba'nın düşüncesine, o sonsuz Kaynağa, o sevgili ışığa geri dönebilene dek...

Kızlarınız sizin sperminizden ve rahminizden yaratılmazlar. Siz, sevgi veya şehvet alışverişiyle, büyük bir tanrının dünyaya gelerek, kendini kusursuzlaştırmak veya dünyaya bir ışık olmak için ihtiyacı olan deneyimleri yaratmasına fırsat verirsiniz. Ama siz onun Özü'nün sahibi değilsiniz. Asla da olmayacaksınız. Ya çocuklarınızı kaybetmeniz? Siz onlarla binlerce yıldır, peş peşe yaşamlar boyunca birlikte oldunuz. Duvall, kızını asla kaybetmeyecekti. Kızı, gelecek yaşamlarında onun annesi, kız kardeşi, büyükannesi, büyükbabası, düşmanı, efendisi, hizmetkârı ve arkadaşı olacaktı. Siz hiçbir şeyi kaybetmezsiniz.

Eğer özgürlük içinde severseniz, kendinizi Tanrı'dan ayırarak illüzyonları ve sınırlı düşünceyi öğrenme ve yeniden tüm güzelliğiyle Tanrı'ya dönme fırsatı da dâhil olmak üzere, her şeyi kazanırsınız. Siz her zaman Tanrı olacaksınız! Bu bir gerçektir. Siz her zaman Kaynak olacaksınız! Ama siz, varlığınızdaki

acılık ve umutsuzlukla hayatınızı sürekli olarak karışıklık içine itiyorsunuz; böylece, hayatlar boyunca, daha iyi olmaya çalışmak gibi bir kısır döngüye sokuyorsunuz kendinizi. Asla daha iyi olmaya çalışmayın -daha iyi olduğunuzu bilin! Sizi temin ederim ki bu ikisi arasında büyük bir fark vardır.

Bu öykü Şimdi'ye dek devam etmiştir. Şimdi daima "kusursuz" olarak görülmelidir. Eğer siz nereden geldiğinizi, kökeninizi merak ediyorsanız, söyleyeyim, siz maymundan gelmiyorsunuz. Sizin kökeniniz ilkel ve cahil insan değildir. Sizin kökeniniz, sevgili (müstakbel) üstatlar, tanrılara dayanmaktadır ve onların bu katta ortaya çıkan ilk soyları harikaydı. Yargılarınızın, kararlarınızın, başkalarıyla ilgili tutumlarınızın üzerinde derinlemesine düşünecek sabrı gösterin ve bu andaki saplantının on bin yaşama daha değip değmediğini bilgece belirleyin. Ve sonra, sonsuzluğun tadını çıkarın.

Ben Aydınlanmış Varlık Ramtha'yım. Size söylediklerim üzerinde düşünün ve ondan öğrenin. Huzur içinde, sevgi dolu ve sevinçli olun. Yeniden doğmanızın zamanı gelmiştir. Bunun için çok mutlu olun.

Bir'liği Aramak - Yuvaya Geri Dönmek

İnsanın kendini tanımlama arayışının bir başkasını arama yoluyla olageldiğini biliyorum. Hepiniz sizi tamamlamaları için başkalarını ararsınız. Sizler anlayışınıza doğal geri-dönüş sürecini izliyorsunuz. Hepiniz bir tamamlamaya sahipsiniz. Hepiniz bir Tanrı'ya sahipsiniz.

Erkek kadınla birlikte olduğunda, onun husyeleri sakinleşir, salgıbezi sakinleşir, ruhu sakinleşir ve erkek tamamlandığını hisseder. Erkek, varlığının eşiyle bir araya geldiğinde, bir kez daha dönüp yıldızlara bakacaktır.

Siz de, kentin gürültüsünden ve kalabalığından artık bıktığınızda, orada olup biten şeyleri anladığınızda ve onlar artık

sizin aklınızı çelmediğinde, geceleyin gidip bir kütük bulup oturun gökyüzüne bakın ve orada harika ışıklı bir mücevher, bir yıldız bulun. Sonra Büyüleyici Dişi'ye, güzelliğiyle sizi hep cezbeden aya bakın. Sonra sonsuz uzaya bakın. O yıldızı inceleyin ve onun ne kadar harika olduğunu, diğer küçük yıldızları asla gölgede bırakmadığını ve eğer önünde parlayacağı o sonsuz uzaya, o fona sahip olmasa ayın asla o kadar çekici olamayacağını görün. Ancak, insanlar bu harikalığı ve bu sonsuzluğu gördüklerinde, sonra kendilerine bakar, kendilerini yine hor görür ve kendilerini nasıl daha iyi hale getireceklerini düşünürler.

İnsan kendi tarihinin başlangıcına dönüp, o yıldızı o kadar güzel, ayı o kadar harika, o kütüğü o kadar sert ve kendi bedenini bu kadar güzel kılan unsurun Tanrı olduğunu anladığında, Tanrı'yı oluşturan üstünlüğün ne olduğunu bulmaya çalışacaktır. Ve o, onu anbean yaratıcı olmaya zorlayan kuvveti bulmaya çalışacaktır. O, yaratıcılığına tam çiçek açtırmış ve onun tüm ıstıraplarına, illüzyonlarına, hayal kırıklıklarına, tutumlarına, nefretlerine, boyun eğişlerine, savaşlarına izin vermiş olan o harika unsuru keşfetmeye çalışacaktır.

İnsan Tanrı benliğine geri dönüş yolculuğunda sevgiyi aradığında, sonunda Babası'nı, tohumunu, sonsuzluğunu bulacaktır. Ve o, Baba'yı aradığında, kesinlikle ölümsüzlüğü, sonsuzluğu ve sevinç dolu bir varoluşu bulacaktır.

Peki, tanrıça Dove'a ne oldu? O, soyundan gelen varlıklar vasıtasıyla, onlar olarak varlığını sürdürdü; onlar bildiğiniz insan değil, ışık soyudur; onlar anlaşılması zor ışık-gemilerin ve yıldızlararası kardeşliğin büyük yaratıcılarıdır. O kütüğün üzerinde oturan insan Tanrı'nın ışığını düşündüğünde ve tanrılığını bulmak için gökyüzüne baktığında -her insan tanrılığının orada olduğunu anladığında- tanrıça Dove ve onun soyu tekrar bir araya toplanacak ve Baba'yı bulmanın ve bir kez daha onunla bir olmanın oluşumunu ve sevincini yaşayacaktır.

Ben Aydınlanmış Varlık Raıntha'yım, ben harika öyküler anlatan, daima gerçeği söyleyen olağanüstü bir öğretmenim. Ancak, ben tüm bu şeyleri nasıl biliyorum? Çünkü ben tüm bu şeyler oldum. Ve hayatımda benim tamamlanış arayışım, ben hayat üzerinde derin derin düşündüğümde başlamıştı. Böylece, Bilinmeyen Tanrı olmak için ben bilmediğim şeyler oldum. Ama ben tohumlarımı asla saçmadım, asla çocuk sahibi olmadım ve dolayısıyla bir soya sahip değilim.

Sizleri çok seviyorum ve zaman aralıkları boyunca hepinizi değerlendirdim, çünkü ben sizin vasıtanızla bugünkü ben oldum. Ve ben nerede bulunduğumu ve oraya nasıl ulaşabileceğinizi size hep söyleyeceğim. Diğer öğretmenler size bilmeceler okurken ve hassas ruhunuzu ve kafanızı karıştırırlarken, ben bunu asla yapmayacağım, çünkü ben rüzgârı, güneş anayı, büyük bir ağacın sırlarını ve yaşlı bir kadının ölümünü bizzat gözlemleyerek öğrendim. Ve hayatımda öğrendiğim tüm bu şeyler haline geldim, çünkü benim için, bilinmeyen olan o şeyler Bilinmeyen Tanrı idi. Diğerleri sizin kafanızı karıştırdıklarında, eğer istiyorsanız buna izin verebilirsiniz. Ama gökyüzündeki o yıldızı değerlendirmek için kaç şiirin, şarkının, topluluğun ve büyük oyunun bir araya gelmesi gerekir? Yapmanız gereken tüm şey gidip o yıldıza bakmakken, kaç kişi onu karmaşıklaştırmak için işe zekâsını katmıştır? Ben size o yıldızın kendisini anlatacağım.

Ben şimdi rüzgâr olduğum için hepinizle birlikteyim. Ben bir kez daha ışık senteziyim ve siz rüzgârı göremediğiniz için, beni de göremezsiniz. Ama benim sevdiğim şeyi siz de sevebilirsiniz. Beni görmeye gelince, ben sizin için her şey olacağım, çünkü bunu yapacak güce sahibim. Ben yaşlı bir kadın, küçük bir kız, yaşlı bir adam, rüzgâr olabilirim, çünkü ben artık bir kütüğün üzerinde oturan küçük bir insanın sınırlılığı içine hapsolmuş, onun içinde kaybolmuş ya da o sınırlılığa âşık değilim,

ama onun kalbindeki derin düşünceleri ve onun umutsuzluğunu anlayabilirim. Ben rüzgâr olduğum için hepinize yardım edebilirim. Eğer ben burada sadece ben olsaydım, sizin eğitiminiz ve anlayışınız için çok az şey yapabilirdim. Peki, siz neden beni görmek istiyorsunuz? Benim kim olduğumu neden bilmek istiyorsunuz? En önemli şey bedenin değil, Öz'ün hassasiyetidir. Beni görmek isteyen herkese söylüyorum, siz benim âlemime geldiğinizde beni göreceksiniz, çünkü ben sizin oraya geçişinizi görmek için orada olacağım. Ve bazen, rüzgârı gördüğünüzde, benim sesimi duyacaksınız. Ben sizi şaşırtmaya devam edecek miyim? Evet, çünkü ben asla sizin olmamı istediğiniz şey olmayacağım, çünkü rüzgâr da asla benim onun olmasını istediğim gibi olmamıştı (bkz. *Beyaz Kitap*). Ben o olmak zorundaydım. İşte ben hepinizle böyle olacağım.

Şimdi, ben yüce zekâmla erdemli bir tanrıyım. Ben her şeyi deneyimledim ve bunun sonucunda merhamet ve bilgelik kazandım ve sevgi geliştirdim. Sizler benim büyük ailemsiniz, çünkü benim bir çocuğum, dolayısıyla bir ailem ve soyum olmadı. Ve ben, göremediğiniz ama varlığını hissettiğiniz o rüzgâr gibi daima sizinle birlikte olacağım; bu benim size verdiğim ve yerine getirdiğim sözümdür.

Hayatınızı, dünyevi zekânın içsel faaliyetlerinin karmaşıklığı olmadan, mutlak bir huzur içinde yaşayın. Hayatı, öğrenmek ve bilmek için yaşayın, çünkü onu bildiğinizde o olacaksınız. Ve size öğretilmiş olan her bir onur, bilgelik ve amaçlı iyilik adımıyla, siz de benim gibi yükseleceksiniz. Size öğrettiğim prensipleri uygulayın. Onları uygulamamak sizin kaybınız, uygulamak ise gelecekteki kazancınız olabilir. Prensiplerin hepsi geçerlidir ve işe yarar. Onlar çok uzun zamandır, Baba'nın her şeyi yönettiği gibi, kesin bir yasayla yönetilirler.

Şimdi evlerinize, işlerinize ve pazar-yerlerinize geri döndüğünüzde, sık sık karanlık gökyüzüne bakın. Onun size kim

olduğunuzu hatırlatmasına izin verin. Tüm zamanlarda bunun trajedisini görmüş olduğunuzdan, bu prensiplerden kimse için, asla vazgeçmeyin. Tarihi hatırlamak yarınlarınızı kurtarabilir. Kendinizi iyi olana uydurun. Ve o yıldıza dikkatle baktığınızda, onun size gülümsediğini göreceksiniz ve o ben olacağım.

Ben Aydınlanmış Varlık Ramtha'yım; ben Kaynak'ın, Yüce Tanrı'nın, harika yaşamın, tanrısal yaratıcılık hareketinin, o hareketin kusursuz ideali olan Mesih'in ve söylediğim her şey olan siz sevgili kardeşlerimin hizmetkârıyım. Ve şimdi sizlere veda ediyorum.

İNSAN KİMLİĞİNİN ARKEOLOJİSİ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ÜZERİNE AÇIKLAYICI BİR YAZI: TANRILARIN DÖRT YÜZ ELLİ BEŞ BİN YIL ÖNCEKİ MÜDAHALESİ

Arketip Olarak Koşulsuz Sevgi

Ramtha'nın insan uygarlığının kökenleri ve tekâmülü ile ilgili sunumu, insanın gerçek kimliğini ana hatlarıyla gösteren bir mozaiği bir araya getirip birleştirmiştir. Biz, gerçekte kim olduğumuzu anlamak için, Tanrı teriminin anlamını nitelendirmek zorundaydık. Bundan sonra yer alan bölümde, Ramtha, koşulsuz sevgiyi ve kadınlığın yaşam-verici niteliğini bir arketip olarak kullanarak, Tanrı'nın ne olduğunu tarif etmektedir.

Tanrı sevgidir, ama sevgi nedir? Ramtha, sevgiyi vermek, beslemek, izin vermek, sürdürmek ve yaşamın sürekliliğini desteklemek olarak tanımlar. Koşulsuz sevgi, bireyin hayatta deneyimlemeyi seçtiği şey uğruna bedeni canlı tutan destek sistemleri, bedeni nefes alır ve kalbi atar halde tutan zekâ olarak ifade edilir. Özgürlüğün ve iradî niyetin ifadesi bireyselliğin temelini oluşturur ve -benliğin araştırılması yoluyla- bilinçli farkındalığın ortaya çıkmasını sağlar ve bu ifade ancak, hiç yargılayıcı ve kısıtlayıcı olmayan, tamamen izin verici olan koşulsuz bir varoluş zemininden kaynaklanır. Ramtha, bu koşulsuz sevgiden realitenin kozmik zamkı olarak söz eder.

Ramtha'nın Tanrı'yı sevgi olarak tanımlaması, Yuhanna'nın Yeni Ahit'te[64] yer alan sözlerinin dar bir yorumunu yansıt-

64 "Sevgisiz olan kişi Tanrı'yı tanımaz, çünkü Tanrı sevgidir. Tanrı bize olan sevgisini şöyle göstermiştir: Tanrı biricik Oğlu'nu dünyaya göndermiştir ki O'nun aracılığıyla yaşayabilelim. Biz Tanrı'yı sevmedik, O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan bir kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur."Yuhanna'nın Birinci Mektubu, 4:8-10.

sa da, ondan oldukça farklıdır. En büyük sevgiyi, Tanrı'nın tek oğlunu (İsa'yı) dünyaya göndermesi ve onun kendini feda etmesi olarak görmekte ısrar etmek, tanrısal-olanı insandan ayırmakta ısrar etmek, insanlığı fiziksel âleme indirgemek ve Tanrı'yı, insanlığın günahlarını bağışlamak için biricik oğlunun kendini kurban etmesini talep eden acımasız, vahşi bir varlık haline getirmektir. Ramtha, tüm ırkların kadınlarının tüm türler içinde en çok bastırılmış ve ayrımcılığa en çok maruz bırakılmış varlıklar olmalarının ne kadar ironik olduğuna da işaret eder. Ancak, tüm varoluşun zemini olarak en kadim Tanrı arketipi olan Boşluk, çoğunlukla, ebedi Ana ve yaşam verici olarak temsil edilir.

> "En kadim Tanrı arketipi Boşluk'tur ve Boşluk Nut[65] olarak, tüm yaratılışı doğuran dişi olarak görülmüştü. Bunu hatırlayın.[66]
>
> - Ramtha

Tanrı'nın İnsandan Ayırılması Tekâmüle Karşı Bir Direniştir

Ne yazık ki, tarih boyunca insanlığın Tanrı anlayışı, o sınırlılıkların kaynağı olarak insanı görmek yerine, insanlığın sınırlılıklarına ve eksikliklerine odaklanma eğilimi tarafından şekillendirilmiştir. Dahası, insanlık, o sınırlılıkları -henüz üstesinden gelemediği, tekâmül ettiremediği ve bilinir kılamadığı zorluklar ve fırsatlar olarak görmek yerine- kendi doğasının asli ve değişmez bir parçası olarak görmüştür.

Tanrı ve tanrısal-olanla ilgili önceki açıklamalarda gördüğümüz çeşitli, geleneksel tarifler, Tanrı'nın bizi değil, bizim Tanrı'yı kendi imajımızda ve kendi suretimizde yarattığımızı

65 *Mısır'ın Ölüler Kitabı*'nda tarif edilen Mısır tanrıçası Nut.
66 Ramtha, *Öz'ün Devrimi ve Yaratılış Kitabı'nın Tanrıçası, Ana,* Bant 444 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 2000).

göstermektedir. Eylemlerimizin ve hayattaki tekâmülümüzün sorumluluğundan kaçabilmemiz için, Tanrı bizim dışımıza yerleştirilmiştir. Ramtha, bu yaygın eğilimi, onu iki kenarı keskin bir kılıçla kıyaslayarak açıklar. Eğer biz Tanrı'yı kendi dışımıza yerleştirirsek, kaderimizin sorumluluğundan kaçarız, ama o zaman gerçek doğamızı, yani bilinç ve enerjimizin gücüyle yaratma ve değiştirme yeteneğimizi yadsımış oluruz. Öte yandan, gerçek kimliğimizi bir tekâmül ve kendini-keşfetme yolculuğunda bulunan ölümsüz tanrılar olarak gördüğümüzde, kendi kaderimizin yaratıcıları olarak tüm sorumluluğu üstlenmek gibi çok büyük ve korkutucu bir meydan okumayla karşı karşıya geliriz. Biz hayatımızın sorumluluğunu üstlendiğimizde, bunu hem acı hem tatlı bir özgürlük duygusu izler, çünkü artık hayatımız için kendimizden başka suçlayacağımız kimse kalmamıştır.

> "Bu, iki kenarı keskin kılıç şudur: Sizin Tanrı'yı kendi imajınızda yaratmış olmanızın nedeni, yaptığınız her şeyi yargılayacak doğaüstü bir varlık yaratmaktı. O zaman siz hayatınız boyunca tüm o şeyleri yapma özgürlüğüne sahip olacak ve ancak kaynaklarınız tükendiğinde bu Tanrı kuvvetine başvuracaktınız. Siz, bedeninizin enerjisini, sağlığını harcayıp tükettiğinizde, ailenize sevgi ve şefkat göstermediğinizde ve onların başına kötü şeyler geldiğinde, bu aksiyoma başvurursunuz. Ona daha önce başvurmamanızın nedeni, Tanrı'nın esasen siz olmadığını düşünmenizdir. Oysa Tanrı sizin kalp atışınızdır. O sizin nefesinizdir."[67]
>
> - Ramtha

Yaratılış ile ilgili, Sümer uygarlığının en kadim kayıtlarından, Uzakdoğu geleneklerinden, Yunanlı filozoflardan, Ya-

67 Ramtha, *Öz'ün Devrimi ve Yaratılış Kitabı'nın Tanrıçası, Ana,* Bant 444 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 2000).

ratılış Kitabı'ndan ve Yahudi-Hıristiyan geleneklerinden, çağdaş düşünürlerden ve bilimcilerden, alternatif araştırma arkeologlarından ve Zecharia Sitchin gibi tarihçilerden gelen birçok öykü ve realitenin doğasıyla ilgili birçok açıklama vardır. Ancak, onların hepsi insanın gerçek kimliğinin fiziksel bedenle aynı olduğunu varsaymıştır. Örneğin, Yaratılış Kitabı erkeğin ve kadının yaratılışından söz ederken, fiziksel bedenin yaratılışının öyküsünü anlatır. Bu, öykünün sadece yarısıdır. Bu yaygın varsayım, daha önce analiz etmiş olduğum gibi, muazzam imalar içerir. Bu yorum, insan türünün yaratıcısı ile tüm varoluşun yaratıcısı ve kaynağı arasındaki karışıklıktan sorumludur. Bu ayrımın farkındalığı, Ramtha'nın sürekli olarak vurguladığı ana noktalardan biridir ve onun zamanımızda Tanrı, insan ve benlik anlayışına yaptığı en değerli katkılardan biridir.

Teknolojik olarak gelişmiş dünya-dışı ırkların insan tekâmülüne müdahalelerinin kanıtlarını bulan birçok çağdaş araştırmacı aynı yanlış varsayımda bulunur ve her iki ırkın temel ve ortak kaynağını ele almaz. Bu ortak ihmal ve berraklıktan yoksunluk bizim gerçek kimliğimizle ilgili pek çok karışıklık yaratmıştır. İnsanlık tarihinde uzak-erimli bir etki yapan birçok din ve popüler ideolojiler bu kafa karışıklığı üzerine inşa edilmiştir. Ramtha, bizim -DNA'larını bizimkiyle melezleyerek insan ırkının tekâmülünü hızla başlatan- o uygarlıklardan daha aşağı olmadığımızı açıkça belirtmiştir. DNA, ruhun tekâmül yolculuğunun kaydını ve bilgeliğini içeren Yaşam Kitabı gibidir. Yine de, bizim gerçek kimliğimiz bu yolculuktaki görünmez yolcudur; o, yaşam sahnesinde bir rol oynayan aktörün maskesinin ardından dikkatle izleyen Gözlemci'dir; o, kostümün ardındaki tanımlanmamış karakterdir.

> "Sizin Zeta Reticuli'den veya Kuzey Yıldızı'nın ötesinden gelmiş olmanız ya da Atlantisli, Lemuryalı, Mısırlı veya Hindu olmanız hiçbir fark yaratmaz.

Çünkü hepiniz aynı Sıfır Noktası'ndan geliyorsunuz."[68]

- Ramtha

Mitokondrial DNA'nın Arkeolojisi

Genetik uzmanları, insan türünün tekâmülünün izini, insan soyunu dişi çizginin mitokondrial DNA'sı yoluyla izleyerek sürebilirler. Bu deney bizi çok uzak bir geçmişe, türümüzün tekâmülünde genetiğimizin daha gelişmiş bir uygarlığın genetiğiyle birleştirildiği noktaya götürebilir. Ramtha, tarihimizin bu noktasının dört yüz elli beş bin yıl önce yaşandığını belirtir. O, Sümer tanrılarının Dünya'ya o zaman geldiklerini belirtir ki bu tarih insanlığın kökeniyle ilgili geleneksel olarak kabul edilen ve ana-akım antropologlarının tartıştıkları tarihleri gülünç duruma düşürür: "Yine bazıları, anatomik olarak modern insanların oldukça yakın bir geçmişte, yüz bin yıl önce Afrika'da maymunumsu yaratıklardan evrimleştiğini (ki bazıları bunun dünyanın başka yerlerinde de vuku bulduğu görüşündedirler) gösteren çok fazla sayıda tartışmasız kanıta karşı birkaç tartışmalı örnek oluşturmamamız konusunda bizi uyaracaklardır."[69] Yine de, tekâmül sürecini yönlendiren dinamik zekânın, gerçek benliğin değil, sadece onun yolculuğunun -ve o yolculuğun etkisinin- izi DNA analizi yoluyla sürülebilir ya da tanımlanabilir.

Ramtha, dişi cinsin besleyici, yaşam verici nitelikleri ve -Tanrı'nın, Kaynak'ın temel veçhesini yansıtan- doğa üzerinde derinlemesine düşünerek aydınlanmaya ve üstatlığa erişmiştir. Onun en büyük zaferi, hayatı ölümsüz bir üstat olarak kucaklayabilmek için, onu bir kadının çocuğunu sevdiği gibi sevmekti:

---

68 Ramtha, *Öğretilmiş En Büyük Tarih Dersi,* Bant 388 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1998).

69 Michael A. Cremo, *Yasaklanmış Arkeoloji* (Los Angeles: Bhaktivedanta Book Publishing, Inc., 1993), *Giriş*, s. xxiii-xxiv.

"Bakın, ben o zaman bilinen dünyanın üçte ikisini acımasız bir deha ile fethetmiştim, ama rüzgâr olduğumda -karla kaplı dağlara ve ağaçlara, yeşil nehirlere ve kamışlara âşık olmak için- benim sevmeyi öğrenmem gerekiyordu ve bunu bir kadının bakış açısından öğrenmeliydim."[70]

- Ramtha

İronik olarak, Ramtha, Yaratılış Kitabı'nın insan ırkından sorumlu olan tanrısının, geleneksel olarak betimlendiği gibi, bir erkek değil, Afrika, Mezopotamya ve Hindistan'da kurulan ve yeni insan türü için uygun bir DNA'nın geliştirildiği bilimsel laboratuarlardan sorumlu olan Ninhursag adlı bir kadın bilimci olduğunu; onun Anu soyundan gelen, Enlil ve Enki'nin ablaları olan bir tanrıça olduğunu belirtir. O, kendi genetik malzemesini Dünya'nın insan türünün genetik malzemesiyle birleştirerek, daha sonra Kro-Magnon olarak bilinen türe doğru evrimleşen insan türünü yarattı. Kadim Sümer metinlerinde ondan Ana olarak da söz edilmesi bir rastlantı değildir. O, bu dünyadaki insan türünün ilk Anası'dır. Onun niyeti köleleştirilecek ve kullanılacak bir tür yaratmak değildi. O, esasen -bu onların bir parçası olmayı gerektirse bile- yeni yaşam formlarını araştırmak ve tasarlamakla ilgileniyordu.

Mitokondrial DNA hakkında geçmişte popüler bir bilimsel dergide yayınlanan bir makale, son on bin yılda hayvanları evcilleştirebilen organize, sosyal yapıların ortaya çıkışıyla ilgili geleneksel kronolojiyi sorgulayan ilginç bir veri sunmaktadır: "Mitokondrial DNA'nın genetik ardışıklığındaki farklılıkların bir analizi, genetik olarak farklı popülasyonlarda ortaya çıkan üç keçi grubunu gözler önüne sermiştir. Bugün, onların ayrışımları örtüşmektedir. Araştırmacıların tahminlerine göre, bu üç popülasyon iki yüz bin yıl önce yaşamış olan ortak bir ana'sal

70 Ramtha, *Öz'ün Devrimi ve Yaratılış Kitabı'nın Tanrıçası, Ana,* Bant 444 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 2000).

soydan gelmektedir."[71]

Platon'un *Timaeus* adlı eserinde anlattığı ve gerçek bir tarihî olay olarak kabul ettiği, Solon ve Mısırlı rahip âlimler arasındaki diyalog, insan tarihinin modern kaydının doğruluğunu sorgulayan başka bir kaynaktır: "Diğerlerinin olduğu gibi, sizin durumunuzda da, siz okur-yazar olduktan ve kentlerin gerektirdiği tüm diğer kaynaklara sahip olduktan sonra, yine gökten bir tufan geldi. O her yeri kapladı ve geride sadece cahil ve kültürsüz insanları bıraktı. Siz tekrar küçük çocuklar gibi oldunuz, kadim zamanlarda burada ya da kendi bölgenizde bulunan hiçbir şeyi bilmez oldunuz. Ve böylece, Solon, senin halkının soyuyla ilgili az önce yaptığın açıklama sadece bir çocuk masalı gibidir. Her şeyden önce, senin halkın tek bir tufanı hatırlamaktadır, oysa daha önce birçok tufan yaşanmıştır."[72]

Platon, diyaloglarını, Sümerler tarafından kaydedilen olaylardan uzun bir zaman sonra, İ.Ö. dördüncü yüzyılda yazdı. Onun *Timaeus* adlı eserinde, yeni bir tür üretmek için Enki ve Enlil'in spermlerini melezleyen Ninhursag'ın öyküsüne şaşırtıcı bir biçimde benzeyen bir bölüm vardır. Platon, Solon'un Mısırlı rahiplerle diyaloğuna şöyle devam eder:

> "Bu kent, ismi Mısır dilinde 'Neith,' ve Yunanca' da 'Athena' olan bir tanrıça tarafından kuruldu. Mısırlılar Atinalılara karşı büyük bir dostluk besler ve bizim halkımızla bir biçimde bir akrabalığa sahip olduklarını iddia ederler."
>
> "Solon, sana, senin, senin kentinin ve özellikle hem sizin hem bizim kentimizi kurmuş, halklarımızı beslemiş ve eğitmiş olan bu tanrıçanın onuruna bu

71 Bruce Bower, *Evcilleştirilmiş Keçiler Özgün Bir Gen Karışımı Gösteriyor.* Science News, Cilt 159, No. 19, 12 Mayıs 2001 (Washington: Science News Books, 2001), s. 294.

72 Platon, *Tüm Eserleri* (Cambridge; Hackett Publishing Company, 1997), *Timaeus*, s. 1230 1231.

öyküyü anlatacağım. O, sizin kentinizi bizimkinden bin yıl önce, Toprak'tan ve Hephaestus'tan insanlarınızın tohumunu aldığında kurdu."[73]

Hephaestus, Yunan Ateş Tanrısı'nın Roma uygarlığındaki adıdır. Toprak'tan ve Hephaestus'tan alınan tohum, Ninhursag'ın genellikle Toprağın Efendisi denen Enki'den ve Rüzgârın Efendisi denen Enlil'den aldığı tohuma karşılık gelmektedir. Birbirine benzeyen bu iki öykü arasındaki farklılıklara, iki kaynak arasındaki uzun zaman aralığının ürettiği değişiklikler gerekçe gösterilebilir.

Tanrı Hayatımızın Baş Düşmanına İzin Vermiştir

İnsanı fiziksel bedeniyle özdeşleştirme ortak eğilimi, hislere ve duygulara -bilinç ve zekâ âleminin üzerindeki esas realite olarak- büyük bir önem atfetmiştir. Ramtha, insanlığın en büyük sorunlarından birinin, kendisinin duygusal beden olarak tanımladığı şey olduğunu açıklar. Duygular, bir deneyimin başlangıç noktası değil, onun daha sonradan ortaya çıkan etkisidir. Bugün en azından batı toplumunun en büyük değerlerinin çoğu, genelde -bir deneyimin ardındaki soyut niyet tarafından değil- o deneyim tarafından üretilen duygusal, kimyasal neşeye ve canlılığa bağımlıdır. Ramtha, şuna dikkati çekmektedir:

> "Sizin en büyük sorunlarınızdan biri duygusal bedeninizdir. O her insanın başının belâsıdır. Eğer duygusal beden denen büyük antitez olmasaydı, üstatlık diye bir terim de olmazdı. Duygusal beden, bilgisayarları anlamanıza rağmen, vasat ama tatmin edici bir iş yapan bir alet takımı kullanmanız gibidir. Duygusal beden, size bir bilgisayarı nasıl çalıştıracağınızı öğreten bir kitap gibidir, ama birçoğunuz o kitabı okumaya devam edersiniz ve bilgisayarı asla çalıştırma-

73 Aynı yazıda.

mışsınızdır. Siz, lazerler yerine, İngiliz anahtarlarını kullanmaya devam edersiniz."[74]

İnsanlık kendi yaratımı içine, kendi yarattığı güç tarafından hapsolmuştur. İnsanlık, "Lütfen, Tanrım, bana yardım et" diye haykırdığında bile, doğasında var olan tanrısal gücü bağrından tam olarak ortaya çıkaramaz. Onun dualarının görünüşte yanıtlanmamasının nedeni, tanrısal-olanın yaratıcı gücünün mahpusluk illüzyonunu yaratmak için kullanılmış olmasıdır. Tanrı, sevgi olarak, kendi hayatımızın baş düşmanını çekmemize, bilgelik kazanmak uğruna kendi yaratımlarımızı deneyimlememize izin vermiştir. Koşulsuz sevgi prensibi -en kötü, en kontrolsüz kâbuslarımız da dâhil olmak üzere- tüm rüyalarımızı yaşamamıza, kısıtlamadan veya yargılamadan izin vermiştir.

Kadınların yaşamı-besleme içgüdülerinin ve koşulsuz sevginin sunduğu arketipteki temel yaratım ve tekâmül kaynağını ve motorunu tanıyamamak, kadınların hem köleleştirilmelerine hem de cinsel zevk için kullanılmalarına katkıda bulunmuştur. Kadınların gerçek değeri ve tanrısal karakteri ile ilgili bu körlük, duyguların hapsine ve sınırlı düşünüşe daha derin bir düşüşe de katkıda bulunmuştur.

> "Dinleyin. Kadınlar küçük kızlarken bile cinsel nesneler olarak bir sürü gibi güdülmüşlerdi. Küçük kızlarken bile, onlar bazı adamların cinsel fantezilerinin aksesuarı haline gelmişlerdi. Neden? Bu, nesilden nesle genetik olarak aktarılan ve kadınların ne pahasına olursa olsun bastırılmaları gerektiğiyle ilgili bir cinsel duygudan kaynaklanıyordu. Bu duygu şunu ifade ediyordu: Kadınları bir sürü gibi güdün, onları kullanın, onlarla cinsel ilişkiye girin ve onlarla çocuk yapın, ama onların özgürce konuşmalarına, görüşlerini ifade etmelerine asla izin vermeyin. Ka-

74 Ramtha, *Meryem Gerçekten Bir Bakire miydi,* Bant 394 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1998).

dınların en bastırılmış ırk olmasına hiç şaşmamalı."[75]

Şu şaşırtıcı bir keşifti: En az sekiz ila on bin yıl önce Sümerlerin kullandıkları çivi yazısında kadının görsel sembolü (ortasında dikey bir çizgi bulunan ters üçgenle gösterilen kasık kemiği) köleler için kullanılan görsel sembolün de bir parçasını oluşturuyordu (kölelerin görsel sembolünde ayrıca üç dağ şekli de yer alıyordu).[76] İnsan uygarlığında kadınların neden ve nasıl köleleştirildikleri, *İnsanlık Tarihi*'nin, *Kadim Bilgelik İncisini Yeniden Keşfetmek* başlıklı ikinci kitabında tam olarak anlatılacaktır.

Biz tarihi, ebeveynlerimizden aldığımız fiziksel bedenlerle genetik olarak miras alırız. Tarihi incelemenin önemi, onun, Sıfır Noktası'nda başlayan tekâmül yolculuğunun bir parçasını içermesi ve bizim, bilinç olarak, buraya başarmaya ve bilgelik olarak sahip olmaya geldiğimiz gündemi gözler önüne seren anahtarlar barındırmasıdır.

> "Ben, sizi -kendi tanrınız olmak, bir üstadın ne olduğunu öğrenmek için- uyanmaya teşvik edecek bir ideal oluşturmak amacıyla buradayım.
>
> Siz beni asla unutmayacaksınız. Neden, biliyor musunuz? Çünkü ben sınırsızım. Eğer Tanrı'nın bir tanımı olsaydı, onun sınırsızlık olması gerekirdi. O size, duygularınızın olmanız için yalvardığı şeyi değil, kalbinizin takip etmesi gereken tapınağı gösterir. Sizin, hayatını -hiçbirine tecavüz etmeden tüm bahçelerin çiçek açmasına izin verecek kadar- çok seven, sınırsız bir Tanrı olmanız gerekir."[77]
>
> - Ramtha

---

75 Ramtha, *Öz'ün Devrimi ve Yaratılış Kitabı'nın Tanrıçası, Ana,* Bant 444 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 2000).

76 Marc-Alain Ouaknin, *Alfabenin Gizemleri, Yazının Kökeni* (New York: Abbeville Press Publishers, 1999), s. 20-23.

77 Ramtha, *Öz'ün Devrimi ve Yaratılış Kitabı'nın Tanrıçası, Ana.*

BÖLÜM 4

TANRILARIN DÖRT YÜZ ELLİ BEŞ BİN YIL ÖNCEKİ MÜDAHALESİ

"Enki ve Enlil'in ablaları, onların arasındaki anlaşmazlığı çözerek tartışmayı sona erdirdi. O, Anu ailesindeki dâhi genetikçiydi. O, bu gezegene geldi ve genleri birleştirmeye başladı. Sizin insan genomunda bulmak üzere olduğunuz şeyi o dört yüz elli beş bin yıl önce biliyordu. O bu gezegene indi ve Enki, Enlil ve Anu'nun menisini kullanarak, onların genlerini buradaki kadınların genleriyle birleştirerek melez bir insan türü yarattı. O, Kro-Magnon denen melez insanı, yani sizin atalarınızı yaratan anaydı. Öyleyse Yaratılış Kitabı'nda anlatılan tanrı kimdi? O kesinlikle Yehova değildi. O, Enlil, Enki veya Anu da değildi. O, onların ablalarıydı."

- Ramtha

Her Şeyi Kapsayan Bir Sevgi Evrenin Tekâmülünü Sürdürür

Ben, varlığımın Tanrısı'ndan size şunu söylemek istiyorum: Bu aydınlanma okulunun gizemi, onun köklerinin gökyüzünde olmasıdır. Biz demirimizi aşağıya değil, yukarıya attık. Tüm dünyada benzeri olmayan bu harika okula geldiğiniz için sizi saygıyla selamlıyorum. Eğer bu okulda, içinizdeki Tanrı sevgisini anlayarak o iyilik ve şefkat ödüllerini elde edebilirseniz, eğer onları dışsal olarak da, en küçük olayda bile gösterebilirseniz ve böylece hayatınız değişirse, o zaman buradaki yolculuğunuz her şeye değmiştir. Eğer siz deneyimlerle gelişirseniz, o zaman artan şefkatiniz, anlayışınız, sevginiz, bilgeliğiniz ve Tanrı'ya yakınlığınız ile hayatınız da kesinlikle sarsılacak ve değişecektir ve siz bunu kesin olarak bileceksiniz. Sonuçta, siz asla ölmeyeceksiniz. Siz asla ölmediniz. Siz tanrısallığın ve deneyimin unsurları ile sadece yaşamaya devam edebilirsiniz.

Siz asla, Tanrınızın sizi sevmekten vazgeçeceği kadar kötü bir şey yapmadınız. Asla böyle düşünmeyin. Bunu bilmeniz önemlidir ve bunun size sürekli olarak hatırlatılması gerekir.

Her şeyden önce, en önemlisi, sizin kendinizi en yüce ışıkta görememenizdir. Siz, kendinizi Mesih olarak görmenizin kibir ve küstahlık olduğunu düşünürsünüz, ama yanılıyorsunuz, çünkü esas kibir ve küstahlık, işitmeleri gereken mesajı işitmeyenlerdedir. Bu mesajların hiçbirini işitmeyen ya da sorunlarının Tanrı'nın bile onu umursamayacağı kadar büyük, kötü ve önemli olduğunu -kendisinin bir kurban olduğunu- düşünen kibirli bir kişi olmaktan kurtulup, yeni bir bakış açısına, yeni bir perspektife ulaşacak kadar alçak gönüllü olan, büyük bir öğrencidir.

Tanrı'nın koşulsuz sevgisini ölçmenizin yolu, kalbinizin atmaya devam etmesi, nefes almaya devam etmeniz, yani hâlâ yaşıyor olmanızdır; siz kendinizi çok kötü bir durumda ve bir

kurban olarak görürken bile bir şey sizin yaşamanıza izin vermiştir. Burada hiç kimse -kendinden kaynaklanan baskı ve zulüm içinde- yıldızların parlamasını, ayın büyümesini ve küçülmesini, güneşin sabahları doğup engin renkler ve mistik bir sis yaratmasını ve kuşların şakımasını durduracak kadar önemli ve büyük değildir. Üzgün olan herkesi bu kadar kızdıran şey, sabahın daima gelmesi ve onların hâlâ sinirli ve öfkeli olmalarıdır. Eğer kuşlar hâlâ şakıyorsa, siz kendinizden kaynaklanan kibir ve küstahlığın dibine erişmemiş olduğunuzu bilirsiniz.

Peki, o dibe erişmeniz mümkün müdür? Asla, çünkü sizin yaşamaya devam etmenizi, hayatta kalmanızı sağlayan düşünce tamamen koşulsuzdur. O neden koşulsuzdur? Siz neden tüm bu sorunları yaşıyor ve dünyada başka hiç kimsenin böyle sorunları olmadığını düşünüyorsunuz? Neden bu kadar önemli olduğunuzu düşünüyorsunuz? Oysa siz kendinizi ne kadar sorunlu görürseniz, kuşlar sabahları o kadar yüksek sesle şakır. Bu hayret vericidir. Bir şey sizi sevmekte ve sizin kalbinizin atmasını, nefes almanızı ve sindirim yapmanızı sağlamaktadır. Ruhun o çok karanlık gecesinde bile bir şey sizi sevmektedir. Eğer kuşlar şakıyorsa durum gerçekten o kadar kötü olabilir mi? Ben bu dünyada yaşarken kendi kendime bunu sorardım: İçinde bulunduğum durum gerçekten bu kadar kötü olabilir mi? Hayır, olamaz.

Öyleyse sizin sorununuz, onun yüzünden bütün dünyanın durmasına neden değmiyor? Çünkü siz hiç bedeninizin dışına çıkıp, uzayın perspektiflerini ve uzayda var olan ve halen yaratılmakta olan milyarlarca gezegeni araştırmadınız. Oysa göz açıp kapayıncaya dek, yıldız sistemlerinde milyarlarca gezegen yaratılmaktadır. Öyleyse size şunu sormama izin verin: Siz üzüntünüzün ve kendinizi hayattan tecrit edişinizin hayatı kandıracağını mı düşünüyorsunuz, yoksa bu sadece kendi kendinizi kandırmak mıdır? Tanrınızın sizi sevmesinin nedeni, onun sizden

çok daha büyük olması ve sizin o enginliğin bir veçhesi olmanızdır. Ve sizi küçük kılan şey, küçük olmakta ısrar etmeniz, dar kafalılığınızla hayatınızı çok ıstırap verici ve mutsuz kılmanızdır. Bu çok acıklı bir durumdur.

Bakın, sizin düşünebileceğiniz, söyleyebileceğiniz ve yapabileceğiniz hiçbir şey güneşin doğmasını engelleyemez, öyleyse o şeyler ne kadar kötü olabilir ki? Bu sadece sizi sabahları şakıyan kuşları dinlemekten, güneşin pencereden içeri süzülen altın ışıklarını izlemekten yoksun bırakır. Yaşam kuvvetini dışarıda bırakan, onun girişini engelleyen sadece sizsiniz, ama siz hayatı durduracak kadar büyük değilsiniz. İntihar ederek hayatınızı sona erdirmeye çalışmak ise tam bir aptallıktır, çünkü sizler sonsuzluğa aitsiniz.

Bunu anladıktan sonra, şunu da anlayabilirsiniz: Beynin arka bölümünde, beyincikte Tanrı'nın zihni bulunur. O tam oradadır. Ve her virüs, her amip, her mikrop, tekâmülün her bölümündeki her varlık, yedi katta yer alan her kozmik beden, her deneyim bilinmeyeni bilinir kılmak içindi. Bizim yolculuğumuz budur. Böylece, Tanrı sizin yaşadığınız ve başka her şeyin yaşamış olduğu tüm hayatların zihin bulutudur, yaşanan tüm deneyimler bu zihin bulutunu süsleyen bilgelik incileridir ve hepiniz ona doğuştan sahipsinizdir. Burada onunla donatılmamış olan hiç kimse yoktur. Siz ona sahip olmayacak kadar özel değilsiniz.

Bunu anladığınıza göre -en azından anladığınızı varsayalım- öyleyse koşulsuz sevgi nedir? O sizin kötülük, depresyon, yoksunluk, güvensizlik, beceriksizlik, suçluluk ve utanca dair küçük farkındalığınızdan çok daha büyük olan bir veçhedir. Hayat sürüp gider. Bu sıfatlar yaşam kuvvetinden, Tanrı'dan ayrılığı tarif eder. Sizi bir insan kılan da budur.

Yeterince insan olduğunuzu idrak edene kadar daha kaç hayat boyunca bir insan olmaya ihtiyacınız var? Daha ne kadar

zaman boyunca mutluluğun zirvesinden depresyonun çukuruna düşmeye ihtiyacınız var? Kaç deneyimi şimdi onlara bağımlı hale gelecek kadar çok yaşadınız? İnsan olduğunuzu daha ne kadar çok göstermeye ihtiyacınız var? İşte, beyninizin nöronetinde (sinir-hücresi-ağında) güreştiğiniz veçhe budur. Bunlar insanlığınızın nitelikleridir.

Bu aydınlanma okulu neyle ilgilidir? Bu okul, içinizdeki tanrısal-olana ulaşmakla ve -tek, yegâne yola sahip olduğunu düşünen kilisenin, dinin, tüm etnik grupların ve ırkların aksine- size onun var olduğunu göstermekle ilgilidir. Onlarınki ne kadar saçma bir düşünüştür. Onların hiçbiri güneşin doğuşunu engelleyemez.

Siz bir Üstat Öğretmen'in neye benzediğini düşünüyorsunuz? Onların nasıl göründüklerini düşünüyorsunuz? Onların nasıl davranacaklarını düşünüyorsunuz? Siz kendi düşüncenize göre bir Üstat Öğretmen yaratıyorsunuz. Başka bir deyişle, siz Tanrı'yı kendi imajınızda yarattınız. Evet, Tanrı'yı yaratan sizin kendi imajınızdır. Size göre, Tanrı sizin aşırılıklarınızı cezalandıran en büyük cezalandırıcıdır.

Bu Tanrı'yı sizin yarattığınızı biliyor musunuz? Siz bunu kendi dinî mezhebiniz vasıtasıyla yapmış olabilirsiniz. Siz bunu İsa Mesih, Buda veya Zerdüşt vasıtasıyla yapmış olabilirsiniz. Siz bunu Shakespeare, Apollonious veya Çiçero vasıtasıyla yapmış olabilirsiniz. Üstatlara gelince, siz Uzakdoğu'nun üstatları ile ilgili -benim tavsiye ettiğim- bir kitaptan üstatları kafanızda yaratmış olabilirsiniz. Bu benim kanalıma (JZ Knight) okumasını tavsiye ettiğim ilk kitaptı ki size de onu okumanızı tavsiye ediyorum. Bu kitabın adı, *Uzakdoğu'nun Ölümsüz Üstatlarının Yaşam ve Öğretisi*'dir.[78] Bu kitabı okumanızı istiyorum, çünkü bir dahaki sefer bir araya geldiğimizde bu bana çok

78 Baird T. Spalding, *Uzakdoğu'nun Ölümsüz Üstatlarının Yaşam ve Öğretisi* (Kaliforniya, DeVorss&Co. Publishers: 1964).
Bu kitap Akaşa Yayınları tarafından yayınlanmıştır. (Ç.N.)

yardımcı olacaktır. Çünkü o çok zor bir şeyi yapacak, beyninizden beklentiyi çıkaracaktır.

Siz kim oluyorsunuz da maymun-zihninizle (kişiliğin kararsız bir biçimde hareket eden zihniyle) Tanrı'nın ne olduğuna karar veriyorsunuz? Siz Tanrı'nın ne olduğu konusunda bir hüküm verebilir misiniz? Siz bir Tanrı yarattınız. Onu neden yarattığınızı size söyleyeyim. Siz, öyle olmamak elinizde olmayan her şeyin bir antitezi olması için Tanrı'yı yarattınız. Tanrı sizin olduğunuz hiçbir şey olamazdı, öyleyse o böyle olmalıydı. Sizin suçluluk ve utanç duygunuz nereden kaynaklanır? Bizzat yarattığınız Tanrı kimliğinden. Böylece kendi kendinizi cezalandırdığınızı biliyor musunuz?

Peki, siz bir üstadın neye benzediğini biliyor musunuz? Hiç bir üstatla karşılaştınız mı? Şimdi karşılaştınız. Size onun kanalıyla hitap ettiğim bu güzel yüzün, sarı saçların ve kadın bedeninin biraz dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorum. Ama ben size böyle gelmeyi seçtim. Neden, biliyor musunuz? Aranızdaki hanımlara söylüyorum, bugüne dek hiç bir kadının gerçek bir Mesih ve gerçek bir üstat olarak kabul edilmediğini biliyor muydunuz? Çünkü kadınlar daima bir sürü gibi seks ağıllarına sürülmüşlerdi; ülkelerin yasaları erkeklerin istek ve kaprislerine göre düzenlendiğinden, kadınlar daima hayatta kalma mücadelesi vermişlerdi.

Ben size neden bir kadın kanalıyla hitap ediyorum? Her şeyden önce ve en önemlisi, kadınlar üstatlıkla kolayca bağlantı kurarlar, çünkü onların enerjileri birinci mühürde değildir; onlar birinci mühre sadece hayatta kalmak ve cinsel ilişki için gitmek zorunda kalırlar. Onlar o mührün biraz üzerindedirler. Onlar ikinci veya üçüncü mühürde, yani kontrol, güç ve hayatta kalma mühürlerinde bulunurlar.

Öyleyse siz ilk başta Ramtha'yı görmeye geldiğinizde ne görmeyi bekliyordunuz? Ben aslında nasıl göründüğümü size

söyleyeyim: Ben koyu tenliyim. Derim tarçın rengidir (sarımsı kahverengi), saç ve göz rengim siyahtır. Bugün aranızda yaşıyor olsaydım, bir basketbol yıldızı olabilirdim. Aslında boyum çemberin asılı olduğu yerden daha uzun olurdu. Yani ben sarı saçlı, mavi gözlü bir güzel değilim, Ben kara gözlü, tarçın-renkli derili, siyah saçlı, boyu 2,10 metreden de uzun olan bir varlığım.

Öyleyse ben neden bir kadını kanal olarak seçtim? Sevgili hanımlar, ben sizin içinde bulunduğunuz kötü ve zor durumu biliyorum. Kendinizin ve çocuklarınızın güvenliği için vermek zorunda kaldığınız tavizleri biliyorum. Ve çoğu zaman sizin günlük işiniz asla bitmez. Bu kesinlikle böyledir. Gün doğumundan günbatımına dek sizin işiniz asla bitmez. Siz tüm türler içinde en takdir edilmeyen türsünüz.

Dünyada, siyah insanlara beyaz insanlarla aynı hakların verilmesi gerektiğini söyleyen bir hareket var. Eğer deri renkleri arasında bir ayrımcılık sorunu yoksa neden böyle bir hareket olsun? Ancak benim daha da ironik bulduğum şey, beyaz derili insanların bronzlaşmak için ekvator bölgesine gitmeleri, ancak siyah derili insanlara karşı önyargılı olmalarıdır. Bunu ilginç buluyorum. Şunu da gerçekten ilginç buluyorum: Beyaz insanlar, onları yetersiz olarak gördüklerinden, Meksikalıları ve kara derili insanları sadece ağır işlerini yaptırmak için tutuyorlar (aranızda aynı şekilde düşünen birkaç öğrencimin bulunduğunu söyleyebilirim). Ve onlar, sarı saçlı ve mavi gözlü olduklarından, kendilerini olağanüstü başarılı bir tür olarak görüyorlar. Ama onlar da hizmetlerinde köle haline getirdikleri insanlar kadar koyu tenli görünmek için ekvator kuşağına gidiyorlar. Gel de anla. Ben de köken olarak koyu tenli olduğumdan, beyaz ırkın bu Aryan felsefesine kişisel olarak da karşı çıkıyorum. Hem böyle düşünüp hem de bronz bir tene bürünmeye çalışan kişi bir ikiyüzlüdür.

Koyu-tenli insanlar zor bir hayata sahip olduklarını düşünürler. Oysa tüm insanlık içinde en zor hayata sahip olanlar her ırkın kadınlarıdır. Onlar en zor hayata sahiptirler. Ve böylece bir kadın Mesih hiç var olmamıştır. Asla. "Sevgili kızımla çok gurur duyuyorum"[79] diyen bir Tanrı hiç olmamıştır. Ne yazık! Yaratım rahmi (kadın) dinlerin Tanrısı tarafından asla kabul ve takdir edilmemiştir ve kabul edilen tek kadın, bir başmeleğin kendisine İsa'nın tohumunu vermesine izin veren on dört yaşında bir kızdır (Meryem).

Sizin bunu dinlemeniz gerekiyor. Şimdi konunun esasına geliyoruz. Siz burada elli yaşında güzel bir kadına bakıyor olabilirsiniz, ama aynı zamanda onun kanalıyla gelen bir tanrıya ve bir üstada da bakıyorsunuz. Ben, bir erkek yerine, neden onu seçtim? Çünkü bir kadın üstat üzerine yazılmış olan hiçbir metin yoktur ve artık bunun olmasının zamanı gelmiştir.

En kadim Tanrı arketipi Boşluk'tur ve geçmişte Boşluk Nut[80] olarak, tüm insanları doğuran dişi olarak görülmüştü. Bunu hatırlayın. Siz bir üstadın neye benzediğini gerçekten biliyor musunuz? Yani siz sokakta bu kadının yanından geçebilirsiniz ve onun gözlerine dikkatle bakmadıkça, onun bir şeyi bilen birisi olduğunu asla bilmeyebilirsiniz. Böylece, ben size bir kadın kanalıyla hitap ediyorum, çünkü kadın, var olan türler içinde ona en önyargılı davranılmış olan türdür. Eşit haklar hareketini unutun. Dünyanın başka yerlerindeki etnik grupların kadınlarından söz edelim. Benim kutsal ülkem Hindistan'da bazı kadınların getirdikleri başlık paraları tükendiğinde kocalarının onları yakarak öldürdüklerini biliyor muydunuz? Siz kadınların yakıldığı bir ülkeye neden gitmek isteyesiniz ki?

---

79 Burada, İsa'nın Ürdün Nehri'nde Vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilme öyküsüne atıfta bulunmaktadır. Bu öyküye göre, o sırada gökten gelen bir ses, "Bu benim kendisinden çok hoşnut olduğum sevgili Oğlum'dur" der.

80 *Mısır'ın Ölüler Kitabı*'nda tarif edilen Mısır Tanrıçası Nut. Bu bölümün başlangıcında yer alan, Yirmi-birinci Hanedan'ın, *Nesitanebtasheru'nun Ölüler Kitabı*'ndan alınan resme bakınız.

Öğrenciler, siz bir üstadın neye benzediğini düşünüyorsunuz? Sanırım, o sizin yarattığınız ve sizin uzantınız olan biridir. Siz günah işleyen ve kötü şeyler yapan ve sonra kefaretini ödemeye çalışan biri olacaksınızdır. Ama gerçek bir üstat daima erkek görünümünde olacaktır. O asla bir kadın görünümünde olmayacaktır, çünkü üstadın arketipi ne yazık ki bir kadın değildir. Peki, ben burada nasıl bir bütünleştirme yapıyorum? Ben otuz beş bin yaşında, koyu tenli bir varlığım, ama size sarı saçlı, mavi gözlü bir kadın kanalıyla hitap ediyorum. Böylece, aynı anda tüm olasılıkları birleştirerek, erkek ile kadını birleştirerek size bilgi veriyorum.

Tüm bunları söyledikten sonra, benim öğrencilerimin birçoğunun kadın olduğunu da söylemeliyim. Bu kadınların, küçük oğlanları arka odaya götürüp onları bir boşalım aracı olarak kullanan bir erkek öğretmeni seveceklerini düşünüyor musunuz?[81] Bu toplulukta böyle bir şey olamaz. Ben kadını, yani yaşamın rahmini severim; Tanrı bu cinse yaşamın rahmini verdi ve bu dünyaya çocuk getirip getirmemek kadının takdirine bağlıdır. Bu gerçek güçtür. Böylece, benim bir kadını kanal olarak kullanmamın nedeni, bu dünyadaki en düşük paydaya, yani kadınlara da hitap etmemdir.

Siz bir sorununuzun olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sizin bir sorununuz yok; sizin bir nöronetiniz (sinir-hücresi-ağınız) var. O kadar. Siz bir sorununuzun olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sizin bir duygusal bedeniniz var; o kadar. Asla aktive edilmemiş dört mührünüzün bulunduğunu biliyor musunuz? Siz bir sorununuzun olduğunu mu düşünüyorsunuz? Sizin beyninizin içinde küçük bir tümör var. O küçük bir nöronet küme'si gibi görünür. O ağ orada olduğu için sizler duygusal insanlarsınızdır ve kendinizi duygusal olarak iyi hissetmek istersiniz.

81 Anlatılanlara göre, bazı popüler Hintli gurular oğlan çocuklarına -spiritüel faaliyetlerinin bir parçası olarak- oral seks yaptırmaktadırlar.

Siz duygunun ne olduğunu biliyor musunuz? Duygu denilen şeyin gerçekte ne olduğunu biliyor musunuz? Bakın, duygu spiritüel bir şey değildir. O bir kimyadır; duygular kimyasallardır. Duygu nerede başlar? Beyinde, duyularda -ve her bir duygunun bir merkezi vardır. Siz duygularınıza bağımlısınızdır. Siz sekse bağımlısınızdır. Kurbanlığınıza bağımlısınızdır. Yoksulluğunuza bağımlısınızdır. Baş ağrılarınıza bağımlısınızdır. Alerjilerinize bağımlısınızdır. Istırabınıza bağımlısınızdır. Mutsuzluğunuza bağımlısınızdır. Yalnızlığınıza bağımlısınızdır. Kendinize acımaya, kendinizi zavallı hissetmeye bağımlısınızdır. Suçluluk duygunuza bağımlısınızdır. Tanrı'ya yabancılaşmanıza bağımlısınızdır.

Tüm hafta boyunca size hangi disiplinleri öğrettiğime bir bakın. Alan-çalışmasını,[82] labirenti,[83] gönderme-ve-alma'yı, Bilinç ve Enerji çalışmasını ben yarattım. Tüm tarih boyunca bunu yapmış olan benim. Bilinç ve enerji her şeydir. Bakın, siz her şeyi bilebilirsiniz ve bunu yapabilmek için gereken tek şey duygusal nöronetinizden kopmaktır. Eğer nöronetinize bağlıysanız, siz güvensizlik, başarısızlık ve yoksunluksunuzdur ve o nöronetin size getirdiği duygulardan başka bir şeyi asla bilemezsiniz ve onlar da geçmiş deneyimlerden kaynaklanan duygulardır. Ama o nöronetten koptuğunuzda, serbest alanda özgürce davranabilen varlıklar haline gelirsiniz. O zaman her şeyi bilebilirsiniz. İşte Tanrı'nın ihtişamı böyledir.

Ölümsüzlüğe başka türlü nasıl ulaşacağınızı düşünüyorsunuz? Siz öldüğünüzde, ölümden sonra neyin varlığını sürdüreceğini düşünüyorsunuz? Kutsal Özünüz'de toplanan nöronetiniz. Ve tüm o duygulara bağımlı olan kişi, ışık katında geçmiş yaşamını gözden geçirmek zorunda olacaktır. O ışıkta, bu dünyada yaşarken kimsenin duymadığını sandığınız tüm düşünce-

82 Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilen "Alan çalışması" disiplini.
83 Tank disiplini. Ramtha'nın disiplinleri Sözlük bölümünde tarif edilmektedir.

lerinizi görürsünüz. Sizin içinizdeki bir şey, her şeyi dinlemiş ve kaydetmiştir ve şimdi o kayıtları geri sararak oynatacaktır ve böylece siz yaşam denen bu armağanla ne yapmış olduğunuzu izler ve görürsünüz.

Tanrısallığın Bedeli İki Kenarı Keskin Bir Kılıç Gibidir

Siz hayatınızla ne yaptınız? Onu sırf hayatta kalmak için mi harcıyordunuz? Onu, cinsel ilişkiye girebilmek, aşırı yemek yiyebilmek, sonra o kilolardan kurtulmak için spor salonuna gidebilmek, sonuçta güzel ya da önemli olabilmek için gerekli parayı kazanmak için mi harcıyordunuz? Her gün, gününüzün üçte birini harcayarak, sekiz saat çalışarak kazandığınız tüm o parayla ne yaptınız? Kiranızı ödediniz, karnınızı doyurdunuz ve dışarı çıkıp eğlendiniz. Dışarı çıkıp, o parayı eğlenceye, giysilere ve başka herkes gibi görünerek onlar tarafından kabul edilmenizi sağlayacak şeylere harcadınız. Evet, siz hayatınızla ne yaptınız? Hayat size verilmiş bir armağandır. Siz, yaratıcı olmanıza, böylece hayatınızın o sekiz saatlik bölümünü kaçırmamanıza, zihninizle en büyük dürüstlükle yaratmanıza izin veren bir işte mi çalışıyorsunuz? İşvereninizden para çalıyor musunuz? Mesai kartınızla hile yapıyor musunuz? İşte tüm bunları o ışıkta geçmiş yaşamınızı gözden geçirirken göreceksiniz.

Siz ne yapıyorsunuz? İşinizin sizin spiritüel hayatınız olmadığını mı düşünüyorsunuz? Günde sekiz saat çalışmanızın size verilmiş olan yaşam armağanıyla hiçbir ilgisinin olmadığını mı düşünüyorsunuz? Aldığınız her nefes ve kalbinizin her atışı Tanrı'nın size verdiği bir armağandır. Siz onunla ne yapıyorsunuz? Siz o sekiz saatte mümkün olduğunca az iş yapıp işvereninizi aldatıyor musunuz? Ve aldığınız maaşla ne yapıyorsunuz? Faturalarınızı ödüyorsunuz. O faturalar nelerdir? Onlar sizin imajınız içindir. Onlar yiyeceğiniz, hizmetçiniz, eviniz, ara-

banız içindir. Ve geriye kalan parayla gidip eğlenirsiniz, çünkü eğlenmeyi hak ettiğinizi düşünürsünüz. Onu gerçekten hak ediyor musunuz?

Böylece, Tanrı sadece sizin üzüntüleriniz ve pişmanlıklarınızla mı kalır? Sizin Tanrınıza başvurmanızın tek nedeni, faturalarınızı ödeyecek paraya sahip olmamanız ya da yatırımlarınız, kayıplarınız ve aşk ilişkileriniz konusunda kendinizi kötü hissetmeniz midir? Sonunda böyle mi olursunuz? Evet, ama bunda bir yanlışlık yoktur. Siz bu yüzden sonsuza dek mahkûm edilmeyeceksiniz. Eğer siz Tanrı'ysanız ve size özgür irade verilmişse, yönlendiren sizsinizdir. Geminizi yönlendiren yelkenlerdeki rüzgâr sizsiniz, böylece esas sorumluluk daima size aittir. Eğer siz tanrısalsanız, o tanrısallıkta iki kenarı keskin bir kılıç vardır. Siz meselenin özüne inen bir kılıca sahipsinizdir. Siz hayatta kalma mücadelesi verirsiniz, sonra bu mücadeleden nefret edersiniz ve onu eğlenerek dengelemek istersiniz. Onu cinsel ilişkiye girerek dengeleme ihtiyacı duyarsınız. Bir kıyafet satın alabilmek için bir hafta boyunca çalışabilirsiniz. Yüzünüzü biraz gerdirmek için bir hafta boyunca çalışabilirsiniz. Neden? Çünkü böylece kırk gün sonra güzel görünecek ve cinsel ilişkiye girebileceksinizdir. Hepsi bu mudur? Sizin hayatınızla yapabileceğiniz en iyi şey bu mudur? Bu kadar mıdır?

Böylece, bizim bu okulda Tanrı'yı yeniden tanımlamamız gerekiyor. Bakın, mesele sizin gerçeği bulmuş olmanız değildir. Siz gerçeği en başından beri biliyordunuz. Sadece, hayattaki seçimlerinizde Tanrı'nın sizin dışınızda olması işinize daha çok geliyordu, böylece hayatınızın sorumluluğunu taşıma bilinci olmadan günah işleyebilir, istediğiniz gibi davranabilirdiniz. Ben de size, bunun o kılıcın keskin kenarlarından biri olduğunu söylüyorum.

Bu okulda siz Tanrı'ya şöyle diyorsunuz: "Benim atan kalbim, nefesim, holografik beynimdeki gerçek düşüncem, beyni-

min asla erişilmemiş tüm sınırları, işte benim hayatım bu. Eğer ben günlük ekmeğim için çalışmak zorundaysam, o zaman Tanrım, benim o sekiz saat boyunca bir yaratıcı olmama izin ver; işimin sadece kıyafetlerin, güzellik malzemelerinin, yiyeceğin, seksin, içkinin ve dans salonlarının parasını ödemek için yaptığım bir iş olmamasını sağla. Aksi halde, tüm bunların ne anlamı olabilir ki?" Sadece bir kez realitenin bu sınırlarını deneyimlemeniz, kendi benliğinizde bulunan sorunu sorgulayıp anlamanız, bu yol boyunca bir şeyi kaçırdığınızı anlamanız gerekir. Günde sekiz saat çalıştığınız iş bir yaratım olmalıdır, o yaratıcılık içermelidir. O yoksul olduğunuzu düşündüğünüz için işvereninizden para çalmayı içermemelidir. Siz, bulunduğunuz yerde odaklandığınız realiteyi yaratmak için her şeyi vermelisiniz.

Kılıcın diğer keskin kenarı da budur, hayatınızın sorumluluğunu üstlenmek ilk başta acı vericidir. Siz neden kurban olduğunuzu biliyor musunuz? Neden hasta olduğunuzu biliyor musunuz? Neden berbat ilişkiler yaşadığınızı biliyor musunuz? Çünkü siz sorunlarınızdan ötürü başka herkesi suçluyor ve - sergilediğiniz imajın altında gizli olan- kendi gerçeğinizin sorumluluğunu üstlenmiyorsunuz. Gülümseyen yüzler yalan söylüyor; siz yalan söylüyorsunuz ve o gülümseyen yüzün ardındaki bilişinizin ve gerçeğinizin sorumluluğunu üstlenmiyorsunuz.

Ya sizi cuma gecesine kadar idare eden gerçek yerine, gerçekten bildiğiniz gerçek ile bir dünya yaratabilseydiniz? Hayat bir kölelik, bir esaret midir, yoksa bir armağan mıdır? O bir seçim midir? Kesinlikle evet.

İki kenarı keskin kılıç şudur: Sizin Tanrı'yı kendi imajınızdan yaratmanızın nedeni, yaptığınız her şeyi yargılayacak doğaüstü bir varlık yaratmaktı. O zaman siz hayatınız boyunca tüm o şeyleri yapma özgürlüğüne sahip olacak ve ancak kaynaklarınız tükendiğinde bu Tanrı kuvvetine başvuracaktınız. Siz be-

deninizin enerjisini, sağlığını harcayıp tükettiğinizde, ailenize sevgi ve şefkat göstermediğinizde ve onların başına kötü şeyler geldiğinde, bu aksiyoma başvurursunuz. Ona daha önce başvurmamanızın nedeni, Tanrı'nın esasen siz olmadığını düşünmenizdir. Oysa Tanrı sizin kalp atışınızdır, o sizin nefesinizdir, o sizin -nihai kaderinizi yönlendiren- temel bilincinizdir.

Her biriniz buraya Vecit Katı'ndan (beşinci kattan) geldiniz. Siz geçmiş yaşamınızda fiziksel bedeninizden ayrıldıktan sonra, ışık katına (üçüncü kata) gittiniz, o ışıkta geçmiş yaşamınızı gözden geçirdiniz ve sonra bir sonraki enkarnasyonunuzu plânlamak için Vecit Katı'na gittiniz. Çünkü siz burada yaşarken bu dünyayı ve bu bedeni sahiplenmemiştiniz. Bu beyni sahiplenmemiştiniz. Bilinmeyen içinizde bulunurken, onu dışarıda aramıştınız. Siz o keşif alanlarını fethetmedikçe, bilinmeyenin ne olduğunu asla gerçekten anlayamazsınız. Bu yüzden, sırf en sonunda beyindeki o duygular ağını, o kozmik nöroneti emekli edebilmek -ve artık düşünmek zorunda bile olmamak, her şeye düşünmeden karşılık verebilmek- için tekrar tekrar enkarne olmaya devam edersiniz. Sizin işiniz onu emekliye ayırmak, onu parçalayıp dağıtmaktır ve her enkarnasyon bilinmeyeni bilinir kılmak içindir.

Duygusal deneyim, ona bağımlı olacağınız bir şey değildir; o, onun sonucunda bilgelik kazanmanız ve aynı şeyi tekrar yapmak zorunda kalmamanız için yaşanır; siz görmek ve anlamak için bu dünyaya gelirsiniz. Siz bunu anlamak için Tanrı zihnine sahipsiniz ve yeni realiteler yaratmak için beyne ve Tanrı zihnine sahipsiniz. Ve gününüzü duyguyla değil, yeni bir düşünce paradigmasıyla yönlendirebilirsiniz.

Koşulsuz Sevgi Nereden Kaynaklanır?

Siz geçmiş yaşamlarınızda bir savaşta ölürken annenizi hatırlamış, ona seslenmişsinizdir. Savaş meydanında ölen her

asker, her savaşçı, içgüdüsel olarak, annesine ihtiyaç duyar, onun adını sayıklar. Ben bu dünyada yaşarken katıldığım savaşlarda buna bizzat tanık oldum. Onlar bunu neden yaparlar, her savaşçı ölmeden önce neden annesini ister?

Bu sorunun yanıtı şudur: Çünkü küçük bir çocukken sizi en çok seven ve teselli edip rahatlatan varlık -babanız değil- daima anneniz olmuştur. Çocukken siz yaralanıp berelendiğinizde, canınız acıdığında hemen annenize koşardınız ve o her şeyi düzeltirdi. Askerlerin savaş meydanında kan revan içinde can çekişirken istedikleri tek insan anneleridir. Tarih boyunca bu böyle olmuştur. Neden? Çünkü onlar annelerinden, hayatlarında onlara yardım edebilecek tek insandan yardım istemektedirler. Ve onların yardım istedikleri ikinci varlık Tanrı'dır: "Tanrım, bana yardım et." Ve sonra onlar ölürler.

Öyleyse anneler ne kadar ilahîdir? Kadınlar ne kadar tanrısaldır? Aranızdan kaçınız kadınların ne kadar tanrısal olduklarını anlıyorsunuz? Her oğlan çocuğu dışarıda oynarken düşüp dizini yaraladığında ya da çenesini çarpıp kanattığında, annesinin onu hemen tedavi edeceğini ve sonra sevgiyle bağrına basacağını ve böylece her şeyin yoluna gireceğini bilir. O oğlanlar büyüdüklerinde de böyle düşünürler. Onların kadınların memelerine düşkün olmalarının nedeni de budur, onlar anneleri tarafından beslendikleri o mutlu anları tekrar yaşamaya çalışırlar.

Dikkatiniz dağılmasın, ben bunları anlatarak bir yere varmaya çalışıyorum. Kadınlar erkeklerden farklıdırlar. Erkekler serüven sever ve spontane davranırlar ve bir kadını hamile bıraktıktan sonra çekip gidebilirler. Ama kadınların sonuçta ortaya çıkan tüm o sorumlulukları üstlenmeleri gerekir.

Kadınlar, çoğunlukla, kendilerini erkeklere adarlar ve sevgililerini, kocalarını hoşnut etmek için gerçekten çok uğraşırlar. Ama eğer onlar hamile kalırlarsa, Tanrı parmağını babaya

değil, onlara sallayacaktır. Ve böylece, kadın o çocuğu karnında büyütme ve doğum sürecine katlanacak ve o çocuk için daima orada olacaktır. Bu yüzden, savaş meydanındaki askerler annelerini isterler. Onlar annelerine şiddetle ihtiyaç duyar, onları yardıma çağırırlar, ama anneleri çok uzaktadır. Sonra onlar ölürler ve acıları sona erer. Onlar bir daha asla anneleriyle birlikte olamayacaklardır. Bu çok trajik bir durumdur.

Öyleyse koşulsuz sevgi ve besleyicilik nereden gelir? Annelerden. Kadınlar insanlığın övülmemiş, değeri bilinmemiş olan bölümüdür ve benim bir kadın kanalıyla size hitap etmemin nedeni budur.

Babalara gelince, bazen erkekler iyi babalar olurlar, bazen de kötü babalar olurlar. Bazen onlar çocuklara bakmanın kadınların sorumluluğu olduğunu düşünür ve onların yetiştirilmeleriyle hiç ilgilenmezler, böylece çocuklar anneleriyle kalır ve ölüm anında da annelerini yardıma çağırırlar. Öyleyse, tüm sonsuzluğun ışığında mutlak sevginin ve koruyuculuğun yeri neresidir? O, en tehdit edilen bölümde, yani kadında yer alır, çünkü bir kadın tüm dünyayı sevebilir. Eğer dünyayı analar yönetiyor olsalardı, asla bir savaş olmazdı.

Öyleyse, eğer meydan savaşında ölen askerler -o yiğit erkekler, ünlü savaşçılar- annelerini yardıma çağırıyorlarsa, insanlığın sonraki öğretmeni kim olmalıdır? Istırabı hafifleten, korkuyu yatıştıran, sevinç ve sevgi getiren kadın. Öyleyse sonraki nesillerin öğretmenleri kadınlar olacaktır.

Sizin bir üstadı neden tanıyamadığınızı anlamanızı istiyorum. Bakın, ben bu dünyada yaşarken, bilinen dünyanın üçte ikisini acımasız bir deha ile fethetmiştim, ama rüzgâr olduğumda -karla kaplı dağlara ve ağaçlara, yeşil nehirlere ve kamışlara âşık olmak için- benim sevmeyi öğrenmem gerekiyordu ve bunu bir kadının bakış açısından öğrenmeliydim. Kadınlar Tanrı'ya daha yakındırlar, çünkü onlar doğal olarak birinci mü-

hürlerinde (o bilinç düzeyinde) bulunmazlar. Onlar sadece aylık yumurtlama dönemlerinde doğal olarak orada bulunurlar. Onların başka her şey için çalışmaları gerekir. Erkek yaşanan anda, şimdide bulunur, kadın bulunmaz. Kadınlar dünyanın besleyici nitelikleridir. İşte bu yüzden doğa Ana (tabiat ana) olarak adlandırılır. Doğa, uzun zamandır ıstırap çekmekte, uzun zamandır sevmektedir ve o acımasızdır; çünkü o her türlü zayıflığı ortadan kaldıracak ve tüm genomlarının, tüm yaratımların en güçlülerini destekleyecektir.

Böylece, ben, kadınlarda bulunan -ve iktidardaki güçlerin, kilisenin, krallıkların nefret ettiği- dişi niteliklerin, onların doğal bir şefkate sahip olmalarından kaynaklandığını anladım. Bu, çocuk sahibi olmaya uygun olan, doğal bir şefkattir. Kadınlar doğal sevgiye sahiptirler. Eğer siz bir kadını bir kraliyet tahtına oturtur ve ona krallığındaki herkesin onun çocuğu olduğunu gösterirseniz, o var olan en vahşi savaşçı haline gelecek ve çocuklarının her birini koruyacaktır. Çok fazla kadının bir tahta oturmamış olmasının nedeni budur.

Kadın daha yüksek mühürlerde bulunduğundan, bir kadında cinsel istek uyandırmak için çok uğraşmanız gerekir. Ancak bugün birçok kadın yapay kadınlar haline gelmiştir. Onlar, bir görüşleri olmadan birinci-mühür çocukları olmaya programlanmış küçük çocuklardır. Onlar sadece güzel olmak ve putlaştırılmak isterler. Bu bir bilinç çöküşüdür. Ama gerçek kadınlar bir erdeme sahiptirler ve o erdem benim tüm askerlerimin ölürken yardıma çağırdıkları şeydir. Onların anneleri, gururlu, güzel oğullarının o savaş meydanında katledildiği haberini aldıklarında feryat edip ağlayacak, uzun bir zaman matem elbisesi giyeceklerdi. Tanıdığım hiçbir erkek bunu yapmadı, ama kadınlar bunu yaparlar. Onların sevgileri işte bu kadar yoğundur. Ama onlar bu dünyada birer av ve şüpheli kişi haline gelmişlerdir. Onlar bu dünyada değerli ticari-mal haline gelmiş-

lerdir. Bir sürü gibi güdülüp seks nesneleri haline getirilmişlerdir, çünkü onların hiçbir hakkı yoktur. Birçok ülkede kadınların oy verme hakkı yoktur. Onlar evlilikte hiçbir hakka sahip değildirler. Onlar hiçbir hakka sahip değildirler. Kötü bir kadın, sadece, doğal sevgisini yadsımış olan bir kadındır.

Katolik Kilisesi, Meryem Ana'yı, kiliseye gelip günahlarını itiraf eden insanların günahlarının affedilmesi için, onlar ile İsa arasında bir aracı (şefaat edici) olarak kabul etmiştir. O bir kadın aracıdır. Bir kadın neden bir aracı olsun? O neden bizzat bir armağan olmasın? Oysa o yedi basamaklı merdivende daha yüksek bir basamakta bulunmaktadır. Hertzian katından, Sonsuz Bilinmeyen katına kadar sadece yedi kat, yedi basamak vardır. Sadece yedi bilinç düzeyi vardır. Elbette, ilk üç düzeyin kuantum dünyasında mutlak potansiyeller vardır. Siz her şeyi bildiğinizi mi düşünüyorsunuz? Eh, bu gece gökyüzüne bakın ve göremediğiniz yıldızları hayal edin, işte ilk üç mühürde o kadar çok serüven yaşayabilirsiniz. Siz o olasılıkları asla tüketemezsiniz.

Tanrı bu yedi basamak kadar basit midir? Evet. Ama Tanrı'nın âlemi ve serüvenleri bu yedi basamaktan daha büyük müdür? Kesinlikle. Bir kadın Tanrı'ya doğal olarak daha yakındır; o, sevgilisine karşı daha yapmacıktır, ama kendi şefkat, sevgi ve anlayış Tanrı'sına karşı daha doğaldır. İşte bu yüzden ben size bir kadın vasıtasıyla hitap ediyorum.

Ninhursag - Yaratılış Kitabı'nın Gerçek Tanrıçası

Ben bu kadının bedenindeyken, o tümüyle-bilinçli ve tümüyle-güçlüdür. Benim bir kadın bedenini kullanmam kadınları, hayatınızdaki hazineleri, hayatınızdaki doğruluğu ve gerçeği yüceltmek içindir. Her erkeğin bir kadın tarafından yüceltilmesi gerekir. Aksi halde, o asla bir kral olamaz. O asla bir soylu olamaz, çünkü asil kanı belirleyen tek bir genetik özellik var-

dır. Asil kan bir erkeğin menisi vasıtasıyla değil, bir kadının yumurtası vasıtasıyla gelir. Kraliyet hanedanları genetik olarak dişi cinse dayanır.

Sanırım, sizin izi ta Havva'ya kadar sürülebilecek olanın dişi çizgi olduğunu anlamak için bir genetikçi olmanız gerekiyor.[84] Hepiniz, tüm erkekler ve kadınlar, dişi genetiğinizin izini ta fiziksel bedenleri yaratmış olan tanrılara dek sürebilirsiniz ve sizin genetiğinizi yaratmış olan varlık bir kadındı. Evet, o bir tanrıçaydı.

Ben, içinde bulunduğum bu kadın bedeninden çok farklı görünen bir bedene sahibim. Ama bu yirmi birinci yüzyılda size bir mesaj vermek için bu kadın bedenini kullanıyorum. Bu mesaj, kadınların da Tanrı oldukları ve onların şefkatleri, sevgileri, bağışlayıcılıkları, anlayışları ile Tanrı'ya erkeklerden daha yakın olduklarıdır. Kadınların, toplumsal olarak kabul edilmedikleri için bugüne dek saklı olan nitelikleri, onların önemleri ve tanrısallıkları bu yirmi birinci yüzyılda nihayet ortaya çıkmaktadır.

Şimdi, hepinizin Yaratılış Kitabı'nı, yani Eski Ahit'in o düzmece bölümünü bildiğinize eminim. Yahudiler, Sümerlerden kalma kadim bir metinden[85] ve onların Terra tarihinden kopya çektiler. Terra, tanrıların Dünya'ya verdikleri isimdi.

Enki ve Enlil'in buraya dört yüz elli beş bin yıl önce geldiklerini, ama yirmi beş bin yıl önce bir anlaşmaya vardıklarını biliyor muydunuz? Onlar aradan geçen zamanda tartışıp durmuşlardı. Bu tartışmayı kimin sona erdirdiğini biliyor musunuz? Onların ablaları aralarındaki anlaşmazlığı çözerek tartış-

---

84 Genetik bir soyun izi, dişi çizginin mitokondrial DNA'sı ile sürülebilir.

85 Yaratılış Kitabı'nda yer alan yaratılış öyküsü, Sümer edebiyatında yer alan ve *Enuma Elis* denen daha eski bir yaratılış öyküsüne çarpıcı bir biçimde benzer. Bu Sümer metni, en az bin yıl boyunca, Babil'in en kutsal ritüel metniydi. İbrahim, Ur kentinde doğmuş olan bir Babilli olduğundan ve onun ailesi oradaki ruhban sınıfla bağlantılı olduğundan, hiç kuşkusuz, İsrailoğulları bu metne başlangıcından itibaren aşinaydılar.

mayı sona erdirdi. O, Anu ailesindeki dâhi genetikçiydi. O bu gezegene geldi ve genleri birleştirmeye başladı. Sizin insan genomunda bulmak üzere olduğunuz şeyi o dört yüz elli beş bin yıl önce biliyordu. O bu gezegene indi ve Enki, Enlil ve Anu'nun menisini kullanarak, onların genlerini ve kendi genlerini buradaki maymunsu insanın genleriyle birleştirerek melez bir insan türü yarattı. O, Kro-Magnon denen melez insanı, yani sizin atalarınızı yaratan anaydı. Öyleyse Yaratılış Kitabı'nda anlatılan tanrı kimdi? O kesinlikle Yehova değildi. O, Enlil, Enki veya Anu da değildi. O, onların kız kardeşleriydi.

Yani, Yaratılış Kitabı'nın tanrısı aslında bir tanrıçaydı. Onun adı Nisgal ya da Ninhursag olarak biliniyordu. O ayrıca kısaca Ana olarak da adlandırılırdı. Bana inanmıyor musunuz? Bu, Sümer metinlerinde yer alan bir gerçektir. O metinleri dünyanın her büyük müzesinde bulabilirsiniz. O metinler size Yaratılış Kitabı'nda anlatılan tanrının kim olduğunu söyleyecektir; o, bu iki rakip kardeşin, yani Enki ve Enlil'in ablalarıydı. Buraya gelip bu yeni insan türünü yaratan bu kız kardeşti. İşte bu yüzden ona Ana deniliyordu.

İşte, erkekler savaş meydanlarında ölürken, kalben ve ruhen bu Ana'yı çağırırlar. Onlar bu ilk Ana'yı, bu insan türünü yaratmış olan o tanrıçayı çağırırlar. O bu insan türünü yaratmış, ama erkek kardeşleri o insanları bölmeye, istismar etmeye çalışmış ve bu istismarı sürdürmüşlerdir. Erkekler diktatör olabilirler. Analar ise şefkat ve sevgidirler. Ve bu dünyada bu insanlığın var olmasını sağlamış olan bu Ana'dır.

Böylece, bu tanrıça, tanrıların genleri ile maymunsu insanın genlerini birleştirerek, melez bir tür olan Kro-Magnon insanını yaratmıştır. Genetikçileriniz, bugünkü insanın genetik izini bu tanrıçanın laboratuarına kadar sürebilirler. Onlar bunu yapmış ve bu olguyu kanıtlamışlardır. Öyleyse bu dünyada kadınlar neden bastırılır? Çünkü erkekler savaş isterler. Ka-

dınlar ise sevgi, şefkat ve barış isterler. Tanrı bir kadında daha cesurdur. Kadınlar dâhi bilimciler olabilirler. Yaratılışı anlamak onların doğasında vardır.

Şimdi size bir kadın kanalıyla hitap etmeyi neden seçtiğimi anlıyor musunuz? Bu sizin bir üstadın neye benzediğiyle ilgili idealinizi yok etti mi? Evet. Yehova, büyük-büyük-büyük-büyükannesinden[86] üstün değildi ve onun yaptıklarının üzerine bir şey eklemedi; böylece, siz insanlığın en kadim dininin (tanrıçayı temsil eden dinin) izini sürmeye başladınız. Siz tarihten daha çok, cinselliğiniz ve sorunlarınızla ilgilenirsiniz. Eğer cinsel organlarınızdan daha çok beyinlerinizi kullansaydınız, genetik tarihinizin ve kökeninizin o zamana, Afrika'daki o laboratuara dayandığını anlardınız. Ve o laboratuarın başı olan bilimci işte bu Ana idi. Sizin genetiğiniz, uygarlığın beşiği olan Afrika'ya dayanır. Peki, Ana'nın çocukları nereye götürüldü? Fırat ve Dicle Nehirleri arasındaki topraklara... Sonra onlar dünyanın her yanına götürüldüler. Onlar tanrıların yeni köle işgücü olacaklardı. Peki, Ana çocuklarını sevdi mi? Kesinlikle, evet.

Şimdi size, beni tekrar görene dek yapmanızı istediğim bir ev ödevi vereceğim. Dünyanın büyük kütüphanelerine gidip bu konuda bir araştırma yapın. O zaman benim doğruyu söylediğimi ve dünyanın en eski dininin tanrıçayı[87] temsil ettiğini ve kadim insanların onu sevdiklerini göreceksiniz. Dünyanın en eski dini o büyük Ana'yı temsil etmektedir.

Sizin bugün Ana sayesinde bu bedenlere sahip olduğunuzu ve yaşadığınızı anlıyor musunuz? Yaşamınızın yaratıcısı dâhi bir bilimci olan bir tanrıçaydı ve o sizin içinizde yaşamaktadır, çünkü hepiniz onun genlerine sahipsiniz. Kim daha büyük bir ebeveyndir? Eğer tüm insanlığın atası olan iki ebeveyn varsa, kadın daha büyük bir ebeveyn olacaktır, çünkü o daima

86 Burada Ninhursag kastedilmektedir.
87 Mısır Tanrıçası Nut.

çocuklarına bakacaktır. Anlıyor musunuz? İşte ben bu Ana yüzünden bir kadın bedeninde bulunuyorum.

Tekâmül Yolculuğuna Hemen Başlamak

Dört yüz elli beş bin yıl önce, Niburu gezegeninden ilk koloni Dünya'ya geldi. O zamanlar, bu evrimleşmiş tanrılar buraya inmeden önce, burada Homo erektus, Neanderthal ve Homo sapiens sapiens insanları hâlâ evrim geçiriyorlardı. Tanrılar buraya geldiler ve Ortadoğu'da kanallar ve nehirler yarattılar. Nil Nehri yapay bir nehirdir. O doğal bir geçit değildir.

O zamanlar Ortadoğu bölgesi bir Cennet Bahçesi idi. Fırat ve Dicle nehirleri, tıpkı Nil gibi, yapay olarak yaratılmıştı. O topraklar bugünkü gibi çöl değildi. Bugün gördüğünüz her kum tanesi, bir zamanlar dünyanın en verimli toprakları olan bu toprakların uğradığı erozyon sonucunda ortaya çıkmıştır. Dediğim gibi, bu iki büyük kardeş[88] buraya geldiler. Bu gerçek, *Enuma Elis*'te (yaratılış efsanesinde) ve Sümer topraklarında bulunan tüm tabletlerde yer alır. Onlar buraya geldiler ve gelenler tarafından kullanılabilecek büyük bir kara parçası yarattılar. Bu tanrıların hepsi tarçın-renkli derili, adaleli, güzel varlıklardı. Tanrıçalar da onlar kadar uzun boylu, iri ve güzeldiler ve onlar buraya geldiklerinde binlerce yıl yaşındaydılar. Bu bir gerçektir.

Herkes Boşluk'taki Sıfır Noktası'ndan tekâmül yolculuğuna başlarken, Sıfır Noktası var olan en büyük yıldız gibiydi. Şimdi sizin büyüklük kavramınızla kıyaslandığında, o var olan en küçük parçacıktı, ama o anda o Boşluk'ta en büyük sistemdi. Ondan yayılan ışınlar sayısızdı, çünkü o kendi derin düşüncesinin bilincini sürdürüp duran bir motordu ve işte siz bugün bu yüzden buradasınız.

Sıfır Noktası: Çok fasetalı bir pırlanta gibi olan, ışık ona

88 Anu'nun oğulları olan Enlil ve Enki.

çarptığında göz kamaştırıcı ışınlar yayan bir parçacığı hayal edin. Biz bu ışınların sayısını hesaplayamayız, çünkü çıkan ışınları hemen başka ışınlar izlemektedir. Onu böyle düşünün. Sıfır Noktası'ndan çıkan o parlak ışınlar ilerlemeye devam ediyor ve onların yerini yeni ışınlar alıyordu. Bunu güneş rüzgârına benzetebiliriz. Güneşten yayılan rüzgârlar sonsuz gibi görünür. Bugün dört milyar yıl önce var olan ısı yoktur, ama yine de güneş o ısıyı yaymaya ve o rüzgârları yaratmaya devam eder. Sıfır Noktası da yaratmaya devam eder. Hepiniz, var olmuş olan, var olan ve var olacak olan herkes Sıfır Noktası'dır; onun ışınları tam muktedirdir ve hepsi aynı Tanrı'ya bağlıdır.

Eğer biz Sıfır Noktası'nı alıp onu kendi üzerine döndürseydik,[89] her ışın ayna bilincini başlatırdı, ama hepiniz aslında bir'siniz. Sizin Zeta Reticuli'den veya Kuzey Yıldızı'nın ötesinden gelmiş olmanız ya da Atlantisli, Lemuryalı, Mısırlı veya Hindu olmanız hiçbir fark yaratmaz. Çünkü hepiniz aynı Sıfır Noktası'ndan geliyorsunuz.

Şu anda, şimdiye dek verilmiş olan en büyük tarih dersini alıyorsunuz. Diyelim ki, dört yüz elli beş bin yıl önce, siz daha bir ışın olarak Sıfır Noktası'ndan çıkmadan önce, bu tanrılar bu gezegene inmiş ve yaratmaya başlamışlardı. Onlar teknolojik olarak çoktan gelişmişlerdi ve Terra'ya gelmişlerdi. Böylece, siz küçük bir ışın olarak zamanda yolculuk yaparak buraya gelirsiniz. Onlar buraya gelmeden ya da buradayken siz burada enkarne olursunuz. Siz bu bedende, onların yaşadığı kadar uzun bir zaman yaşamamışsınızdır. Ve kendi gündeminizi yaratmaya başlarsınız.

Siz orada sizden çok daha fazla evrimleşmiş olan başka varlıkların bulunduğu kavramına da alışabilirsiniz. Bazılarınız

89 Eğer biz Sıfır Noktası'nı kendi üzerine döndürseydik ve onun kendini düşünmesine ve tasarlamasına izin verseydik, bu, görünüşte, Sıfır Noktası'nda bir bölünme yaratırdı. Bu sanal bölünme, Sıfır Noktası'nın kendini araştırmasını ve bilmesini sağlayan bir ayna yaratır.

Homo sapiens idiniz. Bazılarınız Homo sapiens sapiens (Homo sapiens'in tüm modern ırkları içeren alt-türü) idiniz. Kabul düzeyinize göre, bazılarınız Homo erektus ve bazılarınız da Neanderthal idiniz. Hiçbiriniz bu tanrılar[90] gibi değildiniz.

Dört yüz elli beş bin yıl önce, bu gezegene çok gelişkin kültürler yerleştiler: Bunlardan biri Lemuryalılar, diğeri de Atlantisliler olacaktı. Sümer tanrılarının genleri Atlantislilerin de soyunu oluşturacaktı. Lemuryalılar ise daha saf bir ırktılar. Onlar fiziksel olarak belirgin biçimde farklı olduklarından, soyları saflığını korudu, ta ki onlar Atlantisliler ve İyonyalılar ile çiftleşmeye başlayana dek. İyonyalılar ilk, orijinal Yunanlılardır. Orijinal Yunan edebiyatının İyonyalıları bugünün Norveçlileridir. Bugün Akdeniz Havzası'nda gördüğünüz Yunanlılar ise esasen Türk İmparatorluğu'ndan gelen, karma bir ırktır. Gerçek Yunanlılar beyaz tenli, açık-renk gözlü, açık-renk saçlı insanlar olan Norveçlilerdir. Onlar o zaman İyonyalılardı.

Atlantisliler, dört yüz elli beş bin yıl önce tanrıların DNA'ları o sırada var olan en zeki insan türünün DNA'larıyla birleştirilerek yaratılan melez bir türdü. Tanrılar gibi görünen, büyük bir beyne sahip olan bir varlığın hayatta kalmasını sağlayacak kusursuz DNA ipliğini geliştirmek en az yüz yirmi yıl almıştı. Bu varlıklar tüm yeteneklere sahip olacaklardı. Onlar, Niburu gezegeninden gelen tanrılar kadar uzun boylu olmayacaklardı. Onlar kadar güzel olacaklardı, ama onların hizmetkârları olacaklardı.

Afrika'da var olan DNA laboratuarları hakkında pek çok varsayımda bulunulmuştur. Onlar vardı, ama Hindistan'da da böyle laboratuarlar vardı ve daha sonra Hindistan'a yapılan pek çok göç, kökü-derinde olan bir anıdan, genetik bir anıdan dolayı o yaratılış yerine geri dönme isteğinden kaynaklanmıştır. Siz geçmişinizi bildiğinizde, o geçmişten kurtulabilirsiniz.

90 Sümer metinlerinde anlatılan, Dünya'yı kolonileştiren ve yöneten tanrılar.

O artık -siyasi, dinî ve sosyokültürel örgütler yoluyla- sizden gizlenebilen bir gizem değildir.

O zamanlar, Kuzey Yıldızı'nın ötesinden buraya gelmiş olan başka bir grup, büyük Lemuryalılar vardı ve onların anagemileri aslında biyolojik bir varlıktı. Onlar bu yeteneğe sahiptiler. Onlar, dinozorlar hâlâ buradayken bu dünyaya indiler ve onlardan korkmadılar. Onlar biyolojik ışınımı anlıyorlardı, çünkü onların ana gemileri bir bahçede yaratılmış ve büyütülmüştü. Bu sizce inanılmaz, fantastik bir şey mi? Neden onun fantastik olduğunu düşünüyorsunuz? Siz DNA'nızın yüzde dördünden daha azını kullanıyorsunuz. Geriye kalan yüzde doksan altıda ne olduğunu düşünüyorsunuz? Belki sizin DNA'nızda kanatlar vardır, belki sizin DNA'nızda balık pulları vardır ve belki sizin DNA'nızda yerçekimine karşı koyabilen bir kuvvet, bir birleşik-alan vardır. Belki onlar DNA'nızda hep mevcuttu. Siz kim oluyorsunuz da onun var olmadığını söylüyorsunuz? Cehaletinizi göstermeyin. Onu düşünmeyin bile.

Uzayda yaşayan organizmalar vardır. O organizmaların yerçekimine karşı koyabilen bir DNA'ya sahip olmaları gerekir. Onların herhangi bir gökcisminin yörüngesel dönüşüne yakalanmadan orada yaşayabileceklerini biliyor olmaları gerekir.

Lemuryalılar, Kuzey Yıldızı'nın ötesinden, başka bir realiteye bağlı olan bir solucan deliği yoluyla (uzay-zaman'da iki nokta arasındaki kestirme bir yolla) buraya geldiler. Onlar devlerdi. Onların ana gemileri, onların odaklanışlarına ve sinir sistemlerine karşılık veren biyolojik varlıklardı. Onlar her neyi hayal ederlerse, gemileri o hayal ettikleri şey olabiliyordu. Bu bir gerçektir. Onlar buraya geldiler ve kuzey Pasifik ile ekvator arasındaki bölgeye yerleştiler ve orada bazı yaşam-formlarını değiştirmeye başladılar. Onlar buraya araştırmaya ve keşfetmeye gelmişlerdi ve zamanla yeni nesiller oluşturdular. Ben de onların torunlarının çocuklarından biri olarak dünyaya geldim.

Tanrıların milyonlarca yıldır korunmuş olan iksirleri[91] dört yüz elli beş bin yıl önce bu gezegene getirilmişti. Fırat ve Dicle nehirleri arasındaki vadide dünya üzerindeki ilk üzüm bağı oluşturuldu. Sonra, bugün Arjantin denen yerde, ardından Güney Amerika'da, sonra Kuzey Amerika'da, ardından Rusya'nın steplerinde ve sonra tüm Avrupa'da üzüm bağları oluşturuldu. Onları bizzat bu tanrılar oluşturuyorlardı. Üzüm fidanlarının sadece bir zamanlar denizin altında olan topraklara dikildiğini biliyor muydunuz? Böylece, üzüm bağları okyanustan yükselmiş olan toprakların en yüksek noktalarında oluşturuluyordu.

Bu neden önemlidir? Çünkü okyanustan yükselen bir kara parçası, ana rahminden doğmuş bir çocuk gibidir. O, kaosun ve değişimin nihai sonucudur. Dikilmiş en harika üzüm fidanları böyle topraklara dikilmiştir ve onlar bugün de iyi ve canlıdır. Bu gezegene gelip, Dünya'nın yerlisi olan insanları manipüle etmiş olan tanrıların yıkıcılıkları yüzünden meydana gelen afetler sonucunda, kadim üzüm bağlarının birçoğu da yok oldu. Ama o harika üzüm bağlarından artakalanlar, bir zamanlar denizin altında olan topraklarda bulunmaktadır. Bu bir semboldür. O bağlar bir yeniden dirilişin en yüksek bölümü, tepe noktasıdır. O topraklar, daima, okyanusun rahminden doğuşu, bir yeniden dirilişi simgeler. Toprak, Tanrı'nın ilahî bir armağanıdır. Böylece, tanrılar o üzüm fidanlarını en verimli topraklara diktiler ve insanlara o üzümlerin ne için olduğunu ve neye iyi geldiğini öğrettiler.

Tahıllar Dünya'da doğal olarak yetişmiyordu, onlar başka bir yerden buraya getirildi. Buğday, Dünya'ya özgü bir bitki değildir. O başka bir yıldızdan buraya getirilmiştir. Buğday hâlâ, tanrıların güneşten bu uzaklıkta olan bu gezegende büyümesi için onda yaptıkları genetik değişimi içermektedir.

91 Mayalanmış üzüm suyu.

İnsanlar burada neden koyun ve keçi besliyorlardı? Çünkü bu hayvanların sütleri onların çocuklarını besleyip büyütmelerini sağlıyordu. O besinler çocukların beyin hücrelerini besliyor ve DNA'larını uyarıp canlandırıyordu. Peynirin uyarıcı etkisi neydi? Kalsiyum. Kalsiyum, hücrenin ağzını açıp besin maddelerinin DNA'ya girmesini sağlayan büyük moleküldür. İşte bu yüzden bebekler, onun sahip olduğu kalsiyum sayesinde sadece sütle yaşayıp büyüyebilirler.

Böylece, dört yüz elli beş bin yıl önce, tanrılar buraya geldiler ve burada -bilinmeyeni bilinir kılmak için- tekâmül etmekte olan ilkel insanlar üzerinde yaptıkları olağanüstü bir genetik değişimle onların tekâmüllerini hızlandırdılar. Onlar, buna henüz hazır olmayan insanlara, karmaşık sorunlar üzerinde düşünebilmeleri için gerekli mekanizmaları verdiler. Ama sonra onları köleleştirdiler ve onları altın madenlerinde çalıştırmaya başladılar. Onlar altınla ne yapacaklardı? Onlar altını kendi atmosferlerini güçlendirmek için kullanacaklardı, çünkü onların gezegenleri hiçbir güneşin bulunmadığı bir uzayda yer alıyordu. Altın harika bir ışık ileticisidir. Dahası, onlar altını yiyecek olarak, ekmek olarak da kullanıyorlardı.

Tanrılar, simyasal süreçle, metalurjik süreçlerle, altını alıp en yüksek dönüşüne, çekirdek dönüşüne yükseltmeyi biliyorlardı. Sonuçta ortaya, radyoaktif bir alan yayan beyaz bir pudra çıkıyordu. Onlar bu pudrayla ekmek pişiriyor ve onu yiyorlardı ve onu yediklerinde spiritüel bedenleri parlıyordu. Bu onlara ölümsüzlük veriyordu. İşte, daha sonra kraliyet tahtına oturan her insanın altın göğüslük ve miğfer takmasının nedeni buydu, çünkü altın onlar için eski çağlarda hizmet ettikleri tanrılar için doğal olarak mümkün olan şeyi, yani ölümsüzlüğü temsil ediyordu.

Böylece, sizler tekâmül yolculuğuna hemen başladınız. Sizler doğru zamanda doğru yerdeydiniz.

Baskının Kökü Derindeki Genetik Anısı

Bazıları Tanrı'nın sadece cenneti ve Dünya'yı yaratmış olduğuna inanırlar. O zaman herhalde Tanrı'nın canı çok sıkılırdı. Samanyolu Galaksisi ile kıyaslandığında Dünya nedir ki, bu galakside böyle on bir milyar gezegen vardır. Tanrı'nın insanların yaşamaları için sadece Dünya'yı yarattığını söylemek cahilce bir bildirimde bulunmaktır. Evet, Samanyolu'nda on bir milyar gezegen vardır, sadece onların pek çoğu sarı değil, mavi güneşlere sahiptir. Sizin güneşiniz radyasyonla kirlendiği için sarıdır. Mavi güneşler bu soruna sahip değildir.

Özellikle soya, kültüre ve deri rengine çok önem verenler için burada küçük bir bilgi vermek istiyorum. Bu mavi güneşlere sahip bölgelerden gelen varlıklar için de beyaz veya bronz değil, mavi deri rengine sahip olmak önemliydi. Kraliyet ailelerinin soylarından mavi kan olarak söz etmelerine hiç şaşmamalı. Çünkü galaksinin bu bölgesinde yaşayan varlıklar için siyah, beyaz, yeşil, sarı değil, mavi renkte olmak önemliydi. Onlar mavi deri rengine sahiptirler. Bu bilgiyi bu dünyada özellikle kara-derili insanları aşağılayan, ama kendileri bronz bir renge sahip olmadan yaşayamayan ikiyüzlü insanlar için vermek istedim.

On bir milyar gezegen. Eğer bana inanmıyorsanız, bir teleskopla Samanyolu'na bakın. Tüm o enginliğe bakmanıza bütün bir gece yetmeyecektir.

Şimdi size dinle ilgili bir şey söylemek istiyorum. Hiçbir din Yehova'dan önceki zamanın varlığını kabul etmek istemez, çünkü o tanrıların zamanıydı. Eğer Yehova o zaman yaşamış olsaydı, hiçbir şansı olmazdı. Ama insanlar genetik olarak değiştirildikten ve tanrıların köleleri, hizmetkârları haline getirildikten sonra, bu tanrılar Dünya'dan ayrıldılar, böylece büyük bir zekâ buradan ayrılmış oldu. Geriye sadece onların anısı kaldı ki onlar aslında süper-insanlardı.

Sizin bu hayat için seçmiş olduğunuz bedenler, buradaki insanların iki yüz elli bin yıl önce başlayıp kırk bin yıl önce sona eren süreçte yapılan genetik değişiklik sonucunda sahip oldukları bedenlerdir. Siz bu bedeni neden seçtiniz? Çünkü siz boş inançları aşan büyük beyni kullanmaya hazırdınız. Sizler tanrılar mısınız? Evet, ama eğer siz hâlâ dinî bir rejimin verdiği suçluluk duygusu ile yaşıyorsanız, bu tanrısallık değil, köleliktir.

Böylece, güzel (müstakbel) üstatlar ve özellikle onlara karşı çok ön-yargılı davranılmış olan sevgili kadınlar, tüm bu şaşırtıcı ve müthiş gerçekleri size söyledikten sonra, şimdi kadınların alanına, zaman içinde aşırı derecede bastırılacak olan kadınların alanına geri dönelim.

Dünya büyük bir tanrıçadır. Terra bir tanrıçadır, çünkü o büyük bir rahimdir. Enerji realitenin rahmidir. Böylece, burada bulunmuş olan en büyük tanrı bir erkek tanrı değildi; o bir kadın tanrı idi. Yaşamış olan en büyük bilimciler kadındır. Eğer Einstein bir kadın olsaydı, birleşik alan teorisini ve onun da ötesini alenen kabul ederdi. Onun kuantum fiziğinin kuantum mekaniği teorisini alenen reddetmesine neden olan şey, onun erkekliğiydi. Bir kadın bilimci bu teoriyi kolayca anlardı.

Siz bu soruna neden sahipsiniz? Burada bulunmuş olan en büyük kadın yaratıcı, o tanrıça, Homo erektus ile tanrıların menilerini ve yumurtalarını melezlemekten sorumluydu. Bir kadının bilimi yaratımla ilgiliyken, sadece köleleştirmeyi düşünenler erkeklerdi. Erkekler, kadınlar üzerinde baskı kurmakla, onları bastırmakla da ilgilenirler. Bunu anlamalısınız.

Bizim ayı Büyüleyici Dişi olarak adlandırmamıza hiç şaşmamalı. O gerçekten bir kadındır. Siz onu önce bir hilal şeklinde görürsünüz. Sonra geceler boyunca ona bakmaya devam ederseniz, o size kendini biraz daha göstermeye başlar. Ve o dolunay haline gelip sizi ışığıyla mest ettikten sonra tekrar göz-

den kaybolur. O bir kadındır. Dünya da bir kadındır. O büyük bir rahimdir. Dünya saf doğadır. Doğa gerçeğin ta kendisidir.

Biz şimdi, gücün ve etkinin çoğuna erkeklerin sahip oldukları, erkek-egemen bir toplumun baskısını, onun kadınları bastırışını görüyoruz. Tanrıçanın niyeti, o çocukları köleleştirilmeleri ve kullanılmaları için yaratmak değildi. O insanları istismar edenler sadece erkekler, erkek tanrılardı. Kadınlar bunu yapmadılar. Bu, Tanrı'nın besleyici Özü'dür. Tanrılar bu gezegenden ayrıldıktan sonra, yavaş yavaş, tanrısal Ana'nın tüm dişi veçhesinin yerini, Tanrı ile insan arasında köprü olduklarını iddia eden rahiplerin ve akıl hocalarının katı kontrolü aldı. Öyleyse, geride bırakılmış olanların hiçbir şey bilmediklerini anlayabiliriz. Onlar sadece görevlerini yerine getiren, hiçbir bilgiye sahip olmayan kölelerdi. Onlar sadece hizmet ediyorlardı. Ve burada yalnız bırakıldıklarında, hiçbir şey bilmedikleri için, görevlerini bir dine dönüştürdüler.

Bu size o tanrılar hakkında ne söyler? Bu size sizin hakkınızda ne söyler? Onlar sizin büyük ebeveynlerinizdir. Eğer sizler tanrılar iseniz, bu size ne anlatır? Bu, bilinmeyeni bilinir kılmayı ve sonra çekip gitmeyi anlatır. Samanyolu'nda on bir milyar Dünya vardır. Burada dört yüz bin yıldan daha fazla kalmayı neden isteyesiniz ki? Gidilecek başka yerler de vardır.

Peki, tanrılar bir bilgelik okulu hakkında bilgiye sahip miydiler? Evet. Çok şefkatli bir biçimde mucizeler sergileyen tanrılar var mıydı? Evet, aksi halde kadim bir bilgelik okulu asla ortaya çıkmazdı. Bilginin seçilmiş insanlara -tanrıların çocukları olan insanlara- aktarılması gerekiyordu. Bu bilgi onlara verildi ve bilgiyi idrak edenler ölümsüz tanrılar haline geldiler.

Ölümsüzlük, açık-fikirlilikle, yeni fikirleri kabul etmeye açık olmakla çok ilgilidir; o, DNA'nın kendini hücrede nasıl kopyaladığıyla çok ilgilidir. Ölümsüzlük bilişle ve gerçekle ilgilidir. Sizin en büyük sorunlarınızdan biri, duygusal bedeninizdir. O

her insanın başının belâsıdır. Eğer duygusal beden denen büyük antitez olmasaydı, üstatlık diye bir terim de olmazdı. Duygusal beden, bilgisayarları anlamanıza rağmen, vasat ama tatmin edici bir iş yapan bir alet takımı kullanmak gibidir. Duygusal beden, size bir bilgisayarı nasıl çalıştıracağınızı öğreten bir kitap gibidir, ama birçoğunuz o kitabı okumaya devam edersiniz ve bilgisayarı asla çalıştırmamışsınızdır. Siz lazerler yerine, İngiliz anahtarlarını kullanmaya devam edersiniz.

Sizler duygusal insanlarsınız. Siz duygularınızla yaşarsınız, çünkü size duyguların gerçek olduğu öğretilmiştir. Duygular gerçek değildir. Onlar kimyasallardır. Onlar beyninizden kaynaklanır. Onlar sizin düşünüş biçiminizden kaynaklanmıştır? Sizin duygusal sorunlarınız var, çünkü sizler hayatta doyuma ulaşamamış, eğitimli insanlarsınız ve gerçekten sınırlı düşünüşünüzün varsayımlarıyla yaşıyorsunuz. Siz duygularınızın ve sınırlı düşüncelerinizin önemli olduğunu düşünürsünüz, ama değildir. İnançlarınızın önemli olduğunu düşünürsünüz, ama değildir. Siz burada benimle, otuz beş bin yaşında bir varlıkla birliktesiniz. Sizin inançlarınıza göre benim var olmamam gerekir, ama ben varım.

Siz hâlâ benim aslında var olmadığımı mı düşünüyorsunuz? Birçok iyi bilimci gelip bu bedeni test etti.[92] Benim varlığım bilimsel olarak da kanıtlandı. Siz bununla ne yapacaksınız? Belki ben gerçeğimdir ve sizin bütün realite kavramınız yanlıştır. Belki siz duygulara çok fazla önem vermişsinizdir, çünkü tüm duygular sadece kolektif bir düşünce nöronetinin faaliyetidir. Onlar tümüyle budur. Duygularınızla yaşamak, artık

92 Daha önce de belirtildiği gibi, bu bilimsel incelemeler 1996'da yapıldı. Tıp doktorlarından, psikologlardan, sosyologlardan ve din uzmanlarından oluşan seçkin bir grup bir dönem boyunca JZ Knight'ı, Ramtha'ya kanallık etmeden önce, ederken ve ettikten sonra inceledi. Bu bilimsel araştırma, 8-9 Şubat 1997'de Yelm, Washington'da, *Çağdaş Spiritualite* konusunda düzenlenen bir konferansta, *Benliği Ararken: Realitenin İnşasında Bilincin Rolü* başlığı ile sunuldu. DVD ed. (Yelm: JZK Publishing, 1997).

düşünmemek, sadece heyecan, ıstırap, keder için, geçmiş için yaşamaktır.

Dinleyin. Kadınlar, küçük kızlarken bile cinsel nesneler olarak bir sürü gibi güdülmüşlerdi. Küçük kızlarken bile, onlar bazı adamların cinsel fantezilerinin aksesuarı haline gelmişlerdi. Neden? Bu, nesilden nesle genetik olarak aktarılan ve kadınların ne pahasına olursa olsun bastırılmaları gerektiğiyle ilgili bir cinsel duygudan kaynaklanıyordu. Bu duygu şunu ifade ediyordu: Kadınları bir sürü gibi güdün, onları kullanın, onlarla cinsel ilişkiye girin ve onlarla çocuk yapın, ama onların özgürce konuşmalarına, görüşlerini ifade etmelerine asla izin vermeyin. Kadınların en bastırılmış ırk olmasına hiç şaşmamalı.

Bu ünlü Anu ailesinin kız kardeşi, gerçekten tüm ailenin kahramanıydı. Bu, burada kendini yaşamı ciddi bir biçimde tasarlayıp yaratmaya adamış olan bir kadındı. O, o çocukları kendisi doğurmamış olabilir, ama o sperm ve yumurtayı birleştirdi ve en sonunda, kendi sevgi dolu elleriyle kusursuz Âdem'i yarattı. Onun o küçük oğlanı sevmediğini mi düşünüyorsunuz? O bu küçük oğlanı sevdi ve onun iyi idareciliği altında bu çocukların (cennet bahçesindeki gibi) çıplak olmalarına izin verildi. Kadınlar çıplak çocuklara cinsel tacizde bulunmazlar, ama erkekler bunu yapabilirlerdi. Bu kadın onların karşısında çıplak olmalarına izin verdi ve onları sevdi. Ancak, erkek kardeşleri onunla bir anlaşmazlık içine girdiklerinde her şey değişti.

Kadınlar doğal olarak cinsel yaratıklar değildir; onlar yaratıcıdır ve yarattıkları şeyi severler, çünkü yarattıkları şey onların bir parçasıdır. İşte bu yüzden onlar çocuklarını o kadar çok severler.

Bir erkek tekâmül yolculuğunda ne kadar ilerlerse, onun içindeki kadının o kadar çok ortaya çıkmasına izin vermesi gerekir. Onun, daha fazla ilerleyebilmesi ve yükselebilmesi için, o şefkate, sevgiye, içtenliğe ve yardımseverliğe sahip olması ge-

rekir. O, kadının her cinsel hareketinin kendi zevki için olmadığını, o hareketlerin ve davranışların çoğunun erkeğin zevk alması ve onu meşgul tutmak için olduğunu anlamalıdır. Eğer bir erkek daha önce bir kadın olmuş olsaydı, kadının zevk almasını nasıl sağlayacağını anlardı. Ama kadının doğal davranışı çocuk doğurmak ve onu büyütmenin tüm sorumluluğunu üstlenmektir. Ve o bir kez çocuk doğurduğunda, bir daha asla o erkeğin sevgilisi olmayacaktır; o, doğurduğu çocuğun sevgilisi olacaktır.

İşte bu yüzden birçok erkek eşini aldatır. Çünkü kadın anne olduğunda, tüm sevgisini çocuklarına verir; tıpkı annenizin sizi hayatının odağı yapmış, sizin için her şeyi yapmış olduğu gibi. Böylece, erkek gidip başka kadınlarla cinsel ilişki kurar. Ve böylece evlilik sarsılmaya başladığında, kendini çocuklarına ve sevgiye adamış olan kadın, sırf kocasını mutlu etmek ve böylece onun kendisini ve çocuklarını geçindirmeye devam etmesini sağlamak için birinci mühre iner. O, çocuklarının süt içebilmeleri için aç kalmaya razıdır ve işte bu bir annenin sevgisidir. Çok az erkek bu niteliğe sahiptir. İşte bu yüzden erkekler savaş meydanında ölürken babalarını yardıma çağırmazlar. Ve onların ebeveynleri ölmüş olsa bile, onlara ruhen yardıma gelen genellikle yine anneleridir.

Sizin hayatınızda ne kadar tatlı ve koruyucu bir etkiye sahip olduğunuzu anlamanızı istiyorum. Bu topluluktaki her erkek Ana, yani o büyük tanrıça sayesinde buradadır. Sanıyorum, bugün söylediklerim bu erkeklerin bu okuldan ayrılıp bir daha geri dönmemeleri için yeterli olabilirdi.

Sevgili öğrencilerim, Tanrı aranızdaki kadınları kutsasın. Tanrı aranızdaki -kadınlardan doğan- erkekleri de kutsasın. Böylece, otuz beş bin yaşındaki ben dâhil, hepimiz, başka bir yıldız sisteminden gelen ve bize büyük ve önemli bir atılım yaptıran harika bir kadın sayesinde bugün yaşıyoruz ve iyiyiz.

Onların buraya dört yüz elli beş bin yıl önce geldiklerini hatırlayın. Kro-Magnon insanı otuz beş bin yıl önce ortaya çıktı. Böylece, bu kadının bilimsel ve biyolojik çabaları sayesinde, dördüncü kattan üçüncü kata ve en sonunda fiziksel bedenlere giren tüm Özler (Spirits) için, düşünen, duygusal, ahlâki bir varlık oluşturulmuştu. Benim bedenimin de izi bu tanrıçaya kadar sürülebilirdi.

Din neden sadece erkeği bir Tanrı olarak ya da Tanrı'yı bir erkek olarak gösterir? Çünkü tarihte ortaya çıkmış olan erkek tanrılar aslında şımarık varlıklardı. Musa'nın tanrısı Yehova şımarık bir varlıktı. O, kız kardeşinden nefret ediyordu. Kadınlardan nefret ediyordu. O, kanı ve ıstırabı seviyordu. O bir sadistti. Yapmanız gereken tek şey, Eski Ahit'in tarihini okumaktır ve orada Yehova'ya hizmet edenlerin kanlarının dökülmesinden ve katliamından başka bir şey görmeyeceksiniz. O, benim terminolojimle, güvenilmez ve tanrıları kötü temsil eden bir varlıktır.

Yahudiler Mısır'dan vaat edilmiş topraklara ulaşabilmek için çölde dolanıp dururken gündüzleri bulut sütunu ve geceleri ateş olarak görülen Tanrı'nın onları vaat edilmiş topraklara ulaştırması neden kırk yıl aldı?[93] Bu Tanrı'nın sorunu neydi, bu yolculuk neden bu kadar uzun zaman aldı? Çünkü o, her ailenin ilk oğlunun boğazının kesilmesini, kalbinin bedeninden çıkarılıp kendisine kurban edilmesini istemekle çok meşguldü. Bu yüzden, her ailenin ilk oğlunun onu sevdiklerini göstermek için Yehova'ya kurban edilmesinin kırk yıl aldığını düşünüyorum. Bu bir gerçektir. Musa'nın Tanrısı budur. Bu güzel bir manzara değildir.

Peki, Vaat Edilmiş Topraklar neydi? Bu topraklarda süt ve balın aktığı ve üzümlerin kavun kadar büyük olduğu söyle-

93 Kızıldeniz'in Mısır'daki kuzeybatı köşesinden, yani Süveyş Körfezi'nden doğuya, İsrail'in sınırına kadar olan mesafe sadece yüz otuz mildir.

niyordu. Orada Filistinliler yaşıyorlardı. Ve Yehova, Yahudi halkına, o topraklara sahip olabileceklerini, ama bunun için oraya gidip her anayı, babayı, oğlu ve kızı öldürmeleri gerektiğini ve eğer bunu yaparlarsa o toprakları onlara vereceğini söyledi. Ve böylece onlar gidip o topraklardaki herkesi öldürdüler. Yehova'nın çöl kabilesinin o topraklara sahip olabilmesi için, küçük çocuklar kafaları kesilerek öldürüldüler ve bugün Ortadoğu'daki kavganın özünde yatan neden budur. Öyleyse kim haklıdır, Yahudiler mi, Filistinliler mi? Herkesin anlatacak bir öyküsü yok mudur?

Böylece, bu göç kırk yıl aldı. Yehova en sonunda sıkılana ve onlara vaat ettiği toprakların yerini gösterene dek, üç nesil boyunca çocuklar ona kurban edildiler. Sonra o, onlara, bu topraklar için savaşmalarını, herkesi öldürmelerini ve hiçbir şeyi ayakta bırakmamalarını söyledi. Onun armağanı buydu.[94] Siz tarihi hiç incelemediniz mi? Başkalarının o tarihi size anlatmalarına izin mi verdiniz? Körün köre yol gösterdiğini ve en sonunda onların bir hendeğe düştüklerini anlatan bir öykü vardır. Siz kendi tarihiniz hakkında hiçbir şey bilmeden beni ve öğretilerimi yargılayacak mısınız?

Öyleyse Yehova nedir? O, Ana'nın soyundan gelen şımarık, sadomazoşist bir varlıktır. O, Ana'nın çocuklarını istismar etmiştir ve bugün de bunu yapmaktadır. Bunu biliyor muydunuz? Kütüphaneler kasten yanlış verilen bilgilerle doludur. Biz sizin doğru bilgiye sahip olmanız amacıyla başladığımız işi bitirmek için buradayız.

Öyleyse bu, sizin cennet ve cehennem ile işinizin bitmiş olduğu anlamına mı gelir? Yalanlarınız ve düşüncesizce davranış-

94 Musa'nın Mısır'a başkaldırısı ve çöldeki kırk yıllık yolculuk Torah'ın Toplu-Göç ve Tesniye kitaplarında (bölümlerinde) tarif edilir. Yahudilerin Vaat Edilmiş Topraklara sahip olmak için döktükleri kanın öyküsü Eski Ahit'in Yeşu adlı tarihî kitabında anlatılır. Yehova'nın Yahudi halkıyla ilişkileri ve gazap dolu halleri Torah'ın beş kitabında ve Eski Ahit'in on altı tarihî kitabında yer almaktadır.

larınız yüzünden cezalandırılmak için cehenneme ihtiyaç duyanlarınız hariç, evet. Eğer siz ona ihtiyaç duyuyorsanız, onu gerçekten yaratırsınız. Bunları anlatan ben, Yehova'dan çok daha yaşlı bir varlığım ve sonuç olarak, onun gerçekten sinsi bir varlık olduğunu düşünüyorum.

Öyleyse benim bu Aydınlanma Okulu'nun Üstat Öğretmeni olarak verdiğim mesaj nedir? Ben, kadim bir varlık olarak, bu kadın bedeni vasıtasıyla mesajlarımı tam olarak verebiliyorum. Bu benim seçmiş olduğum bir bedendir. Bu, insanlar arasında en önyargıyla yaklaşılan türü, her ırktan kadını yüceltmektir. Bugün ortaya çıkan ve kadınlara zayıflamak uğruna açlık çektiren, onları giysi askıları haline getiren, onların yapay memeler ve yapay yüzlerle oğlan çocukları gibi görünmelerine neden olan büyük dalga, erkek tanrı Yehova'nın işidir. Bu dalga, kadınların ün ve para uğruna bedenlerini köleleştirmelerine, fahişeleştirmelerine yol açmaktadır. Bunun onların doğuştan sahip oldukları Öz'ün yaratıcılığı ve özsaygısıyla hiçbir ilgisi yoktur. Benim size bir kadının bedeniyle hitap etmeyi seçmem, yuvarlak kalçalara, yumuşak bedenlere, dolgun memelere ve yumuşak dokunuşa sahip olan ve asla bir erkek hissi vermeyen, Dünya'nın güçlü, fırtınalı, değişken ve harika rahmi hissini veren kadınları kutlamak içindir. Havanın değişken olduğunu bilirsiniz. Bunlar tanrıçanın dişi etkisinin işaretleridir.

Yusuf oğlu İsa, açıkça, "Ben yasayı uygulamaya geldim" dediğinde Musa'nın Tanrısı'nı yıkıma uğrattı. Bu, onun Yehova'dan ve tarihteki en doğru inanç sistemini yok eden çöl halkından daha büyük bir pozisyon aldığı anlamına geliyordu. Onlar o inanç sistemini[95] yok etmişlerdi ve İsa o yasayı uygulamaya, bir kehaneti gerçekleştirmeye gelmişti.

İsa, Yehova'yı asla sevmedi. Onun öğretilerine baktığınızda, onlar Pavlus tarafından biraz çarpıtılmış olsa da, İsa'nın

95 Kadim Mısır'ın bilgisi ve bilgeliği.

Musa ve İbrahim'in Tanrısı'nı asla yüceltmediğini görürsünüz. O, kendisini bu dünyaya göndermiş olan Tanrı'yı yüceltir ve büyük bir adillikle şöyle demiştir: "Benim içimdeki Tanrı, sizin içinizdeki Tanrı'dır. Biz burada gerçek bir birliğe sahibiz. Benim krallığım İbrahim'in krallığından farklıdır. Benim krallığım bu dünyaya ait değildir. İbrahim'inki mal mülkle ilgiliydi. Benimki değildir."

Yusuf oğlu İsa'nın söylediği iki şey vardı. Birincisi, o kendisinin bir insan olduğunu söylemişti; ikincisi, o yaptığı büyük işleri onu hiçbir zaman yargılamayan merhametli ve sevgi dolu Tanrısı vasıtasıyla yaptığını söylemişti. Onun atan kalbi, aldığı nefes bu gerçeğe tanıklık etmiştir ve benim öğretilerim de onunkilerle aynı şeyi söyler.

Ben Aydınlanmış Varlık Ramtha'yım. Bu dünyada tek bir hayat yaşadım ve o hayatımda ölmedim, yükseldim. Bir rüzgâr olarak iki yüzyıl yaşadım. Ve sonunda buraya geri dönerek bir kadının bedenine girdim; onun beyinciğine erişerek, onun vasıtasıyla size mesajlarımı vermeye başladım. Sizin Tanrınız -sizin her şeyi bilen zekânız, kütleye dönüşen Sıfır Noktanız, en yüksek bilinciniz, yüceliğiniz- sizinle aynı yolla, beyincik vasıtasıyla konuşur. Biz bedende asla yücelik bulamayız. Biz bedende sadece kimyasal reaksiyonlar bulabiliriz. Hiçbir şeyi, asla, onunla ilgili olarak ne hissettiğimize bakarak yargılayamayız. Gerçek, bizim hissettiğimiz değil, bildiğimiz şeydir.

Ben, sizi -kendi Tanrınız olmak, bir üstadın ne olduğunu öğrenmek için- uyanmaya teşvik edecek bir ideal oluşturmak amacıyla buradayım. Eğer ben bir üstat olabilmişsem, siz neler yapamazsınız ki? Siz daha ne kadar çok sevgiye, ne kadar şefkate, ne kadar yüceliğe sahip olabilirsiniz? Siz daha ne kadar çok bilgiye sahip olabilirsiniz? Ben sizi seviyorum ve sizin her şeyi bilebilmeniz için sonuna kadar gitmeye gönüllüyüm, çünkü ben sizin Tanrınızın sözcüsüyüm. Siz Tanrınız için ben-

den daha renkli, daha güçlü ve daha çok bilen bir sözcü ile asla karşılaşmayacaksınız.

Tanrı sevgidir. O size her şeye rağmen atan bir kalp ve nefes vermiştir. Ve o büyük sevginin içinde mutlak bağışlayıcılık vardır. Siz asla, kalbinizin atmayı bırakmasına veya nefesinizin bedeninizi terk etmesine neden olacak kadar kötü bir şey yapmadınız. Siz asla çok kötü bir şey yapmadınız, öyleyse neden, tüm dünyadan sevginizi, dehanızı ve ilhamınızı esirgeyen böyle aptalca, saçma bir illüzyona sarınarak, size verilmiş olan hayatı boşa harcıyorsunuz? Sizler Ana'nın çocuklarısınız. Eğer bana inanmıyorsanız, İnternet'te genetik kökeninizle ilgili bir araştırma yapabilirsiniz.

Tarihteki en bastırılmış tür olan kadınların bazılarını lezbiyen oldukları için de suçlamayın. Onlara koşulsuz bir sevgi göstermekten, onların kendi duygularına, kendi dostluklarına sahip olmalarına izin vermekten korkmayın. Aksi halde, siz ışık katında geçmiş yaşamınızı gözden geçirirken, ben orada sizinle bu konuyu da konuşurum.

Ben bu dünyada yaşarken hiç cinsel ilişkiye girmedim, ama halkım tarafından bana armağan edilmiş yüz on çocuğum vardı. Bunu hayal edin. Tüm o cinsel insanlar bana çocuklarını vermişlerdi. Ben onları güzel bir şekilde yetiştirdim ve onlar tarihte büyük öğretmenler olarak yaşayan efsaneler haline geldiler, çünkü ben o çocukları nasıl yetiştireceğimi biliyordum. Ben onları nasıl seveceğimi, onların olmaları gerektiği gibi olmalarına nasıl izin vereceğimi biliyordum. Ve onlara o zamanın en üstün ve kutsal bilgisini öğrettim.

Evet, bu mesaj kadınlara güç vermekle, güçlerini onlara geri vermekle ilgiliydi. Neden? Şimdi erkeklere soruyorum: Kadınlara ne yaptığınıza bir bakın. Onları ne hale getirdiğinize bir bakın. Onlar berbat edildiler. Onlar harap oldular, çünkü siz onları merkezden uzaklaştırdınız. Siz onları, onlar için doğal-

olmayan daha düşük bir bilince (birinci ve ikinci mühür bilincine) indirdiniz. Onlar o düşük bilince uyum sağlamaya ve onu sergilemeye çalışıyorlar, ama onların doğal tutkularının sizin cinsel ilişkilerinizle hiçbir ilgisi yoktur. Onların tutkuları sizin sadece kısa anlar için deneyimlediğiniz şefkat, sevgi ve ruhen besleme ile ilgilidir.

Böylece ben onları önce üzerlerindeki baskıdan kurtarmaya, onları özgürleştirmeye çalışan bir öğretmenim. Ben sizin Tanrınızı seviyorum. Bedeninizdeki her hücrenin ölümsüzlük potansiyeline sahip olduğunu bilmenizi istiyorum. Beyninizin onda birinden de azını kullandığınızı bilmenizi istiyorum. Yani siz benimle birlikte hayal kuracak çok fazla yere sahipsiniz. Ölmeden iki yüz yıl yaşayabileceğinizi hayal edebilecek pek çok nedene sahipsiniz. Elbette, siz bir uygunluk imajı tarafından engellenmedikçe bu kavram için bir yere sahipsiniz. Böylece, ben kimsenin tapınmasının peşinde değilim. Bu bir tarikat değildir. Bu size kendinizi sevmeyi ve yüceltmeyi öğretmekle, bu gücü size geri vermekle ve sizin içinizde o güzel vicdanı geliştirmekle ilgilidir.

Ben burada kadınları, onlar istismar edilmiş yaratıklar oldukları için yüceltiyorum. Onlar hayatlarındaki erkekler tarafından yanlış anlaşılmışlardır. Onlar cinsel yaratıklar değildirler, sadece hayatta kalmak için o cinselliği geliştirmek zorunda kalırlar. Onlar (genelde üçüncü mühür bilincinde bulundukları için) Tanrı'ya daha yakındırlar. Onlar Dünya Ana'dır. Onlar, Ana'dır. Onlar tüm yaşamın rahmidir. Ben onları yüceltiyor ve seviyorum ve tarihte hiç kimse kadınları benim şimdi yaptığım gibi savunmamış ve onları bu kadar dinamik bir biçimde sevmemiştir. Ama son tahlilde tüm bunlar neyle ilgilidir? Bu, cinsiyetinizin bu bölümünü bırakıp, cinsiyetinizin o bölümü haline gelmekle ilgilidir; bu, kadın cinsinin sergilediği o sorumluluğu, sevgiyi, şefkati, tatlılığı anlamak, sevmek ve öy-

le olmakla ilgilidir. Kadınlar erkekler gibi istismar etmezler. Siz Tanrı'ya nasıl daha yakın olabilirsiniz? Kendi hayallerinize daha yakın olmak için gereken her şeyi yaparak, her yoldan giderek...

Siz beni asla unutmayacaksınız. Neden, biliyor musunuz? Çünkü ben sınırsızım. Eğer Tanrı'nın bir tanımı olsaydı, onun sınırsızlık olması gerekirdi. Tanrı size, duygularınızın olmanız için yalvardığı şeyi değil, kalbinizin takip etmesi gereken tapınağı gösterir. Sizin, hayatını -hiçbirine tecavüz etmeden tüm bahçelerin çiçek açmasına izin verecek kadar- çok seven, sınırsız bir Tanrı olmanız gerekir.

Bugün değerli hayat için bir savaş var mıdır? Evet, ona AIDS denir. Eşcinseller bu hastalığa maruz mudur? Evet. Neden? Çünkü onlar yaşamı üretmezler. Bu kadar basittir. Doğanın yasası budur. Hoşunuza gitmedi mi? Gerçek budur. İstatistikler bu sözlerimi doğrulamaktadır. Spiritüel kurtuluş nedir? Eğer siz kimliğiniz için şu veya bu kutup (erkek veya kadın) olarak savaşmak ve endişelenmek zorundaysanız, o zaman, yeni bir gündemi tanımlamadan Tanrı'yı nasıl tanımlayabilirsiniz? Ben iyi veya kötünün, pozitif veya negatifin ya da erkeklerin veya kadınların tarafını tutmak için burada değilim. Ben sadece, tarih boyunca kendisine en önyargılı biçimde davranılmış yaratık olan kadını destekliyorum ve birisinin onları kurtarması gerekir, çünkü onlar kurtarılmaya değerdirler. Onlar sizin analarınız, kız kardeşleriniz, sevgilileriniz, eşlerinizdir. Onlar sizin bahçenizdeki çiçeklerdir.

Bir kadın geçmişte bana şöyle demişti: "Gerçekten hissettiğim şeyi sana söyleyemem, çünkü eğer sana bunu söylersem beni artık sevmeyeceğinden korkuyorum." Kadınlar, olağanüstü ve dayanılmaz derecede acı veren bir yükü taşırlar. Onlar kendilerinden her şekilde taviz verirler, çünkü henüz onların yoldaşları, sırdaşları olabilecek -kendi gerçeğini anlayacak ve

hayatı hakkında dürüst olabilecek kadar dişiliğe sahip olan- bir erkekle karşılaşmamışlardır.

Kadınlar sadece çocuklarının sorumluluğunu taşımazlar; onlar çocuklarının gerçeğinin sorumluluğunu da taşırlar. Tekâmül etmiş bir erkek, bir kadının gizemlerini öğrenecektir. Kadınların kim ve ne olduklarını öğrenmek bir tekâmüldür, çünkü onlar gizemli bir soydur.

Onlar neden gizemlidirler? Çünkü onlar erkekler gibi değildirler. Onlar erkeklerden daha yüksek bir düzeydedirler. İşte bu yüzden kadınlar o kadar baştan çıkarıcıdırlar. Onlar gerçekten bir gizemdirler. Ve böylece biz Ana'ya, o büyük tanrıçaya, o çocukların yaratıcısına geri döneriz ve onun erkek kardeşleri o çocukları harap etmişlerdir. Oysa Ana o çocuklarını çok seviyordu, kendini onlara adamıştı ve bunların hiçbirinin olmasını istemedi. O, çocuklarına her şeyi vermek istedi ve verdi de. Bu büyük tanrıça, ben dâhil, hepimizin ondan çıktığımız büyük rahimdi. Ben bu topluluktaki kadınların özgür tanrılar olmalarını ve her şeyi bilen en yüksek zekâ dışında hiçbir şeye, hiçbir erkeğe borçlu olmamalarını istiyorum. Ve herhangi bir kadının en büyük aşığı, onun savunucusu olan Baba Prensibi'dir.

Kadınlar, eğer gerçekten şanslıysanız, hayatta, gerçekten tekâmül etmiş erkeklerle karşılaşırsınız. Onlar gerçekten tekâmül etmişlerdir, çünkü onların içinde de tanrıçanın mevcudiyeti vardır, böylece onlar kadınlarını anlarlar. Onların âdetle ilgili döngülerini, hormonal döngülerini de anlarlar. Onların bunu anlamaya, kadınların yaşadıkları karışıklığı ve sancıları anlamaya zaman ayırmaları güzel bir şey değil midir? Çoğu erkek kadınların ay döngüleri hakkında hiçbir şey bilmez.

Ben sizin Tanrınızı savunmak için konuşuyorum. Ben sizin kendi hayalinizde yarattığınız Tanrı'ya karşı yaptığınız tüm beşeri itirazlarınızı paramparça ediyorum. Tanrı sizin kendi imajınızla yarattığınız bir şey değildir. O sizin aldığınız nefes-

tir, o sizin atan kalbinizdir.

Siz benim her ne olduğumu düşünürseniz düşünün, ben size şunu söyleyebilirim: Ben size gerçeği söylemekten korkmuyorum. İşitecek kulakları olanlar ve görecek gözleri olanlar beni takip edeceklerdir. Ben size daima gerçeği söyleyeceğime yemin ederim ve size verdiğim bilgiyle özgürleşebilir, hayatınızı değiştirebilirsiniz, böylece artık köle olmaz ve köleleştirilemezsiniz. Siz Tanrı'yı kilisenin imajında değil, sizi bağışlayan ve yol boyunca tökezlemenize ve saplanıp kalmanıza izin veren, sizi hep seven; sadece sizin, "Pekâlâ, ben bunu deneyimledim ve bunu biliyorum. Sen benim şimdi neyi bilmem gerektiğini söylüyorsun, çünkü ben onu bilmeye hazırım" demenizi bekleyen bilincinizin imajında yeniden yaratabilirsiniz. (Su kadehini kaldırır):

Hayatın
ve size yaşam vermiş
ve sizi besleyip yetiştirmiş olan
kadınların şerefine.
Tanrı'nın şerefine.
Öyle olsun.

BEŞİNCİ BÖLÜM ÜZERİNE AÇIKLAYICI BİR YAZI: KADİM BİLGELİK OKULLARININ KUTSAL BİLGİSİ

Ramtha'nın Öğretilerindeki Kadim Bilgelik Bilgisi

Ramtha'nın açıkladığı gibi, kadim bilgelik kavramı çağların bilgeliğini, "Dünya'nın temellerini, kozmosu" temsil eder.[96] Kadim bilgelik, insanın varoluşu ve bizim realiteyi yaratan bilinç ve enerji kimliğimizin doğası ile ilgili gerçektir. Ramtha'nın insanlığın kökenleri ve tarihi ile ilgili açıklaması kadim bilgeliğin bilgisini aktarmaya çalışır. Bu bilgi tüm dünyadaki kadim okullar vasıtasıyla her uygarlığa sunulmuştu, böylece inisiyeler Sıfır Noktası'ndan maddeye doğru yapılan tekâmül yolculuğunu hatırlayabilir ve kendilerini yaratımlarında duygusal olarak kaybetmekten kaçınabilirlerdi.

İnsan uygarlığı tekâmül ettikçe, bu bilgi de gittikçe artan bir şekilde bastırıldı ve yozlaştı. Tanrıların yedi realite düzeyi boyunca keşif yolculuğu olan inişi, Tanrı tarafından cennetten kovulan günahkâr meleklerin düşüşü şeklinde yozlaştırıldı.

> "Böylece, tekâmülün ve insan dramasının başlangıcından beri, çoğu kez, siz yarattığınız şeyleri yaratma amacınızı kaybettiniz. Kadim okullar, Yaşam Kitabı'na kaydedilmiş olan ve İnvolüsyon -yani Özünüzün inişinin yedi düzeyinde yazılı kader- denilen yasaları size hatırlatmak için vardı.
>
> Kadim bilgelik sizin doğuştan kazanılan hakkınız ve spiritüel kozmolojinizdir, o sizi oluşturan şeydir. Kadim bilgeliklerde, realitenin doğasını ele alırken,

96 *Ramtha'nın Dünya Turu'na Girizgâhı,* Video ed. (Yelm: JZK Publishing, 1998)

realiteyi yaratanın ne olduğu hakkında -özellikle sizin hakkınızda- konuşmak zorunluydu."[97]

- Ramtha

Gerçek, tanrısal kökenlerimizle ilgili unutkanlık ve kafa karışıklığı hayatlar boyunca içimizde o kadar kökleşmiştir ki, "aydınlanma ve anlayış, Tanrı'nın insanın gerçek kimliği ve egosu olarak ortaya çıkabilmesi için yok olması gereken bir değişmiş-egonun yaşadığı zorluklar, aldığı yaralar ve çektiği acılar sonucunda gelir"[98]

Bu noktada, bu açıklama dizisini, Ramtha'nın düşünce sisteminde kadim bilgeliğin kalıcı bilgisini oluşturan temel kavramları kısaca sunarak bitirmek istiyorum.

Köşe-Taşları

Tanrı'yı Görün - Siz Tanrı'sınız
Bilinç ve Enerji Realitenin Doğasını Yaratır
Boşluk, Bilinmeyeni Bilinir Kılmak
Kendini Fethetmek

Ramtha, Yaratılış öyküsüne, düşüncenin tüm varoluşun kaynağı olduğunu ileri sürerek başlar. Düşünce, bütün evrenin tüm boyutlarıyla tezahür etmesine neden olmuş olan temel dinamik kuvvettir. Düşünce bilinç, farkındalık ve benlik bilgisine eşittir. Ramtha, insanın asli doğasını, bilinç ve enerji olarak tarif edilen bu dinamik kuvvetle özdeşleştirir.

Eğer düşünce ya da bilinç enerjinin hareketinden yoksunsa, farkındalık veya iç gözlemden yoksunsa, o Boşluk denen bir sükûn ve hareketsizlik hali içinde kalır. Boşluk, henüz gerçekleştirilmemiş olan sonsuz olasılıktır. Tanrı'yı evrenden farklı

97 Ramtha, *Kadim Bilgeliğin Yok Oluşu ve Yeniden Dirilişi,* Bant 192 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1998).
98 Ramtha, *Üstatların Masalları,* CD 045 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1997)

olan, bütünüyle diğer, değişmez, aşkın varlık olarak tarif eden geleneksel kavramlar Ramtha'nın Boşluk kavramına uyar.

> "Şimdi başlangıçtan öncesine geri dönelim. Şunu hayal edebilir misiniz: Eğer zaman iki bilinç noktası arasında var oluyorsa, iki bilinç noktası yokken ne vardı? Bunu hayal edebilir misiniz? Eğer iki bilinç noktası yoksa hiçbir şey yoktu. 'Hiçlik' sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Hiçlik. Bu hiçliğin enginliğini hayal edebilir misiniz?
>
> Öyleyse siz burada şu konuda bir sorun yaşayacaksınız: Boşluk daima vardı. Siz var olan, hiçbir şey olmayan ve asla bir yaratıcısı olmayan bir şeyi hayal edemezsiniz. O daima vardı. Sarı beyni[99] şaşırtan şey de budur: Bir şeyin daima var olmuş olması. Bu çok güçlü bir şeydir. Biz onu Boşluk olarak adlandırıyoruz. Bunu yazmanızı istiyorum: Boşluk. Ondan sonra da Boşluğun tanımını yazmanızı istiyorum. Boşluk, her şeyin potansiyel olarak bulunduğu, ama maddesel olarak bulunmadığı engin bir hiçliktir.
>
> Evet, biz Boşluğu, her şeyin potansiyel olarak bulunduğu, ama maddesel olarak bulunmadığı engin bir hiçlik olarak adlandırırız. Bu Boşluğa Ana/Baba Prensibi denir. Ona Kaynak da denirdi. Boşluğu anlamış olan büyük ve çok zeki bir bilimci vardır. Onun adı David Bohm'dur. O, Boşluğu eter olarak adlandırdı, ama bu doğru değildir. Bu bilimci parçacıkların seyahat etmediğini anladı. Onlar yol almaz; onlar belirir ve tekrar belirir. Bu ne kadar şaşırtıcı bir kavramdır. Bohm, Boşluğun potansiyelleri içe ve dışa katladığını söyledi. Doğruyu söylüyordu."[100]
>
> - Ramtha

99 Sarı beyin, Ramtha'nın neokortekse, analitik ve duygusal düşüncenin yerine verdiği isimdir.

100 Ramtha, *Kişisel Realiteyi Yaratmak,* video ed. (Yelm: JZK Publishing, 1998).

Evren, tüm varoluş, kökenini Boşluğun bir iç gözlem hareketine borçludur. Bu derin-düşünme ve tasarlama hareketi bir anda yaratılmadı; o, Boşluğun enginliğinde daima bir potansiyeldi. Boşluk kendi üzerinde derinlikli düşündüğünde ve bölünme ve ayrılma illüzyonunu yarattığında, bu iç gözlem eylemi gelecekte ortaya çıkacak tüm varoluşun temeli oldu.

"Güneş sistemi, yıldızlar, nebulalar ve telstarlar[101] nedir? Uzay nedir? Gördüğünüz ve gözlerinizi kamaştıran şey değil, onun neyin içinde var olduğu önemlidir: Hiçlik. O nedir? Hiçlik, Boşluk. O, ışığın, takımyıldızların, yıldız sistemlerinin ve nebulaların önceli, onların yaratıcısı olabilir mi? Evet, öyledir. Ona Boşluk denir. Boşluk nedir? O zamansız, mesafesiz ve uzaysız var olandır.

Bu Kadim Bilgelik Okulu, yeni gerçeğe değil, dünyanın temellerine dayanır: Güneş sistemi nasıl ve neden var edildi ve güneş sistemiyle ilişkili olarak siz kimsiniz; sizin yolculuğunuz ve güneş sisteminin yolculuğu nedir? Kozmosun anlamı nedir? Daha büyük tabloya nazaran siz neden bu kadar küçüksünüz? Bütün bunları bu okulda öğreneceksiniz. Ve bu yeni değil, eski gerçektir.

Bu okul bazı köşe-taşları üzerine inşa edilmiştir. Bu okulu dev bir bina olarak düşünün; bu görebileceğiniz değil, hissedebileceğiniz bir bina ve bu binanın dayandığı bir köşe-taşına bilinç ve enerji denir. Evet, bilinç ve enerji bu okulun dayandığı bir köşe-taşıdır. Bilinç ve enerji sözcükleri ne anlama gelir? Güce ve niyete sahip bir hayal. Onların anlamı budur. Bu okul bu köşe-taşıyla başlayarak inşa edilmiştir.

Bu okulun dayandığı bir başka köşe-taşı, sizin Tanrı olduğunuzdur. Bunu yüksek sesle söyleyin. Bunu söylediğinizde diri diri yanmadığınızı gördünüz, değil mi? Bu, dine yapılmış bir saygısızlık değildir.

Bu Kutsal Bildirim'dir. Evet, siz Tanrı'sınız. Bu (tanrılık), bulunulacak harika bir yerdir, ama onun bazı sorumlulukları vardır. Böylece, diğer köşe-taşı sizin Tanrı olduğunuzdur. Üçüncü köşe-taşı nedir? Bilinç ve enerji realiteyi yaratır.

Eğer bunu kareleyeceksek diğer köşe-taşı nedir? Diğer köşe-taşı sizin yaşamınızın bilinmeyeni bilinir kılacağıdır. Sizin yaşamınızın, bilineni tekâmül ettireceğidir.

Bu sizin bir işgüzar olmanız ve gidip komşunuzun hayatını tekâmül ettirmeye başlamanız gerektiği anlamına mı gelir? Hayır, bu sizin kendi kaderinizle ilgilenmeniz anlamına gelir. Sizin kaderiniz kendi hayatınızdır. Sizin ne yarattığınızı, duygusal olarak neye sarıldığınızı görmeniz, o duyguyu sahiplenmeniz ve yeni yaşam paradigmaları yaratmanız gerekir. Eğer bunu yaparsanız asla ölmeyeceksiniz; hayatınız bir mezarlıkta son bulmayacaktır. Böylece daha fazla yarattıkça, daha gençleşirsiniz. Öyleyse sizin fikirleri asla tüketemeyeceğiniz doğru mudur? Evet.

Bunun kanıtı, sizin daha büyük hayallerinizi hayal etmeye ya da onları yaşamaya başlamadığınızı söyleyen gerçektir. Peki, bunu nasıl biliriz? Çünkü siz beyninizin onda birinden daha azını kullanırsınız."[102]

- Ramtha

Tanrı, Ramtha'nın terimleriyle, Boşluğun kendini düşünüp tasarlamasının -bilinç ve enerji, zekâ ve hareketlilik, ilk dinamik düşünce, bilme dürtüsü, tanrısal (yaratıcı) kelâm ve onun yaşam verici tohumları olarak tarif edilen- ürünüdür. Ramtha'nın, benliğin gerçek kökenini -Sıfır Noktası denen ilk farkında-

101 "Bir telstar'ın ne olduğunu biliyor musunuz? O ışığı maddeye dönüştürür ve onu evrene püskürterek yıldız sistemlerini yaratır." Ramtha, *Beyaz Kitap,* Gözden Geçirilmiş Baskı (JZK Publishing 2007).
102 Ramtha, *Kişisel Realiteyi Yaratmak,* video ed.

lık noktasını üreten- düşünüp tasarlamanın başlangıç anına yerleştirmesi önemlidir. Bilincin, evrendeki hayatın çok-katlılığından ve çeşitliliğinden sorumlu olan çeşitliliği, öz-farkındalığın çeşitli fasetaları, Sıfır Noktası'nın Boşluğun kendini düşünüp tasarlama eylemini taklit etmesi sonucunda ortaya çıkmıştır. Bu anlamda, bizler tek yasanın bilinmeyeni -Boşluğun tükenmez potansiyellerini- bilinir kılmak olan bir kendini-keşif yolculuğundaki ölümsüz tanrılarız. İnsanın gerçek doğası Tanrı'dan ya da Tanrı'nın tek çocuğu olan yaratıcı kelâmdan ayrılmamıştır. Tanrı'nın yaratıcılığı insanın gerçek doğasıdır.

> "Başlangıçta kelâm vardı ve kelâm Tanrı'yla ve insanla birlikteydi.[103] Başlangıçta o daima düşünceydi ve düşünce daima insanla birlikteydi, çünkü insan özünde düşüncedir."[104]
>
> - Ramtha

Maddesel dünya, Platonculuk'ta olduğu gibi Tanrı'nın seyreltik bir yayılımı ya da başlangıçta var olan ve daima çatışma içindeki bir ikiliğin (düalizmin) ürünü değil, kendini-keşif yolcuğunun tekil bir fasetasıdır. Fiziksel evren bu tekâmül yolculuğunda tüm var olan ya da olmuş olduğumuz tüm şey değildir. İnsanın gerçek benliği sadece bu yolculuğun içeriği ve maddiyeti ile değil, Kaynak'la, kendini-keşfin yaratıcı dinamizmiyle de özdeşleşir. Benliğin temel doğası, yani özü de bilinç ve enerjidir, dolayısıyla bir Tanrı'dır. Bu açıdan, Tanrı ne doğal-

---

103 Burada Yuhanna'nın İncili'ne (1:1-5;10-11;14) atıfta bulunulmaktadır. "Başlangıçta Kelâm vardı ve Kelâm (Oğul) Tanrı ile birlikteydi ve Kelâm Tanrı idi. O, başlangıçta Tanrı ile birlikteydi. Her şey onun vasıtasıyla var oldu ve o olmadan hiçbir şey var olmadı. Onun vasıtasıyla var olan hayattı ve bu hayat insan ırkının ışığıydı; ışık karanlığı aydınlatır ve karanlık ışığı yenememiştir."
"O (Kelâm-Oğul), dünyadaydı ve dünya onun vasıtasıyla var oldu, ama dünya onu tanımadı. O kendi halkına geldi, ama halkı onu kabul etmedi."
"Ve Kelâm bedenlendi ve aramızda yaşadı ve biz onun Baba'nın inayet ve gerçek dolu tek Oğlu olarak ihtişamını gördük."

104 Ramtha, *Yaratılış*, CD 005 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1980).

cılıkta (natüralizm) olduğu gibi doğal dünyaya indirgenir, ne de tüm-tanrıcılıkta (panteizm) olduğu gibi, fiziksel dünya tanrısallığın bütünü olarak görülür. İnsan ne maddecilikte (materyalizm) olduğu gibi fiziksel bedene indirgenir ve onunla özdeşleştirilir, ne de tek-tanrıcılık ve çok-tanrıcılıkta olduğu gibi tanrısal-olandan doğal olarak ayrı algılanır. Daha önce sözünü ettiğim, insanın akıl ve özgür irade gibi esas nitelikleri, tüm varoluşu doğurmuş olan yaratıcı öz-farkındalık hareketine aynalık eder ve ondan kaynaklanır.

Ramtha'nın düşüncesine göre, tekâmül, Tanrı'nın doğasında değişim ya da Kaynak'ın bir mutasyonu olarak değil, daima var olmuş ve var olan benlikle ilgili anlayışın derinleşmesi ve gelişmesi olarak görülür. İspanyol Rönesansı'nın bir hümanisti ve mistiği olan Fray Luis de Leon, bu fikri -Tanrı'nın insandan çok uzak olmadığını, eğer olsaydı bizim var olamayacağımızı savunan- isimler felsefesiyle yansıttı. Tanrısal aşkınlığın uzaklığı bizim anlayışımızı Tanrı'dan uzaklaştırmamızdır. Spiritüel yolculuk ise irademizi ve aklımızı daha yüksek bir düzene teslim etmek yerine, Mesih'e ve Tanrı'ya doğru -yükselen ve gittikçe artan- bir gelişim haline gelir.

Deneyimin Niteliğinin ve Olmanın Önemi

Ramtha'nın gerçek ve bilgi kavramları nitelikli bir anlama sahiptir. Bilgi kişiseldir ve gerçek sadece deneyimle kazanılır. Ramtha'nın düşünce kavramı, görmüş olduğumuz gibi, sizin basitçe bir kitaba yazabileceğiniz ya da sözlerle ifade edebileceğiniz izole, kısır bir bilgi parçası değildir. Düşünce dinamik, yaratıcı, zeki, kendinin-farkında, tezahür ettiren ve olandır. Düşünce olma-halidir. Aklın bilme, bir düşünceyi tasarlama yeteneği, hayal edilebilen her düşünce paradigmasını deneyimleme ve o olma yeteneğidir. Akıl, entelektin diyalektik gücünden çok daha fazlasıdır. Akıl, bu şekilde görüldüğünde, ya-

ratımdan sorumlu olan bilinç ve enerjinin yaratıcı dinamizmini yansıtır. Ramtha, düşünceyi, tüm yaratıkların kaynağı ve yaşam kuvveti, tüm yaşam formlarının ardındaki zekâ olarak tarif eder.

> "Onu hissederek var ettiğiniz canlıya yaşam nefesini üflemek, onun nefes alan bir yaratık olabilmesi için değildi. Yaşam nefesi kader kalıplarıydı. Siz o yaratıklara sonsuza kadar var olacak olan zekâlarını verdiniz. Bu size saçma mı geliyor? Hayır, bu gerçektir. Bu öykü çok daha fazla şeyi içermektedir."[105]
>
> - Ramtha

Aklın, geleneksel olarak teolojinin içinde tutulan tanrısal -olanı anlayamaması, tanımlayamaması ve isimlendirememesi bilginin insandan tamamen bağımsız olan bir tür dışsal, durağan nesne olduğu varsayımından kaynaklanır. Öyle görünüyor ki, bu şekilde anlaşılan bilgi, fikirler âleminin ve tanrısal-olanın insan doğasından ayrı olarak görülmesinin asıl nedenlerinden biridir. "Başka bir deyişle, temel sorular temel yanıtlar *almadığı sürece* her şey yolundadır, çünkü eğer onlar temel yanıtlar alırsa, bizim için artık *temel* sorular olmazlar ve biz de artık insan olmayız. Eğer biz varoluşun gizeminin yanıtını tam olarak anlarsak, bizim o yanıt *olmamız* gerekir, bizim Tanrı olmamız gerekir ki bu elbette Hıristiyanlığın Tanrı'nın inayeti vasıtasıyla yaşayacağımızı vaat ettiği kaderdir."[106] Bu sözler insanın varoluşunun gizemi ile bir Tanrı olmak arasındaki bağlantıyı açıkça tanımlamaktadır. Yine de, Hıristiyanlığın kaderinin bir parçası olarak Tanrı olma kavramı, Hıristiyan teolojisinde hiçlikten yaratma, Teslis, Mesih'in tanrısallığı, ilk günah ve kefaret doktriniyle tutarlı bir biçimde açıkça tanımlanmış bir kavram değildir. Daha önce göstermiş olduğumuz gibi, mis-

105 Ramtha, *Eşruhlar,* Bant 114 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1986)
106 Martin Henri, *Tanrı'yı Anlamamak Üzerine* (Dublin; Columba Press, 1997).

tik gelenekler deneyime ve dönüşüm kavramına önem veren yegâne geleneklerdir.

Ramtha'nın düşüncesine göre, varoluşun tüm amacı, bilinmeyeni bilinir kılma yolculuğudur. Boşluk'un hiçbir sınırı yoktur. O sonsuz, ebedi ve ezelidir. Dolayısıyla yaşam yolculuğu boyunca elde edilebilecek bilgi tükenmezdir. Yaşamın gizemi kendini-keşif yolculuğunun yakıtını sağlayan şeydir. Ancak, insanın bu büyük gizem karşısında yaşadığı hayranlık ve huşu, benliği hiçbir şeyliğe indirgemez ve varoluşsal umutsuzluğa ve depresyona sokmaz. O gizem insanı yüceltir ve tanımlar, çünkü o tüm varoluşu doğuran Kaynağı yansıtır. Erişimimizin ötesinde görüneni bilme arzusu ve *irade özgürlüğü,* aşkın bir ilahtan gelen bir sınırlama ya da bir armağan değil, varoluşumuzu destekleyen ve ona anlam ve *neden* veren yaşam nefesidir.

> "Bu her zaman biliniyordu, çünkü bizim tarihimiz tümüyle bununla ilgiliydi. Biz nereden geldik? Bizler matriks uzay/zaman'daki yolcularız. Bizler nesnel bir evrenin, nesnel bir fiziksel realitenin ahlâki ve spiritüel nitelendiricileriyiz. Biz Tanrı'nın kendini bilme yolculuğunun bitmemiş işiyiz. Ve sizin bu yaşam-kuvveti prensibinde, bu hayatta bir usta olmak için yedi kat aşağı ineceğiniz iyi biliniyordu."[107]
>
> - Ramtha

107 Ramtha, *Cehalet: Bağlılığın Anası*, Bant 188 ed. (Yelm: Ramtha Diyalogları, 1988).

BÖLÜM 5

KADİM BİLGELİK OKULLARININ KUTSAL BİLGİSİ

"Kadim bilgelik sizin doğuştan kazanılan hakkınız ve spiritüel kozmolojinizdir, o sizi oluşturan şeydir. Kadim bilgeliklerde, realitenin doğasını ele alırken, realiteyi yaratanın ne olduğu hakkında -özellikle, sizin hakkınızda- konuşmak zorunluydu."

- Ramtha

Cehalet Karanlığını Bilgiyle Yok Etmek

Ben, gerçekten çok onur duydum. Ben birçok şey yerine -ve bunu yapmamanız için birçok neden olmasına rağmen- bana bu kadar saygı gösterdiğiniz için büyük bir onur duydum. Sizler büyük bir kadere -tekâmül edecek, koruyacak, olacak çok şeye- sahip olan seçilmiş insanlarsınız ve belki sizin ateşle imtihanınız sona ermiştir. Öyle olsun.

Varlığımın Tanrısı'ndan
Tanrı'nın şanı adına,
şunu istiyorum.
Tanrım, tekâmül etmeme,
muktedir olmama
ve kendimi bilmeme izin ver ki
cehaletten kurtulabileyim.
Varlığımın Tanrısı'ndan,
olsun diyorum.

Şimdi konuya direkt olarak girelim ve cehaletin neden bağlılığın anası olduğunu anlamaya başlayalım. Siz, bunun sizin hayatınız için geçerli olmadığını düşünebilir, bunu size neden anlattığımı merak edebilirsiniz. Hayır, o sizin hayatınız için de geçerlidir ve benim bu mesajı vermemin nedeni budur. Bu öğreti dizisinin sonuncusu, ayrıca kadim bilgelikleri, yani gerektiğinde o ışığın, o bilincin, anlayışın, farkındalığın tekrar oluşması için involüsyon sürecinde öngörülmüş olan şeyleri ortaya koymayı da amaçlamaktadır.

Tüm bu öğreti dizisi, benlik yapbozunun parçalarını bir araya getirmekte ve sizin Tanrı ve hayatın geriye kalanı ile ilişkinizde kimliğinizin gizemini açıklayan bir anlayış oluşturmaktadır. Her öğreti, sizi cehaletten kurtaran yeni bilgi parçaları sunar. Böylece, bilinç ve enerjiyi ve sizin buraya nasıl vardığınızı anlatarak başlayan bu öğreti, şimdi şu konuyu ele alacak-

tır: Siz neden saplanıp kalırsınız ve bilinçli olarak yarattığınız bir deneyimde sürtüşme yaşadığınızda ve o bir soruna dönüştüğünde, neden aynı bilinç o sorunu çözemez?

Bugün anlayışını nasıl genişleteceğini öğrenecek olan bu topluluk, geçmişte her kara kütlesinde var olan eski bir okulun öğrencilerine benzemektedir. Onlar kadim bilgelik okulları olarak adlandırılırdı. Bu öğretiler o kadim okullardan gelmektedir ve onlar, o zaman uygulanabilir oldukları derecede, şimdi de uygulanabilirdir. Bugünkü öğreti, sizin nasıl bir mülk satın almanız, ne kadar yiyecek istiflemeniz, ne tür bir ilişkiye sahip olmanız gerektiğiyle pek ilgili olmayabilir. O, hayatınızdaki kişisel şeylerle pek ilgili değildir. O sizin bütününüzle ilgilidir. Onun sınırları sizin görüşünüzün ve odağınızın dışındadır. Bizim değindiğimiz ve görünüşte sizin odağınızla ilgili olmayan her şey o odağı genişletir, çünkü o size bunu yapmanız ve bizzat yaratmış olduğunuz sıkıntılı durumlardan kurtulmanız için gerekli bilgiyi verir.

Bugün işitecekleriniz yine sözcüklerdir. Ben dilinizi sonradan öğrendiğim için, bazen öğretileri sizin anlayabileceğiniz uygun sözcüklerle, en basit ve etkileyici sözcüklerle sunmakta zorlanırım. Bazen, herkesin bir öğretiyi anlaması için, onu farklı sözcükler kullanarak tekrarlarım ve bu yüzden, daha kısa sürede anlatılabilecek bir şeyi çok daha uzun sürede anlatmak zorunda kalırım. Ancak sonunda ışıkların yandığını, yani topluluktaki her bireyin bilinci genişlediği için aurasının genişlediğini gördüğümde, öğretinin herkes tarafından idrak edildiğini, herkesin o konuda aydınlandığını anlarım.

Benim sözlerimle ilgili harika şey şu ki, onlar sadece iletişim için değildir, onlar hayatınızda realite olarak tezahür edecek güce sahiptir. Şimdi siz bu bilgiyi tezahür ettirmiyorsunuz. Ben size bu bilgiyi vermiştim. Bu, sizin uzun bir zaman önce Yaşam Kitabınız'da (ruhen) bildiğiniz bir şeydir, ama siz o say-

fayı işaretledikten sonra birkaç sayfayı çevirdiniz, o sayfalara saplanıp kaldınız ve tüm bunları gerçekten unuttunuz. Ben onu size geri getiriyorum ki bu sözler sizin realitenizde tezahür edebilsin. O zaman onlar yeniden sizin gerçeğiniz haline gelir. O zaman siz öğrendiğiniz şeyi alıp, onu -çevrede dolanıp, birisi bunu yapmanız gerektiğini söylediği için mevcut her ritüeli deneyen bir takipçi, bir Yeni Çağ spiritüalisti değil- gerçekten aydınlanmış bir varlık olmak için hayatınızda uygulayabilirsiniz. Ben size, neden-sonuç ilişkisinin ve yaratmanın kozmolojisini (evrenbilimini) gerçekten anlayan, bilinç ve enerji prensibini gerçekten anlayan ve realitenizi bizzat yarattığınızı gerçekten anlayan bilgili insanlar olmayı öğretiyorum.

Bugün, anlamadığınız bir sürü sözü alıp başkalarına aktarmak çok moda olmuştur. Böylece, siz o sözlerin ne anlama geldiğini anladığınızı sanırsınız. Oysa o sözleri anlamak, onları tekrar etmekten daha iyidir. Sizin kim olmanız gerekir? Sizin, gerçekleri dogma değil, bir yaşam biçimi olan, son derece aydınlanmış, bilgili, farkında, bilge insanlar olmanız gerekir. Bakın, hayat doğanın armağanıdır, ama sevgi dolu ve güzel bir hayat bilgeliğin armağanıdır ve bilgelik uzun bir bilinç deneyiminden kaynaklanır.

Böylece, bugün size sunacağım öğreti ve kullanacağım sözcükler Yaşam Kitabınız'da bir sayfayı çevirecek, ruhunuzu etkileyip onun düğmelerine basacaktır. Ben, işiteceğiniz sözcüklerin -siz soyut olanın meydana gelmesine izin verdiğiniz için- o sayfayı çevirmesini ve ruhunuzun düğmelerine basmasını istiyorum. Ve siz düşünmeye başlayacaksınız, yani beyninizi -saf düşünceyi kolaylaştırmak için- aktive olmaya zorlayacaksınız. Bu artmış bilinçtir, böylece bugün buradan ayrıldığınızda, cahil olmayan, boş inançlarla ve korkuyla dolu olmayan, daha farkında bir varlık olacaksınız. Siz daha fazla bilgiye sahip oldukça, korkularınız da azalacak. Ve daha fazla bilgiye sahip

oldukça, sevgili varlıklar, realiteniz daha büyük olacak ve varlığınızın Tanrısı'nın olmasını arzu etmediği hiçbir şey başınıza gelmeyecek. Öyle olsun. Öyleyse şimdi çok dikkatle dinleyin. Söyleyeceğim şeyleri anlamaya çalışın. Bakalım bu toplulukta bazı ışıklar yanmaya başlayacak mı?

Şimdi cehaletten söz edelim: Cehalet ne anlama gelir? Farkında olmamak, karanlıkta olmak, aydınlanmamış olmak. Karanlık boş-inançlı, çoğu zaman metafiziksel, dinî yorum anlamına gelmez. Onların karanlık dediği şey iblislere, kötülüğe, Lusifer'e ve karanlıkta gizlenen tüm o şeylere karşılık gelir. Bilinçaltındaki karanlık ise aktive-edilmemiş bir bilinç, farkında -olmayan bir varlık anlamına gelir. Siz karanlığı aydınlattığınızda, karanlık dağılır, ama ışık aslında gerçek'tir. O, bilinçle bir etkileşime girmektir. O, karanlık odada neyin bulunduğunun farkında olmak ve ondan korkmamaktır.

Böylece, kadim gerçekte karanlık farkında-olmamak anlamına geliyordu. O asla bir kötülük anlamına gelmiyordu. Yaşam Kitabı'nda kötülük asla yer almıyordu. O, involüsyon yolculuğunda asla yaratılmamış ve evolüsyon yolculuğunda asla verilmemişti. Öz'lerin titreşen, canlı bir zekâ olabilmek için yedi titreşim düzeyi boyunca aşağı inmeleri, günahkâr meleklerin Tanrı'nın gözünden düşmeleri değil, fiziksel realiteyi tezahür ettirmek için keşfedilmemiş fiziksel realite âlemlerine, yani yoğunluğa doğru bir yolculuk yapan Tanrı ışığının dinamiğiydi. Onlar Tanrı'nın, mutlağın, her şeyin kendini bilebilmesi için yaşam kuvvetini aktive eden, aktif bir unsur haline gelen tanrısal kâşiflerdi; onlar ışıktı, onlar mutlaktı. Sizler sihirli, harika bir yolculukta bulunuyorsunuz. Ve bu geçişleri yapan tanrıların inişi gerçekten çok cesurcaydı, çünkü onlar düşünceden başlayıp ışık yaymaya doğru uzanan bu yolculukta öncülerdi.

Bu her zaman biliniyordu, çünkü bizim tarihimiz tümüyle bununla ilgiliydi. Biz nereden geldik? Bizler matriks uzay/

zaman'daki yolcularız. Bizler nesnel bir evrenin, nesnel bir fiziksel realitenin ahlâki ve spiritüel nitelendiricileriyiz. Biz Tanrı'nın kendini bilme yolculuğunun bitmemiş işiyiz. Ve sizin bu yaşam-kuvveti prensibinde, bu hayatta bir usta olmak için yedi kat aşağı ineceğiniz iyi biliniyordu. Bu olay daha sonra çarpıtılarak, Tanrı'nın gözünden düşüp cennetten kovulan ve Dünya'ya hükmeden kötü varlıklar öyküsüne dönüştürüldü. Eğer gerçek buysa, o zaman -sizin öyle olduğunuzu söyleyen kişiler de dâhil- hepiniz kötüsünüz ve hepiniz iblissiniz demektir. Gerçek, bunun Her Şey'e doğru yapılan bir yolculuk olduğudur.

Yaratım bir eylem değil, bir süreçtir. Arada bir fark vardır. Yaratım bir süreçtir. Siz bilinçli olarak yaratmak zorunda değilsinizdir. O sizin öz varlığınızın doğal bir yeteneğidir.

Kadim bilgelik okulları, her uygarlıkta, inisiyeleri desteklemek, onların her ne yaratırlarsa yaratsınlar, kendilerini yarattıkları şeylerde duygusal olarak kaybetmemeleri için orada olmak, inisiyelerin -bir benzin istasyonuna gider gibi- gelip tekrar amaçla dolabilecekleri bir yer olmak için vardı. Böylece, tekâmülün ve insan dramasının başlangıcından beri, çoğu kez, siz yarattığınız şeyleri yaratma amacınızı kaybettiniz. Kadim bilgelik okulları, Yaşam Kitabı'na kaydedilmiş olan ve İnvolüsyon -yani Özünüz'ün inişinin yedi düzeyinde yazılı kader- denilen yasaları size hatırlatmak için vardı.

Kadim bilgelik sizin doğuştan kazanılan hakkınız ve spiritüel kozmolojinizdir, o sizi oluşturan şeydir. Kadim bilgeliklerde, realitenin doğasını ele alırken, realiteyi yaratanın ne olduğu hakkında -özellikle, sizin hakkınızda- konuşmak zorunluydu. Ve kadim bilgelikler tüm varlıkları birbirleriyle eşit görürdü ki öyledir; öylesiniz.

Tanrı'nın mutlak olduğu, onun vizyoner avucunda geçmişin, şimdiki zamanın ve geleceğin aynı anda mevcut olduğu söylenmiştir. Eski öğreti budur. Ben de ilk nedenin -mutlağın, ze-

kânın, düşüncenin, uzayın derinliklerinin- uykuda olan bir bilinç olduğunu söylüyorum. O, bilinçaltı zihindir. O her-şeyi-bilen bilinmeyen zekâdır. Ve ışığın, tanrıların, sizin gibi bireylerin o zihnin derinliklerine doğru yolculuğu sonsuz bir içsel yolculuktur. Onlar düşüncenin uyuyan zekâsının uyanış yolculuğunu yapmaktadırlar ki düşüncenin bütünü bir gün canlanabilsin, Tanrı kendini bilebilsin. Amaç bu kadar basittir.

Herkes bu oyunun kurallarını anlamıştı. Hepimiz buraya programlanmış ve donatılmış olarak geldik. Bizim zekâ denen bilincimiz vardı ve o bilinci tezahür ettirerek fiziksel realiteyi yaratacak aktif unsura sahiptik. Sizin Yaşam Kitabınıza o zamanki başarılarınızı yazmaya başlayabilmeniz için o motoru çalıştırmanız gerekiyordu. Her biriniz tanrısal prensipsiniz, sizler birey olsanız da, bir amaç doğrultusunda toplu olarak davranırsınız; sizler uyuyan zihnin uyanık olan bölümüsünüz; sizler karanlık gökyüzündeki karanlığı yok eden -ve canlı bir varlık olan- ışıksınız.

Karanlık anlaşılmamış olan bilinçtir. O, kötü değildir; o keşfedilmemiş olandır, bilinmeyendir. Onu ışıkla aydınlattığınızda, o bilinen olur. Bizler Tanrı'nın kendisi ile donatılmış yolcularız, tanrısal benliğin içinde sonsuz bir yolculuk yapan bireyleriz ki bu yolculuk düşünceden maddeye doğru yedi titreşim düzeyini, yedi atomik düzeyi, yedi frekansı kapsamaktadır. Madde olan her şey, yüksek düşüncenin -titreşim frekansı düşerek- katılaşmasıdır. Eğer maddeyi tersine, geriye döndürürseniz, o yedi titreşim düzeyi boyunca gittikçe gözden kaybolacak ve en sonunda bir kavrama (maddede olduğu şeyin kavramına) dönüşecektir.

Böylece siz her enkarnasyonda bu yolculuğa çıkarsınız. Siz bu yolculuğu gerçekleştiriyor ve tanrısal ruhunuzun yaşam kitabının sayfalarına -maddeyi, kaderi, realiteyi tezahür ettiren- etki/tepki'yi kaydediyorsunuz. Hepinizin tüm işi ve arzusu peş

peşe hayatlar boyunca bu yaşam kitabını doldurmak ve insanlık olarak tekâmül etmektir. Her yeni enkarnasyonda, deneyimlememiş olduğunuz şeyi -karanlığı, bilinçaltı zihni, bilinmeyeni- deneyimleme fırsatı bulmak uğruna, bir oyundaki bir karakter olarak yeni bir imaj yaratırsınız.

Hepiniz, zaten bildiğiniz şeyleri değil, bilmediğiniz şeyleri deneyimlemek için, her hayatta değişik bir insan olarak enkarne olmuşsunuzdur. Sizin binlerce yaşamınız, herkesin, gerçek kimliğini ve hayatı keşfetmesinin etki/tepki'sini kolaylaştıracak farklı bir imaja, farklı bir kişiliğe sahip olması için yaratılmıştı. Onu fiziksel olarak deneyimleyebilmek için yarattığınız her deneyim sizin realitenizi, dolayısıyla ışığınızı genişletecek ve bilinçaltı zihni, yani bilinmeyeni daha çok keşfetmenizi sağlayacaktı. Ve hepsi Yaşam Kitabınıza bilgelik olarak kaydedilecekti.

Hatırlayın, güzel, sevgi dolu bir hayat bilgeliğin armağanıdır. Her enkarnasyonda siz o Yaşam Kitabı'nın sayfalarını çeviriyor, tekâmül ediyor, daha yüceliyorsunuz. Siz geçmiş yaşamınızda yaptığınız şeyi bu hayatta da yapmak zorunda değilsiniz ve sizin geçmiş yaşamınızdaki kimliğiniz sadece bir imajdı. Sizin gerçek kimliğiniz Tanrı'dır; siz daima O'ydunuz. Siz o imajsız varlıksınız; siz o kuvvet, zekâ ve güçlü enerjisiniz. Ben sizi fiziksel bir beden olarak değil, karanlığı yok eden; bilinmeyeni, bilinçaltını keşfeden parlak bir ışık olarak görüyorum. Karşımda oturan herkes, bu hayatta Tanrı'nın bitmemiş işinin dramasına katılmak, onunla etkileşime girmek ve bu deneyimi Yaşam Kitabı'na bilgelik olarak kaydetmek amacıyla ışık tarafından yaratılmış olan imajlardır. Bu, cehaletin karanlığını yok etmek ve tekâmül etmektir.

Her enkarnasyonda, siz iki enkarnasyon önce bile kim olduğunuzu bilemezdiniz. O zaman kendiniz için yaratmış olduğunuz imajı tanıyamazdınız, çünkü o kişiden şimdi olduğunuz

kişiye doğru büyük bir mesafe kat etmişsinizdir. Siz aynı hayat içinde de değişir ve örneğin, beş yıl önceki kişiye artık benzemezsiniz. Çünkü şimdi genişlemiş, daha büyük bir varlık haline gelmişsinizdir.

Aynı şey enkarnasyonlar için de geçerlidir. Bugün tekrardoğuş üzerine adeta bir din yaratılmış olsa da, o artık geçmiş'tir. Aydınlanmış bir kişi geçmişin defterini kapatır, çünkü önemli olan tüm şey şimdi'dir. Aydınlanmış bir ruh bunu bilir; cahil bir ruh ise bilmez. Cahil bir ruh, bu hayatta olabileceğini düşündüğü, ama olamadığı şeylere tapınır; o şimdi'de yaşamaz.

Her hayat her gün gibidir: O yeni bir gün, yeni bir enkarnasyon, yeni bir imajdır. Ve bu imaj gelişmek, genişlemek, yaratmış olduğunuz karakterin ardında saklanan o imajsız Tanrı'yı ortaya çıkarıp sergilemek için gerekli sürtüşmeyi sağlamaktadır, çünkü ölümsüz olan o Tanrı'dır. Sizin görünümünüz, değişmiş egonuz, küçüklüğünüz, yargılarınız -sizi bu enkarnasyonda oluşturan her şey- yok olup gidecektir. Geriye sadece, bu enkarnasyondan elde ettiğiniz bilgelik kalacaktır. Bedenin ölümünden sonra da varlığını sürdürecek olan, o bedeni öyle yaratmış olan o görünmez Tanrı'dır. Geriye o muhteşem ışık kalacaktır. Ebedi ve ezeli olan varlık odur ve ben her mesajımda -bir imaja değil- sizin içinizdeki o ışığa hitap ediyorum.

Bilinçaltı zihin, gerçekten, uzaydır. Bilinçaltı zihin, sizin unuttuğunuz ve enkarnasyonlarda bastırdığınız bir şey değildir. O, (unutup bastırdığınız şey) Yaşam Kitabı'dır. Bilinçaltı zihin, sizin bilgelik kazanmak için imajın dramasını sergilemenize izin veren o bilinmeyen olasılıklardır. Bilinçaltı zihin, yani o karanlık, ışığın aydınlatıp ortaya çıkardığı şeydir. Bilinç, sadece, büyük zihnin aydınlatılacak kutupluluğuna sahip olduğu için bilinçtir.

Bilinmeyende mutlak soyut bulunur. Yarın, sonraki hafta, sonraki enkarnasyon, sonraki parlak fikir, sonraki özgürlük ne-

fesi, sonraki nefes kesici şiir, sonraki büyük sanat eseri, sonraki harika gül rengi, benliğin sonraki deneyimi, hepsi bilinçaltında bulunur. Sizler sonsuza dek süzülen, tüm fırsatı fiziksel realiteyi benimsemek, deneyimlemek, ondan -onu tanımlayacak- bilgeliği kazanmak ve genişlemek olan ışıklar gibisiniz. Siz bilinçaltı zihinle (bilinmeyeni bilinir kılarak) genişlersiniz ve bu bilinçaltı zihin sonsuzdur.

Sizler sadece tüm bu enkarnasyonlar sonucunda kazandığınız, yani deneyimleriniz sonucunda kazandığınız şeyin farkındasınızdır. Sizler sadece, bilgeliğin sonucunda kazanmış olduğunuz bilinen'in farkındasınızdır. Bilinmeyende sizi neyin beklediğinin farkında değilsinizdir, çünkü o keşfedilecek bir sonraki yaşam nefesidir.

Sizin tüm hedefiniz nedir? Sizin hedefiniz bir berber, bir öğretmen ya da bir şifacı olmak değildir. Sizin hedefiniz bir hacı, bir takipçi olmak ya da eşruhunuzla evlenmek değildir. Sizin hedefiniz o kitaptaki tüm sayfaları çevirmektir. Hedef, tekâmül etmiş bir bilinçle genişlemektir ki bilinmeyen her şey bilinir hale gelebilsin. O zaman tüm evren doyum verici bir biçimde tamamlanacaktır, çünkü tüm evren ışığa dönüşecektir. Karanlık, idrak edilmemiş Tanrı'dır. Işık idrak edilmiş Tanrı'dır. Ve tekâmül etmek sizin kaderinizdir.

Kadim zamanlarda, dünyanın birçok yerinde kadim bilgelik okulları kurulmuştu. Ve bu okullar büyük bir ilişki ve etkileşim içindeydi. Bu müthiş gerçeği işitmeye hazır mısınız? Bu okullar diğer galaksilerde yaşayan kardeşlerinizle büyük bir etkileşim içindeydiler. Ve bu okullarda büyük bir öğrenim, bir keşif sürüp gidiyordu. Buradaki ilkel kardeşler hayatta kalma mücadelesi yüzünden ilahî kaderlerini unuturken, başka galaksilerden gelip öğretmenlerin doğru yolu öğretmelerine yardım eden varlıklar onların morallerini yükseltiyorlardı. Bu çok yaygın bir durumdu. Orada öğrencilerin güneşe ve onun öbür tarafından

gelen varlıklara saygılarını sundukları güneş tapınakları da vardı. Bu tapınakların bazıları hâlâ vardır; onların hepsi yıkılıp yok olmadı. O zamanlar, bizim aydınlanma okulumuza çok benzeyen okullar vardı, sadece o okullarda öğrenim genellikle yedi yıl sürerdi ve her bir yıl bir tekâmül düzeyine adanırdı. Böylece, yedi yıl boyunca bu okula devam eden öğrenci yedinci düzeyde saydam hale gelirdi.

O zamanlar büyük tanrılar bu dünyada yaşıyorlardı. Bu yaşanmış bir gerçektir. Büyük tanrılar insanları uzaktan döllüyorlardı. Dolayısıyla, tıpkı başka yıldızlardan buraya gelen varlıklar gibi, burada doğmuş olan yıldız insanlar da vardır. O zaman açık bir iletişim vardı, çünkü gerçek evrensel ve ebedi idi. Burada büyük bir uyum ve iletişim vardı. Evet, burada ilkel insanlar yaşıyorlardı. Burada Kro-Magnon insanı yaşıyordu. Ama siz benim kemiklerime bakarak benim ne hissettiğimi ve bildiğimi, neyi benimsediğimi ve nasıl aydınlandığımı söyleyemezsiniz. Siz duyguyu değil, sadece kemikleri görürsünüz.

O zamanlar ilkel insanlar yıldızlardan gelen o insanlarla birlikte yemek yiyorlardı, çünkü sonsuzluğun bilinçli akışını engelleyen hiçbir bariyer yoktu; çünkü sonsuzluk tüm tanrıların aydınlatma sürecinde oldukları bilinçaltı zihindir. Tüm evrenlerde, onların yerleştikleri her yerde, zekâ karanlığı, Boşluğu aydınlatıyor ve böylece bir kardeşlik hüküm sürüyordu.

Evet, insanlar çok-boyutlu evrende her yerde mevcutturlar. Onlar güneşin ötesinde de bulunurlar. Bu uygarlıklar Samanyolu'nda her yere yayılmışlardır. Ancak, onlar da -kendi yaşam sayfalarında sonraki adımı saf bilinçle deneyimlemek için- aynı beden imajını yaratmış olan aynı imajsız Tanrı'dır; çünkü hepimizi yönlendiren şey budur.

Bu bilgelik okullarının bazıları ovalara, bazıları da -artık var olmayan, okyanusun altında kalan- yüksek dağların eteklerine inşa edilmişti. Söylediğim gibi, bu okullar yedi yıl sürü-

yordu; onlarınki sizin sahip olduğunuzdan biraz daha farklı bir takvimdi, ama süreleri sizin yedi yılınıza karşılık geliyordu. Bu okullara her yıl devam eden öğrenciler, yedi yılın sonunda kitabın -fiziksel realite için uygulanabilir olan- tüm sayfalarını çevirmiş oluyor ve saydam hale geliyorlardı. İsa Mesih böyle bir okuldan gelmiştir. Dünya üzerinde yaşamış olan tanrılar böyle okullardan gelmişlerdir.

Evet, o zamanlar bu dünyada hâlâ kemik kemiren, ateş yakarak ısınan, kötü kokan ve hâlâ sürüyü takip eden ilkel insanlar vardı. Ama o zaman akışı esnasında öğrenen ve tekâmül eden insanlar da vardı. Bu kabul edilebilir bir şeydi. Ve birçok insan da, öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmiş olduğu için, çoktan bu dünyadan ayrılıp gitmişti. Onlar şimdi başka bir boyutta, başka bir serüveni yaşamaktadırlar.

Şimdi siz, bir bakıma, böyle bir okula gitmeyi istemek zorundasınızdır. Bu sizin devrenizdir. Sözünü ettiğim zamanlar ise kadim aydınlanma zamanlarıydı. Sizin o zamanki gibi bir hayvan postu mu giydiğinizin ya da bugünkü gibi kumaş bir giysi mi giydiğinizin bir önemi yoktur. O zamandan beri insan değişmemiştir, sadece teknoloji değişmiştir. Aynı cehalet, o zaman var olduğu gibi, şimdi de vardır. Şimdi olduğu gibi, o zaman da aynı aydınlanma ihtiyacı vardı. O zaman bu dünyayı terk etmiş olan, artık burada bulunmayan birçok insan vardır. Ama bugün var olan, o zaman da var olan aynı ihtiyaçtır.

Bir İnisiyenin Sınavı

Bir zamanlar çok tanınmış bir adam vardı. O uzak bir zamanda, buradan çok uzak bir yerde yaşıyordu. Ailesinden ona büyük bir miras kalmıştı, çünkü onların soyu toprak sahipleri ve değirmen sahipleriydi. Bu kusursuz bir soydu; erkekler asaletleri, düzgün davranışları, bilgili zihinleri ile tanınan onurlu varlıklardı. Sözünü ettiğim bu adam, zengin ve tanınmış bir soy-

dan gelmeyen, daha aşağı bir toplumsal konumda bulunan bir kadınla, değirmende çalışan bir işçinin kızıyla evlenmişti.

Bu basit, narin ve olağanüstü güzel kadın, parlak mavi gözlü ve yüzü dışarıda cıvıldayan kuşların ne dediğini anlar gibi gülen çok güzel bir oğul doğurdu. Böylece, küçük oğlan çok tanınmış bir aile içinde büyüdü. Baba, tanıdığı tanrılara adaklar sunmaya, çok sevdiği oğlunu verdikleri için onlara teşekkür etmeye devam etti. O, o kadar müteşekkirdi ki karısından başka hiçbir kadınla yatmadı, çünkü o bu evlilikle ve soyunu çok güzel bir biçimde devam ettirecek bu oğulla adeta kutsandığını hissediyordu.

Oğlu eğitim çağına geldiğinde, adam her yana haber salarak gelip oğluna dersler verecek öğretmenler aradı. Gelen öğretmenler bu oğlanın meshedilmiş olduğunu, onun gözlerindeki perdelerin kaldırılmış olduğunu söylüyorlardı. O zaman baba gözlerinde yaşlarla mütevazı bir incelikle başını eğiyor, ama öğretmenlerin ne demek istediklerini anlamıyordu.

En sonunda bir gün, Uzakdoğu'dan baharat kokarak ve sakalı güzel kokulu yağlarla yağlanmış olarak gelen öğretmen babaya geldi ve ona şöyle dedi: "Ben artık sizin oğlunuza bir şey öğretemem. Oğlunuz benim yaşımın ve bilgeliğimin ötesinde bulunan bir yeteneğe sahip. Sizin bir üstat aramanız en uygunu olur, çünkü oğlunuz yetenekli olsa da, içinde vahşi bir kalp var. O derslerini öğrenmeye karşı koyuyor, çünkü onun yapmak istediği şey oyunlar oynamak ve o oyunlarda arkadaşlarını yenmek."

Oğlunun yeteneğini hiç görmemiş olan baba, öğretmenin oğlu hakkında söylediği sözler karşısında adeta şoke olmuştu. Böylece, o her yana bir Üstat Öğretmen bulmaları için ulaklar yolladı. Sonra bir ulak geri döndü ve on dört gün içinde bir Üstat Öğretmen'in gelip oğlanı inceleyeceğini söyledi. Bunun üzerine, on dört gün boyunca hazırlıklar yapıldı. En iyi kuzular ve

buzağılar kesildi, tüm meyveler ve sebzeler toplandı ve ekmekler pişirildi. Her taraf ateşte pişmiş ekmek ve et, bal, yağ, sirke, sarımsak ve tatlı baharat kokuyordu. Havada bir sevinç vardı, mutfaklardan büyük zillerin (çalgıların) sesleri geliyordu, aşçılar yemekleri hazırlarken ve onların tadına bakarken bir yandan da dans ediyorlardı, parlak beyaz örtülerin serildiği masalar kusursuz bir biçimde hazırlanmıştı. Tüm pirinç ve altın yemek takımları parlatılmıştı ve zamanla matlaştıkları için tekrar parlatılan taşlar öğlen güneşi altında ışık saçıyordu.

Sonra, Üstat Öğretmen, bir eşeğe binmiş ve bayat yumurta kokarak geldi, uzun zamandır yolda olduğu için saçları toz ve kir içindeydi ve onun yaydığı kokuyu pişmiş ekmek kokusu bile bastıramıyordu. Baba, bu kötü kokunun burun deliklerinden girip beynini kirletmemesi için, güzel kokulu bir yağa batırılmış olan mendiline uzandı, onu tam burnuna bastıracaktı ki içinden gelen bir ses ona bunu yapmamasını söyledi. Ve o sırada oğlu öğretmene takdim edilmesi için geldi.

Üstat Öğretmen, yiyip içmek, dans izlemek veya kendisine bir oda verilmesini istemedi. O dışarıda, açık havada uyumayı tercih ediyordu. O, oğlanı yanına çağırdı ve oğlan giyinip kuşanmış, saçları ve yüzü yağlanmış, beyaz giysileri parlayarak ve babasının soyunu simgeleyen taşı göğüslüğünde gururla taşıyarak geldi ve Üstat Öğretmeni görünce yüzünü buruşturdu.

Üstat Öğretmen onu gözden geçirdi, onun ağzını açıp baktı, göğüslüğünün ve gömleğinin altına baktı, ellerine, kulaklarının içine baktı, saçlarını iki yana ayırıp yağı kokladı ve tek kelime bile etmeden, iri bir değnek alıp onunla çocuğa vurdu. Baba bu durum karşısında şoke olmuş ve üzülmüştü, ama Üstat Öğretmen çocuğa tekrar vurdu. Hiç kimse bu öğretmene dokunmaya cüret edemedi, çünkü o bir büyücü olabilirdi. Küçük oğlanın şakağından aşağı kanlar akmaya başladı ve kanın bir kısmı da gözünün kenarına bulaştı. Ama oğlan o kanı silmek için

parmağını bile kıpırdatmadı ve Üstat Öğretmene gözlerini dikip baktı. Kendini korumak için hiçbir şey yapmadı, öylece durup darbeyi kabullendi.

Üstat da çocuğa uzun uzun ve derin derin baktı. Ortalıkta çıt çıkmıyordu, uzaktan zil sesleri bile gelmiyordu. Öğretmen dönüp oradan uzaklaştı. Oğlanın gözleri yaşlarla doldu ve o bu gizemli yaşlı adamın ardından koştu. O bunu neden yaptığını bilmiyordu, çünkü o zamana kadar hiç kimse ona vurmamıştı, çünkü o babasının hanesinin gururuydu. Onun doğduğu gece annesinin gördüğü kan dışında, hiç kimse onun kanının aktığını görmemişti. Daha önce hiç kimse onun suratına dokunmamıştı. Ve o bu yaşlı öğretmenin peşinden koşmuştu. Ve birden, yaşlı adamın yaydığı kokular çiçek kokuları gibi kokmaya başladı. Küçük oğlan bunu neden istediğini bilmiyordu, ama o bu adamın gitmesini istemiyordu.

Yaşlı öğretmen eşeğine bindi, giysilerini düzeltti, yüzünü batıya çevirdi ve uzaklara doğru baktı. Küçük oğlan babasına dönüp, "Baba, onun gitmesine izin verme" dedi. O sırada Üstat Öğretmen dönüp babaya, "Oğlunu öğrenci olarak alacağım, ama ona burada ders vermeyeceğim" dedi.

Böylece, baba, oğlunun tüm giysilerini, tüm sandıklarını hazırlattı. Ama onu çok şaşırtan bir biçimde, Üstat Öğretmen geldi ve elindeki değnekle tüm sandıklara vurarak, "Oğlanın bunlara ihtiyacı olmayacak. Bana bir çuval bezi ve kül, yağ, bayat ekmek ve sert peynir getirin. Bana kurutulmuş meyve getirin. Bana aşçılarınızın mutfakta yedikleri şeyi getirin ve oğlanı bir küheylâna değil, bir eşeğe bindirin" dedi. Herkesi hayret ettiren, ama oğlanı hoşnut eden bir biçimde, oğlana çuval bezinden bir çul giydirildi, onun alnına ve güzel, yağlı saçlarına kül sürüldü. Yiyecek malzemesi toplandı, ama onlar on dört gün yetecek gibi görünmüyordu. Ahırdan yaşlı ve huysuz bir eşek getirildi ve küçük oğlanla birlikte yiyecek malzemeleri de bu

eşeğe yüklendi. Böylece, yaşlı adam ve küçük oğlan eşeklerini sürerek oradan uzaklaştılar.

Baba ve tüm ev halkı ağladı, ağladı ve ağladı, çünkü babanın ışığı evden gitmişti. Ama anne, oğlunun kaderinin onun göğsünde değil, başka bir yerde olduğunu anlamıştı ve bu yüzden tatlı bir gözyaşı dökerken gülümsüyordu.

Üstat Öğretmen, bu küçük oğlanı yüksek bir yere götürdü. Oğlan, orada başka çocukların ve her boyda ve cüssede insanın da olduğunu görünce çok şaşırdı. Ve bu yer uzaktan yumuşak flüt, kanun, lir sesleriyle uğulduyordu ve yine yumuşak seslerden oluşan bir koro küçük bir ilahi söylüyordu. Narin, sakin ve huzurlu bir görünüme sahip olan insanlar uzun koridorlardan güzel kokular yayarak, hayaletler gibi geçiyorlardı. Çatıdan süzülen altın ışıklar koridorları gizemli, mistik bir havaya büründürüyordu. Küçük oğlanın kalacağı yer kaba saba döşenmişti, ama o orada bir Üstat Öğretmen'in rehberliği altında yeni bir hayata başladı. Bu öğretmen ona dersler verdi, aynı dersleri tekrar tekrar öğretti ve ona bir anlayış kazandırmaya çalıştı.

Küçük oğlan büyüyerek yakışıklı bir erkek oldu ve o bu süreçte okulun farklı düzeylerine çıktı. Ayrıca flüt çalmayı da öğrenmişti; çaldığı melodiler vadilere ve tepelere yayılıyor ve sabahları öten kumrular bu melodileri taklit ediyordu. O, yine sabahları hassas parmaklarıyla kanun ve liri de ustalıkla çalıyordu ve sabah güneşi çehresini aydınlatırken uzaktan altın bir varlık gibi görünüyordu. O uzun ve derin düşünebiliyor ve ağaçlarla iletişim kurabiliyordu. Dağın yarlarından çağıldayarak aşağıdaki vadiye akan bir derenin müziğini anlıyordu. O bir bulutta yaşamış, onun içinde uyanmış ve onun esasını anlamıştı.

Bu güzel delikanlı bilinen her şeyin mistik, harika sanatında bir usta haline gelmiş ve bilinmeyene doğru ilerliyordu ki bir gün -hâlâ aynı yaşta görünen- büyük öğretmeni geldi, onu

daldığı bir tefekkürden çekip çıkardı ve ona, "Vakti geldi" dedi. Şimdi onlu yaşlarının sonunda, ergenlik çağında olan delikanlı hiçbir şey söylemeden kalktı. Üstat Öğretmen, onu daha önce hiç görmediği bir koridordan geçirdi ve gözlerini bağlayarak bir eşeğe bindirdi ve bir yolculuğa çıkardı. Ama sanki mağaraların içinden geçiyorlardı, çünkü eşeklerin toynakları kayalara çarpıyor, suları her yana sıçratıyor ve bu ses her tarafta yankılanıyordu. Delikanlı sanki kötü bir şeyin vuku bulacağını seziyordu, ama yine de öğretmenine güveniyor ve onu seviyordu.

Hiçbir şey görmeden iki gün boyunca yolculuk yaptıktan sonra, güzel bir sabah, öğretmen delikanlının göz bağını çözdü, ona yemesi için acı bir şifalı bitki ve bir kurabiye verdi ve "Bugün sen inisiye edilecek, daha büyük bir anlayışa girecek ve onu yaşayacaksın, ama önce bir sınavdan geçmen gerekiyor" dedi. İlk kez, delikanlı bir belirsizlik hissi duyarak titredi. Bu, yaşlı öğretmeninin onun kafasına bir değnekle vuruşunun anısına benzemiyordu. O, kendi kendine izah edemediği bir belirlilikti, ama bu bir belirsizlikti. Böylece, o Üstat Öğretmeni'ne, "Lütfen, bana nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyle" diye yalvardı.

Öğretmen ona baktı ve "Çocukken arkadaşlarınla oyun oynadığın ve hepsini yendiğin zamanı hatırlıyor musun?" dedi.

Delikanlı şaşırarak, "Evet, ama bunun üzerinde yıllardır hiç düşünmedim" dedi.

"Sen bir yere gidecek ve orada daha büyük varlıklarla bir oyun oynayacaksın; sadece, bu bir sınav olacak ve senin bu sınavın üstesinden gelmen gerekecek."

Bu sözler delikanlıyı tedirgin etmişti, çünkü o ruhen -daha önce hiç fark etmediği bir biçimde- rekabetçiydi. Böylece, o büyük bir korku ve endişe -çocukluğundan beri hatırlamadığı bir his- duyarak, dağın içi oyularak oluşturulmuş gibi görünen,

sütunlarında çağların mineralleri yer alan büyük bir salona götürüldü. Orada, yüksek bir konsey üyeleri gibi görünen, pelerinleri canlı bir ateşten yapılmış gibi görünen, uzun parlak saçlı, ne kadar yaşlı oldukları belli olmayan, ama genç görünen, daha önce hiç görmediği çok güzel insanlar oturuyorlardı. Delikanlı sonra sağına ve soluna baktı: Genç erkekler ve kadınlar, hepsi sessizce yerde oturuyordu. Onların yansımaları kayalarda sanki varlıklarının hayaletiymiş gibi dans ediyordu. Delikanlı da onların arasına oturtuldu.

Ve birer birer, bu genç insanların her biri konseyin önüne çağrıldı, ama hiçbir söz söylenmedi. Bazı gençler sağ tarafa, bazıları da sol tarafa gittiler ve çok geçmeden delikanlının sırası geldi. O çok güzel bir ses duydu ve bu ses onu ismiyle çağırdı. Delikanlı, yüksek konseyde yer alan bu güzel varlığın ağzının hiç hareket etmediğini şaşırarak gördü. O varlığa bakarken, kulağında bir ses çınladı. Bu melodik ve harika bir sesti. Biraz daha yakından baktığında, bu güzel varlık ona biraz tanıdık göründü. O, onun yaşlı öğretmeniydi, ama şimdi hiç yaşlı görünmüyordu. Delikanlı huşu ile izlerken, öğretmenin kafasından süzülerek çıkan bir düşünce ona ismiyle hitap ederek ne yapacağı konusunda talimat verdi. Sanki onun Yaşam Kitabı açılmış ve okunuyordu. Diğerlerinin de bu sesi işitip işitmediklerini görmek için şaşkınlıkla çevresine baktı. Tüm konsey üyeleri ona bakıyorlardı ve yüz ifadelerinden bir şey anlaşılmıyordu. Yerde oturan gençlerin ise gözleri kapalıydı ve gölgeleri cilalı kayada dans ediyordu.

Yaşlı öğretmeni ona şöyle dedi: "Ben, sana öğretebileceğim ve genç adamların öğrenebilecekleri her şeyi öğrettim. Sen gerçekten iyi bir öğrenci oldun ve sana öğretilen sanatları iyi öğrendin. Coğrafya dersinde sivrildin. Bilim dersine karşı biraz ilgisizdin. Burçlar kuşağını ve onun tüm evlerini anladın. Dans sanki senin için yaratılmıştı. Ama ben sana artık doğaya

ve bu dünyaya ait şeyleri öğretemem. Senin, daha ileride var olan şeyleri öğrenmek için bu dünyanın dışına çıkman gerekiyor. Bu meydan okumayı kabul ediyor musun?"

Delikanlı, çevresindeki bu güzel oda karşısında duyduğu sevinç, korku ve şaşkınlık ile başını eğerek bu meydan okumayı kabul etti. Ona sağ tarafa gitmesi söylendi ve o sağ tarafa gitti. Orada tanımlanamaz iki varlık vardı ve onlar onu kollarından nazikçe tutarak bir odaya götürdüler. Onlar orada onun tüm bedenini maviye boyadılar ve güzel bukleli saçlarını, aralarına taşlar yerleştirerek ördüler. Delikanlı gözleri kapalı olarak otururken ve bedeni hazırlanırken, parmaklarına ziller ve ayak bileklerine çıngıraklar bağlandı. Alnına ve ayak tabanlarına birer haç çizildi.

Sonra bu iki varlık delikanlıyı taş bir sunağın üzerine yatırdı ve gitti. Ardından, o, üzerinde yumuşak bir el hissetti ve tanıdık bir çiçek kokusu duydu ve onun yaşlı öğretmeni olduğunu anladı. Yaşlı öğretmeni onun alnını kutsal bir yağla meshetti, yanaklarını ve parmaklarının uçlarını öptü. Sonra onun avuçlarını çevirip onları da öptü ve yağla meshetti (kutsadı). Ardından, hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Delikanlı orada üç gün ve gece boyunca yattı. Eğer hareket ederse, parmaklarındaki ziller çınlıyor ve ayak bileklerindeki çıngıraklar tıngırdıyordu. Bedeninin ağırlaştığını hissediyordu. Kafası saçlarına örülmüş olan taşlarla ağırlaşmıştı. Ayak tabanlarına ve alnına çizilmiş olan haçlar yanıyordu. O, bu sırada harika bir âleme gitti ve içinde bulunduğu oda gözden kayboldu ve güzel imajlar bir ileri bir geri dans etti. Kanatlı, parlak ve güzel şeyler odada süzülüyordu, ama o onları göremiyor, sadece seslerini işitebiliyordu.

Sonra, onun kafasının tepesi açıldı ve verimli bir topraktan bir kök çıkarak büyüdü. Onun dikenleri etini yırtarken delikanlı acıyla haykırdı. Bu büyük kök onun kafasının tepesin-

den çıkarak yukarıdaki boşluğa doğru büyüdü ve onun çatlayan ucunda güzel, yeşil bir tomurcuk açtı. Çiçek açtı ve taçyaprağı ortaya çıktı. O derin bir kızıl renkteydi ve odaya bir koku yayıldı. Delikanlı bu harika çiçeğin köküydü ve o açmıştı. Hafif bir esinti geldi ve hava bu çiçeğin kokusuyla titreşti ve duvarlar hep bu çiçek gibi koktu. Delikanlının ayak tabanları yanan haçlarla ağrıdı, ağırlaştı ve o amaçsızca sürüklendi. Çiçek kokusu ağırdı ve adeta onu hasta etmişti, ama o kımıldayamıyordu ve çevresinde olup bitenlerin farkında olmadığı bir hale doğru sürüklendi.

Sonra o, omzunun sarsılmasıyla uyandı ve parmaklarındaki zillerin ve ayak bileklerindeki çıngırakların sesini duydu ve taşlarla örülü saçlarının yanaklarına, omuzlarına ve sırtına çarptığını hissetti. Ayak tabanları kızgın kömürler gibi yanıyordu. Sonra, hızla bir kapıdan geçirildi, kapı ardından gürültüyle kapandı ve bu gürültü yankılanıp durdu. Ve orada bir ses şöyle dedi: "Eğer yolu biliyorsan bu kapıdan geçebilirsin, ama yolu bilmen gerekiyor. Eğer yolu biliyorsan bu kapıdan geçebilirsin, ama yolu bilmen gerekiyor."

Delikanlı nefes aldı, nefes aldı ve birden yolu bildiğini fark etti. O zaman tüm mağara aydınlandı ve o öbür uçta parlayan bir kapı gördü. Aradaki uzun ve dar köprüden geçmeye başladı. Ayakları yanıyor, çıngıraklar tıngırdıyor, ziller çınlıyordu ve tüm koridor onun hareketiyle canlanmıştı. Ve birden, yolun ortasında ayakları bu küçük köprüde -yakarak- bir delik açtı ve o aşağı düşmemek için köprünün ip korkuluğuna tutundu. Ama ip koptu ve o ipin bir ucuna tutunarak aşağıdaki uçuruma doğru sarktı ve öylece asılı kaldı. Yukarıda erkeklerin ve kadınların anlatılan bir öyküye güldüklerini işitti -öykünün ne olduğunu anlayamadı- ve o kahkahalar her tarafta, onun altında bile yankılandı. Genç bir erkek alay etti ve delikanlı onun kendisiyle alay ettiğini düşündü. Onun içindeki bir şey, derin, meşum ve

harika bir şey onu ateşledi ve o ipe tırmanmaya başladı. Çıngıraklar tıngırdadı, ziller çınladı, taşlar omzunu kesti, kafası acıdı, ama o ipe tutunarak ve bir kayadan destek alarak yukarı tırmanmaya devam etti.

O sırada, alaylar ve kadınların kahkahaları ayyuka çıktı ve delikanlının öfkesi büyüdü. Kalp atışlarının kulaklarında yankılandığını duyabiliyordu. O sırada birisi ona ismiyle seslendi ve onlar hep birlikte güldüler. Delikanlı kayadan yukarı tırmanışını bitirdi ve orada ayağa kalktı. O adeta çıldırmış gibiydi, gözlerini iyice açarak kimlerin ona güldüğünü görmek için çevresine baktı, ama orada hiç kimse yoktu. Onlara seslendi, onlara meydan okudu. Duyduğu tek şey, kendi sesinin yankısı, çıngırakların ve zillerin sesi ve kulağından gelen kırmızı kanın mavi renge boyanmış omzuna damla damla akarken çıkardığı sesti. Delikanlı yere çöküp ağlamaya başladı. O zaman ardında bir kapı yıkılarak açıldı ve o bir odaya sırtüstü yuvarlandı.

O, yere yuvarlandığında, yumuşak ve güzel bir şeyin ayaklarının dibine düşmüştü ve o bir kadındı. Yukarı baktığında, orada genç bir erkeğin de durduğunu gördü. Çevreye baktı ve başka bir genç erkeğin gölgelerden çıkıp geldiğini gördü. Kadın ona uzun uzun, tatlı bir bakışla ve şefkatle bakıyordu. O da maviye boyanmıştı. Onun altın sarısı saçlarına da taşlar örülmüştü ve burnunun kenarından kan damlıyordu. Onun ve gölgelerden çıkıp gelen genç erkeğin de ayak bileklerine çıngıraklar ve parmaklarına ziller bağlanmıştı. Onlar birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Hepsinin aynı şeyi deneyimlediğini anlamışlardı.

Onlar ayakta durup çevreye bakarken, birden bir su fışkırarak geldi ve ayaklarının yakınındaki bir kanalı doldurdu. Onlar gibi, delikanlı da, her nasılsa, belki öğretmeninin sözlerini hatırladığından, bu yolculuğu yapması, o su tarafından yıkanıp arındırılması gerektiğini biliyordu. Birden yanındaki gü-

zel, maviye boyalı kadın başka bir genç erkek tarafından alınıp götürüldü ve onlar gölgelerin içinde gözden kayboldular ve delikanlı onların suya doğru gittiklerini biliyordu. Bu ona duygusal bir acı vermiş ve canını sıkmıştı. O, bu kadına sahip olmak istemişti. Ve öfkesi tekrar uyanmıştı. Yavaş yavaş, çıngıraklar tıngırdayarak ve ziller çınlayarak, kayalara sıkıca tutunarak ve kanı damla damla yere akarak, nehre giden yolu buldu. Bu yol, iliklere işleyen soğuk bir mağara boyunca uzanıyordu.

Yürürken, ileride genç erkeğin sesini duydu, onlar çoktan suya girmişlerdi ve o da onların arkalarından suya girdi. O bir oyun oynamak istiyordu. En iyi olmak istiyordu. Ödülü kazanmak istiyordu ki bu çocukluğundan beri yapmadığı bir şeydi. Ama onlar hep onun önündeydiler. Ve en sonunda o bilme yetisini yitirdi. Sonuçta, onun rekabetçi kalbi onu ele geçirdi ve o bir şelaleden aşağıdaki dipsiz boşluğa yuvarlandı. Ve orada ilk kez, su burun deliklerini ve boğazını doldururken, o babasının yüzünü gördü; uzun bir zamandır, babasını ve nazik, mütevazı, şefkatli ve güçlü annesini hiç düşünmemişti. O sırada su kulaklarını da doldurdu ve başı suya gömüldü. Yukarıdan akan şelalenin uğultusu dışında boğucu bir sessizlik vardı. Ve delikanlı son olarak yaşlı öğretmeninin sesini duydu: "Tekrar karşılaşacağız. Tekrar karşılaşacağız." Ve sonra o kendini tamamen kaybetti.

Okuldan birileri onun bedenini nehrin sakin bir kıyısında buldular. Onun bedenindeki tüm mavi boya akmış, saçlarına örülü taşlar parlaklaşmıştı ve gözleri sabitleşmiş ve donuklaşmıştı. Babasının gururu ve sevinci olan ve yakışıklılığı dillere destan olan bir delikanlının hayatı sona ermişti. Onun cesedini tapınağa taşıdılar ve orada herkes, bedeninden ayrılan -ve bir gün onlara tekrar dönecek olan- o kutsal Öz'e sevinç vermek için dans etti.

Bu inisiye, sonraki enkarnasyonlarını yas tutarak geçirdi.

Onun babası da, duyduğu acı yüzünden hayatını yas tutarak geçirdi. O, yaşlı öğretmene hayatının gururunu ve sevincini, oğlunu emanet etmiş, ama oğlu ona geri gönderilmemişti. Sadece oğlunun giydiği çul, onun saçlarına örülmüş olan taşlar, bir flüt ve bir çiçek babaya verilmişti.

Peki, böyle bir ruhun yolculuğu nedir? Bu ruh bu yolculuğu neden başaramadı ve birileri onu neden kurtarmadı? Anlayış, sahip olunacak kutsal bir şeydir. O bir muammadır. Hayatta kalma yeteneği her insanın doğal olarak sahip olduğu bir şeydir, ama anlayış öyle değildir, biliş öyle değildir. Sefil bir biçimde yaşanarak harcanmış hayatlar vardır ve insan vizyonunun ufkunun ötesine geçerek yaşanmış olan hayatlar vardır. Ancak, böyle bir varlığın anlayış uğruna yaptığı böyle bir yolculuk asla boşa harcanmış değildir; o sadece ertelenmiştir. Bu inisiye bu dünyaya geri dönmüştür ve uzun zaman önce yaptığı şeylerin bazılarını içinde taşımaktadır. O, baştan başlamak zorundadır.

Bakın, bazılarınız önemli bir dersi öğrenmediniz ve bu ders o altın sarısı saçlı, maviye boyalı kadını elde etmekle ilgili değildir. Bu, diğer inisiyeleri yenmekle ilgili değildir. Bu, bir davul veya flüt sesine uyarak dans etmekle ilgili değildir. Bu, en iyi olmakla ilgili değildir. Bu, bu okulda yaptığınız Alan-çalışmasında gözü kapalı gidip o çitte kendi kartlarınızı bulmakla ilgili değildir. Bu, yolculuk ile ilgilidir. Bu varlık harika bir yolculuk yapmıştı, ama onun ölümü, yolculuğun kendisi yerine, o anda istediği şeyi elde etmeye çalışmaktan kaynaklanmıştı.

Öyleyse, bu kadar çok şey kazanan, ama sonunda kaybeden bir varlık için kim ağlar? Onun yaşlı öğretmeni bile ağlamaz, çünkü anlayış zorluklar, bereler, acılar ve değişmiş bir egonun yok oluşu sonucunda gelir ki anlayış ışığı sonsuza dek yaşanabilsin. Aranızda hâlâ bu okulda neden bulunduğunu bilmeyenler var. Siz neden burada olduğunuzu henüz kavramadı-

nız, çünkü bunun için gerekli anlayışa sahip değilsiniz. Siz er ya da geç bazı kararlar vermek zorunda kalacak ya da uygulamanın basit -ve gereken tüm şey- olduğu bir sınavdan geçeceksiniz. Ve o zaman, böyle bir sınavın üstesinden gelebilecek tek şeyin, kurnazlık, kas gücü veya cinsiyet değil, anlayış olduğunu -ki o aydınlanmadan kaynaklanan büyük bir yetidir- korku ve şaşkınlıkla göreceksiniz.

Bazılarınız daima ıstırap çekmiş ve çekeceklerdir. Bazılarınız çok yol kat etmiş olarak sonuca ulaşacaklardır. Bazılarınız şafak vakti altın ışıklarla dans edeceklerdir. Ve bazılarınız da köprüye kadar gelebilecek, ama o alaycı kahkahalar ve başarısızlıktan nefret etme yüzünden başarısız olacaklardır. Oysa tam olarak odaklanabilmek için öfkeyi ve nefreti bırakmak sizin kurtuluşunuz olabilirdi. Vazgeçmek, cehalet uçurumuna düşmektir ve yas tutan bir kumrunun neden öyle şakıdığını, bilge, harika ve güzel olan şeylerin neden daima sizin gelmeleri gerektiğini düşündüğünüz gibi gelmediklerini ve sizin görünmeleri gerektiğini düşündüğünüz gibi görünmediklerini, hayatta beklenmedik şeylerin anlayışın oluşmasını sağladığını asla bilmemektir.

Bazılarınız neden burada olduğunuzu hâlâ bilmiyorsunuz. Bazılarınız, hâlâ her zamanki kadar rekabetçisiniz ve örneğin, Alan-çalışmasında gözleriniz kapalı olarak gidip kartınızı bulmak sizin için önemli olan tüm şeydir ve yolculuk sizin için anlamını yitirmiştir. Bazılarınız neden burada olduğunuzu bilmiyorsunuz, çünkü siz çoğu zaman çok yorgun ve açtınız. Onun yararı neydi? Siz burada hemen hemen hiçbir yemeği kaçırmadınız ve iyi bir gece uykusunu kaçırmanızın tek nedeni diğerleriyle birlikte eğlenip iyi bir zaman geçirmenizdi.

Birçoğunuz ise hata yapmamayı, kusursuz olmayı öğrendiniz, daha büyük bir kuvvet kazandınız, anlayış şarabını tattınız ve bildiniz. Diğerlerine şu kadarını söyleyebilirim: Anla-

yış, onu dünyada -rekabet dâhil- başka her şeyden daha çok isteyenlere gelir.

Şimdi, az önce dile getirdiğim öykünün sonunu anlatmak istiyorum. Altın sarısı saçlı, maviye boyalı güzel kadın sınavın sonuna kadar gidebildi ve güzel hayatının geriye kalanında o yolculuğun yara izlerini gururla taşıdı, çünkü onlar bilinç kazanmak uğruna fiziksel-olanı feda etmeyi ifade ediyordu. O büyük bir zihne sahipti ve o hayatta büyük bir yolculuk yapacaktı. Onunla birlikte giden genç adam da bu sınavda başarılı olmuştu. O tüm zamanların en büyük filozoflarından biri olacak, Sokrat'ı ve Platon'u yetiştiren öğretmen olacaktı. Anlayışın temelini oluşturacaktı. Ve o yaşlı öğretmen hâlâ yaşamaktadır ve iyidir.

Peki, öyküsünü anlattığım o yakışıklı inisiyeye ne oldu? O aynı bilinçle bu dünyaya geri döndü, sadece farklı bir zamanda farklı bir yerde -aynı giysiyle- (keşiş giysisiyle) öğrenimine devam etti. Biz de bu okulda bu sınavı tekrarlayacağız; sadece, burada o derin yarık ve o uçurum fiziksel olarak değil, bilince uzanan bir köprü olarak mevcuttur.

Buradaki kısa birlikteliğimizden yararlananlarınız, siz değiştiniz; siz şimdi daha derin ve daha bilgesiniz. Sessizlik ve hareketsizlik sınavı ile mücadele edenleriniz, siz tam olarak ifade edilmemiş olan, ama gelecekte ifade edeceğiniz daha derin bir yanınızı buldunuz. Bu sınav sırasında gevezelik yapanlarınız ve kıpır kıpır kıpırdananlarınız, bu sizin başarısız olmanıza yol açtı. Aranızdan samimi olanlarınıza gelince, sizin yüzünüzü, kokunuzu, dans eden gözlerinizi, kirli saçlarınızı, lekeli giysilerinizi, kahkahalarınızı, sevinçlerinizi, topraktan kalkan sarı toz bulutu içinde sebat edişinizi, şarkılarınızı, danslarınızı, heyecanınızı ve gerçekliğinizi hep hatırlayacağım. Bu büyük çalışmanın asıl anıları, burada geçirdiğiniz değişimler, aydınlanma, karşı koyulmaz kanıt karşısında kuşkunun dağılması, realiteyi bilinç

ve enerjinizle istediğiniz gibi şekillendirebilmenizdir. Kendileriyle ilgili bir imaj yaratan ve o imajı korumak için yaşayanlarınıza, görünüşteki başarısızlıklarına dayanamayanlarınıza gelince, bakın, bu imajlar sizin kaçamayacağınız bir yük haline gelir; siz hangi kumaşı örerseniz, onu giymek zorunda kalırsınız.

Hepinizi seviyorum. Size anlattığım öyküyü hatırlayın, çünkü o nadir bulunan gerçek bir öyküdür. Anlayışın bulunmasının zor olduğunu değil, onun neyi gerektirdiğini hatırlayın. Anlayış, yaşamın aldatıcı dış görünüşünün altında, derinlerde gömülüdür, ama ona sahip olmak basittir. O, herkes tarafından, özellikle sizin tarafınızdan aranması gereken bir hazinedir. Belki gelecek sefer karşılaştığımızda siz daha bilge, daha berrak, daha sade ve daha esnek olacaksınız. Kalbinizde sevinç olacak, siz yürüdüğünüzde etrafa flüt ve zil sesleri yayılacak ve siz -en azından bana- gül gibi kokacaksınız, çünkü bu Büyük Çalışma idi. Bu, büyük bir okulun sizi uzak yerlere götüren ve sonra geri döndüren bir bölümüdür; siz yorulduğunuzda geri dönersiniz.

Anlayışa sahip olanlarınızın harika şeyler yaptıklarını görmeyi bekliyorum. Henüz bu anlayışa sahip olmayanlarınızın, onun ne olduğu üzerinde derin düşünmelerini bekliyorum. Daima yorgun ve hasta olanlarınızın, değişene kadar aynı kalmalarını bekliyorum. Ve her zaman kazanmayı sevenlerinizin, kazanmaya devam edebilmek için, zaman zaman kaybetmek zorunda kalmalarını bekliyorum.

Öyle olsun.

Boş İnançlar Gizliliğe Mecbur Eder

O bilgelik okulları en sonunda ortadan kaldırıldı ve insanların daha büyük bir zekâ (galaktik kardeşleri) ile iletişimleri kesildi. Bakın, bu sınırsız bir öğretidir. Bu, bazen bazılarınızın işitmeye hazır olmadıklarını bildiğimiz bir öğretidir. Ama

bu, görünüşte bu kadar gelişmiş olan bir kültürde cehaletin bulunma nedeninin bir parçasıdır.

Güneşin ötesinden gelen varlıklar Dünya'daki insanlarla ilişki içindeydiler ve onlar birbirlerine tapınmıyor, birbirlerinin fiziksel realiteyi öğrenmesine ve keşfetmesine yardım ediyorlardı. Sonra sürüleri takip eden putperestler gelip Cennet Bahçesi'nin (Mezopotamya'nın) doğusuna yerleşmeye başladılar. Ve Âdem ile Havva öyküsünü yaratmış olan insanlar, kadim okullarının gerçeğinden uzak olan, tamamen bilinemezci (agnostik) bir gerçek yaratmaya başladılar. Onlar, aydınlanmış gerçeğin parçalarını alıp onları boş inançlar, nefret ve kötülük ile doldurarak tamamen farklı bir Tanrı kavramı yarattılar; böylece, yaratıcı şimdi bir kimlik üstlenmişti. Tanrı, sonsuz, ezeli ve ebedi büyük zihin, Her Şeydeki Her Şey, mutlak olmak yerine, şimdi -altı bin yıl önceki- o kadim kişinin imajında yaratılmıştı.

Onlar Tanrı'yı kendi imajlarında yarattılar. Siz her ne zaman herhangi bir şeyi kendi bilincinize göre kendi imajınızda yaratsanız, onun sizin gördüğünüz şeye göre oluşturulması gerekir. Siz, sizin bir yansımanız olmayan bir şeyi yaratamazsınız. Böylece Tanrı huysuz, kötü davranan, öfkeli bir birey haline geldi. O güvensiz hale geldi, çünkü o bu iki insanı (Âdem ve Havva'yı) kendisine tapınmaları için yaratmıştı. O, onlara -gerçekte bilgi anlamına gelen- hayat ağacının meyvesini yememelerini, yani artık bu kitapların sayfalarını çevirmemelerini, artık bilgiye sahip olmamalarını söylemişti.

Böylece Tanrı güvensiz, kıskanç, korkunç, şiddet uygulayan bir varlık haline geldi ve Tanrı'nın cezası volkanların patlamasıyla kolayca görülebilirdi, çünkü o cehennem-ateşi olarak adlandırılmıştı. Eğer siz talimatlara uymazsanız, aydınlanmış insanlara yaptıkları gibi, yanan ateş gölüne (kratere) atılırdınız. Cehennem ateşi inancı oradan gelmiştir, bir volkanın doğal patlaması, Yerküre'nin kendi doğal sınırlarına göre değişim geçir-

mesi, onların kendi imajlarında yarattıkları bir Tanrı'nın insanlara verdiği ceza haline gelmiştir. Ve aynı düşüncede olmayan insanlar o yanan göllere atılmışlardır.

Tüm o aydınlanmış insanlar o kadim okulların bir parçasıydılar. Onların fiziksel maddede etkileşime girmek için yedi titreşim düzeyinden geçerek bu kata gelen ve kaderleri, bu süreci tersine çevirip, maddeyi Kaynağa geri döndürerek bu yolculuğu tamamlamak olan varlıklar oldukları gerçeği çarpıtılarak, onlar -Lusifer gibi- Tanrı'nın cennetinden kovulmuş günahkâr ruhlar olarak adlandırıldılar.

Şimdi putperest bir din büyük okullardaki aydınlanmış insanlar arasında yayılırken, savaş çok sinsi bir hal almıştı, çünkü Tanrı artık kabileler arasında toplu katliam yapılmasının gerekçesi olabilirdi. Büyük okulların birçoğu ortadan kalktı, çünkü o okulların aydınlanmış insanları, öğrenim süreçlerinde, içinde bulundukları imajla ilgili de bir şey öğrendiler.

Bakın, onlar duvarlarını dolduran hiçbir şeye sahip değillerdi. Onlar saf gerçeğe ve saf anlayışa sahiplerdi. Onlar kaderlerini anlıyorlardı, doğmadan önce de var olduklarını ve ölümden sonra da var olmaya devam edeceklerini, sadece imajın yok olacağını biliyorlardı. Bu insanlar o putperestlerle asla savaşmadılar. Birçoğu bu dünyadan ayrılıp güneşin ötesine gitti ve daha sonra onlar saygıyla anıldılar. Siz Paskalya Adası'ndaki, yüzleri gökyüzüne dönük dev heykelleri görmüşsünüzdür, işte onlar bu varlıkların buradan gitmeden önce, kim olduklarını ve bir gün gökyüzünden geri döneceklerini ifade etmek için düşünce gücünü kullanarak ve yerçekimini yenerek oluşturup, geride kalanlara bıraktıkları heykellerdir. Onlar bilincin, realitenin doğasının, yaşam kuvvetinin ve yaşam prensibinin anlaşıldığı, erkeğin ve kadının birbirine eşit görüldüğü bir zamandan geriye kalan ve yok edilememiş olan az sayıda kalıntıdan biridir. Böylece, bu okullar yok edildi; onların gerçeklerinin belirli par-

çaları alınıp, değiştirilip, onlarla boş-inanç kitapları oluşturulduktan sonra, öğretiler de yok edildi.

Sevgili varlıklar, cehalet karanlık gibidir. O karanlığı bilginin ışığı aydınlatmaz. Bir insan hayatını kaybetmekten korktuğu, ailesi için korktuğu ya da toplum dışına itilmekten korktuğu için cehalet içinde kaldığında, öyle kalmazsa, boyun eğmezse -onu yaratmış olan "sevgi dolu" bir Tanrı'nın cezası olarak- ateş gölünde sonsuza dek yanmaktan korkar.

Size bir şey söyleyeceğim: Siz karanlıkta yaşadığınızda, o karanlıktan kurtarılmak için görünmeyen bir ışığa tapınırsınız. Ancak tek kurtuluş, içinizdeki Tanrı uyandığında meydana gelebilir. O uyanır ve "Cennetin ışığı sizin içinizdedir. İçinize bakın ve o parlak ışığı ve ihtişamı görün, çünkü sizin kurtuluşunuz orada bulunmaktadır" der. Ama siz karanlıkta tutulduğunuzda, sizi kurtarması için kendi dışınızdaki bir kurtarıcıya dua edersiniz ve böylece cehalet içinde kalmaya devam edersiniz.

Bu sözler sizin inançlarınıza karşı bir saygısızlık mı? Eh, benim size söylediğim her şey öyledir. Ama size şunu da söylemek isterim ki, kadim bilgelik okullarına girip, ışığı, bilinci, kaderini tezahür ettirmeyi öğrenmiş olan hiçbir varlık başka bir insanı esir etmemiştir. Onlar başka insanları asla köleleştirmediler. Onlar, doğru yolu öğreten öğretmenlerinin takipçileri, müritleri olmaz, onlara bilgeliklerinden ötürü saygı gösterirlerdi ve bu öğretmenler onlara bilgeliklerini aktarırlardı. O okullara devam edenler o bilgeliği özümserlerdi; o zaman, onların içlerindeki ışık parlak bir biçimde yanardı ve onlar o kitabın sayfalarını çevirebilirlerdi.

Şimdi sizin buna güleceğinizi biliyorum, ama benim zamanımda bir barbar tek bir hayatta dönüşüm geçirip tekâmül edebilirdi. Benim bunu tek bir hayatta yaptığım için küçümsendiğimi biliyor muydunuz? Ve onlar bana belirli insanların bunu yapmalarının birçok enkarnasyon aldığını hatırlatırlar. Eh, bu

sadece, onların ne kadar yavaş ve ne kadar cahil olduklarını ve her ne nedenle olursa olsun o cehalet içinde tutulmuş olduklarını gösterir. Oysa siz bu yolculuğa bir kez başladığınızda, bir kez genişlemeye başladığınızda, çok hızlı ilerleyebilirsiniz. Üstadın yolu, bilincini genişleten herkes için hızla gözler önüne serilir.

Siz, kabaca örülmüş kamışlardan veya hayvan derilerinden yapılmış kıyafetler içinde ateşin karşısında oturmuş gökyüzüne bakan Kro-Magnon insanının bunu yapabildiğini düşündüğünüzde gülebilirsiniz. Onların düşünceleri nelerdi? O zamanlar insanlar ışığı kullanabilirlerdi, Evet, onlar hayvan derilerinden veya örülmüş kamışlardan yapılmış giysiler giyerlerdi ama aydınlanmanın sizin ne giydiğinizle veya kullandığınız teknolojiyle hiçbir ilgisi yoktur. O, sizin gelişmek, bilinçaltı zihni açığa çıkarmak ve hayat için köleleştirici değil, özgürleştirici bir canlılık içermek için ne kadar özgür bir bilince sahip olduğunuzla ilgilidir.

O zamanlar, artık savaş bir yaşam biçimi haline gelmişti. Benim zamanımda ben bir savaşçıydım ve benim zamanımdan sonra putperestlik ve dincilik insan yaşamına ağır bir darbe vurdu. Son iki bin yıldır, Hıristiyanlık uğruna iki yüz elli milyon savaşçı ölmüştür. Bunun kadınlar ve çocuklar ile hiçbir ilgisi yoktu. İki bin yılda, iki yüz elli milyon Hıristiyan asker Tanrı' nın kanlı bir imajını savunmak ve öğretileri "kâfirlere" zorla kabul ettirmek için ölmüştür. Ve o zaman esnasında onlar kadim bir bilgeliği öğrenmekte ve aydınlanma yolunda tekâmül etmekte olan her tarikatı ve her insan grubunu yok ettiler. Onlar, zihinleri zamanın, uzayın ve mesafenin ötesinde bulunan, ötesi ile temasta olan insanları -o bilgiyi tamamen yok etmek için- kazıklara bağlayıp yaktılar. Olay buydu. Kurtuluş, gerçek'ten kurtarılmaktı!

İki bin yıldır, din insanların aydınlanmalarını sağlamak

için hiçbir şey yapmamış, tam tersine onların bilincini çökertmek için her şeyi yapmıştır. O, insanın tekâmül ettirici etkeni olan bilinci tekâmül ettirmek için hiçbir şey yapmamıştır. O, insanları aydınlatmak amacıyla bilinci anlamak için hiçbir şey yapmamıştır. O, sorunları yaratan bir bilincin o sorunları çözemeyeceğini anlamaz. Sorunları çözmek için, genişlemiş bir bilinç gerekir. Tekâmül budur.

Ve bugün Hıristiyanlar dine para ödeyip durmaktadırlar. O nedir, ilahî inayet, iman ve şimdi de para mı? Bunlar, sizin bir savunmaya sahip olmanız için ve orduların putperestleri yok edip dünyaya Hıristiyan inancını getirmeleri için gereken şeylerdi. Eğer o paranın sadece yarısı aydınlanmış insanların ellerine geçseydi, efsanelerin ve insanlığın en az iki bin yıldır içinde yaşadığı cehaletin gerçeğini bilen âlimlerin bir savaşı olmazdı. Karanlık Çağlar'ın ne anlama geldiğini düşünüyorsunuz? Aptallık, hiç gelişmeyen, durgunlaşmış insanlar. Ve bugünün uygarlığı da pek farklı değildir; o da hâlâ haçını sırtında taşımaktadır.

Kurtuluş, sevgili varlıklar, gerçekten cehaletle değil, bilgiyle gelir. Eğer yaşam kuvvetinin, kozmolojilerin, insanların kendi realitelerini yaratmalarının bilgisi bu nedensellik katında herkese sunulabilseydi -eğer siz bedeninizi onu hasta etmiş olan aynı zihinle iyileştirebileceğinizi bilseydiniz- o zaman aydınlanmış bir uygarlığa sahip olurdunuz. O zaman bir kez daha insanlar güneşin ötesindeki varlıklarla ilişki ve etkileşime girebilirlerdi. Onlar, kendilerinden korkan, onları şeytanlar olarak gören boş inançlı bir topluma neden gelsinler ki? İnsanları cehalet içinde tutmak için rahipler tarafından uydurulmuş Tanrı sözüne uymayan her şey şeytandır! Kendilerini -onları cehalet içinde tutan- karanlığa adayacak kadar cahil olan insanların zihinlerini nasıl açabilirsiniz? "Bu Tanrı sözüdür" lâfı, insanlığa verilmiş olan en kanlı, en şiddetli cezadır.

Mesih sizin içinizdedir. O, görünmeyendir. O büyük bir gerçektir. Cennet denilen şey sizin içinizdedir. "Babam ve ben bir'iz" sözü büyük bir gerçektir. Bu gerçek, uygulanan tüm şiddete dayanarak varlığını sürdürmüştür. Yusuf oğlu İsa, bana tapının demedi; o beni takip edin dedi. Onu takip etmek sizce ne anlama geliyordu? "Benim bildiğim şeyi öğrenin. Benim idealimin sizin idealiniz olmasına izin verin." Ama siz ona tapındığınızda, tüm bunları yapmak zorunda kalmazsınız! Haftada üç kere dua edin, o zaman haftanın geriye kalanını ahlâksızca davranarak, dedikodu yaparak, insanları suçlayarak geçirebilirsiniz, çünkü sizin inancınızın dışındaki her şey kötüdür ve cehalettir.

Öyleyse siz neredesiniz? Siz "kötü" bir topluluk içinde mi bulunuyorsunuz? Daha önce birileri bana Lusifer, bu kadına da şeytanın kızı demişlerdi.[108] Ben size cehaletin nerede ortaya çıktığı ve büyük bilgelik okullarının neden yok olduğu hakkında bir bilgi veriyorum. Ben size doğanın bu zaman-akışında insanlığın çok ilerisinde olduğunu, insanlığın kitabın üçüncü sayfasında (üçüncü mühür bilincinde) bulunduğunu doğanın ise beşinci sayfada bulunduğunu söylediğimde, herkes kafasını kaşır ve bunun nasıl olabileceğini anlamaz. Bu, çok kötü bir şey yaratmakla, yedinci kattan bu kata inen Öz'lerin hepsinin kötü ve günahkâr olduğunu ve sizin doğuştan günahkâr olduğunuzu söylemekle başlamıştır.

Eğer Tanrı ezeli ve ebedi ise ve onun avucunda geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek mevcutsa, o zaman onun tüm bunları plânlamış olması gerekir. Öyleyse şeytanı da onun yaratmış olması gerekir. Onun Havva'nın ve Âdem'in cennet bahçesinde o elmayı yiyeceklerini biliyor olması gerekirdi. Bu size man-

108 Yıllar önce, Ramtha'nın Aydınlanma Okulu Yelm, Washington'da başladığında, o bölgede bulunan bazı köktendinci Hıristiyan gruplar, Ramtha'nın Lusifer ve JZ Knight'ın da şeytanın kızı olduğunu söyleyerek bu okulu "mahkûm etmişlerdi."

tıklı gelmiyor mu? Ve bu sizin Tanrı'nın onların elmayı yediklerini gördüğünde neden o kadar şoke olmuş gibi davrandığını merak etmenize neden olur. Eğer Âdem ve Havva yaratılmış ilk insanlarsa, onların oğulları olan Kabil ve Habil'in kimlerle evlendikleri sorusunu ise kimse yanıtlayamaz. Bunlar eğlendirici sorulardır.

Bir varlık süptil imalarda bulunmaya, sorular sormaya başladığında siz aydınlanmanın ortaya çıkmaya çalıştığını, bilginin ortaya çıkmaya çalıştığını bilirsiniz. Ama o bastırılır ve ona, "asla sorgulama, sadece kabullen, asla soru sorma" denilir. Küçük bir çocuk tüm o hataları hiç ertelemeden sorgulayabilir. Ama bir yetişkin korkudan sinip asla sorgulamayabilir.

Cehalet iki bin yıl önce toplumsal bilinç olmaya başladı ve onu öyle tutmak için büyük bir savaş verildi. Bugün ülkenizde verdiğiniz her savaşın kutsal savaş olduğunu biliyor muydunuz? Ben her iki tarafın da hangi Tanrı'ya dua ettiğini hep keşfetmek istemişimdir. Bu savaş bugün de devam etmektedir.

Bağlılığa gelince: Siz karanlıktayken ve birileri ışığın sizin içinizde değil, dışınızda olduğunu söylediğinde, siz eli elektrik düğmesinin üzerinde olan kişiye bağlı kalırsınız, öyle değil mi? Bu çok korkutucu bir durumdur ve siz bulunduğunuz noktadan ayrılmak istemezsiniz, çünkü çevrenizde neyin bulunduğunu bilmezsiniz. Ve onlar size, Tanrı'nın sizin böyle olmanızı istediğini ve eğer hareket etmeye veya ışık düğmesini bulmaya çalışırsanız dışlanacağınızı, aforoz edileceğinizi ve sonsuza dek cehennemde yanacağınızı söylerler. Ama siz sorular sormaya ve kim olduğunuzu anlamaya başladığınız anda cehaleti aşarsınız ve ışık ortaya çıkar.

Daha önce yaşam kitabındaki bir yivden söz ettiğimi duymuştunuz. Bu yiv benim zamanımdan beri gittikçe derinleşmekteydi. O, ben buradan ayrıldıktan sonra başladı. Siz buraya saplanıp kalmaya başladınız. O gizli okullar dışında, insanlığın

tekâmülü durdu. Onlar bu okulları neden gizli okullar olarak adlandırdılar? Çünkü bir süre sonra onlar, tehdit edildikleri için yeraltına indiler, yani kendilerini gizlediler. Halkları kontrol altında tutmak isteyenler böyle bir bilginin yüzeye çıkmasına izin veremezlerdi, çünkü çok fazla bilgiye sahip olan insanlar tehlikeli olurlardı. Onların gerçekte kastettikleri şey, aydınlanmış insanların kontrol altına alınamayacakları ve esir edilemeyecekleriydi. Ve insanları esir etmeye, onlara sahip olmaya ihtiyaç duyan insanlar vardı, onlar çok güvensiz oldukları için öğretmen olmak zorundaydılar. Onlar insanlara onların takipçisi olmayı öğretmek istiyorlardı, çünkü onlar kendi içlerindeki ışığı ve yüceliği sahiplenecek anlayışa sahip değillerdi.

Böylece, bir süre sonra bu okullar yeraltına indiler ve gizli okullar oldular. Bunun için tarikat (cult) diye bir sözcük vardı ve okült (occult) sözcüğü gizli bilgi anlamına gelir. O, şeytanın atölyesi anlamına gelmez. O, katiller birliği ya da gece karanlığında kaçan devrimciler anlamına gelmez. O, gizli bilgi anlamına gelir. Bu kadim bir sözcüktür. Ve gizli okullar okült, yani gizli bilgi okulları haline geldiler, hayatta kalabilmek için böyle olmak zorundaydılar. Onlar artık herkesle ilişki kuracak özgürlüğü sahip değillerdi. Daha önce bilinç tüm insanlık için akıyordu; o, güneşin ötesinde ya da dünyanın çevresindeki bir uyduda bulunan varlıklarla ilişki ve iletişim kurabilecek kadar açıktı. Sonsuzluk boyunca bilinçte hiçbir engel yoktu. Ama nefret, kıskançlık, ihtiyaç ve yoksunluklar başladığında, bilinç gelişmeyi durdurdu ve yaratılan ikilik (dualite) o bilinç bağlantısına açılan kapıları kapattı ve bu okullar yeraltına indiler.

Onlar, söylendiği gibi, şeytana tapmıyorlardı. Onlar kendi içlerindeki, yaratılıştan var olan yaşam kuvvetine tapıyorlardı. Bu okullar azizleri, ermişleri yarattılar. Bu okulların amacı, insanın bilincini -insanı hayattaki konumundan daha büyük kılacak, onun tüm yaşamla bağlantı kurmasını sağlayacak şe-

kilde- genişletip tekâmül ettirmekti. Ve o okulların inisiyeleri daha sonra, zaman içinde peygamberler olacak ve gerçek öğretisiyle bu dünyaya geri döneceklerdi.

Bir süre sonra bu okulların hepsi yok edildi ve o okulların tarikatları Buda'nın öğretisinin yaratılmasına yardım ettiler. Daha önce kadim okulların bir inisiyesi olan ve bu kez zengin bir prens olarak doğan, ama sonra aydınlanma uğruna her şeyi terk eden Buda, milyonlarca insana, kadim bilgelikten kaynaklanan aynı gerçeği, sadece o zamanın anlayışı ve meselleri tarafından renklendirilmiş bir biçimde öğretecekti.

Yüksek dağların tepelerinde -çok soğuk bir havaya, kıt kanaat beslenmeye ve basit bir yaşam biçimine dayanarak- oturan o varlıklar, orada bilinçlerini genişletmekten başka bir şey yapmıyorlardı ki bir gün buradan gidebilsinler, gittikçe saydam hale gelerek gökyüzüne yükselebilsinler... Peki, onlar neden o kadar yüksekte yaşıyorlardı? Kendilerini korumak için; vadideki kentlerin cahil ve barbar halkları tarafından taciz edilmeden ve kirletilmeden gelişmeye ve tekâmül etmeye devam edebilmek için.

Kadim okulların yok edilmesi insanlığın geriye kalanını kitabın üçüncü sayfasında bıraktı. O sayfalar bedendeki mühürlere karşılık gelir. Onlara yedi mühür, yedi kilise, yedi kapı denilir. O, aydınlanma, gerçek, bilinç ve tekâmül aşamaları anlamına gelir. Bu üçüncü aşama bugün de en üst düzeyde hüküm sürmektedir; o hâlâ cahildir ve o cehaleti kontrol eden, güç sahibidir. Tüm insanlık kendi cehaletine çok bağlıdır ve hâlâ anlamadığı şeyi kötü, günahkâr diye mahkûm etmekte ısrar etmektedir. Bakın, onların idrak etmemiş oldukları şey, sizin en çok korktuğunuz şeye en çok taptığınız ve başkalarının sahip olduklarında ısrar ettiğiniz şeye kendi içinizde sahip olduğunuzdur. Zihnin size işkence edecek kadar sinsi bir şeyi yaratabilmesi için ve sizin o putperestçe inancı sürdürebilmeniz için,

ona kendi içinizde sahip olmanız gerekir.

Aydınlanmış insanlar, yaşam kuvveti, yaratıcı neden denilen şeyin kötülüğe sahip olmadığını, kötülüğün onun gerçek olduğunda ısrar edenlerin bu seçimiyle yaratıldığını ve şeytanın, cehennem ateşinin ve nefretin sadece onların ruhlarında, kalplerinde ve realitelerinde yaşadığını bilirler. Aydınlanmış bir ruhta ise sadece gerçek vardır.

Yaşam kitabında, bu yiv gittikçe derinleşti ve her enkarnasyonda insan kitabın bu sayfasını çevirebilmek için yeni bir imajla geri döndü. Her enkarnasyonda, siz farklı bir kişi olarak ve farklı bir kişilikle geldiniz, ama onun altında aynı Tanrı, aynı imajsız varlık vardı. Ve her enkarnasyonda siz aynı şeyi yaptınız, çünkü bilgi bir süre sonra kararmaya başlıyordu. İnsanların sadece belirli şeyleri bilmelerine izin veriliyordu ve gelenek o "gerçekler" üzerine inşa edilmişti. Böylece, her enkarnasyonda, aydınlanmayı arzulayan Tanrı geri döndü, gelişmek için bir imaj yarattı, kendisini aynı şeyi yaparken, aynı hataları tekrarlarken, gerçeğin arayışı içinde aynı karanlıktan kaçarken ve bu yüzden zulme uğrarken buldu.

Dağ Mağaralarında Aydınlanmayı Arayan Zahitler

Şimdi size söyleyeceğim şeyi dikkatle dinlemenizi istiyorum. Kendilerini Tanrı'ya adamış olan varlıkların yüksek dağlara kaçmalarının ve münzeviler olmalarının nedeni, kafalarındaki sesleri[109] dinleyebilmek, onlara hâkim olabilmek ve bu konuda kendilerini her gün kanıtlayabilmekti; çünkü bu ses akıllıdır. Bu sesler, eğer onlar size bugün bir şey söyler ve siz, "Hayır, o öyle değil" derseniz, zamanın -sizden daha uzun bir ömre sahip olan- onlardan yana olduğunu bilir. Böylece bu sesler

109 Sesler, sınırlı kişiliğimizin sahiplenmediğimiz, değiştirmediğimiz, tekâmül ettirmediğimiz ve bizi tekrardoğuş çarkına hapseden düşünceleridir.

hiç yılmadan, tekrar tekrar gelecektir.

İçinizdeki Gözlemci sabit, değişmez bir varoluş halini daha çok barındırdıkça, o sesler geldiği anda siz onları sahiplenir ve o sesler olursunuz. Öyleyse Tanrı'nın gizemi neydi? Siz, sadece Gözlemci olabilecek kadar, varlığınızda çok soyut olan o şeyden nasıl zevk alabilir ve onu nasıl onurlandırabilirdiniz? Tarafsız kalarak... Bir tarafsızlık içinde Gözlemci olmak, zahidin nihai özgürlüğe ulaşmasını sağlamıştır.

Öyleyse Tanrı'nın kimyası nedir? Tanrı'nın bir kimyası var mıdır, yoksa bu sadece, bir insanın dünyevi bedenindeki kimyasalların bir kuşatmasına karşı bir kavram mıdır? Yoksa Tanrı'nın bir ordusu var mıdır? Gözlemci sizin hayatınızın ayrılmaz bir parçası olabilir mi? Tüm ayartılara rağmen arayışını sürdüren zahit bu yeteneğe sahip midir? Dikkatinizi çekerim, gerçek zahit kadınlardan kaçmak için orada değildir, çünkü böyle dağ mağaralarına gitmiş olan kadınlar da vardır. Onlar en sonunda Tanrı'nın onlara hitap eden sesini bulurlar mı? Evet, bulurlar.

Sözünü ettiğim o güzel kadınlar seremonilerinden önce üstlerindeki tüm takıları, küpelerini, yüzüklerini, kolyelerini, halhallarını çıkarırlar. Onlar üstlerindeki tüm mücevherleri, altınları ve ipek giysileri çıkarırlar. Saçları kısacık kesilir, bu adeta onların geçmişlerine meydan okumaları gibidir. Sarı, kumral, kızıl veya siyah buklelerinin yere döküldüğünü görürler. Tüm takılarıyla birlikte, göbeklerine taktıkları ve birinci mühürlerini canlandıran mücevherlerin toprağa düştüğünü görürler. Ve sonra, kendilerine son kez bakmaları için bir ayna verilmeden, kaba yünden yapılmış bir cüppe giyerek kalacakları mağaraya doğru yürürler. Böylece, bu insanlar güzelliklerinin zirvesindeyken -veya erkekliklerinin zirvesindeyken- gidip bir mağaraya kapanırlar.

O mağarada onlara hayatın basit gereçleri verilir: Soğuk

kaynak suyuyla dolu bir küp ve bir mum. Her gün onlara yeni bir mum ve su verilir. Ve her gün onlara yemek olarak sadece bir somun mayasız ekmek verilir. Böylece onlar, seçmiş oldukları gibi, sadece bir parça ekmek, su ve basit bir ışık ile orada kalırlar.

Onlar orada belli bir duruşla ve dünyadan uzaklaşmış bir halde otururlarken, bazı geceler batıdan esen rüzgârın onlara kentin seslerini taşıdığını işitirler. Flüt, kanun, lir seslerini ve genç kadınların kahkahalarını işitirler. Yaşlı kadınların alaycı tıslamalarını ve erkeklerin tutku ve neşeyle hızlı hızlı solumalarını işitirler. Pazar yerinden gelen ve sattıkları merhemler ve putlarla şifa ve kurtuluş vaat eden satıcıların seslerini işitirler.

Orada sattıkları altın takılar, mücevherler, halhallarla ve ipek, saten, kadife giysilerle kadınlara ve erkeklere çekicilik, baştan çıkarıcılık vaat eden satıcılar vardır. Mağaralardaki varlıklar zaman zaman bu sesleri duyar ve insan deneyimlerinin o rekabetine, o hamlelerine, o orgazmlarına katılamadıkları için ellerinde olmadan bir burukluk ve üzüntü hissederler. Öyle ya, insanlar geceleri havadaki güzel kokular içinde karşı cinsle baş başa kalıp ona sarılmak ve sonunda o kimyasal hazzı yaşamak için her şeyi yapmazlar mı?

O sesleri işittiğinde böyle hissetmemiş olan tek bir zahit bile yoktur. Onlar gözlerini açıp mumun alevine bakarlar, o alev ne sunmaktadır? O alev güzel bir tütsü kokusu, yasemin ya da karanfil kokusu değil, basit bir koku yaymaktadır. Zahitler o aleve hiçbir duyuları tatmin olmadan bakarlar. Ve ellerini kafalarına götürdüklerinde orada hiç saç olmadığını görürler, ellerini bedenlerine götürdüklerinde üzerlerinde ipek değil, kaba bir yün giysinin olduğunu görürler. Erkeklerin bir zamanlar güzel kokulu yağlar sürüp kıvırdıkları sakalları şimdi kaba, dağınık ve bakımsızdır.

Onlar gözlerini kapattıklarında, göz çevresindeki kaslar-

da bir gerilim oluşur ve o basitçe şöyle diyen bir ifadedir: "Seçimimden pişman mıyım? Ben sevdiklerimden, güzelliğimden, zenginliğimden, mücevherlerimden, ipek yastıklarımdan, kadife giysilerimden, şifalı merhemlerimden ve güzel kokulu yağlarımdan vazgeçtim ve şimdi burada hiçbir şeyi olmayan bir insan olarak oturuyorum. Burada saçsız olarak ve kirli bir bedenle oturuyor ve tek bir aleve gözlerimi dikmiş bakıyorum. Yiyecek olarak sadece bir somun ekmeğim ve suyum var. Bu, yutulması gerçekten zor olan çok acı bir ilaçmış."

Küçük mumun titrek alevi mağaranın duvarlarında dans eden gölgeler oluşturur. Onlar, bilinmeyen harika bir hükümdarı hoşnut etmek için dans eden semavî güzellikler midir? Yoksa onlar, mücevher kaplı kınları içinde parlak çelik kılıçlar taşıyarak, atlarıyla gösterişli bir biçimde ilerleyen yiğit savaşçılar mıdır? Onlar ellerinden alınmış sevdiklerini kurtarmak için düşmanla savaşmaya, görülmemiş zaferler kazanmaya mı gitmektedirler?

Bu küçük mum o granit duvarda çeşitli ışıklar ve gölgeler oluşturabilir. Eğer ışık derin bir yarık üzerine belirli bir biçimde bir gölge düşürürse, orada sadece saçsız, boş bir yüz görülür. Zahit, orada zafer veya gizem görür ve ona odaklanır ya da orada güzel bir halenin kuşattığı bir boşluk görür ve ona da odaklanır. Böylece zahit, başlangıçta, geceler boyunca orada oturup rüzgârın Babil'in pazar yerinden taşıdığı o sesleri, pirinçten yapılmış bir çanın sesini, genç ya da yaşlı bir kadının ettiği duanın bir parçasını dinler. O bu sesleri daha fazla duymak ister, ama sadece parçalar işitir.

O zahidi oraya kim koymuştur? Onun saçını kim kesmiştir? Altın küpelerini, alnından sarkan safiri, bileğindeki kıvrımlı altın bileziği kim çıkarmıştır? Rüzgâr estiğinde onu daha baştan çıkarıcı yapan ipek giysisini kim çıkarmıştır? Ya da sağ veya sol elle kılıç sallayabilme gücünü ve cesaretini kim onun

elinden almıştır? Atını mahmuzlamaktan kasları güçlenmiş olan uzun bacaklarını, zaferle dünyaya meydan okuyuşunu kim onun elinden almıştır? Tüm bunları kendisi yapmıştır.

Zahit, zavallı sefil bir yaratık gibi orada oturur ve büyük bir pişmanlık duyar. Bu böyle, uzun bir zaman devam eder. Ama sonunda, rüzgârın taşıdığı sesleri yıllarca dinledikten sonra, o artık rüzgâra kulak vermez olur, çünkü onun parça parça taşıdığı sesler ve sözlerle vaat ettiği şeyi o zihniyle doldurmuştur. Siz tüm öyküyü bildiğinizde, o öyküyü tekrar tekrar işitmekten usanırsınız.

Zahit orada oturup, kralın sarayındaki her yüksek aşk ilişkisini tahmin edebilir, doğru yolu gösteren bir rahip olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edebilir ya da sıradan insanlardan doğmuş, Osiris ziyafetinden sonra sessizce sıvışıp karanlık bir yerde sevişen mütevazı bir çift olmanın nasıl bir şey olduğunu tahmin edebilir. Ve gizem, bir kez gözler önüne serildiğinde, o artık bir gizem olmaktan çıkar, bilinir.

Bir zahit kaç anıya sahip olabilir? O, hayatlar dolusu anıya sahip olabilir. Peki, o, bu mağarada neden kalır? Eğer o bir kadınsa, istediği zaman tüm güzelliği içinde o mağaradan çıkabilir mi? O yine de dünyaya geri dönebilir mi? Dağdan aşağı inerken, o kısa saçlarıyla bile dikkat çekici olmaz mı? O, üzerinde kaba bir cüppeyle, kısa saçlarla ama asil bir biçimde aşağı indiğinde ne olur? O, dünyanın en pahalı mücevherleriyle süslü olan kadınlardan daha gizemli olur ve erkekler gizemli kadınları severler.

Eğer bu zahit bir erkek olsaydı, o da aşağı inip eski konumuna tekrar sahip olabilir miydi? Evet, o zaman herkes -o karanlıkta sevişen âşıklar bile- gelip onun önünde saygıyla eğilirdi, çünkü o, dağdan süssüz ve gösterişsiz bir kılıkla, ama Tanrı'nın çehresini takınarak inerdi. İnsanlar, o üşümesin diye ona en güzel pelerinlerini, içi kürklü kadife harmaniyeleri-

ni sunarlardı, çünkü onda kendilerinde olmayan bir şeyi görürlerdi. İnsanlar, kendileri kim olurlarsa olsunlar, takva ehli olan, kendini Tanrı'ya adamış olan bir insana büyük bir hayranlık duyarlar. Ve o insana değerli bir şeylerini sundukları-nda, o şeyleri elde etmek için yoz bir biçimde davranmış olmalarının lekesinden kurtulmayı umarlar.

Zahit o mağarada otururken tüm bunları bilir, ama onun bu süreçten geçmesi gerekir. Onun o hayranlığı yaşaması gerekir. Birçokları bu hayranlığı yaşamak için mağaralarından ayrılırlar, çünkü onlar kazandıkları o gücü deneyimlemek isterler. Böylece, insanlar bu varlıklara avatarlar olarak büyük saygı ve hayranlık duyarlar, onların yolları üzerine mücevherlerini, altınlarını, kürklerini, kadife harmaniyelerini sererler, çünkü onlar kutsal erkekler ve kadınlardır. Peki, insanlar geceleri teraslarından yukarıdaki dağa bakıp orada hafif ışık parıltıları gördüklerinde ne olur? Onlar orada hiç aşağı inmemiş olan birilerinin bulunduğunu bilirler ve bu onları rahatsız eder, çünkü kendilerinin yaşamı ne kadar zengin olursa olsun, o zahitler bu yaşama geri dönmeyi reddetmektedirler. Onların verdikleri saygın partilere tüm parıldayan güzeller ve gösterişli soylular katılırlar. Orada, fıskiyeli süs havuzlarında yüzen yaseminler havaya güzel bir koku yayar. İnsanlar güzel yiyecekler yiyip şarap içerek eğlenirler. Ama onlar saçlarına veya sakallarına ne kadar çok kokulu yağ sürerlerse sürsünler, tırnaklarını kırmızı ojelerle ne kadar kusursuz bir biçimde boyarlarsa boyasınlar, güçleri veya güzellikleri herkes tarafından kabul edildiğinde bile, yalnızdırlar ve yukarıdaki dağa bakıp orada partilerine katılmayan birilerinin meydan okuyan küçük ışıklarını gördüklerinde bu yalnızlığı daha çok hissederler.

O kutsal erkekler ve kadınlar birçok partiyi kaçırmışlardır. Onlar birçok güzel şey içinde mest olmayı kaçırmışlardır. Onlar yaseminlerin ve diğer güzel çiçeklerin kokusunu kaçır-

mışlardır. Sadece, her gün, ismini bilmedikleri bir çocuk gelip onlara ince bir mum ve bir somun ekmek getirmiştir. Onlar artık ziyafet sofralarında yenilen o leziz yemeklerin tatlarını unutmuşlardır.

Esen rüzgâr onlara o partilerin seslerini taşıdığında, o seslerin bu zahitlerin benlik duygularını etkilemeyeceğini mi düşünüyorsunuz? Etkiler. Peki, her erkeğin ve kadının yine de orada oturmasına ya da mağarasına geri dönmesine ve o ince mumun mağaranın tavanında yarattığı hayali görüntüleri izlemesine neden olan şey nedir? Onun ne olduğunu söyleyeyim: Bazıları büyük olaylara katıldıkları zamanları hatırlarlar, bazıları ise o büyük olayları asla hatırlamaz, Tanrı oldukları zamanı hatırlarlar. Ve onlar o kendinden geçirici hazzı yaşadıklarında, onunla kıyaslandığında, insanın yarattığı parlak akşamlar sönük kalır. Ve bu zahitler bir seçim yaparlar. Onlar günler ve geceler boyunca orada mütevazı bir biçimde yaşarlar. Onların aşağıdaki insanların akıllarına en çok geldikleri zaman gecelerdir, çünkü geceleri onların batıdaki o karanlık, mor dağlarda küçük ışıkları görülebilir.

Siz kim olmadınız ki? On buçuk milyon yıl içinde siz sadece Kleopatra olduğunuzu mu düşünüyorsunuz? O bu kadar önemsenecek bir karakter değildi ve o hâlâ el yordamıyla ilerlemeye çalışmaktadır. Siz belki ondan çok daha asil biriydiniz. Eğer o zamanlar azami yaşam süresi altmış yıl ise, on buçuk milyon yılda siz kaç insan olmuş olabilirsiniz? İşte bu zahitler orada geçmiş yaşamlarındaki önemli anları hatırlarlar.

Ben o zamanlar bu zahitleri ziyaret ettiğim için bu öyküye bizzat tanık oldum. Ben onların mağaralarının duvarlarındaki gülümseyen yüzdüm ve çoğu zaman onlara ekmek, peynir ve şarap götüren varlıktım. Bunu yapmaktan hep hoşlandım, çünkü kendi öğretmenimin geleneğinde, zahitlerin zaman zaman biraz şaraba ihtiyaç duyduklarını fark etmiştim. İşte bu

yüzden onlar beni çok sever ve mağaralarına benim resimlerimi -Ram'ın gelişinin resmini- çizerlerdi. Ve biz orada bir parti yapardık. Ben onların yolculuklarını anladığım için bunu yapardım. Ben onların hayatlarının geriye kalanını mutsuz, sefil yaratıklar olarak yaşamalarını istemedim. Onların hayat hakkında küçük bir hisse sahip olmalarını istedim. Böylece onları zaman zaman ziyaret ederdim; aksi takdirde büyük Mısır hanedanlığı bana o kadar büyük bir saygı göstermezdi. Onlar beni büyük Ram (Koç) olarak adlandırır, çok sever ve daima, bir gün onların köşklerini ve saraylarını ziyaret edeceğimi umarlardı. Benim ille de sarayları ziyaret etmediğimi anladıklarında ise küçük yerler yaptılar ve ben onları oralarda ziyaret ettim.

Daha yakın zamanlarda, Büyük İskender bana en büyük saygıyı göstermiş, bu yüzden en sonunda miğferinin iki yanına büyük koç boynuzları takmıştır. O, eski çağlarda temiz kalpli insanları ziyaret eden büyük bir tanrıya çok şükran duyuyordu ve benim onu ziyaret etmem için miğferine koç boynuzları takmıştı. Ama o zamanlar benim başka görevlerim olduğu için onu ziyaret edemeyecek kadar meşguldüm.

Evet, zahit tüm o sesleri dinler ve her an o ayartıları hissederdi. Sık sık, onları rüzgârın sesini dinlerken ve bir zil sesi daha duymaya çalışırken görebilirdiniz. Onlar artık bunu yapmadıklarında ve orada meditasyon duruşu içinde öylece oturmaya başladıklarında, onların gittiklerini, nefes alışlarının sakinleştiğini ve zihinlerinin başka bir yerde olduğunu anlayabilirdiniz ve onların üzerinde oturdukları toprağın altın toza dönüşmesi sadece bir zaman meselesi olurdu, çünkü o zaman onlar burayı hiçbir pişmanlık duymadan terk etmiş olurlardı.

Ben bu dünyada yaşarken, üzerine oturup derin düşünceye daldığım o kayayı ve orada çektiğim ıstırabı, acıyı ve yalnızlığımı severdim. İçinde bulunduğum hali severdim. Çektiğim ıstırabı ve nefes nefese kalışımı severdim. Ve yanımdaki ağaç-

ta öten gece kuşunu severdim. O zaman bunu bilmiyordum, ama bu sevgi benim pes etmememi, devam etmemi sağladı.

Ben size bir üstadın bir hırsız olmadığını, ikiyüzlü olmadığını, kurnaz bir diplomat olmadığını neden söylüyorum? Ben size bir üstadın onur ve gerçek olduğunu neden söylüyorum? Bu sizin kendinizi öyle olduğunuza ikna etmek için kullanacağınız bir tür mantra değildir. Sizin, sözde değil, gerçekten öyle olmanız için meydana gelmesi gereken yavaş değişim aşamaları vardır. Eğer bilinç ve enerji esas yaratıcıysa, sizin aynı bilinçle burada yarattığınız şey sadece aynı eski durumlardır.

Siz büyük tanrıların âlemini hayal ettiğinizde, o hayal parçacık kütlesinde var olmaz mı? Sizin hayal ettiğiniz şeyi deneyimleyebilmeniz de gerekir, çünkü siz sadece hayal ederek esas hedefe ulaşamazsınız. Sizin oraya bedeniniz, zihniniz ve Özünüz ile gitmeniz gerekir, tüm varlığınızın iradenizle birlikte olması gerekir ve ancak o zaman tanrıların âlemine girebilirsiniz. Ve bir kez oraya gittiğinizde, geri dönmenize izin verilmez. Siz de geri dönmek istemezsiniz, çünkü bu uzun bir rüyadan uyanmak gibidir. Bu rüyanın başlangıcında, bu tarafa geçebilmeniz için size, adeta, her şeyi unutturan bir iksir içirilmiştir ve siz bu kata düşüp mücadele etmeye başlamışsınızdır.

Öyleyse, aranızda kim yaşamak istemektedir? Ölmek kolaydır, ama aranızda kim nirvana'ya ulaşmak için yaşamak istemektedir? Aranızda kim, uzak ve akıldan çıkmayan bir anı olarak var olan bir prensip için yaşamak istemektedir? Kim, sabah uyandığınızda hatırınızdan çıkan o şey için yaşamak istemektedir? Çok azınız bunu istemektedir, çünkü siz o prensibi hatırlamadıkça, gece eğlenceleri ve kabaran cinsel tutkular daima daha ağır basar. Eğer o prensibi hatırlarsanız, işte o zaman o sizin için var olan tek doğru realite haline gelir.

Siz her gece uyur ve her sabah uyanırsınız ve bu dünyada, geceleri rüyanızda gittiğiniz yerde hissettiğiniz şeyi size ve-

rebilecek hiçbir şey yoktur. Eğer siz o yer için yaşıyorsanız, onu neden bırakasınız, sizin hayalinizi ve rüyanızı paylaşmayan birileri sizi eleştirecekleri için mi? Siz onları geride bırakmalı ve hayalinizin peşine düşmeli, onu gerçekleştirmeye çalışmalısınız. Sonuçta ne kaybedersiniz? Belki kaybettiğiniz tüm şey inançsızlık rüyasıdır ve siz gerçek yuvanızın uyanıklığına kavuşmuşsunuzdur. İnsanların sizin hakkınızda ne düşündükleri hiç önemli değildir. Önemli olan, tanrıların sizin hakkınızda ne düşündükleridir, çünkü tüm sonsuzluğun ışığında tüm o insanların başı zaten derttedir. Her gün insanlara bakan tanrılar, onların aptallıklarına gülmektedirler.

Gözlemci, Yusuf oğlu İsa'nın etkili ve güzel bir biçimde ifade ettiği şeydir: "Bu güzel şeyleri yapan, ben değil, benim içimdeki Baba'dır. Bunları yapan insan oğlu değildir. Ben hiçbir şeyim. Benim içimde bulunan başka bir şey bunları yapmıştır. Ben onun onurunu sahiplenemem, çünkü henüz ona ortak değilim." Bu doğrudur.

Öyleyse Gözlemci bütünüyle farklı bir duygu düzeyine sahiptir ve onun ne olduğunu size söyleyemem. Çünkü insanoğlu onu tarif edebilecek bir dile sahip değildir. Yazılmış tüm şiirler, şarkılar ve bestelenmiş tüm müzikler bile onu tarif edemez. İnsanoğlu onu tarif edebilecek sözcüklere sahip değildir. Dahası, insanoğlu bunu yapabilmesini sağlayacak uygun bir hisle donatılmamıştır. Çünkü o bu merkeze yaklaşmaya başladığı her seferinde kontrolünü yitirir ve ağlamaya başlar. O bu duyguyu açıklayamaz. İşte açıklanamayan o şey sizin istediğiniz şeydir. O, Tanrı'nın bölgesidir. Açıklanabilen şey, sizin insan olarak tadabileceğiniz şeydir. Siz sevgilinizin size söylemesini istediğiniz sözleri zaten bilirsiniz. Siz de o sözleri söyleyebilirsiniz. Onlar çok çekici sözlerdir. Ama bu Tanrı'nın dili değildir.

Zahitler için asla üzülmeyin. Onlar, tüm konforlarınız içinde sizden daha cesurdurlar. Zahit, insanlıktan arınmak için, tan-

rısallığının her şeyi yapabilmesi ve o mütevazı mekânda ona tanrısal bir ziyafet çekebilmesi için dağa çıkar.

Hayatın Tekâmülü Bilinmeyeni Bilinir Kılmakla İlgilidir

Bazılarınız iki bin yıldır pek çok hayat yaşadınız; tekâmül edebilmek, bir sonraki aşamaya geçebilmek, bilincinizi genişletebilmek için peş peşe değişik kişilikler yarattınız. Ve bu salonda oturan çoğunuz bu hayata kadar tekâmül etmediniz. Peki, amaç nedir? Amaç, sizi muktedir kılan bilinci genişletmektir. Amaç, fiziksel realite ile ilişki kurmaktır, çünkü o da sizin gibi Tanrı'dır, mutlaktır. Amaç, bilinmeyeni keşfetmek ve onu bilinir kılmaktır.

Sevinç ve mutluluk nereden kaynaklanır? Her keşif sevinç verir. Siz ne kadar çok bilgelik kazanırsanız, hayatınız o kadar güzel, huzurlu, güçlü ve dingin olur. Bilinç olarak değişmeden, bilgelik kazanamazsınız. Siz, idrak ettiğiniz her yeni gerçekle, her bilgiyle imajı yakıp yok etmeye başlarsınız. Sizin tüm mutsuzluğunuz bu imajdan kaynaklanır. O imaj sizin iki bin yıllık programlamada bulunduğunuz yeri temsil eder. Tüm sorunlar, hastalıklar, genetik hastalıklar; tüm mutsuzluk ve özgüvenden yoksunluk bu hayatta seçmiş olduğunuz imajın programlamasında kilitlidir. Sizin tekâmülünüz, bir şey size doğru gibi geldiğinde başlamıştır.

Siz bir etkileşime girdiğiniz, bir şeyleri öğrendiğiniz, bilinmeyeni bilinir kıldığınız her seferinde, o keşif, o başarı kişisel benliğe bir coşku, sevinç, heyecan verir ve o etkileşimin sonucu Yaşam Kitabı'na bilgelik olarak kaydolur. Böylece siz bilgelik kazanmışsınızdır. Mutlak gerçek ve bilgi ile ne kadar çok cehaleti yok ederseniz, siz bu hayatın sonunda saydam hale gelene dek, hayatınız o kadar güzel, huzurlu, güçlü ve sizin kontrolünüzde olur. Öyle olsun.

Şimdi bağlılıktan söz edelim. Oyun oynayan pek çok insan vardır ve o imajlar realitelere uyar. Öğretmen olması gereken, siyasetçi olması gereken, kral olması gereken, başkan olması gereken insanlar vardır. Onların hayattaki statüleri her ne olursa olsun, hepsi değişmez bir biçimde aynı enerjiye sahiptir. Onların ağızlarının bir kenarı kendi realitenizi yaratmaktan söz etse, öbür kenarı Kongre'de bu yasayı oylayacağız dese de, fark etmez, bu aynı bilinçtir ve bu kontrol etme ihtiyacı duyan bir bilinçtir.

Sadece üçüncü mühür bilincine kadar tekâmül etmiş olan insanlarda, insanlara sahip olma, onları takipçileri haline getirme ihtiyacı vardır, çünkü onların ruhlarında büyük bir yoksunluk, büyük bir boşluk vardır. Ve bu boşluk o kadar büyüktür ki onlar -kendi içlerinde bulamadıkları enerjiyi onlara vermesi için- birçok insanı kontrol etmek zorundadırlar. Onlar bu yoksunluğa neden sahiptirler? Çünkü onlar bilgiden yoksundurlar. Ve onlar, insanları kendilerine çekmek ve onlara sahip olmak için, ham ve şiddetli bir enerji formu olan gücü kullanır ve insanları cehalet içinde tutarlar.

Onlar insanları neden cehalet içinde tutarlar? Çünkü insanlara sahip olanların çoğu cahildirler, çünkü onlar sonraki bilinç aşamasında neyin bulunduğunu bilmezler. Onlar sadece toplumsal bilinci, neyin popüler ve moda olduğunu, çıkarları için kimi desteklemeleri ve kimi reddetmeleri gerektiğini bilirler. Onlar tümüyle bunlarla meşguldürler. Onlar insanları cehalet içinde tutarlar; örneğin, onlar spiritüel bir öğretmen olduklarını, anlayışa sahip olduklarını, size ne yapmanız gerektiğini öğretebileceklerini söyleyebilirler; ama onlar ahlâken yozlaşmışlardır, çünkü sevgisizdirler. Onlar, içinizdeki Tanrı'nın sizinle konuşmasının ne anlama geldiğini bile bilmezler. Evet, onlar bunun ne olduğunu bile bilmezler.

Böylece, gerçeğin yokluğunda, onlar size, güya sizi muk-

tedir kılması veya oyalaması için oynayacağınız oyuncaklar verirler. En büyük gerçeğin sizin dışınızda olduğunu söylerler. Ya da sizin için yasalar oluştururlar. Yasayı siz oluşturamazsınız; onların onu sizin için oluşturmaları gerekir. Sizler, sadece, sizin toplumsal konumunuzda bulunan akılsız insanlarsınızdır. Sizler dünyanın ve dünyaya sahip olan bir azınlığın yük beygirlerisinizdir. Sizler -Hıristiyanlar putperestlerle çatışmayı sürdürebilsinler diye- savaşlar yaratmak amacıyla vergiler ödemek için belinizi kırabilirsiniz. Sizler, çalışmaya ve -o başka hükümetlere ve halklara tecavüz edebilsin diye- hükümetinize vergiler ödemeye devam edersiniz.

Böylece, güçlü siyasi lideriniz sizin için yasalar yapar - onun yapması gereken de budur- ve sizin onun gerçeğini güçlü bir biçimde desteklemenizi sağlar. Bu insanlar ne kadar güçlüdürler? Siz başka bir seçeneğiniz olmadığı için hükümetinize ağır vergiler ödersiniz. Onlara bu hakkı kim vermiştir? Siz spiritüel öğretmenleri takip edersiniz, çünkü onlar kendi realitenizi yaratmanızın yolunun bu olduğunu söylemişlerdir, ama siz eve gittiğinizde içiniz önceki kadar boştur. Siz eve gittiğinizde önceki kadar züğürtsünüzdür. Hiçbir şey tekâmül etmemiştir ve kendini cehalete adamak işte budur.

Gerçek şu ki, siz ne olduğunuzu öğrendiğinizde, kendinizi bildiğinizde, o zaman realiteniz cehalet içermeyecektir. O, gerçeği ve genişlemiş bilinci içerecektir. Ve o genişlemiş bilinç, özgürlük içeren, doğa ile uyum içinde olan bir realite yaratacaktır. Doğa vahşi ve özgürdür ve kendi içinde uyumludur. Onun bu evrende var olmasını ne sağlamıştır? O, fiziksel kütlenin uyumudur ve o sadece yaşamayı bilen bir zekâdır. O ne ahlâklı ne de ahlâksızdır ve nesneldir. Onun umursadığı tüm şey, yaşamının sonsuza dek tekâmül etmesidir ve o sizden çok öndedir.

Bağlılık konusuna gelince, örneğin, cehalete bağlı olmak, değişmeyi reddetmektir. Bunu çok dikkatle dinleyin. Değişim,

sizin ışığı yakmanıza neden olan şeydir; çünkü sizin birisinin sizi aydınlatmasını beklemek yerine, bilincinizi değiştirmeniz ve o ışığı bizzat yakacak cesareti göstermeniz gerekir. Bu bir değişimdir. Bu, odaklanmış bir bilinçten uzaklaşmak ve genişlemeye cüret etmektir, işte o zaman ışık yanar.

Bakın, hayatını değiştiren herkes sinsi, şoke edici bir biçimde ve kasıtlı olarak aşağılanır. Ben bunu anlayamıyorum. Sadece Ram değil, hiçbir Mesih bunu anlayamaz. Güneşin ötesinde bulunan hiçbir varlık bunu anlayamaz. Ben de hayatımda tüm bunları deneyimledim. Ama ben değişimi engelleyen bir bilince sahip değildim, ben değişen bir varlıktım. Böylece -onu (bir sorunu) çözmek için- asla bir sorun yaratmadım. Ama burada, aydınlanmış insanlar olarak sizler, öğrenir ve bilincinizi bir noktaya kadar genişletirsiniz, ama sonra onu kapatırsınız. Ve bir de, değişmek zorunda oldukları için (ve değişmemek için) kaçıp, sonra suçlamada bulunan ve "Onlar benim mutsuz olmama neden oldular. Bu benim hayatımda yaptığım en kötü şeydi. Ben bunu yapmamalıydım, vs." diyen varlıklar vardır.

Bilinci tekâmül ettirmenin, kısır bir döngü içinde dönmek anlamına geldiğini mi düşünüyorsunuz? Siz, "Ben Ramtha'nın bunu daha önce de söylediğini işittim. Ben bunu işitmiştim" dersiniz. Peki, siz söyleneni hiç yaptınız mı? Eğer yapmışsanız, ben onu asla tekrarlamazdım.

Değişim bağlılığa çok ters gelir. Bir kişiye, bir amaca, bir hükümete, aileye, arkadaşlara bağlı olmak için, sizin hiç değişmeyecek kadar onlara bağlı olmanız gerekir. Buna göre, sevgi değişmemek anlamına gelir, ne yaparsanız yapın, ama değişmeyin! Siz bir örgüte katıldığınızda, onun kuralları size bildirilir. Eğer daha sonra o kuralların herhangi birine uymazsanız, hemen dışarı atılırsınız ve onlar bunu herkese söylerler...

Toplumsal bilinç -ve insanların gerçeğini reddetmeye yönelik komplo- ne kadar güçlü hale gelmiştir? Tanrı'yı bilmek

isteyen insanlar, bu toplumunuzda kabul edilemez bir şey olduğu için, değişim yaratacak ve ışıkları yakacak adımı atmaktan korkmuşlardır.

Bazılarınız yaşadığınız kentten ayrılıp kırsal bir bölgede toprak aldığınız, orada temiz hava soluduğunuz, temiz su içip, kendi yiyeceğinizi yetiştirdiğiniz ve böylece kentte bir ev borcu ve faturalar ödemek ve diğer sosyal kurallara uymak zorunda olmadığınız için arkadaşlarınız sizi kınamışlardır. Neden? Onlar neden sizin bunu yapacak kadar kötü olduğunuzu düşünürler? Bağımsız olmakta ve değişim yapmakta bu kadar yanlış olan nedir? Çünkü bu sizi cehaletten kurtarır. Siz cehalet içinde kaldığınız sürece, kontrol edilebilirsiniz. Başkaları gibi göründüğünüz, başkaları gibi koktuğunuz, başkaları gibi yaşadığınız sürece -herkesin davrandığı gibi davrandığınız ve değişmediğiniz sürece- sürüye kabul edilirsiniz. Ama değiştiğiniz anda, kalıbın dışına çıkan bir birey olursunuz. Siz artık toplumsal düşünüşe bağlı değilsinizdir. Bir birey olmuşsunuzdur.

Siz neden, geleceğe doğru tekâmül edemeyecek kadar geçmişinize bağlısınız? Bakın, eğer bir insan değişmezse, hayatlar boyunca, bu insanın geçmişi onun geleceği olacaktır. Siz bu hayatta yaptığınız şeylerden usandığınızda ve onları sahiplenmek istediğinizde, onlar artık bir hata değil, bilgelik olur. Ama değişmeyen bir varlığı düşünün: O her hayatta -dış görünüşü, kimliği her ne olursa olsun- aynı ikileme sahiptir. Bu, her sabah uyanıp bir kara tahtaya, "Ben günah işledim, ben günah işledim, ben günah işledim; bu bir hataydı, ben mutsuzum, ben zavallıyım, ben bir kurbanım, bu benim hatam, ben insanları mutsuz ediyorum, ben asla sevilmeyeceğim, ben asla başarılı olamayacağım, ben değerli değilim" diye yazmaya benzer. Her enkarnasyonda sürtüşme içinde bunu yansıtan bir hayatı hayal edin. İşte bağlılık bununla ilgilidir.

Evet, siz realitenizi değiştirmeden bilincinizi tekâmül et-

tiremezsiniz. Eğer doğa ayaklarınızın altında değişebiliyorsa, nasıl olur da siz değişemezsiniz? Eğer doğa bir volkanı patlatabiliyorsa, o sizin bilmediğiniz neyi bilmektedir?

Değişim, sizin bilincinizi tekâmül ettirmenizdir. Dinleyin, daha önce size, etkileşimde sürtüşmeyi yaratan bilinç onu bilgelik olarak sahiplenecek aynı bilinç olamaz demiştim. Eğer siz bir etkileşim anında değişmez ve o anda sahip olduğunuz aynı vizyonu barındırmaya devam ederseniz, o bir sorun haline gelecektir. Aranızdan kaçınız değişmeye çalıştınız? Siz bir harekette bulunduğunuzda ve sürtüşme ve patlama ortaya çıktığında ve sevinç kaybolduğunda her şey dağılmaya başlar, çünkü bazılarınız sürtüşmenizi yaratan bilincin onu bilgeliğe dönüştürecek aynı bilinç olamayacağını anlamazsınız. Böylece, gelişmeyi bırakırsınız.

Başka bir deyişle, durum biraz sertleştiğinde veya zorlaştığında siz korkar ve kaçarsınız. Ama bu asla işe yaramaz ve sorunu çözmez. Sizin kaçmanızın ve sonraki adımı atmak istememenizin nedeni, o sorunu yaratmış olan odaklanışla düşünmeye devam etmenizdir. Ama bunu yapmamanız gerekir; sizin her etkileşimde o konuda ne öğrenmiş olduğunuza odaklanmanız gerekir ve o anda ortaya çıkan bilgelikten kaynaklanan yüksek bilinç sorunu çözer. Böylece o sorun bir nimet olur. O zaman sizin realiteniz ve düşünüşünüz gerçekten genişler ve gücünüz artar.

Böylece, insanlar belirli bir noktada gelişmeyi bırakırlar. Onlar sadece algılayabildikleri şeyi işitirler. Başka her şey onlara çarpıp geri gider. Onlar değişmek için ilk adımı attıktan sonra durum biraz zorlaştığında, onlar gelişmeyi bırakırlar. Onlar korkarlar. İnsanlar onlara o adımı atmamaları gerektiğini, eğer bunu yaparlarsa pişman olacaklarını söylemişlerdir, böylece tüm o sözler ve kişiliğin kararsız biçimde hareket eden o maymun-zihni onlara geri gelir ve onlar orada gelişmeyi dur-

dururlar. Onların karar anları odur. Siz o sorunu çözecek misiniz, yoksa bunu yapmak çok mu korkutucu? Bilinmeyen, yani bilinçaltı zihin size devam edecek gücü vermeyecek kadar güvenilmez midir ve bu yüzden mi siz aşina olduğunuz o bağlılığa geri dönersiniz?

Bir anlamda bu adil değildir, çünkü böylece o kitap kapatılır. Siz dördüncü sayfada (dördüncü mühür bilincinde) kalırsınız. Sayfayı çevirip yeni sayfayı okumaz ve böylece öykünün geriye kalanının sizin için neyi içerdiğini bilmezsiniz. Eğer o sayfayı okuyabilseydiniz bu konuda kendinizi daha iyi hissederdiniz ve o zaman kitabın geriye kalanını okumaya başlardınız. Bu neden olmasın? Bu benim realitemdir. Ben yapmak istediğim şeyi yapabilirim. Bu gerçektir. Bazılarınız bana hep şöyle sorular sorarsınız: "Bunun yaklaşık olarak ne kadar zaman alacağını bana söyleyebilir misin? Sen bana yardım edecek, bana dersler gönderecek misin? Ben bu değişimi yapabileceğimi ve o zaman hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olacağımı içsel olarak biliyorum." Evet, bunu gerçekten yapabilirsiniz.

Ben sizin suskunluğunuzu anlıyorum, çünkü siz bağlılık göstereceğiniz çok fazla imajla çok fazla koşullandırıldınız. Oysa kadim geçmişte siz, doğal olarak, öğrenmek ve elde etmek isterdiniz. Olağanüstü varlıklar sizinle ilişki kurarak sizin olabileceğiniz her şey olabilmenize yardım ederlerdi. Sizi besleyen şey yediğiniz yemek değil, bilincinizi genişleten ve ruhen sahiplendiğiniz şeydi. Bu çok doğal bir şeydi. Korkacak hiçbir şey yoktu, çünkü henüz hiç kimse korkuyu yaratmamıştı. Korku yoktu. Bilinmeyen, büyüleyici bir çekiciliğe sahipti. Bilinen ise Şimdi'yi bir araya getiriyordu.

O zaman, bilme, bilgiyi özümseme, farkında olma ihtiyacı, tüm anlayışı aşan bir açlıktı. İnsanlar böyle olma dürtüsüne sahiptiler. Ama siz o sayfadan çıkabilmek için defalarca enkarne olduktan -o yaşamlarda zulme uğradıktan, acı çektikten,

öldürüldükten ve bu yüzden gittikçe bir birey olmaktan korktuktan- sonra, böylece yüzlerce yıl boyunca koşullandıktan sonra, düşünmemeyi, akıl yürütmemeyi içeren bir cehalete bağlı hale geldiniz. Çünkü birileri size kendi adınıza düşünemeyeceğinizi söylemişlerdir. Onlar sizin kendi kendinizi iyileştiremeyeceğinizi, bunun tıbben imkânsız olduğunu söylemişlerdir. Onların inancını kabul etmezseniz, onların kilisesine dâhil olmazsanız Tanrı'yı bulamayacağınızı söylemişlerdir. Özgürlüğünüzü satın almak için çok fazla para kazanmazsanız mutluluğu asla bulamayacağınızı söylemişlerdir.

Bu, cehalete bağlılık nereden kaynaklanmıştır? Acı çektiğiniz tüm o hayatlardan. Siz bir değişim yapmaya başladığınızda, içinizde bir şey size batmaya başlar. O, dişlerinizi sıkmanıza, endişelenmenize, tüm gece oturup bir değişim yapmayı ciddi bir şekilde düşünmenize neden olur. Ben sizin bunu yaptığınızı gördüm. Öyle anlarda sizi ruhen yükseltmeye çalıştım. Bakın, siz daha önce yarattığınız şeyi daha fazla güçle, daha fazla bilgi ve anlayışla tekrar yaratabilir ve bir daha asla başka bir insanın maskarası olmayabilirsiniz.

Ama ben sizin geçmişinizi bırakma konusunda acı çektiğinizi görüyorum. İşte siz geçmişe bu kadar yoğun bir biçimde bağlısınız. İşte, bağlılığın anası bununla, sizi yalan içinde tutmakla ilgilidir. Basın, sizin hayatınızı değiştirip dünyanın bu bölgesine taşınmanızla veya kendi yiyeceğinizi yetiştirip stoklamanızla neden alay eder? Çünkü eğer herkes bunu yapmaya başlarsa, onlar ne yaparlar? Ekonomiye ne olurdu? Eğer insanlar kendi adlarına düşünmeye başlar, televizyonlarını kapatırlarsa, böylece onlar her gün sizi programlayamazlarsa, sizin üzerinizde bir güce sahip olabilirler mi? Onlar sizi cahil tutarlar. Bunu anlıyor musunuz? Ve onlar sizin bir birey olmanızdan hoşlanmayacaklardır. Ama siz ancak bilincinizi tekâmül ettirdiğinizde Tanrı'yı görebilirsiniz.

Beni neden o kadar çok aşağıladıklarını biliyor musunuz? Hiçbir öğretmen, sözde spiritüeller tarafından benden daha fazla aşağılanmamış ve nefret edilmemiştir. Peki, ben koşulsuz sevgiyi vaaz eden bu insanlara ne öğrettim? Onların dogması dünün haberidir. Siz bir insana bir kristal, bir zirkon, bir muska verip de onun gerçeği bilmesini bekleyemezsiniz ve siz o insanı imgesel bir yolculuğa çıkarıp da o yolculuğun onun tüm cehaletini gidermesini bekleyemezsiniz. Bunlar bir işe yaramaz.

Aydınlanma el ve ayak bileklerinize taktığınız o bilezikler değildir. Aydınlanma, kendini ifade eden çıplak gerçektir. O, bir bireyin hiçbir şeyden korkmamasını, çünkü kendi kaderini bizzat gerçekleştirebileceğini bilmesini sağlayan ışıktır. Aydınlanmış bir birey, hayatındaki küçük bir değişiklik için veya tüm hayatı için asla endişelenip ıstırap çekmez, çünkü siz cehalete bağlı kaldığınız sürece tekâmül edemezsiniz. Bir seçenek yaratmak, bilinçaltı zihinden bir realite yaratmak, onu hayatınızda tezahür ettirmek ve onunla etkileşime girmek için bilincinizi ne kadar genişletirseniz, o kadar ileri gidebilirsiniz. Ama siz bu adımı attığınız anda korkmaya başlarsınız, çünkü hayatlar boyunca bu yüzden işkenceye uğramış, aşağılanmış, aforoz edilmiş ve katledilmişsinizdir. Ve siz o anda orada, ruhunuzun karanlık gecesinde oturur ve daha ileri gidip gitmemeye karar vermeye çalışırsınız, çünkü bilinç deneyimin armağanını alacak şekilde genişlememektedir. Ve siz korkarsınız. Ama o değişimi yapmaktan vazgeçtiğinizde, geri döndüğünüzde, içinizdeki ışık da azalmaya başlar ve o zaman bu değişimi yapmadığınız için kaybettiğinizi anlarsınız.

Bu durumda nasıl mutlu olabilirsiniz, çünkü o değişimi yapmadığınızda kaybetmiş olduğunuzu bilirsiniz. Acınızı giderebilmenizin tek yolu, sizden Tanrı'yı bilmek için değişmenizi, tekâmül etmenizi istemiş olan birisini suçlamak, ondan nefret etmektir; çünkü kendi gücünüzü bir an için gördüğünüz halde

ona sırtınızı döndüğünüzde, bir daha asla aynı varlık olamaz ve bu yüzden benden nefret edebilirsiniz. Böylece karanlık içeri akın ederek Boşluğu doldurur. Siz o bilinci genişlettiğinizde ve o bir sorun haline geldiğinde, Boşluğu neyle dolduracaksınız? O bilinç tekrar daralmaz, o öylece orada durur. Öyleyse onu neyle dolduracaksınız, korkuyla mı? Korku kuşkuya yol açar, kuşku ise içerlemeye, nefrete, kötülüğe ve savaşa yol açar. Bu tekâmül etmek değildir. Bu, sizin gırtlağınızı bir anda kesebilecek olan genişlemiş bir ilkelliktir.

Ben sizin neler geçirdiğinizi biliyorum? Benim hayatım, birçok bakımdan, sizinkinden çok daha basit ve sadeydi. Siz sırf bilincinizi genişletip tekâmül ettirmek için her şeyi kaybetmekten korkarsınız, ama sahip olduğunuz her şeyin bilincinizin bir sonucu olduğunu bilmiyor musunuz? Kendiniz için yarattığınız tüm paranın gökten yağdığını mı düşünüyorsunuz? Sahip olduğunuz, yarattığınız mülkün size armağan edildiğini mi düşünüyorsunuz? Hayır, siz onları kazandınız. Öyleyse neyi kaybedeceksiniz?

Bakın, gerçek hazine hepsini yaratmış olan zihindir, her şeyi önceden görmüş olan vizyonerdir, o bağımsız varlıktır. Yaratan odur. Siz ateşten geçtiğinizde -ki bu birçoğunuzun başına gelir- bu ateş, siz realitenizi tezahür ettirirken ve bilincinizi genişletirken orada oturup sorunun meydana geldiğini gördüğünüzde ortaya çıkar. Böylece siz o bilinci tekrar genişletir ve ondan ne elde ettiğinizi görürsünüz, çünkü eğer bir ihtiyaç olmasaydı o genişlemeyi yaratmazdınız. Eğer bakıp nedeni görebilirseniz, o ihtiyacı karşılayabilirsiniz. Böylece, daha yüksek bir bilince doğru genişleyebilirsiniz. Ve o bilgelik haline gelir.

Bu dünyada, sizin tüm düzeyler boyunca tekâmül edip o kitabı bitirmek (yedinci mühür bilincine ulaşmak) için bir aydınlanma okuluna gitmenize eşdeğer bir şey yoktur. Tanrı olmak, olabileceğiniz her şey olmak, olduğunuz şeyi sevmek, ha-

yatı bir serüven olarak görmek, ölümsüzlüğe kavuşmak sizin kaderinizdir. İnsanın kaderi, değişim yapamadığı, değişemediği için intihar etmek değildir. Hayat, insanın bilinçaltı zihni ortaya çıkarıp, bilinir kılarak, tekâmül ettiği muhteşem bir süreçtir.

Böylece, bağlılık gösterdiğiniz tüm yüzeysel şeyler göçüp gider. Kendinizi güvende hissetme ihtiyacınız göçüp gider, çünkü ışıklar yanmaya başlamıştır, böylece artık hayatınız konusunda kendinizi güvende hissetmek için her şeyi dışarıda inşa etmek zorunda değilsinizdir. Siz onu içinizde inşa edersiniz. O zaman bir üstat olursunuz. Ve bu üstat hiçbir insandan korkmaz, çünkü siz ne kadar genişlerseniz, içinizdeki Tanrı da o kadar yüzeye çıkar.

Assisili Fransis'in Uyanışı

Şimdi size Assisili Fransis'ten (1181-1226) söz etmek istiyorum. O, esmer tenli, siyah saçlı, yeşil gözlü, gür kirpikli, dolgun dudaklı, geniş çeneli, adaleli vücutlu olan çok yakışıklı bir delikanlıydı. Zengin bir kumaş tüccarı olan babası onu -sırmalı kadife giysilerle- çok şık giydirirdi.

Bu varlık her şeye sahipti. Hayatını kazanmak için çalışmak zorunda değildi, en güzel giysileri giyer, gül suyu ve lavanta kokusu sürünürdü, kadınlar onun peşinden koşarlardı ve onu seven ve ona hayranlık duyan pek çok yoldaşa sahipti. Sonra, kendi kenti, başka bir kent ile savaşa girince, o da, kent halkının dualarıyla cesur bir asker olarak bu savaşa katıldı.

Bu varlık, savaş sırasında arkadaşlarıyla birlikte düşmanla savaşırken, savaşı bir oyun gibi görerek ve gülerek savaşıyordu ve kendine çok güvendiği bir anda atı onu sırtından attı ve ayak bileği üzengiye sıkışan genç adamı birlikte sürükledi. Epey sürüklenen delikanlı sonunda bayıldı. Kendine geldiğinde, gece olduğunu ve bir açıklıkta, küçük bir göletin yakınında bu-

lunduğunu gördü. Atı otluyordu ve onun ayak bileği hâlâ üzengideydi. Sırtüstü uzanmış bir halde, karanlık gökyüzüne, o sonsuzlukta gizemli ve parıltılı bir ışık yayan yıldızlara baktı. Her yana bir sessizlik hâkimdi. O tekrar uzaya baktı, kendi hayatını düşündü ve sonra o ışıklardan biri gibi olduğunu düşündü. Tekrar bilincini yitirdi. Daha sonra bulunup ailesine götürüldü, ama tüm bedeni haftalarca bir ateşle adeta kavruldu. O bu sırada, o hayatta sergilediği tüm imajlarını yaşadı. Ateşi o kadar yüksekti ki ailesi onun her an ölebileceği endişesiyle başucunda gece nöbeti tutuyordu; bu sırada annesi durmaksızın ağlıyor, babası ise dua edip duruyordu. Rahipler onun ziyaretine gelmiş, birçok kez onun son duasını etmiş ve alnına kutsal su serpmişlerdi ama yanan alında o suyun hemen buharlaştığını görmüşlerdi. Bir seferinde, kenti ziyaret eden bir kardinal bile bu zengin ailenin oğlunu görmeye gelmişti.

Sonra bir sabah o yeşil gözler pencere pervazına konmuş bir kuşun şakımasıyla açıldı ve o, kuşun şakımasını daha iyi duyabilmek istedi. Çok güçsüz bir halde yataktan kalktı ve pervazdan kalkıp çatıdaki kuleye konan kuşu oraya kadar takip etti, ama kuş oradan da uçup gitti. O anda, hatırladığı son şey, yani gece mehtapsız bir gökyüzünün altında yatıp o yıldızları izleyişi aklına geldi. Kuş uçarak ondan uzaklaştığı anda bunu görmüştü. Ve o kuşu tutmak, onunla birlikte uçmak istedi.

Bu varlık, ailesi, tüm kasaba halkı ve arkadaşları tarafından çok seviliyordu ve arkadaşları onun o korkunç ateşten kurtulup iyileşmesini kutlamak için geldiler. Ama arkadaşları ne yaparlarsa yapsınlar, o artık onlarla birlikte gülemiyordu. Ebeveynlerinin onun için hazırladıkları güzel giysiler artık onun için önemli değildi. O, gökyüzünü düşünmeye devam ediyordu. Arkadaşları onu düşünürken yakaladıklarında ve "Ne düşünüyorsun?" diye sorduklarında, o onlara ne düşündüğünü anlatmaya çalışıyor ve onlar biralarından bir yudum daha alıp sonra

onun sırtına vurarak, "Bunu da atlatacaksın!" diyorlardı.

Bu varlık, günlerini çiçekli çayırlara giderek geçiriyordu. Bir gün, parmaklarını bir çayırdaki nemli toprağa daldırıp tüm öğleden sonrayı o toprakla yüz yüze geçiriyordu. Başka bir gün, parıldayan damarlı bir taş buluyor ve tüm gün boyunca ona bakıyordu. O artık, savaşa gitmek için kasabadan ayrılan o neşeli savaşçı değildi.

Her gün bu varlık kentten çıkıp doğaya gitmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Doğada gerçek, sessiz ve mütevazı bir şey vardı. O artık her gününü orada geçiriyordu ve ebeveynleri onu günbegün kaybediyorlardı. Onlar, kendilerine torunlar vermesini, aile işini sürdürmesini ve bir gün bölge valisi olmasını bekledikleri bu atletik vücutlu harika oğullarını kaybediyorlardı. Onunla ilişki kuramıyorlardı. Oğulları onları seviyor ve onlara gülümsüyordu, ama onları azar azar terk ediyordu.

Bu varlıkta bir şey değişmişti. Bir gün o, Tanrı'yı -gökyüzünde hiç konuşmayan, ama orada olan Tanrı'yı, onu uyandıran bir biçimde şakıyan o kuş olan Tanrı'yı, onun sırmalı kadife giysiler giymeden üzerinde uzanmasına izin veren o güzel toprak olan Tanrı'yı, kıpkırmızı renkleriyle gözlerini kamaştıran gelincikler, arıların vızıltısı, kelebek kanatlarının yanardönerliği, çiçekli bir vadide akan dereden gelen esintinin mest edici kokusu olan Tanrı'yı- ne kadar çok sevdiğini fark etti. Sevdiği bu Tanrı'nın onun çevresindeki her şeyin görünmeyen armağanı olduğunu anladı.

Ebeveynleri onun kontrolünü yitirdiğini, hasta olduğunu düşünüyorlardı. Onun için partiler vermek istediler, ama o buna kesin olarak karşı çıktı. Onlar onu rahiplere gönderdiler, ama rahipler de ne diyeceklerini bilemediler. En sonunda, bir partide o kendisine giydirilmiş olan güzel, pahalı, işlemeli kadife giysileri çıkartarak herkesin -din adamlarının, kadınların, arkadaşlarının ve ailesinin- önünde çırılçıplak kaldı. Bunu bir

teşhirci olduğu için yapmamıştı. Bunu artık oraya ait olmadığını gösteren bir sembol olarak yapmıştı. O değişmişti.

Sonra, kalbinde bir şarkıyla çırılçıplak bir halde kasabadan kaçtı, bedenini örtecek bir giysi bulacağını biliyordu, ama o kırların sunacağı bir giysi olacaktı. Onun kalbinde bir şarkı vardı ve o ateşten yumuşak ve şefkatli bir Öz doğmuştu. O daha sonra eski ve yıkık bir kilise buldu ve dondurucu kış yağmurları altında onu taşlarla onarmaya başladı. O, çevresindeki her şeyde Tanrı'yı görüyordu. Artık imaja değil, erkeklerin ve kadınların içindeki güzelliğe önem veriyordu. Ateşler içinde kavrulduğu dönemde onun imajı da yanıp kül olmuştu ve böylece o daha önce asla göremediği şeyleri görmeye başlamıştı. Bu ateş onun bu hayat için seçtiği imajı yakmış, böylece o her şeyi sahiplenmişti. Fransis, o kitabın sayfasını çevirmişti.

Evet, o değişmişti. Onun yansıması değişmişti. Ebeveynleri artık onda kendi içlerinde bulamadıkları ihtişamın yansımasını göremiyorlardı. Arkadaşları artık onda kendi içlerinde bulamadıkları yoldaşlığı göremiyorlardı. Kadınlar artık onda kendi hayatlarında yoksun oldukları bir âşığı göremiyorlardı. O değişmişti ve onlar onda artık kendilerini göremiyorlardı. Onların, kendi içlerinde de en başından beri bulunan şeyi onun içinde bulabilmek için tekâmül etmeleri gerekecekti.

O, uzun süren o ateş sırasında imajı yakmıştı. O süreçte hayatındaki her şeyi -tüm hayallerini, isteklerini, arzularını, ihtiyaçlarını- gözden geçirmiş ve sonunda hepsinden arınarak çırılçıplak kalmıştı. Uyandığında, geriye kalan tek şey daima orada olan Tanrı idi. O yeşil gözlerle bakan artık imaj değil, varlığın dönüşmüş olduğu muhteşem ışıktı. Nasıl oluyordu da o çayırlarda yürürken kuşlar ona eşlik ediyor, hayvanlar onunla birlikte yürüyor ve bir aslan gelip onun ayaklarının dibinde yatıyordu? Ve o neden onları kardeşleri olarak adlandırıyordu? Çünkü gerçekten öyleydi, çünkü Tanrı doğrusunu biliyordu. Bu var-

lık bilgiye sahip olmuştu. O anlamıştı. O, imaja olan bağlılığını yakıp yok etmiş ve böylece saf ışık tezahür etmişti. Böylece, Tanrı tüm ihtişamıyla ortaya çıkmıştı. O artık yaşayan bir Mesih olmuştu. Bir hayvan bir imajın yanında yatmayacaktır, çünkü bir imaj, bağlılık içinde olan ve geriye gidici enerjili bir varlığın -bir çiftleşme, acı ve güç enerjisinin- durağanlığıdır. Ama bir aslan büyük bir ışığın ayaklarının dibinde yatacak ve onunla bir bir'lik bulacaktır, çünkü onun gördüğü ışık, onun varlığının da yaşam kuvvetidir.

Bu varlık, hayatının geriye kalanını, benliğinden soyunmuş bir halde, Tanrı'nın şanı adına yaşadı. O, hayatın ihtişamının şarkısını söyledi ve insanları bir doktrin yönünde değil, basit bir bilgi ve sadelik-basitlik yönünde eğitmeye çalıştı. Hiçbir ikiyüzlülük sergilemedi, çünkü o neyse oydu. O artık Tanrı'dan, yaşam kuvvetinden başka hiçbir şeye bağlı değildi. Ve başka birilerinin ışık düğmesini kontrolleri altında tuttukları bir karanlıkta ışık yaymaya çalıştığı için ondan nefret edildi ve o aşağılandı.

Bu varlık Assisili Fransis olarak adlandırıldı. Bu gerçek bir öyküdür. O, nispeten yakın bir çağda yaşamış olan, bağlılık içindeki imajı yok edip değişmiş, ışığı bulmuş, ışık olmuş ve yoldaşlarını da aynı yönde yönlendirmiş olan bir varlıktı. Altın sırmalı kadife giysilerden soyunup, çıplak bir halde ve o gece nerede uyuyacağını bilmeden vahşi doğaya gitmek sizce nasıl bir cesaret gerektirmiştir? O diğerlerini şoke etmek için değil, ama o maddi şeylerin hiçbirinin o olmadığını göstermek için soyunmuştu. Derin bir gerçeği idrak etmek, böylece tekâmül etmek tüm bunlara değerdi, çünkü o vahşi doğada Tanrı'yı bulmuş ve gerçek benliğiyle bağlantı kurmuştu. Bu varlık, hayatındaki her şeyi değiştirmişti; bu, onun imajı yakması ve çok bağlı olduğu Tanrı'nın sadeliğini kazanıp aydınlanması için önemliydi.

Deneyim Asla Bir Hata Değil, Bilgelik Tohumudur

Bağlılığın anası olan cehalet, bir anlayışa göre, motivasyon eksikliğidir; bu, sizin sınırsız bir zihni orada sadece tehlike, korku ve güvensizlik bulmak üzere ortaya çıkarmadığınızı bilmek için gerekli motivasyondan yoksun olmaktır. Bunlar (tehlike, korku, güvensizlik) sizin zaten bildiğiniz şeylerdir. Onlar artık bilinmeyende bulunmaz, yani değişmek için gerekli adımı atmak cesaret gerektirir. Kadim zamanlarda, öğrenciler bilgelik okullarına yedi yıl boyunca devam ederlerdi. Her bir yıl -onu, değişebilmek ve tekâmül edebilmek amacıyla öğrenmek için- bir tekâmül düzeyine, bir sayfaya (bir mühür bilincine) adanırdı. Bu aydınlanma okulu da bilinci tekâmül ettirmekle ilgilidir; siz hayatınızda gereken şeye göre realitenizi yaratabilmek ve değiştirebilmek için bilinmeyen bilgiyi öğrenip özümsersiniz. Ama sonra korkarsınız ve ben neden korktuğunuzu anlıyorum. Daima bunu anlamaya çalıştım. Çünkü birilerinin değişip statükonun dışına çıkmasından kimse hoşlanmaz.

Bugün yaşayan tüm insanları düşünün. Bir imajı yakmış olan bireyler olarak, hangi büyük varlıklar aklınıza geliyor? Onların isimlerini saymakta zorlanıyorsunuz, değil mi? Böyle çok fazla varlık yoktur. Yüksek bir bilinç halini temsil eden pek çok varlık vardır ve onlar toplumsal bilinçte idealler haline gelirler, ama Fransisler gerçekten yoktur.

Siz öğrenmeye başladığınız anda, sevgili varlıklar, içinizdeki bireyi ortaya çıkardığınız anda, bilgi kazandığınız anda, ışıkları da yakmaya başlarsınız. Değişikliklerin neden gelmekte olduğunu, hatta geldiğini biliyor musunuz? Çünkü insanlık sorunları yaratmış, ama onları çözmek için bilinci genişletecek sonraki adımı asla atmamıştır. Onlar üçüncü sayfaya saplanıp kalmışlardır. Doğa onların yaşamlarına son vermiş, ama onlar sonraki enkarnasyonlarında açgözlü ihtiyaçları için yaşam kuvve-

tine tecavüz etmeye, onu yağmalamaya ve yok etmeye devam etmişlerdir ve etmektedirler. Onlar tekâmül etmemişlerdir ve onların bilinci onları çökertecektir. Gelmekte olan değişikliklerin nedeni budur.

Sizce, güneşin öbür tarafında bulunan varlıklar buraya neden dönmüşlerdir? Çünkü bu dünyada bazı insan grupları uyanmaktadırlar. Bu salonda bile, güneşin ötesinden gelen bu varlıkların temas kurmuş oldukları pek çok kişi vardır. Ama siz öğrenmeye hazır olana dek, bu temasların anıları onlar tarafından belleğinizden silinir. Ve siz öğrenmeye başladığınız anda, bir iletimde bulunursunuz, sonra bulunduğunuz yerden taşınmak için bir aciliyet duygusu hissedersiniz. Bir yere gitmek, daha önce yapmadığınız şeyleri yapmak, kendi kendinize yeterli hale gelmeyi öğrenerek bağımsız olmak için bir zorunluluk hissedersiniz. İçinizde, yakıcı bir arzu ile "Ama sen değişiyorsun. Bunu yapamazsın" diyen yanınız arasında bir çatışma ortaya çıkar. Çünkü bir yanınız da, "Bunu yapmalıyım. Yapmak zorundayım. Yapmalıyım" demektedir.

Peki, bütün dünya gerçeği bilseydi ne olurdu? Sizler geçiminizi sağlayabilmek için çalışmak zorunda olmazdınız, çünkü enerji çevrenizde, her yerdedir. Sadece, sizi besleyen şeyleri yetiştirmek zorunda olurdunuz. İhtiyaç duyduğunuz şeyler, ticareti gerçekleştirmek için bir orta sınıfa sahip olmanız gerekmeden ve o esareti yaşamadan sağlanırdı.

İnsanların görüşlerine ve kanılarına bağlı olmak cehalet içinde yaşamaktır. Ben bir radikalim, ben bir özgürlük yanlısıyım. Evet, bu büyük bir gerçektir. Ama ben bireyden yanayım, ben içinizdeki -çok uzun zamandır uyuyan ve adeta hipnotize edilmiş olan- Tanrı'dan yanayım. Ben metafizikçi spiritüellere kıyasla bir radikalim, çünkü onlar kendilerini gözden düşürecek ya da tartışmaya yol açacak konuları ele almazlar, çünkü bilmezler. Onlar gittikçe büyüyen bir fırtınanın ortasında bir

ışık olacak, insanlara kurtuluş sunan gerçek bir bilgiyi aktaracak cesarete sahip değildirler, çünkü onlar aforoz edilmenin, medya tarafından eleştirilmenin bedelini ödemek istemezler. Onlar bilmezler.

Cehalete bağlı olmak, her enkarnasyonda olduğu gibi, sizin ölümünüze neden olur. Tekâmül etmekte olan bir ruh, bilinç kaderini gerçekleştirmektedir. Ve ben küçük, basit, cılız ve gürültücü bir bilinçten söz etmiyorum. Ben mumlar yakmaktan ve kristaller, zirkonlar, muskalar takmaktan söz etmiyorum. Ben özel diyetler uygulamaktan, belirli renklerde giysiler giymekten veya meditasyon yapmaktan söz etmiyorum. Ben gerçek'ten, uyanmaktan -her şeyin nedeni olan basit bir gerçeği anlamaktan- ışık yayarak çevrenizdeki tüm bilinci yükseltmekten ve vahşi kuşların bile gelip omzunuza konacağı kadar kusursuz bir varlık olmaktan söz ediyorum. Eğer onlar şimdi bunu yapmıyorsa, siz henüz imajı yok etmemişsinizdir, ama bir gün doğayla uyum içine girdiğinizde ve artık "Yapamam" diye düşünmediğinizde, onlar gelip sizin omzunuza konacaktır. Siz, "Benim burada bir sorunum var" diye düşünmediğinizde, "Ben korkuyorum" diye düşünmediğinizde, "Yeterince zaman olmayacak" diye düşünmediğinizde, "Sanıyorum buna inanıyorum, ama bazen de inanmıyorum" diye düşünmediğinizde, onlar da gelip sizin omzunuza konacaktır.

Realite olduğunu düşündüğünüz ve deneyimlediğiniz şey size tekâmül etmeniz, bilinci genişletmeniz; aptal, mistik insanlar olmamanız; bilmeniz, anlamanız; cahil, esir edilebilir, yıkılabilir olmamanız ve korkusuz olmanız için gerekli bilgeliği verir. Onlar sizin korkmamanızın kesinlikle yanlış olduğunu düşünürler, çünkü o zaman siz manipüle edilemez ve baskı altında tutulamazsınız. Eğer bir kişinin hiç korkusu yoksa, o yenilemez, sahiplenilemez ve buyruk altına alınamaz.

Siz kendinizi açtığınızda, sizinle temasa geçmek isteyen

bütün bir zekâ vardır, sizi bekleyen olağanüstü miktarda serüven vardır. Bilinçaltı zihin, yani bilinmeyen sonraki serüvendir.

Bağlılığın anası cehalettir. Bu ister spiritüel cehalet, ister siyasi cehalet, isterse dinî cehalet olsun, o toplumun bir hastalığıdır. O, insanlığın bir hastalığıdır. Hastalıklar ışıkta ortaya çıkamaz. Onlar ancak karanlıkta ürer. Yoksulluk, savaş, zulüm ışıkta üremez. Onlar karanlıkta ürer. Kardeşin kardeşten nefret etmesi, toprakların bölünmesi ve sınırların korunması cehaletten kaynaklanır.

Eğer ilahiler söylemenin, mantralar çekmenin ve kristaller takmanın sizi tanrısal kılacağını düşünüyorsanız aptalsınız demektir. Saf, mantıklı bir akıl, eğer güç sizin içinizdeyse -ki öyledir- içinizde bir şeyi gerçekleştirmek için dışınızdaki bir şeye güç vermenizin gerekmediğini idrak eder. Güç sizin içinizdedir. Fiziksel realite sadece siz ona odaklandığınız için mevcuttur. Ve o odaklanışı değiştirdiğinizde, diğer realiteleri oluşturabilirsiniz.

Siz ancak vizyonunuzun izin verdiği ölçüde büyüksünüzdür ve o vizyonu yaratmış olan da sizsinizdir. Bilinciniz ancak enerjinizin olabileceği kadar patlayıcıdır. Bedeniniz sadece siz yaşamaya istekli olduğunuz sürece canlılığını sürdürecektir. Siz vazgeçtiğinizde, artık öğrenmeyi, değişmeyi ve serüvenler yaşamayı bıraktığınızda, ölürsünüz, çünkü tıpkı doğada tekâmül sürecinde bulunan her şey gibi, eğer bir şey artık kullanılmıyorsa, o ortadan kaldırılır. Bir canlı, yaşam dolu olduğu ve sevinç duyduğu sürece ölmez.

Eğer üzüntü ve bunalım içindeyseniz, bunun nedeni sizin kendinizi öyle kılmanızdır, çünkü sorunu yaratmaya saplanıp kalmış, onun amacını görmemişsinizdir. Onun amacını gördüğünüz anda, o sorun sizi bırakır ve siz bilincinizi genişletirsiniz. Cahil olmayın, tutumunuzun kaderinizi yönettiğini bilin. Eğer "Ben Tanrı'yım" der, ama öte yandan kendinizi suçlayıp

mahkûm ederseniz, onun da tezahür etmeyeceğini düşünecek kadar cahil olmayın. Ve her kime gücünüzü teslim ederseniz, onun üzerinizde güce sahip olacağını ve bunun onun size danışmadan hayatınız hakkında kararlar vermesi anlamına geleceğini düşünmeyecek kadar cahil olmayın. Eğer kadim okulların öğrencileri gibi öğrenmek istiyorsanız, öğrenecek, tekâmül edecek, kadim bir ışığa dokunacak ve saydamlığa (yedinci mühür bilincine) ulaştıracak bu kitabın sayfalarını çok hızlı çevirecek bir yer vardır. O yer sizin içinizdedir.

Ama korkunuza, suskunluğunuza, endişelerinize bağlı olmayın; bir karar vermeniz gerektiğinde kararsız kalmayın. Eğer onu deneyimlemeniz gerekmeseydi, o karar karşınıza çıkmazdı. Siz cahil değilseniz, sadece kendi içinizde eksik olan şeyi deneyimlersiniz. Eğer cahilseniz, bir yive girer ve aynı eski hataları, aynı eski fırsatları, başarıyı ve başarısızlığı, olumluyu ve olumsuzu, sağlığı ve hastalığı tekrar tekrar deneyimleyip durursunuz ve o sizin realiteniz haline gelir. Ama bilincinizi genişletmeye ve dogmalarınızdan, başlıca şikâyet konularınızdan kurtulmaya, olumsuzlarınızı ve olumlularınızı, kötülerinizi ve iyilerinizi, yükseklerinizi ve düşüklerinizi bir araya getirmeye ve bilinci birleştirmeye başladığınız anda, yuvaya giden yolda olursunuz.

Eğer hayatınızda bir şey karşınıza çıkmışsa, onu siz yaratmışsınızdır. Ona bakın. Sürtüşmenin duygusal kazancı nedir, orada sahiplenmek için kendinizi zorladığınız şey nedir? Ona bakın ki onun bilgeliğini sahiplenebilesiniz ve bilinci çökertici bir sorun yaratmadan realitenizi yükseltebilesiniz. Sonraki adımı atın. Geri adım atmayın ve vazgeçmeyin, onu sahiplenin. Siz ona baktığınız ve burada benim ruhuma bilgelik olarak kaydedeceğim duygusal değer nedir, ben bundan ne öğrendim dediğiniz anda, buna odaklandığınız anda, bilincinizi tekrar genişletmiş olursunuz. Vizyonunuz genişlemiş ve siz onu sahiplenmişsinizdir; o,

yaşam kitabınıza (ruhunuza) kaydolacaktır ve o sorun sizi bırakacaktır.

O zaman varlık tekâmül eder. O artık cahil değildir; o, bilgiyi özümsemektedir, çünkü sonraki aşama sonraki bilgidir. Deneyimlerinizden asla pişmanlık duymayın. Asla. Yaptığınız hiçbir şeyi bir hata olarak görmeyin. Onu bir öğrenim olarak görün. Asla geçmişinizde yaşamayın ve o geçmişi yaşayarak kendinize acımayın. O yive girip son enkarnasyonunuzda kim olduğunuzu düşünmeyin.

Aranızda, etrafta gizli gizli dolaşıp böyle şeyleri anlatacak insanları arayanların bulunduğunu biliyorum. Ben sizi dinledim. Hayatınız o kadar boş mu ki sizin kendinizi yüceltecek bir neden bulmak için geçmiş hayatınıza gitmeniz gerekiyor? Hanımlar, o adamı o kadar çok mu istiyorsunuz ki onun bu hayatta size ait olması için geçmiş bir hayatta bir neden bulmaya ve sonra o adamı bunun onun karma'sı olduğuna inandırmaya çalışıyorsunuz? Sizin ne yaptığınızı biliyorum. Sizin kitabı kapatana kadar asla bir Şimdi'ye[110] sahip olmadığınızı anlamıyor musunuz? Neden üçüncü, ikinci ve birinci sayfaya geri dönmek istiyorsunuz? Ve orada hangi imajı ayırt edip seçeceksiniz? Size gerçekten şaşırtıcı bir haberim var: Siz tek bir geçmiş hayat yaşamadınız, binlerce hayat yaşadınız. Onların hangisini arıyorsunuz? Hangi imajı istiyorsunuz? Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sizler, bir hesap makinesi olmadan sayamayacağınız kadar çok hayat yaşadınız.

Neden geriye dönüp o geçmişe bakmak zorundasınız? Size nedenini söyleyeyim. Şimdi'leri ilerici bir benliğin serüveninden yoksun olduğu için içlerinde bir eksiklik hisseden insanlar, düne geri dönmek ve o defteri kapamak zorundadırlar. Bir insan asla bir geçmiş yüzünden yaşamak zorunda olmamalıdır. Eğer siz binlerce hayat önce kim olduğunuza bakıp o çekici, tat-

110 Şimdi, öz farkındalığa sahip olmak, şimdiki anda yaşamaktır.

lı insanı bulmaya çalışacaksanız, ben size öyle olmadığınız -ilkel, pis kokan, kan içen, hayvan gibi insanlar olduğunuz- zamanlara ait binlerce rahatsız edici imajı gösterebilirim.

Kadim bilgeliğe göre, eğer bir insan geçmişini canlı tutuyorsa, o hatalarını da canlı tutmaktadır, çünkü geçmiş gerçekten hatalara ve sevincin hissedilmemiş olmasına dayanır. Ama eğer bugün bir insan bilgiye, bilişe ve bilgeliğe sahipse ve bilinç olarak tekâmül ediyorsa, onun hayatında yeterince sevinç ve yüksek serüven olacaktır. O asla durup geriye bakmak zorunda olmayacaktır, çünkü her şey şimdi ve buradadır. Aranızda, geçmişi olmadan -ve siz geçmişi unutmaya çalışmışken onu hatırlamakta ısrar eden insanlar olmadan- yapabilecek birçok varlık vardır. Bakın, o insanların sizin realitenizin bir parçası olmaları gerekmez. Onlar sizin dününüze aittirler. Siz dünün defterini kapattığınızda, geriye tek bir güçlü odak kalır ve o Şimdi'dir. Tek bir yenilikçi ve ilerici vardır ve o Şimdi'dir. Cehalet dündedir. Bilgi ise bugünde bulunur.

Bugün kim olduğunuzu bilin. Anda yaşamak, anın güzelliğini ve mutluluğunu yaşamak için imajını yakmış olan harika, güzel bir insan. Siz, geçmişte yaşadığınız gibi, Şimdi'de yaşamak için de aynı enerjiye ve güce sahip değil misiniz? Yarattığınız her sorunu, ondan kaçınarak değil, onu inceleyerek çözebilirsiniz. Siz ona baktığınızda, onu incelediğinizde, o sorun sizi bırakır. Bedeninizde ortaya çıkan her hastalığı, kendinizi olduğunuz gibi sevmeye başladığınızda iyileştirebilirsiniz. Bakın, siz muhteşem bir varlıksınız ve bir geçmişiniz olmadığında ve sadece bilgeliği barındırdığınızda, hastalığın bedeninizi yakalamasının bir yolu yoktur. Siz düne bakmayı bıraktığınızda, hastalık ve ölüm genetik kalıbının yolunu kesmiş olursunuz, böylece o varlığını sürdüremez. Hayat şimdide başlar.

Cahil Olmayın. Bilgiyi Çok İsteyin. Aydınlanın

Yedi bilinç düzeyini temsil eden yedi yılda aydınlanan bir üstat, ilerici genişlemenin gerçekten aydınlanma olduğunu ve can sıkıntısından kaçınmak için değişimin gerekli olduğunu, çünkü can sıkıntısının sizin bir yiv oluşturmaya başladığınız anlamına geldiğini anlardı. Siz o yive saplanıp kalırsınız ve o realiteniz haline gelir. Aydınlanmış üstatlar, o imajsız varlığın, hepinizin olduğunuz o büyük ışığın farkına varır ve o ışığa odaklanmaya başlarlardı. Işığın, bir imajı bir arada tutmak yerine, kendi üzerinde düşündüğünü hayal edebilir misiniz? O kendine bakmaya başladığında ne olur? Bu sizin Tanrı'yı sevdiğiniz saattir. Bu sizin Tanrı'yı bildiğiniz saattir. Bu, tanrısal benliğe âşık olduğunuz saattir. Bu sizin tanrısal olduğunuz saattir.

İmaj tanrısal değildir. Sizin kişiliğiniz, her şeye kusur buluşunuz, geçmişin esiri oluşunuz, mağduriyetiniz, mızmızlanmanız, bağırıp çağırmanız, depresyonunuz tanrısal değildir. O ilkeldir, çünkü o sizin imajınızı oluşturan şeye aittir. Güzel olan şey içinizdeki ışığa, aynı anda her yerde mevcut olana, sonsuz olana, her zaman yaşayana, tüm imajların yaratıcısına aittir. Siz uyandığınızda, o ışığın orada olduğunu idrak eder ve onu Ben olarak düşünürsünüz ve işte o zaman bilinciniz infilak edici hale gelir. İşte o zaman enerji kendini tasarlar ve hayal edemeyeceğiniz kadar güçlü bir biçimde infilak eder. Fransis'in, o gece yıldızlı gökyüzüne bakarken gördüğü ve sonra hep hatırladığı şey buydu. Onun olduğu gibi olmasını sağlayan buydu. Böylece, önemli olan tüm o küçük imajlar değil, onun altında bulunan büyük ışıktır. Benim sizin içinize baktığımda gördüğüm ve hitap ettiğim şey işte odur. Siz ol... Tanrı'yı Görün derken kast ettiğim şey odur. Size sevinç ve özgürlük getirecek olan odur. Size sığınak sağlayacak olan odur. Rüzgâr eserken size sevinç verecek olan odur. Doğa ve hayvanlar ile barış yapacak olan

odur. "Cenneti görmek" denilen bir realiteyi yaratacak olan odur. Ve cahil olmak tüm bunlara değmez.

Bir putperest olmayın. Cahil olmayın. Bir şeyi deneyimlediğinizi bilin ve onu bilgelik olarak sahiplenin. Değişimden korkmayın. O sizi Mesih'liğe doğru tekâmül ettirecek olan şeydir. O sizin büyüklüğünüzü, yüceliğinizi ve doğruluğunuzu ortaya çıkarır. Bir putperest olmayın. Kendinizi anlamsız takılarla (kristallerle, muskalarla) donatmayın. Bunu yaptığınızda onlara tapındığınızı anlamıyor musunuz? Hiç kimseye tapınmayın, çünkü tapınmak cehalet eylemidir. Sevin. Sevginin başladığı dördüncü sayfaya (dördüncü mühür bilincine) tekâmül edin. Sizin gerçek sizi gördüğünüz an odur.

Bir putperest olmayın. Bilgiyi çok isteyin. Eğer bilmiyorsanız, gerçeği ifade etmek için bilincinizi genişletin. Bilincinize, bilinçaltınızı araştırarak size yanıtı getirmesini emredin. O bunu yapacaktır. Bir putperest olmayın. Korkmayın. Sizi kimse incitemez. Kimse sizin hayatınızı elinizden alamaz. Siz ölümsüzsünüz. Bu hayatta hiç kimse, içinizdeki Tanrı'nın size yapılmasını istemediği şeyi size yapmayacaktır, çünkü bu hayatta bitirilecek bir şey vardır. Siz bir ruhsal rehber tarafından korunmazsınız, içinizdeki Tanrı'nın yüce sevgisi tarafından korunursunuz. Bir putperest olmayın. Geçmişinizle ilgili yanıtlar aramak için etrafta koşturmayın. Yaşamaya başlayın. Orada oturup çaresiz olduğunuzu düşünmeyin.

Seçimlerinizi sınırlamayın. Herhangi bir durumda kendinize sadece iki seçenek tanımayın. Sınırsız seçeneklerin ortaya çıkmasına izin verin. Sadece sorunlarınızı görerek hayatınızı çökertmeyin. Sevinci görün. Bir soruna sahip olmayın. Bir putperest olmayın. Siz onun üzerinde durmadığınız, onu bitirmediğiniz, onu (bilgelik olarak) sahiplenmediğiniz için o sorun varlığını sürdürmekte, sizi bırakmamaktadır.

"Ben burada ne öğrendim?" diye sorun. Yanıtı görecek ka-

dar büyük olun. O, hislerinizi incitebileceği, kibrinizi kırabileceği ya da size gözdağı verebileceği için gerçeği reddetmeyin. Gerçeği arayın ve onun size gerçek olarak görünmesine izin verin. O zaman o sorun sizi bırakacaktır ve o zaman siz bilincinizi genişletmeye ve onun sonucunda daha büyümeye devam edebilirsiniz.

Bir putperest olmayın. Metafiziksel gerçekleri ezbere tekrarlamayın. Toplumsal bilinç dogmasını ezbere tekrarlamayın. Gerçeği konuşun. Farklı olmaya cüret edin. Kendiniz olmaya cüret edin. Bırakın, gerçek Özünüzü ve ruhunuzu ateşlesin. Bırakın, o suçluluk duygunuzu, acınızı, ikilemlerinizi, korkularınızı, endişelerinizi ve kararsızlıklarınızı ortadan kaldırmak için bir fırsat olsun. Size kim zarar verebilir? Eğer toplum sizi dışlar, kovarsa, doğanın güzelliği sizi buyur edecektir. Bilgi edinme, bilme hakkını, o tanrısal hakkı kim elinizden alabilir? Sadece sizin cehalete bağlılığınız bunu yapabilir. O kadar.

Siz olan ışığa karşı ikiyüzlü olmayın. Sizin tarafınızdan henüz yaratılmamış olan bilinç, güçlü enerji ve realiteler hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenin. Daha önce de söylediğim gibi, hayat doğanın bir armağanıdır, ama güzel yaşamak bilgeliğin bir armağanıdır.

Işık yolu daima acı, mutsuzluk ve rahatsızlık dolu değildir. O, en acı verici cehalet kalıplarından, birçok enkarnasyon boyunca özgür düşünceli bir varlık olduktan sonra hipnotik deneyimlerin istilasıyla bilginizi kapatmaktan ve kötü bir ilah tarafından gözünüz korkutularak sürüklendiğiniz cehaletten kurtulmaktır. Aydınlanmış bir ruhun yolu, yol boyunca huzur vadilerini ve nefret ve kötülükten özgürleşmeyi içerir. O zaman korkudan da özgürleşirsiniz, çünkü siz korktuğunuz zaman herhangi birileri tarafından kontrol edilebilirsiniz. Onlar sizin çok kolayca nefret etmenizi sağlayabilirler.

Uyanan ışık yolu harika şeyler yapmanız, sizinle iletişim

kurmak için bekleyen varlıklarla iletişim kurmanız, bıraktığınız yerden bir kez daha başlamanız, uzun zaman önce olduğu gibi aydınlanmış insanların ortaya çıkmaları için buradadır. Onlar, insanlığın var olmaya devam etmesini sağlamış olanlardır. Cahil insan nesillerini, savaş makineleri olarak sürü halinde hareket eden nesilleri karanlıkta bir fener gibi aydınlatan, onların var olmaya devam etmelerini sağlayan aydınlanmış insan grupları hep var olmuştur. Peş peşe katliamlar sırasında insanlara umut vermiş, ruhlarında temel bir gerçeği, bugün de benim zamanımda olduğu kadar ışık saçan bir bilgiyi barındıran insan grupları hep var olmuştur. Ve sizler de o insan grupları arasında yer alıyorsunuz.

Bazılarınız, bazı insanların, "Ben buradan taşınmalıyım. Ben değişmeliyim. Bunu yapmak zorundayım. Bu arzu bana hâkim oldu" dediklerini işitmişsinizdir. Tanımadığınız birçok insan, sizin gibi, aynı mesaja karşılık vermektedir. Sizler, insanlığın -cehalete, esarete, hastalığa ve savaşa bağlılığı içinde- unuttuğu ve öğrenmeyi reddettiği şeyi öğrenmeyi ve bir arada tutmayı seçtiniz.

Ben sizin için böyle bir okul yaratmak amacıyla geri döndüm. On yıl sizin sınırlılık tabakalarınızı aşmakla, başkalarına eğlence kaynağı olmakla, dikkatinizi çekmek için size mucizeler, dersler, heyecan verici şeyler ve armağanlar sunmakla geçti. Bunu, sırf sonunda sapla samanı ayırabilmek ve geriye sadece bilmek isteyen saf bir Öz'ün kalmasını sağlayabilmek için yaptım. Tüm bu yıllardan sonra ancak şimdi kadim okulun, kadim farkındalığın birinci yılını başlatabildik. Sizi sonsuzluğa bağlayan büyük gerçeği sunmaya ancak şimdi başlayabildik, çünkü geriye kalan şey, ateşle arınmış olarak bilmeye hazırdır.

Benim yüzümden belki bir sürü insan sizinle alay etti, sizi aşağıladı ve size gözdağı verdi ve bir sürü öğretmen sizi ayartmaya çalıştı. Eğer ben olduğumu söylediğim varlık olmasay-

dım, piyasada böyle bir yaygaraya neden olmazdım. Sizin de yaptığınız seçimden dolayı çok şey geçirdiğinizi biliyorum, ama sonuçta bu seçeneği mümkün kıldınız.

Büyük bir savaşçı, bir orduya önderlik etmekten ve bir savaşa girmekten korkmaz. Kabuğunu kırıp ortaya çıkmaya hazır olan bir tanrı bireysel davranmaktan ve onun sonucunda arındırılmaktan korkmaz. O, ortaya çıkmaya hazır olduğunda, kıvama erişmek için ateşten geçer. Siz bu okuldan mezun olduğunuzda, sevgili varlıklar, sizinkinden çok farklı olan boyutlarda, âlemlerde, evrenlerde yaşayan varlıklar ve zekâlar ile serüvenler yaşayabilirsiniz. Sizin realitenizin ölümcüllüğü, size, var olan tüm şeyin bu olduğunun öğretilmiş olmasıdır. Hayır, öyle değildir.

Sizler ancak, "Ben şimdi öğrenmek istiyorum" diyecek kadar cesur olduğunuzda dikkate değer insanlar olursunuz. Ben bu okulda size güçlü bir biçimde öğreteceğim ve siz öğreneceksiniz. Bu süreç, hayatınızda pek çok konuşmaya ve tepkiye neden olacak, ama siz pek çok acıyı ve mutsuzluğu geride bırakacak ve bilgiyi, genişlemiş bilgiyi öğrenmeye başlayacaksınız. Yüzleşeceğiniz en büyük zorluk, esnek olmayı öğrenmek ve değişmeye, durağan algınızdan kurtulmaya ve ilerlemeye başlamak zorunda olmanızdır, çünkü bu bilgi, bir anlamda, askeri bir yürüyüştür. Eğer siz geçmişe bağlıysanız, ileri gidemezsiniz. Eğer ritüele ve birilerinin sizi numaralar yaparak eğlendirmelerine bağlıysanız (çünkü onlar size farklı bir biçimde öğretmeyi ve öğrenmenize yardımcı olmak için dersler tezahür ettirmeyi bilmezler), siz ilerleyemezsiniz. Sizin şimdiden başlayarak öğreneceğiniz şey, başınız ağrıyana dek beyninizi genişletmeyi öğrenmektir. Öyle olsun. Ve bu arada hayatınızda değişiklikler yapacaksınız. Kendi kendinize yeterli hale gelmeye çalışacaksınız. Bilinç ve enerjiyi kullanarak genişlemeyi sürdüreceksiniz. Ama öğrenmeye devam edeceksiniz. Fanatik inançları geride bırakacak-

sınız. Eğer güne, istediğiniz şeyi yaratmak için bilinç ve enerjiyi kullanarak, ışığa yönelerek başlarsanız, değişeceksiniz. Bu yaşam kitabının her sayfasında kusursuz bir insan haline gelmek, aralıksız bir değişimi gerektirecektir.

Burada pek çok sevinç vardır, çünkü o ayrıca kişisel benliğin bir yansımasıdır. Siz, sizin gözün gördüğünden çok daha fazlası olduğunuzu hep biliyordunuz. Sizde özel bir yan bulunduğunu biliyordunuz. Bu doğrudur, gerçekten öylesiniz. Bunu yapabileceğinizi bildiğiniz halde, bazen neden geri çekildiniz? Çünkü bu, imajı yok etmek anlamına geliyordu.

Bırakın, bilgi imajı bitirsin. Ve imajın ömrü ancak tekâmül etmeniz için gerekli sürtüşmeyi sunduktan sonra biter. Bu hayatta, içinizdeki Tanrı'yı yüceltecek adımı atın. Kazandığınız her bilgiyle -ve onu hayatınızda deneyimlemeye çalışarak- bilincinizi sınırlılığı bitirecek ve onun yerine dehayı bulacak şekilde genişletebilirsiniz. Öyle olsun.

Peki, siz öğrendiniz mi? Benim size göndermek istediğim ilk ders dizisi, size "cehalete bağlı olma"nın nasıl bir şey olduğunu gösterecek olan derslerdir, çünkü çoğu kez siz hayatınızda neyin bulunduğunu görmezsiniz. Böylece size, neye bağlı olduğunuzu ve neyin sizi cahil tuttuğunu gösterecek olan dersler göndereceğim. Öyle olsun.

Peki, siz bu derslerle ne yapacaksınız? Oturup ağlamanızı ve sinir krizi geçirmenizi istemiyorum. Sizin ona bakmanızı ve "Bana öğret. Bana her şeyini göster" demenizi istiyorum. Onu bir nimet olarak görün ve ondan öğrenebileceğiniz her şeyi öğrenin. Ve siz o nesneye, kişiye, yere veya bilince bağlılığınız üzerinde odaklandığınızda, o sizi bırakacak, hayatınızdan çıkıp gidecektir. O size bir daha çekilmeyecektir. Bilinci genişletmek budur. Yani bu onun yüzünden ağlanacak değil, mutlu olunacak bir şeydir.

Hasta olanlarınıza, bedeninde bir hastalık taşıyanlarını-

za o hastalığı yaratmanıza yardımcı olmuş olan -ve tamamen bağlılık, esaret ve boyun eğmeyle ilgili olan- tutumlarınızı göstermek istiyorum. Bununla ilgili dikkate değer olan şey şudur: Eğer onun realitenizde nasıl tezahür ettiğini, sizi nasıl durağanlaştırdığını, gelişmenizi ve ilerlemenizi nasıl engellediğini görebilirseniz, onun genetik olarak bedeninizde nasıl tezahür ettiğini de anlayacaksınız. Siz bunu deneyimlerken, bedeninizden epey elektriğin geçtiğini hissedeceksiniz. Bu elektrik şifadır, çünkü o bilinci genişletmektedir. Siz farkındalığa ulaşmaktasınızdır ve beden sevinçten bayram etmekte ve böylece iyileşmektedir. Öyle olsun.

Siz öğrenmeye muktedir misiniz? Birçoğunuz zaten bildiğiniz şeyleri yeniden öğrenemezsiniz, çünkü siz onları bloke etmişsinizdir. Siz ancak aynı sayfayı -en sonunda onu görmeyecek ve ona bakmak istemeyecek kadar çok- okuyabilirsiniz. Hayatta en temel bilgileri bile öğrenemeyen insanlar vardır, çünkü onlar o bilgileri tekrar tekrar öğrenmekten yorulmuşlardır, ama onlara bilinçte bir serüven sunarsanız, parlak bir zihnin ortaya çıktığını görebilirsiniz.

Bazılarınız bazı şeyleri gerçekten yavaş bir biçimde öğrenmişsinizdir. Siz, "Benim yolumda bir engel var, ben onu göremiyorum" derken, o engeli oraya bizzat koyduğunuzu bilmezsiniz. Onu oraya siz koydunuz. Onu öğrenmek istememenizle ilgili tüm nedenleri siz yarattınız. Bunun nedeni, sizin onu çoktan öğrenmiş olmanız, ama onu öğrenmeniz gerektiğini düşündüğünüz için onu kendinize çekmeye devam etmeniz olabilir mi? Bunun o yiv içindeki bir tutum olduğunu bilmiyor musunuz? Bu tutuma göre sizin birçok ilişkiye girmeniz gerekir. Sizin birçok ilişkiyi sürdürmeniz gerekir. Kabul edilebilmek için topluma borçlarınızı ödemeniz gerekir. Eğer siz bu tür bir tutuma sahipseniz, o deneyimler size gelmeye devam eder.

O öğrenime sahip olan, ama onu göremeyenleriniz için, si-

zin görüşünüzü biraz genişleterek ve neyi öğrenmeyi reddettiğinizi görmenizi ve onu ruhunuzun kayıtlarında bulmanızı sağlayarak o engeli kaldıracağım.

Sizden zaten bildiğiniz şey üzerinde düşünmenizi istiyorum ki o çok görünür hale gelsin. Ona sadece bakmanızı ve "Ben bunu çoktan öğrendim" demenizi istiyorum. Siz bunu söylediğiniz anda, o sizi bırakır. Artık ortada hiçbir engel ve hiçbir mazeret kalmaz. Sizin öğrenememenizin ve aydınlanamamanızın tek nedeni bunu yapmak istememenizdir.

Öyleyse sizin, size göndereceğim bu dersle yapacağınız şey, neden öğrenmek istemediğinizi bulmaktır. Öyle olsun. Sizin öğrenimin ilerlediği ve çok istediğiniz bir bilinç haline geri dönmek için neyi sahiplenmeniz gerekiyor? Biz tüm o sorunları ele almalıyız ki siz gelecekte dogma, boş inanç, korku ya da sizin içinizde -aslında olmayan- bir eksiklik olduğu hissi tarafından engellenmeden özgürce ilerleyebilesiniz.

Kısa bir zaman sonra göklerinizde epey faaliyet olacaktır.[111] Bu faaliyet zaten vardı ve ben bazılarına yukarı bakmalarını söyledim, ama kimse yukarı bakmadı ve tüm gösteriyi kaçırdı. Sonra onlar bana, "Keşke bize bunları söyleseydin" dediler. Ben söyledim, ama herkes televizyon izliyordu. Çok daha fazla faaliyetin olacağını bilmenizi ve onun farkında olmanızı istiyorum. Hepinizin gökteki ışığı deneyimlemenizi istiyorum; onu sansasyonel, şoke edici bir şey olduğu için deneyimlemenizi istemiyorum. İlerici bir öğrenim için, bu doğal bir iletişim olmalıdır.

Siz bir değişim yapmaktan korktuğunuzda, odaklandığınız alan dışındaki her şeyi bloke edersiniz. Bunu biliyor muydunuz? Gökteki ışıkları ve boyutlararası ışığı neden göremediğinizi biliyor musunuz? Herkesin var olduğunu söylediği bazı ışıkları neden göremediğinizi biliyor musunuz? Gözünüzün kenarıyla, görüş alanınızın dışındaki o ışıkları görebilmek için ne kadar uğ-

111 Ramtha bu mesajı 16 Nisan 1988'de vermişti.

raşırsanız uğraşın, bunu yapamaz ve sonunda sırf herkesin sizin özel olduğunuzu düşünmesi için yalan söylemeye başlarsınız.

Siz yoksunluklara, korkulara sahip olduğunuz ve değişemediğiniz sürece, kendinizi sadece bilinçten değil, boyutlararası iletişimin gelişmesinden de yoksun bırakırsınız. O iletişim tüm çevrenizde vuku bulmaktadır. Birisi size "Oradaki ışığa bak" dediğinde, dönüp bakar ama hiçbir şey görmezsiniz, çünkü sizin tüm odaklanışınız görmemek içindir. Böylece, nereye odaklanırsanız odaklanın, o ışığı asla görmezsiniz, çünkü bilincinizde ona yer vermezsiniz, çünkü siz değişmeye korkarsınız. Siz genişlemeye korkarsınız. Böylece, birisi benim ışığımı görüp, "Aman Tanrım, Ramtha orada!" dediğinde bile, siz bakar, ama beni görmezsiniz, çünkü görmemeyi beklersiniz.

Boyutlararası iletişime gelince: Bazılarınız bazı şeyleri görecek, bazılarınız da görmeyeceksiniz. Böylece, tüm o korku, yoksunluk ve endişe imajlarını soyup atabilmek için onları ele almalıyız ki siz ışığı görebilesiniz. Işığı görmeyenleriniz, hâlâ endişelenmekte, hâlâ korkmaktadırlar. Işığı ilk kez görenlerinize gelince, bu vizyon için içinizdeki Tanrı'ya şükretmenizi istiyorum, çünkü siz daima orada olanı ilk kez görmektesinizdir. Oysa çok uzun zaman önce bu olağanüstü yoldaşlık insanlar için sıradan, olağan bir şeydi. Bugün ise bu garip, olağandışı ve sadece şanslı bir azınlığın gördüğü bir şey olarak görülmektedir. Ben sizin onu görmenizi istiyorum, bu yüzden sizin öğrenmekten korkmanızı istemiyorum. Öyle olsun.

Bağlılık hakkında son bir şey söylemek istiyorum. Sizin değişmenizi engelleyen, sizi görünür kılmayan korku, ışıkla ilişki kurmanızı, yani etkileşime girmenizi de engeller; örneğin, ben sizden bu kattaki büyük ışığı, büyük bireyleri düşünmenizi istediğimde, siz onları düşünmekte çok zorlanmıştınız. Ayrıca, Fransis olmaya, kendisi olmaya, yaşayan bir ışık olmaya cesaret eden bir varlık hakkında söylenecek çok şey vardır; yaşa-

yan bir ışık, karanlığı aydınlatan bir fener olduğu için diğer canlıları kendine çeker.

"Ben değişemem, ben o değişimi tezahür ettiremem, çünkü o zaman farklı olurum, ama ben farklı olmak istemiyorum; farklı olduğum için nefret edilmek, aşağılanmak ve toplum dışına itilmek istemiyorum" diye düşünüp endişelenmek yerine, gücünüze ve sihrinize kenetlenin. Siz, böyle kusursuz insanlara, tüm bir ulusa ilham verebilecek insanlara, bilinci ve yaydığı ışık tüm dünyayı değiştirebilecek insanlara ihtiyaç olduğunu da bilmiyorsunuz. Böylece, cennet kendini sade ve basit insanlarda tezahür ettirir.

Bir ulusun sorunlarını yaratan şey, bilinci genişletmeye direnmek ve cahil kalmaktır. Eğer siz varlığınızın Tanrısı'nı tezahür ettirebilseydiniz, bir Fransis olabilseydiniz, o ışık dünyanın geriye kalanı için ne yapardı? Korkunuz direncinize eşit olduğu derecede, ışığınız da umuda eşit olamaz mı? Işığınız yüzünden size -onların hayatlarını kontrol etmeniz için değil, o acılı ve mutsuz insanlara, "Hayat doğanın bir armağanıdır, ama sevgi dolu bir hayat bilgeliğin bir armağanıdır" demeniz için- ne kadar çok insanın çekileceğini bilseniz şaşırırdınız. Ve onlar size, "Ben böyle olmayı nasıl öğrenebilirim?" diye soracaklardır.

Işığa her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır; benim gibi varlıkların, insanların varlığına inanmakta zorlandıkları, hatta bunu saçma buldukları -ve bunu bilgiye sahip olmamak, cahil kalmak için bir mazeret olarak kullandıkları- varlıkların yaydıkları ışığa değil, bu gerçeği yaşayan, varlığı reddedilemez olan sıradan insanların güçlü ışığına ihtiyaç vardır. Yaşayan insanların aydınlatıcı ışığına ihtiyaç vardır.

Kendiniz olmak, başkaları için değil, içinizdeki Tanrı için kendiniz olmaktır. Dünyayı aydınlatan bu varoluştur. Süperzekâ ile bağlantı kurmuş ve olağanüstü cesarete sahip olan bir insan grubu, sırf varlığıyla tüm dünyayı değiştirebilir.

Siz aydınlanmayı kanıtlayamazsınız, ama cehaleti kanıtlayabilirsiniz. Siz aydınlandığınızı kanıtlayamazsınız, sadece realiteniz sizin aydınlandığınızın kanıtı olabilir. Başka bir deyişle, siz içinizdeki Tanrı'yı dışınızda tezahür ettirdiğinizde, o görmek isteyen herkes için canlı bir kanıt olur. Kadim kehanet bununla ilgiliydi. Mesih'in İkinci Gelişi, tekil Mesih'in gelişi değil, Mesih'in insanlarda tezahür edişiydi, bu kaderin tezahür edişiydi. Bu, Hıristiyanlık ile ilgili değildi. Bu, Yaşam Kitabı'nın yedinci sayfasında yaşayan tekâmül etmiş ruhlarla ilgiliydi.

Kendinizi bilincinizi geliştirip genişletmeye adayın. Enerjiyi deneyimleyin ve realitelerinizi yaratın. Sorunlarınızdan kurtulun ve sevinç yaratın. Gerçek benliğinizin kanıtını oluşturun ve hayatın her anına bağlı olun. Sizi cahil tutan ve putperest kılan tüm o şeylerden kurtulun. Öyle olsun.

Bu kattaki sonraki on yıl[112] kaydedilmiş tarihteki çarpıcı yıllar arasında yer alacaktır. Sizler bu hayatınızda olağandışı bir biçimde uzun ve sakin bir doğal değişim hali yaşadınız. Gökyüzünü zehirle dolduran, o zehrin ormanlara yağmur olarak yağdığı ve denizdeki balıkları öldürdüğü durgunlaşmış, hiç gelişmeyen bir teknoloji içinde yaşadınız. Sizler, havaya pis kokulu gazlar püskürten, böylece canlıların hassas derisini tahrip eden ve radyasyonun güneş ışığına nüfuz edip bağışıklık sistemini baskılamasına neden olan bir teknoloji içinde yaşıyorsunuz. Sizler, ilerleyici-olmayan bir teknolojiye bağlılık içeren bir cehalet içinde uzun bir zaman yaşadınız. Sizler Hiroşima ve Nagasaki felâketlerini yaratmış olan atomik çağda yaşıyorsunuz ve onun saçmış olduğu ölüm hâlâ stratosferden yayılıyor.

Böyle bir çağda sahip olduğunuz tek kurtarıcı içinizdeki Tanrı'dır ve kendi zekânızdır. Toprağı istismar etmek yerine, onu güçlendirmek için ne yapabileceğinizi öğrenin. Kendinize iyi bakın. Su gibi kişisel ihtiyaçlarınızın daima karşılanacağını dü-

112 1990lar.

şünmeyin, onu garanti kabul etmeyin. Şimdi kutsal olan toprak, içinden su akan bir toprak olacaktır. Bu dönemde hiçbir şeyi garanti olarak görmeyin ve kendi kendinize yeterli hale gelmeye çalışın.

Bir araya toplanmış olan insanların öğrenimlerindeki sonraki ders, onların kendilerini sevmeyi öğrenmeleri olacaktır ki diğerleri bunu bencillik olarak görebilirler. Ama değişmekte olan bu zamanlarda kendinizi güçlendirmek için kendinizi sevmeniz gerekiyor. Sonraki dersiniz ise birbirinizi sevmek ve birbirinize yardım etmek olacaktır. Siz bilincinizi güçlendirdiğinizde ve insan yaşamına, toprağa ve -olması gerektiği gibi, doğal olarak- değişmekte olan bu zamana saygı gösterdiğinizde, dördüncü düzeye doğru tekâmül etmek, içinizdeki Tanrı'nın ortaya çıkışına doğru tekâmül etmek ve kitabın geriye kalanını okumak için hayatta kalmaktır. Ama bu zaman, ilk kez birbirinizi sevmeniz için de yaşanmaktadır.

Size, sizi bir süre meşgul edecek dersler göndereceğim, ama onlar sizi ileri götürmek için gelecek. Şunu hatırlayın: Dönüp kaçmayın. Onları ele alın. Onlarla birlikte bilincin sonraki düzeyine çıkın. Genişlemeye devam edin. Ve hazır olduğunuzda, tekrar öğrenecek ve sonraki öğrenime geçeceksiniz ve böylece -eskiden yedi yıl alacak şeyle- sadece günler içinde dolacaksınız.

Hayatınızın her bölümünü aydınlatmak istiyorum ki orada hiçbir karanlık kalmasın. Sizin o karanlık üzerinde kontrole sahip olduğunuzu görmenizi istiyorum. Ve bu okulun ilk dersi buydu.

Ben sizi hayatınızda ve o aydınlanma anınızda göreceğim. Öyle olsun. Hepsi bu kadar. Sizi seviyorum. Böylece, Kadim Okul'un birinci günü başlamıştır.

- Ramtha

RAMTHA'NIN SEÇİLMİŞ TERİMLER VE DİSİPLİNLER SÖZLÜĞÜ

Alacakaranlık İmgeleme İşlemi: Bu, Liste disiplinini ya da diğer imgeleme biçimlerini uygulamak için kullanılan işlemdir. Öğrenciler, derin uykuya benzer bir halde, ama bilinçli farkındalıklarını koruyarak, odaklanmış bir niyetle beyindeki alfa haline erişmeyi öğrenirler.

Alan-çalışması: Bu, Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nun temel disiplinlerinden biridir. Burada öğrencilerden bilip deneyimlemek istedikleri bir şeyin simgesini oluşturmaları ve onu bir kartın üzerine çizmeleri istenir. Bu kartlar, büyük bir alanın çit parmaklıklarına boş tarafları dışa bakacak şekilde yerleştirilir. Öğrenciler gözlerini bağlayıp simgeleri üzerinde odaklanırlar, bilinç ve enerji yasasını ve analojik zihni uygulayarak, doğrudan kendi kartlarına doğru yürürler. Bu yöntem sadece Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilmektedir.

Ana/Baba Prensibi: Bu, tüm hayatın Kaynağı, Baba, ebedi Ana ve Boşluk'tur. Yaratıcı Tanrı, Boşluk'tan çıkmış olan Sıfır Noktası ve birincil bilinç olarak görülür. Kaynak, Boşluğun ta kendisidir.

Analojik Zihin: Analojik olmak, Şimdi'de yaşamak anlamına gelir. O, yaratıcı andır ve o zamanın, geçmişin ve duyguların dışındadır.

Bantlar: Bantlar, insan bedenini kuşatan ve onu bir arada tutan yedi frekanslı iki dizidir. Her bandın yedi-frekans tabakasının her biri insan bedenindeki yedi bilinç düzeyinin yedi mührüne karşılık gelir. Bantlar, ikili-zihin ve analojik zihin süreçlerini sağlayan aura alanıdır.

Beden/zihin bilinci: Beden/zihin bilinci, fiziksel kata ve insan bedenine ait olan bilinçtir.

Bilinç & Enerji - B&E: "Güç nefesi." B&E, Bilinç & Enerji'

nin kısaltılmış halidir. Bu, Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilen, tezahür ettirme ve bilinci yükseltme temel disiplininin simgesidir. Bu disiplin yoluyla öğrenciler analojik bir zihin hali yaratmayı, yüksek mühürlerini açmayı ve realiteyi Boşluk'tan yaratmayı öğrenirler. Başlangıç B&E semineri, yeni başlayan öğrenciler için bir tanıtım semineridir; bu seminerde öğrenciler Ramtha'nın öğretilerinin temel kavramlarını ve disiplinlerini öğrenirler. Bu seminerin öğretilerini Ramtha'nın *Realiteyi Yaratma Rehberi - Aydınlanma Okulu'na Giriş* adlı kitabında bulabilirsiniz. Bu yöntem sadece Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilmektedir.

Bilinmeyen Tanrı: Bilinmeyen Tanrı, Ramtha'nın atalarının, Lemuryalıların tek Tanrısı idi. Bilinmeyen Tanrı aynı zamanda insanın unuttuğu tanrısallığını ve tanrısal kökenini temsil eder.

Boşluk: Kaynak. Boşluk, her şeyin potansiyel olarak bulunduğu, ama maddesel olarak bulunmadığı engin bir hiçlik olarak tanımlanır.

Göndermek-ve-Almak: Bu, beynin telepati ve uzaktan-görme yeteneğini geliştirmek için Ramtha tarafından yaratılmış olan bir disiplindir. Her iki yöntem de herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda bulunan belirli bir hedef veya bir partner ile uygulanır.

Gününü Yaratmak: Bu, güne başlamadan önce, sabahları bilinci ve enerjiyi yükseltmek ve o gün için yapıcı bir olaylar ve deneyimler plânı oluşturmak için Ramtha tarafından yaratılmış bir disiplindir. Bu yöntem sadece Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilmektedir.

İkili Zihin: Bu terim iki zihin anlamına gelir. O, derin bilinçaltı zihnimize erişmeden, insan kişiliğinin ve fiziksel bedenin bilgisine erişerek üretilen zihindir. İkili zihin sadece neokorteks'in ve ilk üç mührün bilgisine, algısına ve düşünce süreçlerine dayanır. Dördüncü, beşinci ve altıncı mühürler bu zihin hali içindeyken kapalı kalırlar.

JZ Knight: JZ Knight, Ramtha tarafından, ona kanallık yapması için seçilmiş kişidir. Ramtha, JZ'den sevgili kızı olarak söz eder. O, Ramtha bu dünyada yaşarken ona verilmiş olan çocukların en büyüğü olan Ramaya idi.

Liste: Liste, Ramtha'nın öğrettiği bir disiplindir. Burada öğrenci bilmek ve deneyimlemek istediği şeylerin bir listesini çıkarır ve sonra ona analojik bir bilinç hali içinde odaklanır. Liste, kişinin nöronetini tasarlamak, değiştirmek ve yeniden programlamak için kullanılan haritadır. Kişide ve onun realitesinde anlamlı ve kalıcı değişimler yaratmaya yardımcı olan bir uygulamadır.

Mahalle Yürüyüşü: Bu, beynimizin nöronetini bilerek değiştirmek ve artık istemediğimiz düşünce kalıplarımızın yerine, seçimimiz doğrultusunda yenilerini geçirmek için bilinci ve enerjiyi yükseltmek amacıyla JZ Knight tarafından yaratılmış bir disiplindir. Bu yöntem sadece Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilmektedir.

Mavi Beden: Bu dördüncü varoluş katına, köprü bilincine ve morötesi mavi frekans bandına ait olan bedendir. Mavi Beden, ışık-bedenin ve fiziksel katın efendisidir. Bu ayrıca, Ramtha tarafından öğretilen ve öğrencinin bilinçli farkındalığını dördüncü kat bilincine yükselttiği bir disiplindir. Bu disiplin, Mavi Bedene erişilmesini ve dördüncü mührün -şifa veya fiziksel bedeni değiştirme amacıyla- açılmasını sağlar. Bu yöntem, sadece, Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nda öğretilmektedir.

Tank: Bu, Ramtha'nın Aydınlanma Okulu'nun disiplinlerinin bir parçası olarak kullanılan labirente verilen isimdir. Öğrenciler gözleri bağlı olarak bu labirentin girişini bulmayı ve onun içinden duvarlara dokunmadan ve duyuları kullanmadan, Boşluk üzerinde odaklanarak ilerlemeyi öğrenirler. Bu disiplinin hedefi, gözler bağlı haldeyken labirentin merkezini veya Boşluğu temsil eden odayı bulmaktır.

Yaşam Kitabı: Ramtha, ruhtan, her bireyin involüsyon ve evolüsyon yolculuğunun bilgelik şeklinde kaydolduğu Yaşam Kitabı olarak söz eder.

Yedi Bilinç ve Enerji Düzeyi: Yedi bilinç ve enerji düzeyi Ramtha'nın realite modelidir ve o bizim kökenlerimizi ve kaderimizi açıklar. O grafiksel olarak bir üçgenle ifade edilir; yedinci düzey tepede ve Sıfır Noktası zirvede yer alır. Bilinç ve enerji ayrılmaz biçimde birleşiktir ve yedi bilinç düzeyi, elektromanyetik tayfın yedi düzeyine karşılık gelir. Onlar ayrıca enerji, frekans, kütle yoğunluğu, uzay ve zaman düzeylerini temsil eder. Birinciden yedinciye kadar olan bilinç ve enerji düzeyleri ya da katları şunlardır: 1. Bilinçaltı ve Hertzian; 2. Toplumsal bilinç ve kızılötesi; 3. Bilinçli farkındalık ve görünür ışık; 4. Köprü bilinci ve morötesi mavi; 5. Süperbilinç ve x-ışını; 6. Hiperbilinç ve gamma; 7. Ultrabilinç ve Sonsuz Bilinmeyen.

Yedi Bilinç ve Enerji Mührü: Yedi mühür, insan bedenindeki yedi bilinç düzeyini oluşturan güçlü enerji merkezleridir. Bu mühürlerin enerji bantları fiziksel bedeni bir arada tutar. Her insanda, enerji ilk üç mühürden ya da merkezden dışarı doğru sarmal çizer. İlk üç mühürden nabız gibi atarak yayılan enerji sırasıyla cinsellik, acı ve/veya güç olarak tezahür eder. Üstteki dört mühür açıldığında, yüksek bir farkındalık düzeyi aktive olur.

RAMTHA'NIN AYDINLANMA OKULU HAKKINDA

Aydınlanmış Varlık Ramtha tarafından yaratılan Ramtha'nın Aydınlanma Okulu (RAO) zihnin bir akademisidir.

RAO, kadim bilgeliği ve nöroloji-bilimindeki ve kuantum fiziğindeki en son keşifleri kullanarak seminerler sunar ve her yaştan ve kültürden öğrenciye "olağanüstü bir hayata sahip olmak" için beynin olağanüstü yeteneklerine nasıl erişeceklerini öğretir.

Ramtha, kendi insanlığını binlerce yıl önce aşmış olan ve modern zamanımızda kendi öyküsünü anlatmak ve öğrendiği şeyi bize öğretmek için buraya dönmüş olan efsanevi bir Üstat Öğretmen'dir. O, kendi hayatında insanın varoluşu ve hayatın anlamı hakkında sorular sorduğunu ve kendi gözlemi ve tefekkürüyle aydınlandığını, böylece fiziksel dünyayı ve ölümü yendiğini açıklar. Onun felsefesi kendi hayat deneyimini yansıtır. Ramtha'nın öğretileri bir din değildir. Onlar hayatın gizemini görmek için özgün bir perspektif sağlar.

Ramtha'nın öğretileri her bireyin kendi realitesinden sorumlu olduğunu, sizin düşüncelerinizin ve tutumlarınızın hayatınızı etkilediğini ve yarattığını ve düşüncenizi ustaca değiştirerek hayatınızı değiştirebileceğinizi vurgular.

Ramtha, bilgeliğini JZ Knight kanalıyla aktarır. JZ Knight 1979'da Ramtha'ya alenen kanallık yapmaya başladı. RAO ise 1988'de Yelm, Washington'da kuruldu ve dünyanın her yanından yüz bini aşkın insan Ramtha'nın oturumlarına katıldı.

JZ Knight, Ramtha'nın tek kanalıdır ve kendi hayatını, *Bir Zihin Hali, Benim Öyküm* adlı kitabında anlatmıştır. Onun hayatının çalışmasını incelemiş olan tarihçiler ve dinî uzmanlar JZ Knight'ı "Büyük Amerikan Kanalı" olarak adlandırır ve onu modern çağın en karizmatik ve ilgi uyandırıcı spiritüel li-

derlerinden biri olarak nitelendirirler. JZ Knight, Ramtha'nın mesajını aktarmayı seçtiği tek kanaldır. O ve Ramtha, otuz yıldır dünyanın her yanındaki insanlara ilham vermiş, kadim bilgelik ve bilincin gücü ile bilimdeki son keşifler arasında köprü kurmuşlardır.

RAO'nun kampüsü Yelm, Washington'da üç yüz yirmi dönümlük yemyeşil bir arazide yer almaktadır. Büyük sedir ve köknar ağaçları bu araziyi süsler ve orada bir zamansızlık duygusu hüküm sürer. Toplantılar, bin öğrenciyi alabilen Büyük Salon'da yapılır. RAO, olaylarını Yelm kampüsünde ve dünyanın bazı yerlerinde ve İnternet yoluyla (www.ramtha.tv) değişik dillerde sunmaktadır. Daha fazla bilgi için, lütfen www.ramtha. com adresini ziyaret ediniz.

"Üstat Öğretmen'in işi nedir?
O, insan zihninin sıradan olmayan sorular sormasına,
anlaşılmaz olanı anlamaya çalışmasına
yetecek kadar olağanüstü bilgi vermektir;
çünkü böyle soruları sorarken siz Özünüzü ve
gerçek spiritüel doğanızı uyandırırsınız."

"Siz her şeyi yapabilirsiniz.
Bunun anahtarı, odaklanmadır."

"Bir gün ben bu okulda Mesihler yetiştireceğim
ve dünya çok hoşnut olacak, çünkü misyon budur."
– Ramtha

KAYNAKÇA

Bu kitabın bölümleri, yıllar içinde kitabın konusuyla ilgili olarak düzenlenen çeşitli Ramtha seminerlerinden oluşturulmuştur:

"Giriş: Realite Sadece Bir Rüyadır" başlıklı *Birinci Bölüm* şu kaynaklardan alınmıştır: *Yahweh-Jehovah.* Speciality CD 029 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1982; *The Next Step-Superconsciousness, Part II. Tape 122B ed. Yelm: Ramtha Dialogues,* 1986; *The New Heaven and Earth,* Tape 337 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1996; *A Return to the Garden: Creating a New Model of Truth.* Tape 373 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998. *The Greatest History Lesson Ever Taught.* CD 9821 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998; *Was Mary Really a Virgin.* Tape 394 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

Yaratılış Destanı başlıklı *İkinci Bölüm* şu kaynaklardan alınmıştır: *Animals, Music, Crystals, and Mythical Creatures.* Speciality CD 001 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1984. *Creation.* Speciality CD 005 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1980; *Debra and Duvall: Story of the First Soulmates.* Speciality CD 007 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1980; *Soulmates.* Tape 114 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1986; *An Evening with Ramtha.* Tape 219 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1988.

Tanrıların Düşüşü başlıklı *Üçüncü Bölüm* şu kaynaklardan alınmıştır: *Animals, Music, Crystals, and Mythical Creatures.* Speciality CD 001 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1984. *Creation.* Speciality CD 005 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1980; *Debra and Duvall: Story of the First Soulmates.* Speciality CD 007 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1980; *Yahweh-Jehovah.* Speciality CD 029 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1982; *Consciousness and Energy, the Basics.* Tape 331 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1996.

Tanrıların Dört Yüz Elli Beş Bin Yıl Önceki Müdahalesi başlıklı *Dördüncü Bölüm* şu kaynaklardan alınmıştır: *The Greatest History Lesson Ever Taught.* CD 9821 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998; *Was Mary Really a Virgin.* Tape 394 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998. *Revolution of the Spirit, and Mammy, the Goddess of Genesis.* Tape 444 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 2000.

Kadim Bilgelik Okullarının Kutsal Bilgisi başlıklı *Beşinci Bölüm* şu kaynaklardan alınmıştır: *Tales of the Masters.* CD 045 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1997; *Ignorance: The Mother of Devotion.* Tape 188 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1988. *Destruction of the Ancient Wisdom and Its Resurrection.* Tape 192 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1988. *A Return to the Garden: Creating a New Model of Truth.* Tape 373 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

BİBLİYOGRAFYA

A Return to the Garden: Creating a New Model of Truth. Tape 373 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

An Evening with Ramtha. Tape 219 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1988.

Animals, Music, Crystals, and Mythical Creatures. Tape 001 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1984.

Aquinas, Thomas. *Summa Theologica.* Translated by the Dominican Fathers. London: Burns, Oats and Washbourne.

Bartra, Agusti. *Antologia de la Poesia Mistica.* Mexico: Editorial Pax Mexico, 1974.

Blue College Weekend. Ramtha Tape 437 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 2000.

Bohm, David. *Wholeness and the Implicate Order*. London: Routledge, 1980.

Bower, Bruce. *Domesticated Goats Show Unique Gene Mix*. In Science News, Vol. 159, No. 19, May 12, 2001. Washington: Science News Books, 2001.

Consciousness and Energy, the Basics. Ramtha Tape 331 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1996.

Creation. Ramtha Tape 005 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1980.

Cremo, Michael A. *Forbidden Archeology.* Los Angeles: Bhaktivedanta Book Publishing, Inc., 1993.

Cremo, Michael A. *Forbidden Archeology's Impact.* Los Angeles: Bhaktivedanta Book Publishing, Inc., 1998.

Darwin, Charles. *The Origin of Species.* New York: Gramercy Books, 1979.

Davies, Stevan L. *The Gospel of Thomas and Christian Wisdom.* New York: Seabury Press, 1983.

De la Cruz, Juan. *Obras Completas.* 4th ed. Madrid: Editorial de Spiritualidad, 1992.

De Leon, Luis. *De los Nombres de Cristo*. Edited by Antonio Sanchez Zamarreno. Madrid: Espasa Calpe, 1991.

Destruction of the Ancient Wisdom and Its Resurrection. Ramtha Tape 192 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1988.

Dostoevsky, Fyodor. *The Brothers Karamazov*. Translated by David McDuff. London: Penguin Books Ltd., 1993.

Egypt: The World of the Pharaohs. Edited by Regine Schulz and Matthias Seidel. Köln: Könemann Verlagsgesellschaft, 1998.

Ellis, Peter F. *The Genius of John.* Minnesota: The Liturgical Press, 1985.

Goswami, Amit. *The Self-Aware Universe.* New York: Tarcher/Putnam, 1995.

Grof, Christina and Grof, Stanislav. *The Stormy Search for the Self.* London: HarperCollins, 1991.

Grof, Stanislav. *The Adventure of Self-Discovery.* New York: State University of New York Press, 1988.

Haviland, William A. *Cultural Anthropology.* 9th ed. New York: Harcourt Brace & Co., 1999.

Hebrew Old Testament, Edited by Norman Henry Snaith. London: The British and Foreign Bible Society, 1986.

Henry, Martin. *On Not Understanding God.* Maynooth: Columba Press, 1997.

Hirschberger, Johannes. *Historia de la Filosofia.* Vol. 1, *Antigüedad, Edad Media, Renacimiento.* Barcelona: Editorial Herder, 1994.

Homer. *The Illiad and the Odyssey.* Translated by Samuel Butler. New York: Barnes & Noble, 1999.

Ignorance: The Mother of Devotion. Ramtha Tape 188 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1988.

In Search of the Self: The Role of Consciousness in the Construction of Reality, a Congerence on Contemporary Spirituality. February 8-9, 1997, Yelm, Washington. Video ed. Yelm: JZK Publishing, 1997.

Kant, Immanuel. *Fundamental Principles of the Metaphysics of Morals.* Translated by T.K. Abbott. New York: Prometheus Books, 1988.

Kasper, Walter. *Jesus the Christ.* London: Burns & Oates, 1976.

Knight, Christopher and Lomas, Robert. *Uriel's Machine: the Prehistoric Technology That Survived the Flood.* Boston: Element Books, Inc., 2000.

Knight, JZ. *State of Mind, My Story.* New York: Warner Books, 1987.

Krippner, Stanley, Wickramasekera, Ian, Wickramasekera, Judy, and Winstead III, Charles W. "The Ramtha Phenomenon: Psychological, Phenomenological, and Geomagnetic Data." In *The Journal of the American Society for Psychical Research,* Vol. 92, No. 1, January 1998.

Layton, Bentley. *The Gnostic Scriptures.* The Anchor Bible Reference Library ed. New York: Doubleday, 1987.

Leedom, Tim C. *The Book Your Church Doesn't Want You to Read.* Dubuque, Iowa: Kendall/Hunt Publishing Co., 1993.

Marc-Alain Ouknin. *Mysteries of the Alphabet, the Origins of Writing.* New York: Abbeville Press Publishers, 1999.

Melton, J. Gordon. *Finding Enlightenment, Ramtha's School of Ancient Wisdom.* Hillsboro: Beyond Words Publishing, 1998.

New American Bible.

Nietzche, Friedrich. *Basic Writings of Nietzche.* Translated by

Walter Kaufmann. New York: The Modern Library, 2000.

Philostratus. *Life of Apollonius of Tyana.* Translated by F. C. Conybeare, 2 vols. Cambridge: Harvard University Press, 1950.

Plato. *Complete Works.* Cambridge: Hackett Publishing, 1997.

Platon. *Dialogos.* 22nd ed. Edited by Coleccion Austral. Mexico: Espasa, Calpe, 1984.

Ramtha, A Beginner's Guide to Creating Reality. Revised and Expanded ed. Yelm: JZK Publishing, a division of JZK, Inc., 2000.

Ramtha, The Mystery of Birth and Death: Redefining the Self, Second Edition. Yelm: JZK Publishing, a division of JZK, Inc., 2017.

Ramtha: Creating Personal Reality. Video ed. Yelm: JZK Publishing, a division of JZK, Inc., 1998.

Ramtha's Introduction to the World Tour. Video ed. Yelm: JZK Publishing, a division of JZK, Inc., 1998.

Reese, William L. *Dictionary of Philosophy and Religion, Eastern and Western Thought.* Expanded ed. New York: Humanity Books, 1999.

Revolution of the Spirit, and Mammy, the Goddess of Genesis. Ramtha Tape 444 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 2000.

Santos Otero, Aurelio de. *Los Evangelios Apocrifos: Coleccion de textos griegos y latinos, version critica, estudios introductorios y comentarios.* 9th ed. Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos, 1996.

Schacht, Richard. *Nietzche.* London: Routledge, 1992.

Schrödter, Willy. *A Rosicrucian Notebook.* York Beach: Samuel Weiser, Inc., 1991.

Sitchin, Zecharia. *The Earth Chronicles.* Book I, *The 12th Planet.* New York: Avon Books, Inc., 1978.

------ *The Earth Chronicles.* Book II, *The Stairway to Heaven.* New York: Avon Books, Inc., 1983.

------ *The Earth Chronicles.* Book III, *The War of Gods and Men.* New York: Avon Books, Inc., 1985.

------ *The Earth Chronicles.* Book IV, *The Lost Realms.* New York: Avon Books, Inc., 1990.

------ *The Earth Chronicles.* Book V, *When Time Began.* New York: Avon Books, Inc., 1993.

------ *The Earth Chronicles.* Book VI, *The Cosmic Code.* New York: Avon Books, Inc., 1998.

Soulmates. Ramtha Tape 114 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1986.

Spalding, Baird T. *Life and Teaching of the Masters of the Far East.* California, DeVorss & Co. Publishers, 1964.

Story of the First Soulmates. Ramtha Tape 007 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1980.

Talbot, Michael. *The Holographic Universe.* New York: Harper-

Collins, 1991.

Tales of the Masters. Ramtha Tape 045 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1997.

The Collected Works of St. John of the Cross. Translated by Kieran Kavanaugh, Otilio Rodriguez. Washington: ICS Publications, Institute of Carmelite Studies, 1979.

The Enuma Elish: The Seven Tablets of Creation: The Babylonian and Assyrian Legends Concerning the Creation of the World and of Mankind. Edited by L. W. King, 2 vols. London: The Book Tree, 1999.

The Epic of Gilgamesh. Edited by N. K. Sandars, revised ed. London: Penguin Books, Ltd., 1972.

The Greatest History Lesson Ever Taught. Ramtha Tape 338 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

The New Dictionary of Theology. Edited by Joseph A. Komonchak, Mary Collins, Dermot A. Lane. Dublin: Gill and Macmillian Ltd., 1990.

The New Heaven and Earth, Ramtha Tape 337 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1996.

The Next Step – Superconsciousness, Part II. Ramtha Tape 122B ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1986.

The Portable Jung. Edited by Joseph Campbell. New York: Penguin Books, 1976.

The Works of Plato. Edited by Irwin Edman. New York: The Modern Library, 1956.

Tillich, Paul. *Systematic Theology, Combined Volume.* London: James Nisbet and Company Limited, 1968.

Tolkien, J.R.R. *The Lord of the Rings.* London: Grafton, 1991.

Waite, Arthur Edward. *Real History of the Rosicrucians.* New York: Steinerbooks, 1982.

Walking the Journey of the Woman. Tape 437.1 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 2000.

Wallis, E. A. *The Egyptian Book of the Dead; the Papyrus of Ani, Egyptian Text Transliteration and Translation.* New York: Dover Publications, Inc., 1967.

Was Mary Really a Virgin. Ramtha Tape 394 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1998.

Wolf, Fred Alan. *Parallel Universes.* New York: Touchstone, 1990.

----- *Taking the Quantum Leap.* New York: Perennial Library, 1989.

----- *The Spiritual Universe.* Portsmouth: Moment Point Press, 1999.

Yahweh-Jehovah. Tape 029 ed. Yelm: Ramtha Dialogues, 1982.

Zukav, Gary. *The Dancing Wu Ling Masters.* New York: Bantam Books. 1980

Ramtha

İNSANLIK TARİHİ

Ramtha, bu çok değerli kitapta, yaratılışın, evrenin ve insanlığın gerçek kökenine ve gizemli tarihine büyük bir ışık tutmakta, insanlığın tanrısal doğasını ve kaderini çok aydınlatıcı bir biçimde anlatmakta ve böylece, yüzyıllardır boş inançların, korkunun ve cehaletin yarattığı karanlığı dağıtmaktadır.

Yine bu kitapta, Ramtha, zamanı ve uzayı aşarak doğrudan tanık olduğu bir bilgi hazinesini gözler önüne sermektedir. O, insanlığın spiritüel tekâmül basamaklarını oluşturan yedi varoluş katından, Dünya'nın tarihinden, insan ırkının genetiğinin gelişmiş uzaylı ırklar tarafından nasıl değiştirildiğinden, kutsal bilgiyi koruyan kadim bilgelik okullarından, inisiyelerin sınavından ve dağ mağaralarına kapanan zahitlerin aydınlanma arayışından söz etmekte ve daha pek çok çarpıcı bilgi vermektedir. Ayrıca, her bölümden önce, o bölümle ilgili aydınlatıcı açıklamalar yer almaktadır.

Bu kitap, belki de, şimdiye dek verilmiş olan en büyük kadim tarih dersini içermektedir.

www.akasa.com.tr

AKAŞA®